FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

ANNE HOLT

Doamna Preşedintă

Traducere de
Marie-Jeanne Vasiloiu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio
Foto copertă: © Guliver/Getty Images

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Adina Diniţoiu

Dtp:
Ofelia Coşman

Corectură:
Sânziana Doman, Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOLT, ANNE
Doamna preşedintă / Anne Holt ; trad.: Marie-Jeanne Vasiloiu. -
Bucureşti : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-477-5
I. Vasiloiu, Marie-Jeanne (trad.)
821.111-31=135.1

Titlul original: Presidentens valg
Autor: Anne Holt

Copyright © Anne Holt, 2006
Ediţie publicată prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

© Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-477-5

Amaliei Farmen Holt,
credincioasa mea susţinătoare,
mica mea comoară, care creşte

Joi, 20 ianuarie 2005

1.

Am scăpat[*1]*.*

O clipă, gândul acesta o făcu să şovăie. Bătrânul din faţa ei îşi încruntă sprâncenele. În frigul iernii, chipul lui devastat de boală căpătase deja o paloare albăstruie. Helen Lardahl Bentley îşi trase sufletul şi repetă, în sfârşit, cuvintele pe care le ceruse tipul:

— *Jur solemn*[*]*…*

Trei generaţii de Lardahli pioşi făcuseră ca textul Bibliei tricentenare legate în piele să devină ilizibil. Bine disimulată în spaţiile faţadei luterane a reuşitei *à l'américaine*, Helen Lardahl Bentley nu era mai puţin sceptică. Iată de ce prefera să-şi depună jurământul ţinând mâna pe ceva în care credea cu tărie de nezdruncinat: istoria familiei sale.

— *…că îmi voi îndeplini, cu credinţă*[*]*…*

Încercă să-şi împlânte privirea în cea a bărbatului. Voia să-l privească pe *Chief Justice*[*] aşa cum o privea şi pe ea toată lumea; mulţimea imensă, care dârdâia sub

[1] În versiunea originală, toate frazele scrise cu caractere italice şi urmate de un asterisc sunt în limba engleză. Pentru a facilita lectura, editura a optat pentru traducerea lor în text. (n. t.)

soarele iernatic, şi manifestanţii, care se aflau prea departe pentru a fi auziţi de la tribună, dar care aveau să strige TRAITER, TRAITER, ritmat şi agresiv — ştia asta —, până când cuvintele aveau să le fie înăbuşite în spatele uşilor de oţel ale vehiculelor speciale instalate de poliţie mai devreme, în cursul dimineţii.

— *…misiunea de preşedinte al Statelor Unite*…*

Ochii întregii lumi erau îndreptaţi spre Helen Lardahl Bentley. Acum o priveau cu ură sau cu admiraţie, cu scepticism sau curiozitate, ori poate cu cea mai mare indiferenţă, în unele dintre cele mai liniştite regiuni de pe glob. În timpul acestor secunde care nu se mai terminau, sub focul încrucişat al sutelor de camere de televiziune, ea era punctul central al lumii şi nu trebuia, *n-avea* să se gândească la acest lucru.

Nu în acel moment şi niciodată după aceea.

Îşi apăsă puţin mai tare mâna pe Biblie şi îşi ridică imperceptibil bărbia.

— *…şi că voi ocroti, proteja şi apăra cu toate puterile mele Constituţia Statelor Unite*.*

Mulţimea scoase strigăte de bucurie. Manifestanţii fuseseră evacuaţi. Ocupanţii tribunei de onoare îi zâmbiră şi o felicitară, unii cu căldură, alţii rezervaţi. Prieteni şi critici, colegi, rude şi câţiva adversari care nu-i doriseră niciodată decât răul, toţi articulau cuvintele, fără zgomot sau într-o hărmălaie veselă:

— *Felicitări! **

Ea simţi din nou suflul unei angoase refulate de mai bine de douăzeci de ani. În acel moment, la numai câteva secunde după oficializarea mandatului său ca al patruzeci şi patrulea preşedinte al Statelor Unite ale Americii, Helen Lardahl îşi îndreptă spatele, îşi trecu o mână hotărâtă

prin păr, în timp ce contempla mulţimea, şi se hotărî o dată pentru totdeauna: *Am terminat cu asta. A venit timpul să uit.* *

2.

Tablourile nu erau cu adevărat frumoase.

Cel mai mult se îndoia de ăsta. Îi dădea ameţeală. Aplecându-se până lângă pânză, văzu că valurile galbene cu tentă portocalie, aşternute de penel, prezentau nişte striaţii ca o infinitate de riduri minuscule, asemenea unei baligi de cămilă uscate în bătaia soarelui. Îi veni să-şi treacă degetul peste gura căscată a personajului principal. Dar se abţinu. Tabloul avusese, şi aşa, destul de suferit în timpul transportului. Balustrada din dreapta personajului şocat era zdrenţuită şi fâlfâia prin aer.

Era exclus să poată recondiţiona o ruptură atât de mare. Ar fi fost necesară o expertiză. Pentru ca tablourile să fie puse acum pe perete într-unul din palatele cele mai modeste, de lângă Riyad, ale lui Abdallah al-Rahman trebuia, mai ales, ca tipul să depună eforturi constante spre a evita, pe cât posibil, experţii. Era nebun după arta simplă. Nu înţelesese niciodată ce interes avusese să se folosească de o drujbă acolo unde un cuţit banal putea face o treabă la fel de bună. Între un muzeu prost păzit, din capitala norvegiană, şi o sală de sport fără ferestre, din Arabia Saudită, tablourile fuseseră furate şi transportate de nişte pungaşi mărunţi, care habar n-aveau cine este el şi care, după toate probabilităţile, aveau să sfârşească într-o închisoare din ţările lor de baştină, fără să

poată spune vreodată ceva coerent despre destinaţia tablourilor.

Abdallah al-Rahman prefera personajul feminin. Dar şi el avea o latură respingătoare. Chiar şi după mai bine de şaisprezece ani petrecuţi în Vest, dintre care zece în şcoli prestigioase din Anglia şi Statele Unite, se simţea dezgustat văzând acest piept dezgolit şi vulgaritatea cu care femeia, pe cât de indiferentă, pe atât de dezmăţată, se oferea privirilor.

Îşi întoarse ochii. N-avea pe el nimic, cu excepţia unor bermude largi, de un alb imaculat. Fără să se încalţe, se urcă pe *home trainer* şi apucă telecomanda. Banda de alergare acceleră. Din boxele care flancau uriaşul ecran al televizorului fixat pe peretele opus ieşiră sunete.

— *…voi proteja şi apăra constituţia Statelor Unite*.*

Era greu de înţeles. Când Helen Lardahl Bentley încă nu ajunsese decât senatoare, fusese impresionat de curajul ei. După ce ieşise a treia din promoţia ei, de la prestigiosul colegiu Vasar, mioapa şi grăsulia Helen Lardahl continuase cu un doctorat la Harvard. Făcuse un mariaj avantajos şi, chiar mai înainte de-a împlini patruzeci de ani, ajunsese asociată într-un cabinet de avocatură considerat al şaselea dintre cele mai mari din SUA, ceea ce era o dovadă a extraordinarei sale competenţe, alături de o bună doză de cinism şi de fineţe. În plus, slăbise, se făcuse blondă şi se descotorosise de ochelari. Nu era rău nici asta.

Dar să se prezinte la alegerile prezidenţiale era chiar din cale-afară.

Acum era aleasă, consfinţită, pusă în funcţie.

Abdallah al-Rahman zâmbi şi mări, cu o simplă apăsare de buton, viteza *home trainerului*. Pielea dură de

pe tălpi i se încinsese pe covorul de cauciuc. Mai mări puţin viteza pentru a atinge pragul durerii.

— *Incredibil**, gemu, în americana lui perfectă, sigur că nimeni din lume nu-l putea auzi prin pereţii cu o grosime de peste un metru şi cu o uşă triplu izolată. *Ea crede că a scăpat!*

3.

— Un moment măreţ, constată Inger Johanne Vik, unindu-şi mâinile, ca şi cum ar fi fost obligată să se roage pentru noua preşedintă a Statelor Unite.

Femeia din scaunul cu rotile zâmbi, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Să nu-mi mai spună mie nimeni că lumea nu progresează, continuă Inger Johanne. După o serie de patruzeci şi trei de preşedinţi… o preşedintă!

— *…misiunea de preşedinte al Statelor Unite**.

— Trebuie să fii de acord că e o chestie serioasă, insistă Inger Johanne, privind din nou spre ecran. De fapt, eu credeam că ar fi ales mai repede un afro-american, până să poată accepta o femeie.

— Data viitoare o să fie Condoleezza Rice, răspunse cealaltă. Două dintr-o lovitură.

Nu era o problemă de progres, negru sau roşu, bărbat sau femeie: funcţia de preşedinte al Americii era făcută pentru bărbaţi, indiferent de pigmentaţia sau de organele lor genitale.

— Pe Bentley nu feminitatea a condus-o acolo unde este, declară ea rar, aproape cu nepăsare. Şi este clar că nici culoarea pielii lui Rice. În patru ani, ele se vor asocia.

Chestia asta n-o să fie prea măgulitoare nici pentru minorităţi, nici pentru femei.

— Totuşi, a fost foarte…

— Ceea ce impresionează la femeile astea nu e feminitatea sau prezenţa unor sclavi printre strămoşi. Evident că se folosesc cât pot de mult de chestia asta. Dar cel mai impresionant este…

Făcu o grimasă şi încercă să se îndrepte în scaunul ei cu rotile.

— Ai vreo problemă? dori să ştie Inger Johanne.

— Oh, nu. Cel mai impresionant este că…

Femeia se ridică, sprijinindu-se de braţele fotoliului şi reuşi să-şi apropie puţin trunchiul de spătar. După care, cu un gest detaşat, îşi aranjă din nou puloverul pe piept.

— …ele trebuie să fi luat hotărârea asta al naibii de timpuriu, conchise ea în cele din urmă.

— Care hotărâre?

— Să muncească atât de dur. Să fie atât de sârguincioase. Să nu facă niciodată nimic greşit. Să evite să calce în strâchini. Să nu fie prinse niciodată, niciodată în flagrant delict. În realitate, este absolut de neînţeles.

— Dar ele au… întotdeauna… ceva…, chiar şi preacucernicul George W. se săturase de…

Deodată, femeia din scaunul cu rotile zâmbi şi întoarse capul spre uşa salonului. O fetiţă de vreun an şi jumătate le privea, cu un aer vinovat, prin crăpătura uşii. Femeia întinse o mână.

— Vino aici, scumpo. Ar trebui să dormi.

— Se dă jos singură din pătuţul cu plasă? întrebă Inger Johanne.

— Probabil că o fi adormit în patul nostru. Vino, Ida!

Copila traversă încăperea, păşind şovăielnic, şi se lăsă luată în braţe şi pusă pe genunchi. Bucle negre ca abanosul îi înconjurau obrajii bucălaţi, dar ochii îi erau de un albastru glacial, cu un cerc ciudat şi întunecat care îi mărginea irisul. Fetiţa zâmbi reţinut, recunoscând-o pe vizitatoare, şi se aşeză ceva mai confortabil.

— E bizar, îţi seamănă, constată Inger Johanne, aplecându-se ca să atingă cu degetul mânuţele dolofane ale micuţei.

— Doar la ochi. Culoarea. Oamenii se lasă întotdeauna păcăliţi de culori. Ale ochilor.

Între ele se aşternu din nou liniştea.

La Washington D.C., respiraţia oamenilor părea un abur cenuşiu în lumina ţipătoare a lui ianuarie. Gărzile îl ajutară pe *Chief Justice* să se retragă; în timp ce era scos cu infinite precauţii, spinarea lui semăna cu a unui vrăjitor. Preşedinta nou-aleasă stătea în capul gol şi zâmbea cu toţi dinţii, strângându-şi pe lângă ea mantoul roz pal.

La Oslo, întunericul ce se lăsa dincolo de ferestrele din Krusesgate devenea tot mai adânc. Nu ningea, străzile erau ude.

În salonul spaţios a intrat o făptură ciudată. Şchiopăta urât, de un picior, ca o caricatură a personajului negativ dintr-un film de altădată. Părul îi era tuns scurt, iar firele lui subţiri o luau care încotro. Picioarele îi păreau desenate dintr-o trăsătură de creion, între poalele unui şorţ şi o pereche de papuci ecosez.

— 'titica trebuia să doarmă de multă vreme, bombăni ea, fără să-şi piardă vremea cu saluturile. În casa asta nu-i chip să faci ordine. Trebuia să doarmă în patul ei, am mai spus-o de mii de ori până acum. Hai, vino, prinţesa mea.

Şi, fără să aştepte reacţia femeii din scaunul cu rotile ori a fetiţei, a înhăţat copila, şi-a aruncat-o călare pe şoldul stâng şi a luat-o din loc şontâc-şontâc.

— Tare mi-ar fi plăcut să am şi eu un factotum ca ăsta, oftă Inger Johanne.

— Da, lucrul nu-i lipsit de avantaje.

Tăcură din nou. CNN trecea de la un comentator la altul şi intercala imagini ale tribunei în care o elită de politicieni stătea în frig, pregătindu-se pentru cele mai grandioase festivităţi organizate vreodată cu ocazia unei învestituri la Casa Albă. Democraţii îşi atinseseră cele trei obiective. Învinseseră un preşedinte care râvnea un nou mandat, ceea ce era un adevărat tur de forţă. Câştigaseră cu un avans mai confortabil decât tot ceea ce putuseră spera. Şi triumfaseră cu o femeie. Niciunul dintre aceste aspecte nu putea trece neobservat, iar ecranul înfăţişa fotografii de vedete hollywoodiene care se aflau deja la post, în oraş, unde erau aşteptate în cursul după-amiezii. Pe toată durata weekendului, oraşul avea să fie scena unor festivităţi cu focuri de artificii. *Madam President* urma să treacă de la o recepţie la alta, să fie aclamată, să-şi exprime interminabilele mulţumiri la adresa susţinătorilor săi şi să-şi schimbe toaletele de un număr incalculabil de ori. Dar, mai ales, avea să-i recompenseze pe cei mai merituoşi, împărţind posturi şi funcţii, avea să evalueze cheltuielile de campanie şi donaţiile, avea să estimeze loialitatea şi să evalueze capacităţile, avea să-i dezamăgească pe mulţi şi să-i mulţumească pe puţini, aşa cum o făcuseră şi cei patruzeci şi patru de bărbaţi de dinaintea ei, în cursul celor două sute treizeci de ani de existenţă a acestei naţiuni.

— Poţi să mai dormi după aşa ceva?

— Poftim?

— Crezi că ea o să izbutească să doarmă în noaptea asta? întrebă Inger Johanne.

— Eşti bizară, zâmbi cealaltă femeie. Bineînţeles că o să izbutească să doarmă. Nu ajungi acolo unde se află ea acum dacă nu poţi dormi. Asta e o luptătoare, Inger Johanne. Nu te lăsa păcălită de silueta ei zveltă şi de hainele feminine.

Când femeia din scaunul cu rotile stinse televizorul, din străfundurile apartamentului le ajunse la urechi un cântec de leagăn.

— *Ai-ai-ai-ai-ai-UAF-UAF.*

— Păi chestia asta i-ar înnebuni de spaimă pe micuţii mei, constată Inger Johanne, chicotind uşor.

Cealaltă îşi mişcă scaunul până la o măsuţă joasă şi luă de pe ea o ceaşcă. Gustă, strâmbă din nas şi apoi o puse la loc.

— O să trebuiască să plec, declară Inger Johanne, cu o uşoară ezitare.

— Da. O să trebuiască.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat în lunile astea din urmă.

— N-a fost mare lucru.

Inger Johanne îşi duse o mână fugară la ceafă, pentru a-şi cuminţi buclele rebele, pe care le adună după urechi, şi îşi împinse la loc, cu un deget fin, ochelarii.

— Ba da.

— Cred că trebuie să faci cumva, ca să poţi trăi cu toate chestiile astea. Ea există, n-ai ce face.

— Îmi ameninţă copiii. Este periculoasă… Faptul că am putut să-ţi vorbesc, să fiu luată în serios şi crezută… Asta, în orice caz, a facilitat lucrurile.

— În curând, se va împlini un an, răspunse femeia din scaunul cu rotile. Greu, cu adevărat, a fost anul trecut. Chestiile din iarna asta… nu văd în ele decât… decât o sâcâială.

— O sâcâială?

— Ea îţi aţâţă curiozitatea. Inger Johanne, tu eşti foarte curioasă. De asta şi eşti cercetătoare. Numai curiozitatea te târăşte în anchete unde n-ai deloc chef să fii implicată şi te împinge să doreşti cu orice preţ să afli ce vrea de la tine tipa asta care te persecută. Curiozitatea ta e aia care… te-a condus până la mine. Şi este…

— Trebuie să mă duc, o întrerupse Inger Johanne, cu un zâmbet fugar. Nu foloseşte la nimic să trec totul în revistă o dată în plus. Dar, oricum, îţi mulţumesc. Stai liniştită, nu mă conduce.

Deodată, se opri în loc. Fu izbită de frumuseţea femeii paralizate. Aceasta era subţire, aproape plăpândă. Chipul îi era oval, ochii — la fel de stranii ca ai fetiţei: de un albastru ca al gheţarilor, aproape incolori, cu un cerc mare şi negru în jurul irisului. Avea o gură mare, cu buzele puternic arcuite între riduri minuscule, însă plăcute vederii, trădând o vârstă ce trecuse binişor de patruzeci de ani. Era îmbrăcată elegant: purta un pulover de caşmir cu decolteu în V, iar blugii se vedea clar că nu fuseseră cumpăraţi din Norvegia. Un diamant mare, simplu, i se legăna încetişor în gropiţa dintre clavicule.

— De altfel, tare mai eşti frumoasă.

Femeia zâmbi cu reţinere, aproape stingherită.

— Pe curând, a încheiat ea discuţia, după care şi-a împins fotoliul până la fereastră, unde s-a oprit cu spatele spre musafiră.

4.

În zăpada aşternută pe câmpuri, te înfundai până la genunchi. Geruise multă vreme. Arborii golaşi dinspre apus erau acoperiţi cu gheaţă. Rachetele din picioare crăpau din când în când pojghiţa zăpezii şi, pentru un scurt răstimp, Al Muffet fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul. Se opri ca să-şi tragă sufletul.

Soarele dispărea în spatele dealurilor. Tăcerea era întreruptă doar rareori de câte un cântec de pasăre. Zăpada sclipea în lumina portocaliu-roşiatică a soarelui; bărbatul cu rachete în picioare urmări cu privirea un iepure care ţâşnise din boschet şi fugea în zigzag spre pârâul din cealaltă margine a câmpului.

Al Muffet respiră cât putu de adânc.

Nu avusese nicio clipă de îndoială: făcea exact ceea ce trebuia să facă. După moartea soţiei sale, care îl lăsase singur cu trei copii de opt, unsprezece şi şaisprezece ani, nu avusese nevoie decât de câteva săptămâni pentru a înţelege că o carieră într-una din prestigioasele universităţi ale oraşului Chicago era aproape incompatibilă cu faptul că urma să-şi crească de unul singur copiii. De altfel, situaţia financiară îi impunea să-şi mute cât mai iute restul familiei într-un colţ liniştit de ţară.

La trei săptămâni şi două zile după ce se instalase pe Rural Route 4, în Farmington, Maine, două avioane de linie izbiseră turnurile gemene din Manhattan. Urmărite îndeaproape de un altul, care se prăbuşise peste Pentagon. În seara aceea, Al Muffet închisese ochii, recunoscător că fusese atât de precaut: încă din studenţie, îşi abandonase vechiul nume, Ali Shaeed Muffasa. Copilele lui purtau nume înţelept alese — Sheryl, Catherine şi

Louise — şi avuseseră norocul să moştenească năsucul cârn şi părul blond cenuşiu al mamei lor.

În prezent, după mai bine de trei ani, se bucura aproape zi de zi de viaţa la ţară. Puştoaicele înfloreau, iar el regăsise la iuţeală gustul activităţii de veterinar. Îngrijea tot felul de animale mari şi mici, iar cazurile cu care avea de-a face erau dintre cele mai diverse: peruşi plăpânzi, căţele care fătau, tauri deveniţi periculoşi şi cărora trebuia să le tragă un glonţ în frunte. În fiecare joi, mergea la club ca să joace şah. Sâmbăta era ziua stabilită de mers la cinema împreună cu cele mici. Lunea seara juca, de obicei, câteva seturi cu un vecin care îşi transformase vechiul garaj în teren de squash. Zilele se scurgeau urmând un ritm uniform, de o monotonie placidă.

Familia Muffet se deosebea de restul satului numai duminica: nu mergea la biserică. Al Muffet pierduse de mult legătura cu Allah şi nu intenţiona să adopte alt Dumnezeu. La început, chestia asta suscitase anumite reacţii: întrebări deghizate în cursul şedinţelor la care participau părinţii elevilor, comentarii cu subînţeles, la benzinărie sau la maşina de pop-corn din holul cinematografului, în câte o sâmbătă seara.

Dar şi asta se aranjase cu timpul.

Totul se aranjează, se gândi Al Muffet, căznindu-se să-şi scoată ceasul de sub mănuşa cu un deget şi marginea pufoaicei. Trebuia să se grăbească. Mezina pregătea cina, iar experienţa îl învăţase că era mai bine să fie şi el de faţă în acel moment. Altfel, ar fi fost întâmpinat cu o cină pantagruelică, pentru care micul dulap era golit de toate bunătăţile. Ultima oară, Louise le servise o masă cu patru feluri, cuprinzând foie gras şi risotto cu trufe, totul urmat

de o friptură făcută din carnea cerbului vânat de cu toamnă şi destinat vecinilor, pentru masa de Crăciun.

Acum, când soarele dispăruse cu totul, gerul devenise mai ascuţit. Îşi scoase mănuşile şi îşi puse mâinile pe obraji. După câteva secunde, o porni din nou la drum, cu acei paşi mari şi lenţi pe care, în cele din urmă, îi învăţase.

Nu se uitase la ceremonia de învestitură, şi nu pentru că asta l-ar fi tulburat din cale-afară. Cu zece ani în urmă, când Helen Lardahl Bentley intrase în marea sală publică, fusese îngrozit. Îşi amintea cu o dezagreabilă claritate de dimineaţa aceea, de la Chicago. Doborât la pat de o gripă, îşi umplea episoadele de febră butonând la televizor. Helen Lardahl, foarte diferită de aceea pe care şi-o amintea el, rostea un discurs la Senat. Nu mai purta ochelarii. Perniţele de grăsime din timpul tinereţii, care o urmăriseră până târziu, în cel de-al treilea deceniu al său, dispăruseră. Doar gesturile, cum era mişcarea aceea diagonală, plină de siguranţă, a mâinii larg deschise, pentru a-şi sublinia fiecare argument, îl convinseseră că era vorba, cu adevărat, de aceeaşi femeie.

Cum îndrăzneşte? se gândise el atunci.

Apoi, încetul cu încetul, se obişnuise.

Al Muffet se opri din nou şi trase în piept aerul glacial. Ajunsese la pârâu, a cărui apă continua să curgă pe sub o carapace de gheaţă transparentă.

Ea se baza pe el. Pur şi simplu. Trebuie că hotărâse să se încreadă în promisiunea pe care el i-o făcuse cândva, într-o viaţă anterioară, într-o altă epocă şi într-un loc cu totul diferit. În poziţia ei de acum, probabil că era floare la ureche să descopere dacă el mai trăia şi dacă era tot în Statele Unite.

În ciuda tuturor lucrurilor, ea se lăsa aleasă în capul celui mai puternic stat de pe planetă, într-o ţară în care morala era o virtute, iar morala duplicitară o virtute necesară.

Păşi peste pârâu şi sări pe deasupra unui troian de zăpadă. Inima îi bătea atât de repede, încât îi ţiuiau urechile. E atât de mult de atunci, îşi spuse, în timp ce-şi desfăcea rachetele. Apucă în fiecare mână câte una şi începu să alerge pe drumul drept.

— *Noi am terminat cu chestia asta**, şopti în ritmul paşilor greoi. Eram demn de încredere. Sunt un om de onoare. *Noi am terminat cu chestia asta**.

Întârziase foarte mult. La sosirea lui, probabil că avea să găsească şampanie şi stridii. Louise avea să spună că sărbătoreau, că îi aduceau un omagiu primei femei preşedinte al Statelor Unite.

Patru luni mai târziu

Luni, 16 mai 2005

1.

— Un moment superprost. Care e boul care a ales data asta şi nu alta?

Şeful Serviciului de Supraveghere al Poliţiei — SSP — îşi trecu o mână peste părul scurt şi roşcat.

— Ştii prea bine, răspunse o femeie ceva mai tânără, mijindu-şi ochii spre o vechitură de televizor pus în echilibru deasupra unui dulap plin cu dosare, dintr-un colţ al biroului. Culorile de pe ecran erau şterse, iar în josul imaginii dansa o dungă neagră. Chiar prim-ministrul în persoană. Frumoasă ocazie, vezi dumneata. Să arăţi bătrâna patrie în toată măreţia ei naţional-romantică.

— Beţivani, răutate şi gunoaie peste tot, bodogăni Peter Salhus. Halal romantism… Ziua de 17 mai este şi rămâne sinonimă cu balamucul. Şi cum mama…

Vocea îi sui cu câteva octave, în timp ce arăta cu degetul spre televizor.

— …dracu', şi-au zis ei că e posibil s-o supraveghezi pe femeia asta?

Madam President tocmai pusese piciorul pe pământul norvegian. Trei bărbaţi îmbrăcaţi în paltoane închise la

culoare mergeau înaintea ei. Căştile atât de caracteristice ale acestora se vedeau cu uşurinţă. În ciuda plafonului de nori denşi, toţi purtau ochelari de soare, parcă pentru a se autoparodia. În urma preşedintei, pe scara avionului Air Force One, se aflau gemenii lor: la fel de înalţi, la fel de sumbri şi absolut la fel de inexpresivi.

— S-ar zice că ăştia chiar sunt în stare să se achite de aşa o trebuşoară, constată sec Anna Birkeland, clătinând din cap. De altfel, sper ca nimeni altcineva să nu afle de… pesimismul tău, dacă pot spune aşa. De fapt, sunt cam îngrijorată. Tu n-ai obiceiul să…

Se întrerupse. Şi Peter Salhus tăcea, însă cu ochii pironiţi pe ecran. Izbucnirea de adineauri nu-i semăna câtuşi de puţin. Dimpotrivă: cu doi ani în urmă, când fusese numit în fruntea SSP-ului, tocmai calmul şi firea lui placidă făcuseră ca el, un fost militar, să fie acceptat în postul celui mai înalt responsabil al unui serviciu cu o istorie plină de cicatrice infamante. Tărăboiul stârnit de stânga se mai calmase când Salhus mărturisise că, în trecut, făcuse parte din tineretul socialist. Intrase în rândurile sale la nouăsprezece ani, „pentru a denunţa imperialismul american“, după cum explicase el, zâmbind, la o emisiune-portret televizată. Adoptase tonul cel mai serios pentru a face, într-un minut şi jumătate, portretul unei sperietori pe care aproape toată lumea o putea recunoaşte, şi treaba fusese gata. Peter Salhus îşi schimbase uniforma cu un costum cu cravată şi se instalase în sediul SSP-ului. Nu cu urale, dar, în orice caz, susţinut de întreaga lume politică. Era apreciat de subalterni şi respectat de colegii străini. Părul cu tunsoarea reglementară, de câţiva milimetri, şi barba înspicată inspirau o încredere masculină ca pe vremuri. În mod

paradoxal, Peter Salhus era un director popular.

Anna Birkeland nu-l mai recunoştea.

Ţeasta năduşită a lui Peter strălucea sub lumina plafonierei. Acesta se legăna înainte şi înapoi, dar nu părea să-şi dea seama. Anna Birkeland aruncă o privire spre mâinile lui încleştate.

— Ce e? îl întrebă cu glasul scăzut, de parcă nici n-ar fi vrut, cu adevărat, să primească un răspuns.

— Orice, numai idee bună nu.

— De ce n-ai oprit totul? Dacă eşti chiar aşa de îngrijorat pe cât pari, ar fi trebuit să…

— Am încercat. Iar tu ştii asta.

Anna Birkeland se ridică şi se duse la fereastră. În lumina de un cenuşiu pal a acestei după-amiezi, primăvara era mai curând discretă. Îşi puse mâna pe geam. În jurul acesteia apăru un contur de aburi care dispăru imediat.

— Peter, ai avut obiecţii. Ai schiţat scenarii şi ai emis obiecţii. Asta nu e acelaşi lucru cu a încerca să opreşti lucrurile.

— Trăim într-o democraţie. (După cum auzea Anna, tonul lui era lipsit de ironie.) Politicienii decid. În împrejurări aşa cum e asta, eu nu sunt decât un amărât de consilier. Dacă aş fi avut putere de decizie…

— Am fi lăsat toată lumea pe dinafară?

Îl văzu că se întoarce brusc.

— Toată lumea? repetă ea puţin mai tare. Pe toţi cei care sfidează într-un fel sau altul această ţară minunată care este Norvegia?

— Da. Poate.

Zâmbetul lui era greu de interpretat. Pe ecranul televizorului, preşedinta era condusă de la enormul avion

la o tribună mobilă. Un tip în haine negre se căznea cu microfonul.

— Când a venit Bill Clinton, totul a mers ca pe roate, continuă ea, muşcându-şi uşor o unghie. S-a afişat în oraş, a băut bere şi i-a salutat aproape pe toţi. A intrat până şi într-o patiserie. Fără să se sinchisească de vreun program sau de vreo întâlnire.

— Dar asta a fost înainte.

— Înainte?

— Înainte de 11 Septembrie.

Anna se aşeză din nou pe scaun. Cu latul mâinii, îşi ridică deasupra cefei părul lung până la umăr. Apoi, închise ochii şi trase aer în piept, pentru a vorbi, dar nu scoase decât un oftat zgomotos. Pe culoar se auziră nişte râsete, care se estompară îndată, odată cu paşii ce se îndreptau spre lift. Pe ecranul mut al televizorului, preşedinta îşi terminase discursul succint.

— În prezent, de securitatea ei este responsabilă poliţia din Oslo, declară, în cele din urmă, Anna. În consecinţă, *stricto sensu*, vizita prezidenţială nu te priveşte. Pe noi, vreau să zic. În afară de asta…

Ea făcu un gest cu mâna spre dulapul cu dosarele de arhivă de sub televizor.

— …n-am găsit nimic. Nicio mişcare, nicio activitate. În sânul grupurilor din ţară, pe care le cunoaştem deja, nu. În zonele frontaliere, nu. Nimic din ceea ce am primit din exterior nu indică altceva decât perspectiva unei vizite cum nu se poate de simpatică…

Vocea ei căpătă intonaţia unui prezentator de jurnal televizat.

— …a unei preşedinte doritoare să onoreze ţara strămoşilor săi şi un bun partener al Statelor Unite: Norvegia. Nimic nu arată că cineva ar avea alte proiecte.

— Este uimitor, nu? Este…

El se întrerupse. *Madam President* urca la bordul unei limuzine negre. O femeie cu mâini iuţi o ajută, prinzând marginea mantoului, care îi atârna în afară şi era gata să fie prinsă în portieră. Prim-ministrul norvegian zâmbi şi îşi flutură mâna în direcţia camerelor de televiziune, într-un gest cam prea apăsat, exprimând un entuziasm pueril pentru agreabila vizită.

— Ea este personalitatea cea mai detestată din lume, continuă Peter, făcând un semn din cap spre televizor. Noi ştim că nu trece o zi fără să urzească cineva un plan pentru a o doborî pe femeia asta. În Statele Unite, în Europa. În Orientul Mijlociu. Peste tot.

Anna Birkeland se smiorcăi şi îşi trecu arătătorul pe sub nas.

— Asta numai noutate nu e, Peter. Şi nu e singura luată în colimator. Noi şi colegii noştri din lumea întreagă ne zbatem tot timpul să dăm în vileag diverse acte ilegale, pentru ca acestea să nu se transforme în realitate. Ei au cele mai bune servicii de informaţii de pe faţa pământului şi…

— În privinţa asta, experţii nu sunt de acord, o întrerupse el.

— …şi cea mai eficientă organizaţie poliţienească din câte există, continuă Anna, fără să se lase. Îngrijorarea cu privire la preşedinta Statelor Unite nu pare să le dea insomnii, dacă vrei să ştii părerea mea.

Ecranul se întunecă.

— Nu pentru ea îmi fac griji, declară Peter Salhus. Nu tocmai.

— De data asta, m-ai pierdut pe drum, răspunse Anna, cu vizibilă nerăbdare. Am întins-o. Ştii tu unde mă găseşti în caz de nevoie.

Ridică de jos un dosar gros, se îndreptă şi se duse către uşă. După ce o întredeschise, se întoarse spre el, ţinând mâna pe clanţă.

— Dacă nu-ţi faci griji pentru Bentley, atunci pentru cine?

Peter Salhus îşi înclină capul într-o parte şi îşi încruntă uşor sprâncenele, ca şi cum s-ar fi îndoit că a auzit cu adevărat întrebarea.

— Pentru noi, răspunse brusc, cu glas tăios. Îmi fac griji pentru ceea ce ni se poate întâmpla nouă.

Annei i se păru că, în palma ei, clanţa era ciudat de rece. Îi dădu drumul. Uşa se închise încet.

— Nu pentru noi doi îmi fac griji, zâmbi el, privind pe fereastră. (Ştia că ea roşise, şi nu voia să vadă asta.) Sunt neliniştit pentru…

Mâinile lui mari desenară vag în aer un cerc uriaş.

— …Norvegia, îşi încheie fraza, captând, în sfârşit, privirea colegei sale. Pentru beleaua în care o să fie Norvegia dacă o ia totul razna.

Anna nu era sigură că înţelege bine ceea ce spunea el prin aceste cuvinte.

2.

Madam President era, în sfârşit, singură.

Durerea de cap i se înşuruba în ceafă, aşa cum se întâmpla întotdeauna după zile ca asta. Se aşeză încetişor

într-un fotoliu crem. Durerea asta era o veche cunoştinţă. O apuca în mod regulat. Medicamentele nu-i erau, după cum se vede, de niciun ajutor, pentru că nu-i mărturisise niciunui medic neajunsul de care suferea şi, prin urmare, nu folosea decât hapuri luate fără reţetă. Durerea începea noaptea, după ce îşi termina toate treburile, iar ea putea, în sfârşit, să-şi scoată pantofii şi să-şi întindă picioarele. Să citească, poate, o carte sau să închidă ochii şi să nu se gândească la nimic, până ce o fura somnul. Dar nu mergea aşa. Trebuia să stea pe fotoliu, lăsată puţin pe spate, cu braţele în lături şi cu picioarele pe podea. Cu ochii întredeschişi; niciodată închişi. Întunericul roşiatic din spatele pleoapelor îi accentua durerea. Îi trebuia puţină lumină. Doar o părere, printre gene. Braţele relaxate, palmele deschise. Trunchiul destins. Trebuia să-şi îndrepte atenţia cât mai departe cu putinţă de cap, către picioarele pe care le apăsă din răsputeri de covor. Iar şi iar, adoptând ritmul lent al bătăilor inimii. Să nu se gândească. Să nu-şi închidă ochii de tot. Să-şi apese picioarele de podea. Încă o dată, apoi încă o dată.

În cele din urmă, când între somn, durere şi trezie se stabilea un echilibru fragil, încleştarea din ceafă avea să se desfacă. Niciodată nu ştia cât durează criza. În general, vreun sfert de oră. Uneori, i se întâmpla să-şi arunce privirea terorizată spre ceas şi să nu creadă că îi arată ora exactă. În rare ocazii, nu era vorba decât de câteva secunde.

Ca acum, după cum indica deşteptătorul de pe noptieră.

Cu infinite precauţii, ridică mâna dreaptă şi şi-o puse pe ceafă. Continua să stea nemişcată. Picioarele îi băteau podeaua, dinspre călcâie spre vârf, apoi în sens opus.

Pielea de pe umeri i se crispă sub răceala palmei. Durerea dispăruse de-a binelea; cu desăvârşire. Respiră mai liber şi se ridică la fel de prudent cum se aşezase.

În crizele astea, lucrul cel mai rău poate că nu era durerea, ci starea de veghe agitată care urma. În ultimii douăzeci de ani, Helen Lardahl Bentley se învăţase cu insomniile ei ocazionale. Dacă durerea o lăsa uneori în pace mai multe luni la rând, în aceste douăsprezece luni din urmă, şedinţa din fotoliu devenise aproape un ritual al miezului de noapte. Şi, pentru că ea nu risipea niciodată nimic, începând cu timpul, îşi surprindea constant colaboratorii cât de bine era pregătită pentru reuniunile dimineţii.

Fără să ştie, Statele Unite aveau o preşedintă care trebuia să se descurce cu patru ore de somn pe noapte. Atât cât îi stătea în putere, insomniile astea aveau să rămână un secret păstrat cu străşnicie de soţul ei, căruia i-au trebuit mulţi ani până să înveţe să doarmă cu lumina aprinsă.

Acum, era absolut singură.

Nici Christopher, nici fiica sa, Billie, nu o însoţeau. *Madam President* avusese nevoie de multă putere de convingere pentru a-i împiedica să vină cu ea. Încă se înfiora la amintirea ochilor soţului său, care se întunecaseră de decepţie şi de surprindere, când hotărâse să plece fără familie. Călătoria în Norvegia era prima apariţie internaţională de după învestitura sa ca preşedintă. Avea un caracter exclusiv de reprezentare şi era efectuată într-o ţară pe care fiica ei în vârstă de douăzeci şi unu de ani ar fi putut-o descoperi cu plăcere şi interes. Existau o mie şi o sută de motive ca să călătorească în familie, cum, de altfel, şi fusese prevăzut iniţial.

Cu toate acestea, trebuiseră să rămână amândoi acasă.

Helen Bentley încercă să facă vreo câţiva paşi, ca şi cum ar fi verificat dacă podeaua rezistă. Durerea de cap îi dispăruse cu totul. Se frecă pe frunte cu degetul mare şi cu arătătorul şi aruncă o privire de jur-împrejurul camerei. Încă nu observase cât de frumos aranjat era apartamentul său. Stilul era de o prospeţime absolut scandinavă: lemn şi ţesături de culoare deschisă; poate puţin cam multă sticlă şi oţel. Lămpile îi atrăgeau atenţia în mod deosebit. Abajururile erau din sticlă suflată. De forme diferite, acestea se asortau totuşi cumva anume, realizând un tot pe care nu-l înţelegea prea bine. Puse mâna pe unul dintre ele. O căldură blândă, difuzată de becul cu consum redus, răzbătea la suprafaţa acestuia.

Ei sunt peste tot, se gândi, mângâind sticla cu vârful degetelor.

Ei sunt peste tot şi veghează asupra mea.

Îi era imposibil să se obişnuiască. Oricare ar fi fost locul şi ocazia, indiferent de oră sau de buna-cuviinţă, ei erau întotdeauna acolo. Normal, înţelegea că trebuie să fie aşa. Şi, tot la fel de natural înţelesese, după numai o lună de la asumarea funcţiilor, că niciodată n-avea să se obişnuiască de-a binelea cu aceşti paznici mai mult sau mai puţin invizibili. Gărzile de corp care o urmau în timpul zilei erau un lucru. Învăţase destul de repede să le considere ca pe un element al cotidianului. Îi deosebea pe unii de alţii. Aveau chip. Unii posedau chiar şi un nume, pe care ea avea dreptul să-l folosească chiar dacă nu excludea posibilitatea ca acesta să fie un pseudonim.

Mai rău era cu ceilalţi. Numeroşi şi nevăzuţi, umbre înarmate şi ascunse, care o înconjurau în permanenţă,

fără ca ea să ştie exact unde erau. Din cauza asta, o încerca un sentiment neplăcut, o paranoia deplasată. Totuşi, ei o vegheau. Îi voiau binele, presupunând că simţeau şi altceva decât sentimentul datoriei. Se crezuse pregătită pentru o existenţă de obiect, până când, după patru săptămâni de mandat, pricepuse că nu puteai fi pregătit pentru o asemenea viaţă.

Nu în totalitate.

De-a lungul carierei sale politice, pusese accentul pe posibilităţi şi pe putere, navigând cu inteligenţă printre ele. Bineînţeles că întâlnise rezistenţă. Profesională şi politică, dar şi o bună doză de rea-voinţă şi hărţuială, de gelozie şi rele intenţii. Îşi îmbrăţişase cariera politică într-o ţară cu vechi tradiţii de ură personală, de defăimare organizată, de nemaipomenite abuzuri de putere şi chiar de atentate. La 22 noiembrie 1963, avea treisprezece ani. Atunci şi-a văzut, îngrozită, tatăl plângând pentru prima oară; timp de mai multe zile, crezuse că se prăbuşeşte lumea. Când Bobby Kennedy şi Martin Luther King fuseseră asasinaţi, în acelaşi deceniu agitat, era adolescentă. În ciuda tuturor lucrurilor, niciodată nu percepuse aceste agresiuni ca pe ceva de natură personală. Pentru tânăra Helen Lardahl, crima politică era îndreptată, într-un mod imposibil de suportat, contra unor *idei*, unor valori şi atitudini pe care şi le însuşea cu lăcomie şi care încă o înfiorau de fiecare dată când revedea discursul *I have a dream*[1], după aproape patruzeci de ani.

În septembrie 2001, când avioanele deturnate se izbiseră de World Trade Center, percepuse atentatul în

[1] *I have a dream* — discurs al lui John Kennedy (n. t.).

acelaşi mod ca aproape trei milioane de compatrioţi: actul terorist aducea un prejudiciu ideii americane. Cele aproape trei mii de victime, incredibilele pagube materiale şi *sky line*-ul din Manhattan, care n-avea să mai fie niciodată la fel, se topeau într-un tot mai mare: americanul.

Fiecare victimă — pompier erou, orfan de tată, familie distrusă — a devenit simbolul unei realităţi colective. Aşa trebuiau îndurate pierderile, atât de către naţiune, cât şi de către supravieţuitor.

Iată cum resimţise, cum gândise ea acest act.

Nu începuse să adulmece trădarea ca astăzi, ca acum, când avea rolul de *obiect numărul 1**. De simbol. Problema însă era că ea nu se considera absolut deloc un simbol. În orice caz, nu numai atât. Era mamă. Era soţie şi fiică, prietenă şi soră. Se împlineau aproape douăzeci de ani de când muncea cu înverşunare ca să-şi atingă acest obiectiv: să devină preşedinta Statelor Unite. Voia puterea, dorea posibilităţile. Reuşise.

Iar trădarea îi apărea din ce în ce mai clar.

Asta o tulbura uneori, în timpul nopţilor în care dormea.

Îşi amintea că fusese la o înmormântare, aşa cum toţi — senatori şi congresmeni, guvernatori sau oricare alte personalităţi doritoare să ia parte la Marea Suferinţă Americană — participaseră la funeralii sau la comemorări, aşezaţi în aşa fel încât să fie bine „prinşi" de fotografi şi ziarişti. Era înmormântată o secretară angajată puţin mai înainte într-o societate cu sediul la etajul şaptezeci şi trei al turnului de nord.

Soţul acesteia trebuie să fi avut abia treizeci de ani. Stătea într-o bancă din rândul întâi, cu câte un ţânc pe

fiecare genunchi. O copiliţă de şase-şapte ani şedea alături de tatăl său şi-i mângâia mâna neîncetat, cu un gest aproape maniacal, de parcă ar fi înţeles că părintele ei era pe punctul de a-şi pierde minţile, iar ea trebuia să-l readucă la realitate. Fotografiile se concentrau asupra micuţilor gemeni de doi-trei anişori şi a fetiţei frumoase, cu haine negre, aşa cum n-ar trebui niciodată să poarte un copil. Helen Bentley îl urmărea, în schimb, pe tată, pe când trecea prin faţa sicriului. Ceea ce vedea nu era suferinţă, nu o suferinţă aşa cum o ştia ea. Chipul bărbatului era deformat de tulburare şi frică: o teroare pură, limpede. Tipul ăsta nu înţelegea cum de se mai putea învârti pământul. Nu ştia absolut deloc cum avea să se descurce cu copiii. Cum avea s-o scoată la capăt, să găsească bani pentru chirie şi şcoală, să-şi adune puterile ca să poată creşte trei copii de unul singur. El trăia acest sfert de ceas de celebritate pentru că soţia lui se găsise la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, ajungând, ca urmare, la statutul destul de absurd de erou american.

Ne-am folosit de ei, se gândi Helen Bentley, privind întunecatul fiord Oslo, prin ferestrele panoramice orientate spre sud. Cerul avea, în continuare, o stranie luminozitate bleu-pal, de parcă nu era în stare să treacă la un întuneric adevărat. *Ne-am folosit de ei ca simboluri, pentru a-i împinge pe oameni să vină în rândurile noastre. Am reuşit. Dar el ce-o face astăzi? Ce-o fi ajuns? Dar copiii lui? De ce n-am îndrăznit niciodată să fac cercetări?*

Paznicii erau afară. Pe culoare. În camerele din jurul ei. Pe acoperişuri şi în vehiculele aflate în staţionare; erau peste tot şi vegheau asupra ei.

Avea nevoie să doarmă. Patul, cu plapuma lui groasă, de puf, o îmbia asemenea celui din amintirea ei despre

mansarda din Minnesota, unde trăia bunica din partea tatălui, pe vremea când era o copiliţă, când avusese şansa de a şti foarte puţine lucruri şi când putea ţine lumea la distanţă doar trăgându-şi peste cap o plapumă cu pătrăţele mici.

De data asta, Poporul n-avea să vină în rândurile lor. Iată de ce era mai rău. Infinit mai ameninţător.

Ultimul lucru pe care l-a mai făcut înainte de-a adormi a fost să-şi dezactiveze alarma telefonului mobil. Era ora două şi jumătate şi, în mod straniu, cerul se lumina.

Marţi, 17 mai 2005

1.

Sărbătoarea naţională a început, ca de obicei, din zori. Poliţia din Oslo luase deja la întrebări peste douăzeci de adolescenţi, toţi beţi morţi, îmbrăcaţi din cap până-n picioare în roşu, care, în prezent, aşteptau toropiţi, cu un zâmbet indulgent pe buze, venirea părinţilor, pentru a fi eliberaţi pe cauţiune. În acea zi, câteva mii de absolvenţi de liceu vegheau ca nimeni să n-aibă linişte. Din maşini rablagite, tunau amplificatoare ultimul răcnet. Câţiva puştani îşi îmbrăcaseră deja cele mai frumoase haine şi alergau după maşinile revopsite, milogindu-se după adeverinţe de bacalaureat. În cimitire, grupuri de veterani — tot mai puţini cu fiecare an — se adunaseră pentru a celebra în tăcere pacea şi libertatea. Fanfarele umblau de colo-colo, prin oraş, cântând marşuri lipsite de vlagă. Sunete furioase de trompetă aveau grijă să-i scoale pe amărâţii care se găsiseră să doarmă tocmai atunci, ca să pună de prima cafea a zilei. Prin parcurile oraşului, doi-trei homleşi dezorientaţi ieşeau de sub cuverturile sau din sacii lor de plastic, fără să înţeleagă prea bine ce se petrece.

Vremea îşi era credincioasă sieşi. La sud, norii se împrăştiau, dar nimic nu arăta că ziua avea să fie plăcută. Dimpotrivă, judecând după nuanţa cenuşie pe care cerul o avea spre nord, te puteai aştepta la averse. Aproape toţi copacii erau încă golaşi, chiar dacă pe mesteceni se iviseră frunze tinere şi mâţişori plini de polen. În toată ţara, părinţii îşi puneau ţâncii — care le cereau, cu mult înaintea micului dejun, îngheţată şi cârnăciori — să se îmbrace cu pulovere de lână. Drapelele fâlfâiau în vântul tăios.

Regatul era pregătit de sărbătoare.

În faţa unui hotel din capitală, o poliţistă dârdâia de frig. Stătuse toată noaptea în post. Se uita tot mai des, dar cu cea mai mare discreţie, la ceas. În curând avea să-i vină înlocuitorul. De vreo două-trei ori reuşise să schimbe câteva vorbe, la repezeală, cu un coleg postat la cincizeci-şaizeci de metri, dar, cu toate astea, noaptea fusese insuportabil de lungă. La un moment dat, încercase să-şi omoare timpul dându-şi silinţa să ghicească unde sunt gărzile de corp. Valul de trecători se oprise totuşi pe la ora două. După câte vedea ea, pe acoperişuri nu erau gărzi de corp. Nicio maşină neagră tipică, plină de agenţi secreţi, nu trecuse după ce preşedinta Statelor Unite fusese adusă şi însoţită înăuntru chiar după miezul nopţii. Dar ei erau acolo, bineînţeles. Ea ştia asta, chiar dacă nu era decât o biată agentă postată acolo, în uniforma impecabil de curată, pentru decor şi pentru a se pricopsi cu degerături.

Un grup de maşini se apropia de hotel. De obicei, strada era deschisă circulaţiei. În dimineaţa aceea fusese închisă cu bariere mobile, care creau o piaţă dreptunghiulară provizorie, în faţa modestei intrări în hotel.

Agenta deschise două dintre bariere, aşa cum primise dispoziţie. Apoi se retrase pe trotuar. Schiţă câţiva paşi spre intrare. Poate că avea s-o vadă pe preşedintă de aproape, când aceasta va fi luată la micul dejun de protocol. Ar fi fost o recompensă bine-venită după noaptea aia infernală. Nu dădea ea importanţă acestor chestii, dar tipa era totuşi cea mai puternică femeie de pe planetă…

N-a oprit-o nimeni.

Când prima maşină a frânat, un bărbat a ieşit în trap pe uşa rotativă a hotelului. Era cu capul descoperit, fără palton. Pe umăr purta un echipament de transmisie, iar sub sacoul deschis poliţista i-a ghicit un toc de pistol. Chipul acestuia era uimitor de inexpresiv.

Pe portiera din dreapta faţă a primului vehicul a ieşit un bărbat în costum negru. Era mic şi îndesat. Nici n-a coborât bine, că primul, care îi venea în întâmpinare, l-a apucat de braţ. S-au oprit aşa câteva secunde şi au început o discuţie pe şoptite, cel înalt continuând să-l ţină de braţ pe cel mai scund.

— Ce? *What?*

Micul norvegian, care n-avea faţa de jucător de poker a americanului, a căscat larg gura, dar apoi şi-a revenit şi s-a stăpânit. Poliţista a făcut încet câţiva paşi spre maşină. Încă nu le distingea cuvintele.

Din hotel ieşiseră alţi patru bărbaţi. Unul dintre ei vorbea cu glasul scăzut la un telefon, contemplând, în acelaşi timp, o sculptură oribilă, din oţel strălucitor, care înfăţişa un om ce aştepta taxiul. Ceilalţi trei agenţi făcură semn spre o persoană pe care poliţista n-o putea vedea; apoi, ca şi cum i s-ar fi dat un ordin, toţi priviră în direcţia ei.

— *Hey you! Officer! You!*

Poliţista le adresă un zâmbet cam nesigur. Apoi ridică mâna şi îşi îndreptă arătătorul spre sine, cu o expresie întrebătoare pe chip.

— *Yes, you*, repetă unul dintre tipi, care ajunsese lângă ea din trei sărituri uriaşe. *Actele, vă rog*[*].

Ea îşi scoase legitimaţia de poliţist din buzunarul interior. Bărbatul aruncă o privire spre stema norvegiană. Fără să întoarcă măcar legitimaţia, ca să verifice fotografia, i-o dădu înapoi.

— *Uşa principală*[*], şuieră el, răsucit deja pe jumătate, pentru a pleca în fugă. *Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Înţeles?*[*]

— *Yes. Yes.*

Tipul înghiţi în sec şi se holbă.

— *Yes, sir!*

Bărbatul era, de acum, prea departe pentru a auzi formula de politeţe pe care ea şi-o amintise, în sfârşit. Colegul din noaptea trecută se apropia de intrare. După cât se vede, primise aceleaşi instrucţiuni ca şi ea şi nu părea prea hotărât. Cele patru maşini demarară brusc, în scrâşnet de pneuri.

— Ce se întâmplă? murmură poliţista, postându-se în faţa uşilor duble, de sticlă; colegul ei părea absolut debusolat. Ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu?

— Trebuie… Cred că trebuie să supraveghem uşa asta.

— De acord! M-am prins. Dar… de ce? Ce s-a întâmplat?

O doamnă între două vârste, care venea din interior, încercă să deschidă uşile. Purta un mantou de un roşu întunecat şi o pălărie ciudată, albastră, împodobită pe bor cu nişte flori albe. Pe piept îşi prinsese o panglică în trei culori — albastru, alb, roşu — lungă până aproape de pământ. Aceasta reuşi, în sfârşit, să iasă.

— Îmi pare rău, doamnă. Va trebui să mai aşteptaţi un moment.

Poliţista îşi afişă pe chip cel mai amabil zâmbet.

— Să aştept?! repetă doamna pe un ton neplăcut. Am întâlnire cu fiica şi cu nepoata mea într-un sfert de oră. Am un loc la…

— Cu siguranţă că nu va dura prea mult, o linişti poliţista. Dacă aţi putea…

— Mă ocup eu de doamna, interveni un bărbat îmbrăcat în uniforma hotelului, care venea cu paşi mari dinspre recepţie. Doamnă, dacă veniţi cu mine şi…

— *Oh say, can you seeeeeeeeee, by the dawn's early liiiight…*

Un glas puternic sfâşie brusc aerul dimineţii. Poliţista făcu stânga-mprejur. Dinspre nord-vest, acolo unde strada barată dădea într-o parcare situată la sud de gara centrală, o impozantă siluetă masculină, purtând un palton de culoare închisă, venea cu microfonul în mână, urmată de o fanfară.

— *…what so prouuuuuudly we hailed…*

Îl recunoscuse imediat pe cântăreţ. Uniforma albă a muzicanţilor nu lăsa nici ea loc vreunei îndoieli. Poliţista îşi aminti deodată că fanfara din Sinsen şi bărbatul cu puternicul său glas melodios fuseseră însărcinaţi să creeze o atmosferă matinală călduroasă pentru *Madam President*, la ora şapte şi jumătate fix, înainte ca aceasta să fie condusă la micul dejun de la Palatul Regal.

Bătaia tobelor se auzi tot mai puternic, ca un tunet. Cântăreţul se plecă puţin, ca pentru a-şi lua elan, şi inspiră:

— *…at the twighlight's last gleeeeeeming…*

Fanfara încerca să intoneze o părere de marş. Cât despre cântăreţ, după toate semnele, avea o înclinaţie

spre arta lirică. Rămânea mereu în urmă, iar limbajul său corporal crea un curios contrast cu ţinuta militară a muzicanţilor.

Madam President tot nu se arăta. Maşinile dispăruseră de mult. Americanii, care abia dacă avuseseră timp să dea ordine, înainte de-a se repezi în holul hotelului, rămâneau nevăzuţi de partea cealaltă a uşilor închise. Acolo nu mai era decât bătrâna doamnă cu pălărie, care încă mai spumega. Era limpede că deschiderea automată a uşilor de sticlă fusese dezactivată. Tânăra poliţistă era singură şi n-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce trebuia să facă. Până şi colegul ei dispăruse fără ca ea să ştie unde. Începu să se întrebe dacă fusese bine că acceptase ordine de la un străin. Dar nu-i venise niciun schimb, aşa cum rămăsese stabilit.

Trebuia să sune pe cineva.

Poate că era de vină frigul sau nervozitatea pe care le-o imprimase această vizită importantă. Cert este că toţi cei patruzeci de muzicanţi şi o vedetă a muzicii îşi continuau, fără să clipească, propria versiune după *Starspangled Banner*, pe o stradă barată, transformată într-un loc de sărbătoare mai degrabă ratată, pentru un auditoriu format dintr-o poliţistă singură cuc.

— Drace, Marianne! Drace, drace!

Tânăra femeie se răsuci pe călcâie. Colegul ei tocmai se ivise pe o uşă laterală. Nu mai avea caschetă, iar ea strâmbă din nas, ridicând o mână reprobatoare la propria vizieră.

— A dispărut, Marianne.

Bărbatul gâfâia.

— Ce?

— Am auzit doi tipi care… Tocmai voiam să aflu ce se întâmplă, înţelegi, şi…

— Am primit ordin să rămânem aici! Să supraveghem uşa asta!

— Doar n-o să primesc ordine de la ei, totuşi, ce naiba! Ăştia n-au nicio putere aici! Şi ar fi trebuit să ne vină schimbul de o jumătate de oră. Aşa că am intrat pe acolo…

Întinse un deget tremurător.

— Iar angajaţii hotelului m-au lăsat să trec, cu uniforma mea şi cu toată aiureala aşa că…

— Cine a dispărut?

— Tipa! Bentley! Preşedinta, ce naiba!

— Dispărută, repetă ea cu un glas fără timbru.

— Evaporată! Fără să ştie nimeni unde! În orice caz… I-am auzit pe doi dintre tipii ăştia discutând şi…

Se întrerupse şi îşi scoase, cu o mişcare stângace, telefonul mobil.

— Cine…, începu Marianne, astupându-şi o ureche: fanfara ataca un crescendo. Unde telefonezi?

— La VG, şopti colegul. Chestia asta valorează zece mii de coroane. Cel puţin.

Cu viteza fulgerului, poliţista îi smulse telefonul.

— Ei, nu! zbieră ea. Trebuie să găsim… să găsim…

Îşi plecă privirile spre mobil, ca şi cum ar fi putut-o ajuta acesta.

— Pe cine ar trebui…

— *…and the laaaand of the freeeeeeeee!*

Cântecul se stinse. Cântăreţul făcu o plecăciune lipsită de convingere. În fanfară se auziră râsete. Apoi urmă o tăcere deplină.

Glasul poliţistei era slab şi piţigăiat; când îi întinse colegului telefonul, mâna îi tremura:

— Şi acum cu cine o să vorbim?

2.

Prim-secretara ministrului Justiţiei era singură în biroul ei. Trase trei clasoare dintr-un dulap metalic din sala încuiată a arhivelor. Unul galben, unul alb şi unul roşu. Le puse pe biroul ministrului, după care se ocupă de cafea. Se duse la dulapul cu rechizite să caute stilouri, creioane şi blocuri de hârtie, în vederea şedinţei de dimineaţă. Cu gesturi rapide, îşi înscrise datele de identificare pe cele trei computere: al său, al ministrului şi al directorului general. Scoase un cronometru din birou, apoi se întoarse în sala arhivelor. Deplasă fără prea multă dificultate un rând de rafturi. Apăru un tablou cu cifre roşii. Ea declanşă cronometrul, formă un cod de zece cifre şi se uită la ceas. După treizeci de secunde, formă iar un cod. Aşteptă, cu ochii ţintă la secundar. Continuă să aştepte. Abia după un minut şi jumătate formă al treilea cod.

Uşa se deschise.

Ea luă o cutie cenuşie şi lăsă restul la locul său. Apoi închise, urmând o procedură la fel de complexă, şi încuie sala arhivelor.

Pentru a veni la birou îi trebuiră exact şase minute. Tocmai se ducea, împreună cu soţul ei, la Baerum, să-şi vadă nepoata şi să-şi petreacă ziua în şcoala lui Evje, alergând în saci şi mâncând prăjituri, când îi sunase telefonul mobil. Cum văzuse numărul afişat, îi ceruse bărbatului ei să iasă de pe Ringveien. Acesta o dusese în cartierul ministerelor fără ca măcar s-o întrebe de ce.

Ajunsese înaintea tuturor.

Se lăsă încet în fotoliu, trecându-şi o mână prin păr.

Cod patru, anunţase vocea de la telefon.

Putea fi vorba de vreun exerciţiu, cum se făcuseră cu regularitate, în cursul ultimilor trei ani. Bineînţeles, putea fi vorba de un exerciţiu.

Pe 17 mai?

Un exerciţiu în zi de sărbătoare naţională?

Prim-secretara tresări când uşa ce dădea pe culoar se izbi de perete. Ministrul intră fără să salute. Paşii îi erau rapizi, mici, ca şi cum s-ar fi stăpânit să nu fugă.

— Avem nişte dispoziţii pentru situaţiile astea, declară el puţin cam tare. S-au pus în aplicare?

Vorbea aşa cum păşea, într-un staccato rigid. Prim-secretara se întreba dacă i se adresa ei sau vorbea cu unul dintre cei trei bărbaţi care intraseră pe uşă în urma lui.

Ca să fie sigură, dădu din cap.

— Bine, aprobă ministrul Justiţiei fără să se oprească, îndreptându-se către propriul birou. Avem dispoziţii. Le punem în aplicare. Când sosesc americanii?

Americanii, se gândi prim-secretara, simţind că un val de căldură îi urca până la cap. Americanii. Aruncă o privire maşinală spre dosarul gros ce conţinea schimbul de scrisori cu privire la vizita lui Helen Bentley.

Peter Salhus, şeful serviciilor de supraveghere, nu-i urmă pe ceilalţi trei. Veni drept spre ea şi îi întinse mâna.

— A trecut un car de ani, Beate… Aş fi preferat să ne revedem în alte împrejurări.

Ea se ridică, îşi netezi fusta cu palmele, apoi îi strânse mâna.

— Nu ştiu prea bine…

Vocea îi tremură; ea tuşi uşor.

— În curând, îi răspunse el. În curând vei fi pusă la curent.

Mâna bărbatului era caldă şi uscată. Ea i-o reţinu puţintel cam prea mult, ca şi cum avea nevoie de siguranţa pe care i-o inspira fermitatea sa. Apoi dădu din cap.

— Ai luat cutia cenuşie? se interesă el.

— Da.

I-o întinse. Orice discuţie care avea loc în biroul ministrului putea fi bruiată, codificată sau distorsionată din câteva mişcări şi fără ajutorul unui echipament exterior. Rareori era necesar acest lucru. Ea nu-şi mai amintea când i se ceruse ultima oară să facă asta. Poate, dacă fusese cazul, în timpul vreunei discuţii cu ministrul apărării. Cutia se folosea însă în împrejurări extraordinare. Dar niciodată nu fusese necesar. Cu excepţia exerciţiilor.

— Două-trei amănunte, doar…

Cu un aer absent, Salhus cântări cutia în mână.

— Nu e un exerciţiu, Beate. Şi pregăteşte-te, cred că va trebui să rămâi aici câtva vreme. Dar… Ştie cineva că eşti aici?

— Bărbatul meu, bineînţeles. Noi…

— Mai aşteaptă până să-l suni. Aşteaptă cât poţi de mult înainte să-i dai un semn de viaţă. Foarte curând, lucrurile vor începe să transpire. Dar până atunci trebuie să tragem de timp. Am convocat Consiliul Naţional de Securitate şi am vrea să-i avem pe toţi la postul lor înainte ca…

Lui Salhus zâmbetul nu izbutea să-i lumineze şi ochii.

— Cafea? îl întrebă ea. Să aduc ceva de băut?

— O să ne ocupăm şi de asta. Acolo, nu?

El luă cafetiera plină.

— Ceşti, pahare şi apă minerală aveţi înăuntru, preciză prim-secretara.

Ultimul lucru pe care l-a mai auzit, înainte ca uşa să se închidă în urma şefului de la SSP, a fost glasul ministrului Justiţiei, care începea să se piţigăieze.

— Avem nişte dispoziţii în acest sens! N-a putut să-l contacteze nimeni pe prim-ministru? Ei? Unde naiba a dispărut prim-ministrul? Avem nişte dispoziţii pentru astfel de împrejurări!

Apoi s-a lăsat tăcerea. Prin geamurile groase, ea nu auzea nici măcar cortegiul de maşini ale absolvenţilor de liceu, care avuseseră strălucita idee de a parca în mijlocul străzii Akersgata, drept în faţa Ministerului Culturii.

Toate ferestrele acestuia erau întunecate.

3.

Inger Johanne Vik se întreba cum avea să treacă peste această zi; nu înţelegea niciodată pe deplin cum putea să supravieţuiască zilei de 17 mai. Ţinea cămaşa de la bunad[1]-ul Kristianei în faţa ei. Anul ăsta fusese prevăzătoare şi-i dăduse fiicei sale încă un schimb. Primul fusese deja murdar pe la şapte şi jumătate. Al doilea avea dulceaţă pe mânecă, iar de guler i se lipise o bucată de ciocolată topită. Puştoaica de zece ani dansa, când ici, când colo, goală puşcă, plăpândă şi mică, iar ochii rareori i se opreau asupra vreunui lucru.

Se făcuse aproape unsprezece, şi timpul le zorea.

— *Noa-apte blândă, noa-apte sfântă,* fredona copila. *În ceruri, steaua străluceşte. O, brad frumos, o, brad frumos, cu cetina tot verde.*

[1] Costum tradiţional norvegian.

— Ai cam încurcat borcanele cu datele, râse Yngvar Stubø, ciufulind părul fiicei sale. Ştii, pentru 17 mai există nişte cântece anume. Inger Johanne, ai idee ce s-a ales de butonii mei?

Ea nu-i răspunse. Dacă ar fi spălat prima cămaşă şi ar fi băgat-o în uscător, puştoaica ar fi putut începe ziua cu haine curate.

— Uită-te şi tu, se plânse, arătându-i lui Yngvar cămaşa.

— Nu-i nicio nenorocire, replică el, continuându-şi căutările. Kristiane mai are şi alte cămăşi albe în dulap.

— Alte cămăşi albe?

Ea îşi ridică ochii spre cer.

— Tu îţi dai seama cât au plătit părinţii mei pentru pacostea asta de bunad? Ştii ce pandalii or s-o apuce pe mama când fata o să se înfiinţeze într-o banală cămaşă Hennes?

— *Un prunc s-a născut la Bethleem*, psalmodia Kristiane. Hip-hip-hip-ura!

Yngvar luă cămaşa şi se uită la pete.

— Mă ocup eu de asta. În cinci minute, cu puţin detergent şi cu un föhn. În afară de asta, tu îţi subestimezi mama. Puţini oameni o înţeleg mai bine pe Kristiane decât ea. Pregăteşte-o pe Ragnhild, hai, într-un sfert de oră o întindem.

Copila de un an şi jumătate se juca, foarte concentrată, cu nişte cuburi multicolore, într-un colţ al salonului. Părea că nu se sinchiseşte nici cât negru sub unghie de căutările şi dansurile surorii sale. Îşi punea cuburile cu grijă, unul peste altul, şi zâmbi când totul i se nărui peste faţă.

Inger Johanne n-avea inima s-o întrerupă. În astfel de momente, devenea conştientă de prăpastia care le

despărţea pe cele două fetiţe. Cea mare, atât de plăpândă şi delicată, şi mezina, atât de incredibil de robustă. Kristiane, atât de greu de înţeles, şi Ragnhild, atât de transparentă şi directă. Fetiţa luă cubul de deasupra, îşi zări mama şi zâmbi cu cei opt dinţişori ai ei, de un alb sclipitor:

— Cubu', mami. Cubu' lu' Agni. Uite!

— *Deilig er jorden*, cânta Kristiane, cu glasul cristalin. *Prektig er Guds himmel*[1].

Inger Johanne îşi prinse fata cea mare. Goală-goluţă, puştoaica se lăsă ridicată, ca un nou-născut, de braţele mamei sale.

— Acum nu e Crăciunul, explică încetişor Inger Johanne, lipindu-şi buzele de obrazul cald al fetiţei. Este 17 mai, înţelegi?

— Ştiu eu, răspunse Kristiane, şi privirea i se opri, un scurt moment, în ochii mamei sale; apoi continuă pe acelaşi ton monocord: ziua constituţiei. Noi sărbătorim independenţa şi libertatea noastră. Anul ăsta, putem sărbători şi centenarul separării de Suedia. 1814 şi 1905. Asta sărbătorim.

— Frumoasa lu' mama, murmură Inger Johanne, sărutând-o. Ce inteligentă eşti. Dar, acum trebuie să ne îmbrăcăm din nou, nu?

— Poate s-o facă Yngvar.

Fetiţa se dădu jos din braţele maică-sii şi o şterse desculţă spre baie. Se opri în dreptul televizorului şi îl deschise. Imnul naţional izbucni din megafoane. Cu o seară înainte, Kristiane dăduse volumul la maximum. Inger

[1] *Deilig er jorden* este unul dintre cei mai populari psalmi de Crăciun din Scandinavia.

Johanne luă telecomanda şi înăbuşi vacarmul. În clipa în care se întorcea să caute nişte hăinuţe frumoase pentru mezină, ceva îi atrase atenţia.

Scena era destul de clasică. O mulţime îmbrăcată de sărbătoare, în faţa Palatului Regal. Drapele mari şi mici, rânduri de pensionari ocupând puţinele scaune disponibile, chiar sub balconul regelui. Un prim-plan cu o tânără pakistaneză în bunad. Aceasta îşi flutura mâna cu frenezie spre cameră şi râdea. În timp ce obiectivul se plimba peste marea de steaguri, terminându-şi cursa cu imaginea ziaristei puse la patru ace, se întâmplă ceva. Femeia îşi duse o mână la ureche, zâmbi încurcată, îşi plecă iute ochii spre ceea ce putea fi o foaie cu însemnări şi deschise gura. Dar nu scoase niciun sunet. Se întoarse uşor, ca şi cum şi-ar fi manifestat dorinţa de a nu fi prinsă în obiectiv. Urmară două inserţii subite, nejustificate şi mult prea scurte: imaginea neclară a unor vârfuri de copaci din partea de est a palatului şi a unui copil care zbiera pe umerii tatălui său.

Inger Johanne dădu volumul mai tare.

Camera o regăsi, în sfârşit, pe reporteră, care asculta foarte atentă, cu mâna pusă peste urechea stângă. Un tânăr îşi iţi capul pe deasupra umărului ei şi strigă un ura.

— Acum…, reluă, în sfârşit, reportera dezorientată, acum vom părăsi pentru un scurt moment strada Karl Johan… Vom reveni imediat, dar mai întâi…

Tânărul ridică două degete, pentru a-i pune coarne ziaristei, şi începu să râdă în hohote.

— Vom da legătura la Marienlyst pentru un flash special, încheie reportera, puţin cam prea brusc. Imaginea fu imediat tăiată.

Inger Johanne se uită la ceas. Zece şi treizeci şi şapte.

— Yngvar, strigă ea încet.

Ragnhild îşi dărâmă turnul. Pe ecran defila genericul.

— Yngvar! strigă Inger Johanne. Yngvar, vino imediat!

Tipul din studio purta un costum negru. Buclele lui dese păreau mai cenuşii ca de obicei. Lui Inger Johanne i se păru că îl vede înghiţind în sec de două ori, înainte de a deschide gura.

— Trebuie să fi murit cineva, murmură Inger Johanne.

— Ce?

Yngvar intră în salon cu Kristiane gata îmbrăcată în braţe.

— A murit cineva?

— Sssst!

Ea întinse o mână spre televizor şi îşi duse celălalt arătător la buze.

— *Repetăm: informaţia nu a fost încă verificată, dar…*

După câte se vede, la NRK informaţiile circulau rapid. Chiar şi acest veteran al studiourilor îşi puse un deget pe cască şi ascultă câteva clipe, înainte de a privi spre cameră şi de a continua:

— *Dăm legătura la…*

Se încruntă, şovăi. Apoi îşi scoase casca, îşi puse o mână peste cealaltă şi continuă solo:

— *Am trimis un grup de reporteri care să ne transmită ştiri referitoare la acest caz şi, după cum vă daţi seama, avem unele probleme tehnice. Vom reveni în câteva momente la trimişii noştri speciali. Până atunci, repet: preşedinta americană Helen Lardahl Bentley nu s-a prezentat, aşa cum fusese convenit, la micul dejun de protocol de la Palatul Regal. Nu am primit nicio explicaţie oficială pentru această absenţă. Nici Parlamentul nu şi-a exprimat opinia. Preşedinta ar fi*

trebuit să participe la defilarea copiilor, în compania lui Jørgen Kosmo, preşedintele parlamentului şi… un moment.

— Este… este moartă?

— Moartă, după greaua poartă, spuse Kristiane.

— Încă nu se ştie, răspunse repede Inger Johanne. Dar s-ar zice că ea…

Din televizor se auzi un ţiuit strident şi imaginea trecu peste un reporter care încă nu avusese timp să-şi dea jos cocarda prinsă cu ace de gulerul sacoului.

— *Mă aflu în faţa sediului poliţiei din Oslo*, anunţă el, cu sufletul la gură şi cu microfonul tremurându-i vizibil în mână. *Un lucru este sigur: ceva s-a întâmplat. Lângă mine se află domnul Bastesen, şeful trupelor de poliţie care deschid, în mod obişnuit, defilarea de 17 mai; tocmai a sosit în grabă, cu…*

Reporterul se întoarse încet şi arătă spre panta uşoară ce ducea la intrarea în sediul poliţiei.

— *Cu… multe alte persoane. În acelaşi timp, câteva maşini de poliţie, dintre care unele cu sirenele pornite, au ieşit…*

— *Harald!* încercă tipul din studio. *Harald Hansen, mă auzi?*

— *Da, Christian, te aud…*

— *Ai primit vreo explicaţie în legătură cu ceea ce se întâmplă?*

— *Nu, este pur şi simplu imposibil să ajungi la intrare. Dar zvonurile se împrăştie repede, presupun că aici suntem deja pe puţin o duzină de jurnalişti şi nimeni nu se îndoieşte că preşedintei Bentley i s-a întâmplat ceva. Nu a apărut în niciunul dintre locurile unde ar fi trebuit să meargă în această dimineaţă, iar la conferinţa anunţată în Sala paşilor pierduţi de la Parlament, chiar înaintea defilării, nu era, pur şi*

simplu… nimeni! Serviciul de presă al guvernului pare să fie complet paralizat şi, pentru moment…

— Fir-ar…, şopti Yngvar, lăsându-se greu pe braţul canapelei.

— Sssst…

— *Am postat jurnalişti în jurul spitalului civil şi al celui din Ullevål,* continuă reporterul abia trăgându-şi sufletul, *unde s-ar fi aflat în mod normal Bentley, dacă absenţa sa ar fi avut… raţiuni medicale. Repet: pentru moment, nu deţinem nimic, niciun indiciu care să arate o activitate ieşită din comun în jurul acestor spitale. Nicio măsură de securitate care să sară în ochi, nicio interdicţie de circulaţie, nimic. Şi…*

— *Harald! Harald Hansen!*

— *Te aud, Christian!*

— *Trebuie să te întrerup, fiindcă tocmai am primit…*

Imaginea arătă din nou studioul. Inger Johanne nu-şi amintea să fi văzut vreodată un reporter citindu-şi notele atât de direct. Braţul mesagerului încă se mai zărea când obiectivul camerei s-a îndreptat spre pupitrul din studio, unde celebrul ziarist îşi scotea, cu stângăcie, nişte ochelari de care încă n-avea nevoie.

— *Tocmai am primit un comunicat de presă de la biroul prim-ministrului, tuşi el uşor. Citez…*

Ragnhild începu să ţipe.

Inger Johanne se duse de-a-ndăratelea spre colţul în care fetiţa urla ca o apucată, cu braţele în aer.

— A dispărut, murmură Yngvar, stupefiat. Fir-ar să fie, femeia asta a dispărut.

— Cine a dispărut? voi să afle Kristiane, apucându-l de mână.

— Nimeni, răspunse el, aproape fără glas.

— Ba da, insistă fetiţa, ai zis că a dispărut o femeie.

— Nimeni dintre cunoscuţii noştri, îi explică el, făcându-i semn să tacă.

— Mami nu, în orice caz. Mami e aici. Şi o să mergem să-i vedem pe bunu' şi pe buni. Mami n-o să dispară niciodată.

În braţele mamei sale, Ragnhild se potoli de îndată. Îşi vârî un deget în gură şi îşi puse capul pe pieptul lui Inger Johanne. Kristiane, fără să lase mâna lui Yngvar, se legăna încet înainte şi înapoi.

— *Dum-di-rum-dum*, murmură ea.

— Totul e în ordine, o linişti el, pe un ton absent. Nu-i nimic grav, comoara mea.

— *Dum-di-rum-dum.*

O să se închidă în ea, se gândi, îngrijorată, Inger Johanne. Kristiane se închidea în ea de fiecare dată când întâlnea cea mai mică ameninţare sau când survenea vreun eveniment neprevăzut.

— Totul e în ordine, micuţa mea.

Îşi trecu mâna peste creştetul copilei.

— O să ne pregătim cu toţii. Mergem să-i vedem pe bunu' şi pe buni, ştii tu. Aşa cum am aranjat.

Dar nu izbutea să-şi dezlipească ochii de ecran.

Acum imaginile erau luate de sus, dintr-un elicopter care se învârtea încet pe deasupra centrului oraşului. Camera parcurse cu o infinită încetineală strada Karl Johan, pornind de la Parlament şi îndreptându-se spre palat.

— Peste o sută de mii de persoane, şopti Yngvar.

Parcă înmărmurise; nici nu băgă de seamă când Kristiane îi lăsă mâna.

— Poate chiar de două ori pe-atâta. Cum au putut…

Într-un ungher al salonului, Kristiane îşi izbea capul de un colţar. Îşi scosese din nou toate hainele.

— Femeia a dispărut, fredona ea. *Dum-di-rum-dum*. Doamna a plecat.

Şi începu să plângă încetişor, fără ca nimic s-o poată consola.

4.

Abdallah al-Rahman era ghiftuit. Îşi trecu o mână peste pântecele plin. Timp de câteva secunde se gândi să-şi amâne antrenamentul intensiv. Mâncase, într-adevăr, prea mult. Pe de altă parte, avea multe de făcut până seara. Dacă nu se apuca de exerciţii acum, risca să nu mai aibă timp deloc mai târziu. Deschise uşa enormului studio. Primi aerul proaspăt ca pe o răsuflare plăcută. Închise uşa din nou, cu grijă, şi îşi scoase hainele una câte una. Rămăsese în picioarele goale, purtând doar un şort mare, alb ca zăpada.

Porni banda de alergare. La început, mai încet. Apoi mări viteza progresiv, pe durata programului de patruzeci şi cinci de minute. Avea să-i rămână doar o jumătate de oră ca să ridice greutăţile de fontă. Cam puţin, după gustul lui, faţă de timpul cu care era obişnuit, dar, oricum, mai bine aşa decât nimic.

Bineînţeles că nu primise niciun mesaj. Nicio confirmare, niciun text, nicio informaţie codificată, niciun e-mail criptic. Mijloacele de comunicare moderne erau nişte arme cu două tăişuri: eficiente, dar mult prea periculoase. Prin urmare, la micul dejun îl primise pe un om de afaceri francez, apoi îşi făcuse rugăciunea împreună cu tatăl său. Trecând la repezeală pe la herghelie, examinase mânzul născut în timpul nopţii şi care era, de pe acum,

de o frumuseţe nemaipomenită. Nimeni nu-l deranjase pe Abdallah al-Rahman cu altceva decât elementele vieţii sale cotidiene, aici şi acum. Nu fusese necesar.

CNN îi dăduse demult confirmarea de care avea nevoie.

Era limpede că totul se desfăşurase după cum fusese prevăzut.

5.

Treaba mergea.

Ea îşi dădu seama de asta când reuşi, în sfârşit, să fure o clipă ca să tragă un fum. Prim-secretara ministrului Justiţiei, Beate Koss, numai fumătoare înrăită nu era, dar avea aproape întotdeauna un pachet cu câteva ţigări în geantă. Îşi pusese paltonul şi luase liftul ca să coboare în hol. Publicul n-avea acces, iar de fiecare parte a uşii erau postaţi paznici înarmaţi. Ea se înfioră uşor şi îi făcu un semn din cap funcţionarului în civil care o lăsă să treacă de bariere şi să iasă fără nicio problemă.

Traversă strada.

Treaba mergea cu adevărat. Ceea ce rămăsese, până atunci, în stadiul de regulament secret şi pură teorie, în dimineaţa aceea devenise realitate doar în câteva ore. Mijloacele de comunicare şi instrucţiunile de prevenire avuseseră efectul dorit. Personalul-cheie fusese convocat, echipa fusese formată. Chiar şi ministrul Apărării, care era la Svalbard, pentru sărbătorirea zilei naţionale, se întorsese la birou. Fiecare îşi ştia misiunea şi locul în acel angrenaj inflexibil, care părea să acţioneze autonom, odată pus în mişcare. Poate cu o oră-două prea târziu,

după cum considera, în mod evident, Peter Salhus. Dar ea nu se putea împiedica să nu simtă un fel de mândrie la gândul că participa la ceva atât de important, la un moment istoric.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, murmură, aprinzându-şi ţigara.

Noutatea despre dispariţia preşedintei Statelor Unite încă nu aruncase vreo umbră vizibilă ori audibilă asupra festivităţilor. Zarva şi uralele venind dinspre Karl Johan se repercutau slab asupra clădirilor din cartierul ministerelor. Oamenii care treceau în mare grabă prin faţa ei zâmbeau sau râdeau. Încă nu ştiau nimic. Chiar dacă informaţia fusese anunţată de multă vreme, iar cele două mari canale de televiziune difuzaseră buletine de ştiri toată dimineaţa, ţara părea că refuză să-şi tulbure grandioasa autocelebrare anuală.

Îi făcea bine să fumeze.

Ezită o clipă înainte de a-şi aprinde altă ţigară. Privirea îi rătăci de la jurnaliştii din grupul postat în faţa clădirii, la geamurile blindate, verzi, de la etajul şapte, care se distingeau clar de restul imobilului. Se întrebase de multe ori de ce trebuia să aibă ministrul Justiţiei birou cu geamuri blindate, dacă îşi făcea cumpărăturile la RIMI singur, doar cu o simplă alarmă Securitas asupra lui. Dar aşa trebuia să fie, se gândi ea, aşa cum făcea întotdeauna, liniştindu-se, plină de loialitate, şi luând lucrurile aşa cum fuseseră hotărâte.

Un bărbat îşi coborî privirile spre ea.

Beate ridică, fără convingere, o mână în chip de salut. Bărbatul îi răspunse. Era Peter Salhus. Un tip de ispravă. Un bărbat pe care te puteai baza. Mereu amabil când se întâlneau, atent şi prevenitor, atât de diferit de toţi tinerii

ăia pretenţioşi care veneau pe la biroul ministrului Justiţiei şi abia dacă o băgau în seamă.

Beate Koss îşi aruncă şi îşi strivi rapid chiştocul. Ridicând ochii, i se păru că-l vede pe Peter Salhus vorbind; apoi acesta trase perdelele şi se întoarse din nou cu faţa spre interiorul camerei.

O maşină de poliţie trecu încet, fără zgomot, dar cu girofarul învârtindu-se.

— Acum, că suntem singuri, continuă Peter Salhus — în biroul cu geamuri verzi nu mai rămăseseră decât ministrul Justiţiei şi şeful poliţiei din Oslo —, aş îndrăzni să vă întreb…

Se scărpină în barbă şi înghiţi în sec.

— Hotel Opera! strigă deodată, privindu-l ţintă pe Bastesen. Hotel Opera!

— Da…

— De ce eziţi?

— Nu prea înţeleg întrebarea, răspunse Bastesen, cu o umbră de enervare în glas, şi se încruntă. A fost după…

— Aici avem Continentalul şi Grandul, îl întrerupse Salhus, silindu-se să vorbească încet. Hoteluri de mare clasă, cu veche tradiţie. Avem reşedinţe de protocol frumoase şi…

Vorbi cu glasul şi mai scăzut şi ciocăni cu degetul o hartă gigantică a zonei centrale a oraşului.

— Aici au stat regi. Prinţese şi preşedinţi. *Aiuritul* ăla de Albert Einstein…

Tăcu şi respiră adânc.

— …şi numai Dumnezeu ştie câte alte celebrităţi, vedete de cinema şi laureaţi ai Premiului Nobel au dormit ca nişte prunci în patul lor, aici…

Arătătorul lui trecu de-a curmezişul hărţii.

— ...şi noi alegem, pentru a o găzdui pe preşedinta Americii, un soi de debara, între o gară plină de drogaţi şi o împuţiciune de şantier. Dumnezeule din ceruri...

Se îndreptă, făcând o grimasă. Uşorul zumzet ce venea dinspre instalaţia de aer condiţionat era singurul sunet care se auzea în încăpere. Ministrul şi Bastesen se aplecară asupra hărţii ca s-o studieze cu de-amănuntul, ca şi cum *Madam President* s-ar fi putut ascunde acolo, între numele de străzi şi cvartalele de case haşurate.

— Cum aţi putut *avea o asemenea idee*?

Ministrul Justiţiei se dădu înapoi cu un pas. Bastesen îşi îndepărtă un firişor de praf invizibil de pe veston.

— Nimeni de aici nu merită să i se vorbească aşa, răspunse el cu calm. Şi îmi permit să vă amintesc că, acum, serviciul gărzilor de corp este în responsabilitatea noastră. Asta implică siguranţa tuturor cetăţenilor, norvegieni sau străini. Şi pot să vă asigur că...

— Terje, îl întrerupse Salhus, umflându-şi obrajii şi dând, apoi, aerul afară. Îmi pare rău. Ai dreptate. N-ar fi trebuit să mă enervez. Dar... *cunoaştem* Grandul, totuşi. Suntem *obişnuiţi* să asigurăm siguranţa la Continental. Şi, atunci, de ce mama dracu'...

— Lasă-mă odată să-ţi răspund!

— Propun să luăm loc, interveni ministrul Justiţiei, pe un ton sec.

Niciun participant la discuţie nu păru dispus să dea curs invitaţiei sale.

— Hotelul tocmai a dat în folosinţă un apartament prezidenţial, explică Bastesen. Se pregăteşte pentru a găzdui o elită culturală. Mari vedete. Până în prezent, reputaţia lor nu era prea... Ei bine, nu era de categoria Grandului, dacă putem spune aşa. Dar când noua operă

se va deschide, amplasamentul lor va fi un enorm avantaj, faţă de concurenţă, şi…

Arătătorul lui descrise un cerc la Bjørvika.

— În momentul de faţă nu este decât un nod de circulaţie prea puţin atrăgător, trebuie să recunosc. Dar proiectele… Apartamentul prezidenţial ne satisfăcea toate exigenţele. Din punct de vedere estetic, sub aspect practic şi, mai ales, pe planul securităţii. O privelişte magnifică. Ei au legat un apartament care exista şi înainte cu alte două camere de la etajul nouă, care au fost… Şi, în afară de asta…

El zâmbi în colţul gurii.

— De fapt, nici nu era prea scump.

Preţ de o clipă, în cameră se aşternu tăcerea. Salhus se holbă uluit la Bastesen, care nu-şi dezlipea privirile de pe plan.

— Nu este prea scump, gemu, în cele din urmă, şeful serviciilor de supraveghere. Preşedinta americană vine în Norvegia. Riscurile în privinţa securităţii sunt enorme, poate cele mai mari cu care ne-am confruntat vreodată. Şi, poftim! Voi alegeţi un hotel… nu prea scump! *Nu prea scump!*

— După cum ştiţi, cu siguranţă, continuă Bastesen cu oarecare calm, este de datoria oricărui factor de răspundere să economisească, pe cât posibil, fondurile publice. Am procedat la o analiză completă a Hotelului Opera, comparându-l cu celelalte două pe care le-aţi menţionat. A rezultat că Opera este cel mai bun. În ansamblu. Şi-mi permit să vă reamintesc că *Madam President* este înconjurată de un numeros serviciu de securitate propriu. Acest *Secret Service* a inspectat, de bună seamă, zona. În amănunt. Cu puţine obiecţii, după câte am înţeles.

— Eu cred că ar trebui să ne limităm la fapte, interveni ministrul Justiţiei. Trebuie să luăm în consideraţie realitatea aşa cum este ea şi să nu ne pierdem vremea gândindu-ne ce ar putea, ar fi putut sau ar trebui făcut altfel. Propun să ne…

Se duse la uşă şi o deschise.

— Unde sunt planurile? întrebă Peter Salhus, privindu-l pe şeful poliţiei.

— Planurile hotelului?

Salhus dădu din cap.

— Sunt la noi. Vă voi trimite imediat o copie.

— Mulţumesc.

Cu un gest reconciliator, Peter întinse o mână. Bastesen şovăi, dar în cele din urmă i-o strânse.

Era deja ora două. Nimeni încă nu aflase vreo veste despre Helen Bentley. Tot nu se ştia cu precizie la ce oră dispăruse. Şi nici şeful SSP-ului, nici şeful poliţiei din Oslo nu ştiau că planurile Hotelului Opera, care se găseau în clădirea lugubră de pe Grønlandsleiret 44, nu corespundeau exact realităţii.

6.

Bărbatul se trezi când voma îi atinse urechea.

Putoarea îi ardea nările. Încercă să se ridice. Braţele nu-l ascultau. Se întinse, resemnat, la loc. Lucrurile ajunseseră prea departe. Începuse să vomite. Nu-şi mai amintea când începuse să arunce afară toată mizeria pe care o înghiţise. Mai multe decenii de antrenament îi imunizaseră stomacul faţă de o mulţime de lucruri. Se temea doar de alcoolul denaturat. Ăsta era moarte curată. Cu doi ani în urmă, după o băută zdravănă cu alcool de

contrabandă, se trezise la spital, împreună cu doi tovarăşi de chef. Se intoxicaseră cu metanol. Unul dintre ei nu a supravieţuit. Celălalt a orbit. Cât despre el, s-a sculat după cinci zile şi s-a dus direct acasă, mai proaspăt ca oricând. Doctorul i-a spus că avusese noroc.

Antrenamentul, se gândise el. Trebuie să ai antrenament.

Dar de alcoolul denaturat nu se atingea.

Apartamentul era un coşmar. Ştia asta. Trebuia să facă ceva. Vecinii începuseră să se plângă. Mai întâi de miros. Trebuia să facă ceva, altfel aveau să-l zboare de-acolo.

Încercă din nou să se ridice.

Drace. În jurul lui, totul se învârtea.

Îl dureau vintrele de-i venea să crape şi probabil că-şi umpluse părul de vomă. Poate că, dacă şi-ar rostogoli bustul spre marginea canapelei, s-ar putea scula. Fără porcăria asta de cancer, toate ar fi fost bune. N-ar fi vomat. Ar fi avut puterea să se scoale.

Încet, încercând să-şi menajeze puţinii muşchi care îi mai rămăseseră în corpul slăbănog, îşi balansă picioarele spre măsuţa joasă. Reuşise să se ridice aproape în poziţia şezând, cu genunchii pe covorul împletit şi cu trunchiul sprijinit de spătarul canapelei, ca şi cum s-ar fi rugat.

Televizorul urla.

Îşi aminti. Îi dăduse drumul de dimineaţă, când se întorsese. Ca prin vis, îşi amintea că îi bătuse cineva în uşă. Cu violenţă, aşa cum făceau tembelii ăia de vecini, la orice oră din zi şi din noapte. Din fericire, nu se întâmplase nimic altceva. Gaborii trebuie să fi avut altele de

făcut, după o zi ca asta, decât să vină până aici, ca să bage la zdup un biet bătrân.

— Ura pentru 17! răcni cu glasul crispat.

În sfârşit, izbuti să se urce la loc, pe canapea.

— *Tot nu se ştie prea bine când a dispărut de la hotel preşedinta Bentley…*

Sunetul îşi croi drum prin creierul lui obosit. Bărbatul încercă să găsească telecomanda prin talmeş-balmeşul de pe măsuţa scundă. O pungă cu chipsuri se vărsase pe nişte ziare vechi şi se bălăcea în berea ce cursese dintr-o doză, de asemenea, răsturnată. Cineva se ospătase, după toate semnele, cu o parte dintr-o pizza pe care un vechi prieten i-o dăduse ieri, în curte, şi pe care o păstrase pentru sărbătoarea naţională. Nu-şi dădea seama cine.

— *După câte ştie echipa de la Dagsrevyen, vicepreşedintele american este cel…*

În multe privinţe, noaptea fusese al dracu' de bună.

Alcool veritabil, nu porcăria obişnuită şi toată aiureala. Avusese o jumătate dintr-un Upper Ten doar pentru el. Ba, dacă stătea să se gândească, trebuia să admită că avusese chiar mai mult. Dăduse iama şi prin ce aveau ceilalţi, când credea că nu-l văd, şi nu fusese decât o singură ceartă. Dar era ceva normal între nişte vechi amici. Alte câteva sticluţe îşi găsiseră, după aceea, drumul spre buzunarul lui interior. Harrymarry n-ar fi avut nimic împotrivă. Asta era gagica lui, care trăsese lozul cel mare când poliţista şi iubita ei plină de parai o adunaseră ca s-o facă superangajata casei din Vestkant. Dar Harrymarry nu era aia care să uite de unde plecase. De acord, refuza categoric să iasă din apartamentul ăla fortificat în care se baricadase, dar trimitea gologani

la Berit i Buret[1] de două ori pe an, la 17 mai şi de Crăciun. Atunci, tot vechiul grup petrecea. Cu haleală şi chestii adevărate.

N-ar fi trebuit să-i fie rău după o seară aşa de plăcută.

Dar nu era de vină alcoolul, ci scârba aia de cancer la boaşe.

Când traversase oraşul, în zori — trebuie să fi fost în jur de ora patru —, peste fiord se vedea o lumină frumoasă. Tinerii se văicăreau şi zbierau, bineînţeles, dar, în momentele de calm, avusese timp să facă o pauză. Pe o bancă sau poate sub un gard, lângă o ladă de gunoi, unde găsise o doză plină şi intactă.

Primăvara, lumina era aşa de frumoasă! Copacii aveau un aer mai prietenos, nici maşinile nu mai claxonau cu acelaşi arţag, când el se ivea pe nepusă masă pe şosea, clătinându-se şi silindu-i pe şoferi să frâneze brusc.

Oslo era oraşul lui.

— *Poliţia le cere tuturor celor care au văzut ceva să…*

Unde dispăruse porcăria aia de telecomandă?

Uite-o. În fine. Se ascunsese sub pizza. Dădu sonorul mai încet şi căzu iar pe canapea.

— Drace, rosti cu glasul stins.

Ăia arătau nişte haine. Nişte pantaloni bleumarin. Un sacou de un roşu ca al pompierilor. Nişte pantofi care arătau pur şi simplu a pantofi.

— *…conform explicaţiilor poliţiei, aceasta este ţinuta pe care preşedinta Bentley trebuie s-o fi purtat atunci când a dispărut. Este important să…*

---

[1] „Berit de la pârnaie."

Era ora patru şi zece.

Tocmai se uitase să vadă cât e ceasul la turnul vechii gări din Oslo, când apăruse ea. Ea cu doi bărbaţi. Avea un sacou roşu, dar ea era prea bătrână pentru o absolventă de liceu.

Fir-ar al dracu', ce rău îl ardea între picioare!

Dispăruse cineva?

Noaptea fusese plăcută. Nu trăsese la măsea în asemenea hal încât să nu se poată târî până acasă; se simţea ghiftuit, îi era bine în pielea lui. Ghirlande multicolore împodobeau străzile, iar el băgase de seamă cât de curat era totul.

Acum mirosul de vomă îl tortura. Trebuia să facă ceva. Să deretice. Să cureţe, ca să nu fie azvârlit afară.

Închise ochii.

Porcăria asta de cancer. Dar trebuia să moară de ceva, se gândi el. Asta era. N-avea decât şaizeci şi unu de ani, dar, la urma urmei, era destul.

Alunecă încet pe o parte şi adormi adânc, cu urechea tot în vomă.

7.

— …asta este. Tot ce avem.

Ministrul Justiţiei se lăsă să cadă în fotoliu. Liniştea se aşternuse în sala cea mare. În aer plutea un uşor miros de umezeală. Încăperea nu fusese aerisită multă vreme. Peter Salhus îşi uni mâinile la ceafă şi îşi lăsă privirea să rătăcească prin jur. De-a lungul pereţilor se vedea un soi de mobilă lungă, asemănătoare cu un ghişeu. În afară de aceasta, în sală mai era o masă de şedinţe uriaşă,

înconjurată de paisprezece scaune. Pe perete era fixat un ecran cu plasmă. Boxele stăteau pe etajere de sticlă. Peretele opus era acoperit de un planiglob îngălbenit.

— Şi-i vom avea pe aceşti…

Terje Bastesen, şeful poliţiei din Oslo, păru că vrea să spună *mârlani*, dar continuă altfel:

— …*agenţi* coadă după noi. Vor să ştie tot ce găsim, facem şi gândim. Foarte bine.

Mai înainte ca prim-ministrul să aibă răgazul de a răspunde, Peter Salhus trase aer în piept. Se aplecă brusc înainte, cu coatele pe masă.

— Pentru început, cred că ar trebui să fim conştienţi de un lucru, declară el, cu glasul scăzut. Şi anume că americanii nu-şi vor lăsa preşedinta să se evapore, fără să se dea peste cap: unu…

Ridică un deget.

— …ca s-o găsească. Doi…

Un alt deget arătă spre tavan.

— …ca să-l dibuiască pe cel sau pe cei care au răpit-o. Şi trei…

Schiţă un zâmbet.

— …ca să întoarcă pe dos cerul şi pământul — pentru a-i pedepsi pe vinovaţi. Asta va depăşi frontierele ţării noastre, dacă pot spune aşa. Mă refer la pedeapsă.

Ministrul Justiţiei tuşi sec. Toate privirile se întoarseră spre el. Era prima oară, de la începutul şedinţei, când deschidea gura.

— Americanii sunt prietenii şi bunii noştri aliaţi.

Vocea lui solemnă, uşor impregnată de panică, îl făcu pe Salhus să închidă ochii pentru a nu-l întrerupe.

— Şi, fireşte, ne vom pune la dispoziţia lor. Dar trebuie să fie cât se poate de clar…

Ministrul bătu cu pumnul în masă puţin cam violent.

— …că ne aflăm în Norvegia. Sub legea norvegiană. Poliţia norvegiană va avea responsabilitatea anchetei. Să fie absolut clar. Iar când vinovatul va fi prins, *tribunalele norvegiene* vor…

Vocea i-o luă razna, iar el îşi dădu seama. Se întrerupse. Tuşi uşor din nou, apoi îşi reluă elanul.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez…

În contrast cu vorbele, vocea lui Peter Salhus era tăioasă. El se ridică de pe scaun. Ministrul Justiţiei îl privi cu gura căscată.

— Domnule prim-ministru, continuă Salhus fără să arunce măcar o privire spre cel mai înalt responsabil politic al poliţiei norvegiene, cred că se impune, cumva, o evaluare a faptelor.

Şefa poliţiei, o femeie slabă, în uniformă completă şi care nu spusese aproape nimic în cursul şedinţei, se lăsă în fotoliu şi îşi încrucişă braţele. Avusese aproape tot timpul o expresie absentă şi, în două rânduri, ieşise din încăpere pentru a răspunde la telefon. Începu să-l privească atentă, cu mai mult interes, pe şeful SSP-ului.

— Am toate motivele, se enervă ministrul Justiţiei, să vă fac observaţia că…

— Vom avea timp pentru asta, îl întrerupse prim-ministrul cu un gest al mâinii, care se dorea, desigur, liniştitor, dar care semăna mai degrabă cu chemarea la ordine a unui copil nedisciplinat. Să vedem, Salhus. În ce sens ne-am pierdut simţul realităţii? Ce ai observat dumneata, iar noi, ceilalţi, n-am înţeles?

Ochii lui, care, şi aşa, erau uluitor de îngrijoraţi, pe chipul rotund păreau acum o tăietură de scalpel.

— Sunt singurul…, începu Salhus, singurul care consideră că această situaţie este complet absurdă?

Fără să aştepte vreun răspuns, continuă:

— O mică armată a aerului, pe lângă *Air Force One*. Agenţi din *Secret Service*, sub acoperire, cincizeci. Două maşini blindate. Câini care detectează explozivii. Câţiva consilieri speciali, adică agenţi ai FBI-ului, în caz că cineva ar bănui ceva…

Încercă să se uite spre ministrul Justiţiei, care, acum, îşi agita cu frenezie creionul în ceaşca de cafea.

— Iată suita preşedintei americane, cu ocazia călătoriei sale în Norvegia. Şi ştiţi ceva? Este uimitor de puţin.

Se sprijini cu totul de masă, punându-şi palmele în faţa lui.

— Este *puţin!*

Lăsă cuvintele să planeze în aer, ca şi cum ar fi vrut să le verifice efectul de şoc.

— Nu prea înţeleg unde vrei să ajungi, răspunse, calmă, şefa poliţiei. Ştim cu toţii care sunt resursele umane pe care preşedinta le-a adus cu ea, şi nu este…

— Este, cu adevărat, foarte puţin, repetă Peter Salhus. Nu-i deloc neobişnuit ca un preşedinte american să care după el o gloată de vreo două-trei sute de agenţi. Bucătarii lui, o armată întreagă de maşini. Un camion enorm plin cu echipament de comunicaţii. O ambulanţă militară. Ecrane blindate, pentru prestaţiile în public, computere, haite întregi de câini poliţişti, printre altele, pentru explozivi…

Făcu o nouă grimasă şi îşi îndreptă spatele.

— Dar, aici, femeia asta debarcă fără prea multă protecţie. Iertaţi-mă…

Îşi regretă instantaneu cuvintele şi ridică o mână, într-un gest de apărare, în direcţia prim-ministrului.

— Vreau să zic preşedinta. *Madam President*. Şi de ce, vă veţi întreba, cu siguranţă. De ce? Ce motive o pot împinge pe preşedinta americană să-şi efectueze prima călătorie în străinătate înconjurată de o pază atât de restrânsă?

Cei de faţă nu păreau să-şi bată prea mult capul cu o astfel de întrebare. Dimpotrivă, până acum, conversaţia se învârtise în jurul numărului mare de funcţionari americani care băteau la uşi, puneau stăpânire pe birouri, confiscau echipamente şi complicau viaţa poliţiei norvegiene.

— Pen-tru-că-aici-nu-sunt-peri-co-le.

Cuvintele veniră cu o încetineală exagerată, iar el repetă:

— Pentru că Norvegia nu este o ţară periculoasă. Aşa credeam. Uitaţi-vă la noi.

Se lovi uşor în piept.

— Este absurd de la cap la coadă, repetă cu jumătate de voce, dat fiind că ascultătorii erau mai atenţi. Acest mic apendice de pe hartă, acest…

Aruncă o privire la planiglob. Colţurile acestuia erau îndoite. Cuvântul *Iugoslavia* bara, cu litere groase, Balcanii, şi Peter începu să dea din cap.

— Această bună şi bătrână Norvegie, continuă, trecându-şi un deget peste ţara lui, de la nord la sud. Ani de zile am vorbit, rând pe rând, despre comunitatea colorată pe care am ştiut s-o adunăm şi despre naţiunea multiculturală care am devenit, pentru a ne lăsa îmbătaţi, în

momentul următor, de o reprezentare a păcii, inocenţei şi toleranţei. Lumea ne-a ajuns din urmă, spunem noi mereu, dar suntem indignaţi în cel mai înalt grad când această lume nu ne consideră aşa cum ne-am crezut întotdeauna: un mic tărâm idilic de pe hartă. Un colţ liniştit al planetei, bogat, generos şi amabil cu toată lumea.

Îşi smulse de pe buze o fărâmă de piele moartă.

— Suntem în toiul unei violente şi oribile coliziuni, vreau să înţelegeţi acest lucru. Ţara asta este pregătită pentru momente de criză atât cât poate fi pregătită o naţiune. Putem face faţă epidemiilor şi altor catastrofe. Unii cred că suntem pregătiţi chiar şi pentru un eventual război…

Zâmbi către ministrul Apărării, care nu-i întoarse zâmbetul.

— Pentru ce nu suntem noi deloc pregătiţi este chestia asta: ceea ce se petrece în momentul de faţă.

— Adică? se interesă şefa poliţiei, cu o voce limpede şi tăioasă.

— Adică am pierdut-o pe preşedinta Statelor Unite.

Ministrul Justiţiei emise un sughiţ ciudat, care putea trece drept o expresie de dispreţ.

— Ceea ce este inacceptabil, continuă Salhus, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, întorcându-şi scaunul. De acord, de-a lungul istoriei lor, americanii şi-au pierdut vreo doi preşedinţi în atentate. Dar niciodată, absolut niciodată, nu şi-au pierdut un preşedinte pe pământ străin. Şi o să garantez un lucru…

Se aşeză greoi.

— Absolut toţi agenţii din *Secret Service* care mişună în dreapta şi-n stânga, complicând existenţa subordonaţilor noştri, iau chestia asta la modul personal. Cum nu se poate mai personal. *Sub supravegherea lor**: e un lucru pe

care ei îl înghit greu, foarte greu. Pentru ei, e mai rău decât… Pentru ei, asta e…

Şovăiala lui îl incită pe prim-ministru să pună o întrebare:

— Cine… Cu cine îi putem compara, de fapt?

— Cu nimeni.

— Cu nimeni? Dar ei fac parte dintr-o ramură a poliţiei, şi…

— Da. Şi mai au şi alte câteva misiuni, dar funcţia lor ca gărzi de corp e cea care a făurit imaginea grupului, şi aşa a fost de la asasinarea preşedintelui McKinley, din 1901. Or, cu ce s-a întâmplat noaptea trecută, această imagine este rău terfelită. Mai ales că totul se datorează unei gafe monumentale. Pe care au comis-o ei înşişi.

Ceaşca ministrului Justiţiei scotea mereu acelaşi clinchet. Era singurul sunet care se auzea. De data asta, nimeni nu a mai profitat de clipa de tăcere, pentru a pune o întrebare.

— Ei au apreciat greşit situaţia, continuă Peter Salhus. Au greşit în mod grosolan. Nu credeam doar noi că această ţară e un colţ liniştit, într-o lume plină de pericole. Şi americanii au avut aceeaşi convingere. Şi ce-i îngrijorător, din toată povestea asta, în afară de dispariţia ca prin farmec a preşedintei, este că americanii credeau cât se poate de sincer că aici nu o pândea nicio primejdie. Faţă de noi, ei au mai mulţi specialişti care pot estima just genul ăsta de probleme. Pur şi simplu, ar fi trebuit să nu se culce pe-o ureche, dat fiind că…

— …că au servicii de informaţii mult mai sofisticate, completă încet şefa poliţiei.

— Da.

— Bine, interveni prim-ministrul.

— Da, repetă Peter Salhus.

Apoi se aşternu tăcerea. Până şi ministrul Justiţiei încetase să se joace cu ceaşca. Plasma de un albastru uniform, de pe perete, n-avea nimic de povestit. Pe plafon, un tub fluorescent începuse să clipească neregulat şi fără zgomot. O muscă rupse tăcerea cu zborul ei indolent. Peter Salhus o urmări cu privirea, până când liniştea deveni penibilă.

— Prin urmare, americanii habar n-au despre ce este vorba, rezumă şeful guvernului.

Îşi adună hârtiile teanc, în faţa lui, fără alt semn că ar vrea să întrerupă şedinţa.

— Nici ei, vreau să zic.

— Aş spune mai degrabă că habar *n-aveau* de nimic, rectifică Peter Salhus, pe un ton ezitant. Dinainte, vreau să zic. Adevărata încercare, pentru americani, va fi aceea de a-şi analiza masa de informaţii pe care le deţin. Din nou, să-şi dispună altfel cărţile şi să vadă ce rezultă în acel moment.

— Dar problema este că au prea multe cărţi de dispus, obiectă şefa poliţiei, alungând alene musca tot mai insistentă.

Salhus o aprobă.

— Nici n-ai idee. Ochii îi erau uscaţi; îşi muşcă degetul mare. E greu de imaginat tot ceea ce au. Şi ce vor mai avea. În fiecare minut, în fiecare oră, de dimineaţa până seara şi de seara până dimineaţa. După 11 Septembrie, FBI-ul şi-a mărit efectivele şi bugetul. De la statutul de organizaţie poliţienească relativ tradiţională, având responsabilitatea de a rezolva probleme de poliţie bine definite şi, cu precădere, pe teritoriul Statelor Unite, astăzi, grosul mijloacelor sale financiare şi de personal

revine activităţii antiteroriste. Iar asta, doamnelor şi domnilor…

Luă un portret al lui Helen Lardahl Bentley pus pe masă.

— …răpirea preşedintelui se înscrie la fix în ceea ce numesc americanii terorism. Se vor înfiinţa aici cu nemiluita, puteţi fi siguri de asta. După cum v-am spus, probabil că în apartamentul prezidenţial, sunt deja o droaie de agenţi FBI. *Şi încă n-am văzut nimic**.

Zâmbi stins şi îşi trecu arătătorul pe după gulerul cămăşii, privind cu ochi goi la fotografia preşedintei.

— Conform rapoartelor pe care le-am primit, în trei ore va ateriza un avion special, confirmă şefa poliţiei. După care vor mai urma şi altele.

Prim-ministrul îşi plimbă vârful degetelor pe masă. Se opri lângă o pată de cafea. Două riduri adânci se desenară printre creţurile de pe chipul său, pe care prezenţa ochilor nu era trădată decât de lumina reflectată în ei.

— Nu se poate vorbi despre o invazie în toată regula, spuse el, agasat. Cine te aude, Salhus, crede că suntem cu totul la cheremul americanilor. Totuşi, nu există nicio îndoială…

Ridică puţin tonul.

— …că evenimentele au avut loc pe pământ norvegian. Evident că nu vom precupeţi nici eforturile, nici mijloacele, iar americanii trebuie trataţi cu respectul cuvenit. Dar asta este şi va rămâne o problemă *norvegiană*, supusă legilor şi poliţiei *norvegiene*.

— Vă urez mult curaj, mormăi Peter Salhus, frecându-şi fruntea cu pumnii.

— Nu voi tolera genul acesta de…

Prim-ministrul se întrerupse şi îşi luă paharul cu apă. Mâna îi tremura uşor. Puse paharul jos, fără să fi băut. Mai înainte ca el să-şi continue fraza, şefa poliţiei se aplecă înainte peste masă:

— Peter, ce vrei să spui, mai exact? Că trebuie să le lăsăm americanilor toată aiureala asta? Să ne abandonăm suveranitatea şi jurisdicţia? Cred că nu vorbeşti serios.

— Bineînţeles că nu, răspunse Salhus. Părea surprins de modul atât de familiar cu care i se adresase. Vreau să spun că… de fapt, este pe dos. Experienţa politică, poliţienească, istorică şi militară totodată dovedeşte, în cazul de faţă, că avem un avantaj enorm faţă de americani.

Cineva bătu în uşă; pe tocul ei se aprinse o lampă roşie.

Nu reacţionă nimeni.

— Noi suntem norvegieni, continuă Peter Salhus. Cunoaştem ţara. Îi cunoaştem limba. Infrastructura. Geografia şi topografia. Noi suntem norvegieni. Ei sunt americani.

Se auziră din nou bătăi în uşă; de data asta, mai puternice.

— Am pus lucrurile în mişcare, continuă Peter Salhus, ridicând din umeri. Merge treaba. Suntem toţi aici, fără excepţie. Celula de criză funcţionează. Am chemat întăriri. Maşinăria e ceas, şi asta de mult, în toate direcţiile. Afacerile Externe şi Justiţia şi-au asumat, până la noi ordine, rezolvarea problemelor de protocol. Ceea ce voiam eu să spun este doar…

Se opri când o femeie durdulie, între două vârste, intră în încăpere. Fără să spună o vorbă, aceasta puse o foaie de hârtie în faţa prim-ministrului, care nu dădu

semne că ar intenţiona s-o citească. Îl încurajă, cu un semn din cap, pe Salhus.

— Continuă, îi ceru simplu.

— Ceea ce voiam eu să spun este că trebuie să vedem cu ce forţe avem de-a face. Să nu ne amăgim: într-o situaţie ca asta, americanii nu se vor lăsa conduşi. Vor încălca tot timpul limitele. Totodată, trebuie să recunoaştem că au o calificare, nişte mijloace şi o echipă de specialişti care se pot dovedi hotărâtoare în acest caz. Avem nevoie de ei şi gata. Cel mai important va fi să-i convingem că…

Îşi ridică paharul şi-l privi cu un aer distrat. Musca agoniza în el, dând fără putere din aripi.

— …că şi ei au nevoie de noi, în aceeaşi măsură, dacă nu chiar mai mult, rosti cu tărie, învârtindu-şi paharul gol în mână. Altfel, ne vor strivi. Dacă vrem să ajungem la o încredere reciprocă, cred că am face bine să nu folosim prea des cuvinte ca jurisdicţie, teritoriu norvegian sau suveranitate.

— Cam aşa trebuie să fi spus şi Vidkun Quisling[1] în aprilie 1945, interveni ministrul Apărării.

Tăcerea care a urmat a fost aproape absolută. Până şi musca se dăduse bătută şi zăcea pe spate în fundul paharului. Prim-ministrul încetase să-şi mai învârtească hârtiile. Şefa poliţiei rămăsese înmărmurită, dreaptă ca un par, în fotoliul ei. Ministrul Afacerilor Externe, care

[1] Vidkun Abraham Lauritz Quisling, militar şi om politic norvegian, ministru al Apărării între 1931 şi 1933. A fondat Nasjonal Samling (Alianţa Naţională) în 1933. S-a autoproclamat prim-ministru în aprilie 1940 şi a instalat un guvern colaboraţionist în septembrie 1940. După capitulare, s-a predat la poliţie şi a fost executat la 24 octombrie 1945. Numele „Quisling" este sinonim cu „colaborator norvegian al regimului nazist".

aproape că nu se auzise de la începutul şedinţei, înlemnise, cu ochii mijiţi şi cu gura căscată.

— Nu, răspunse în cele din urmă Peter Salhus, cu glasul atât de scăzut, încât prim-ministrul, aşezat la celălalt capăt al mesei uriaşe, abia îl auzi. Nu aşa. Absolut deloc aşa.

Se ridică încet. Mişcările îi erau ţepene.

— Cred că această şedinţă s-a încheiat, declară, fără să se uite la prim-ministru.

Se duse spre uşă, fără să privească pe nimeni, ţinându-şi, fără vlagă, hârtiile. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. În momentul în care trecea pe lângă ultimul fotoliu, înainte de a ajunge la uşă, prim-ministrul îi puse o mână împăciuitoare pe braţ.

— Mulţumesc.

Salhus nu răspunse.

Prim-ministrul nu-şi luă mâna.

— Dumneata admiri cu adevărat FBI-ul.

Peter Salhus nu înţelegea unde voia să ajungă celălalt. Nu-i răspunse.

— Şi pe agenţii ăştia de la *Secret Service*. Îi admiri sincer, nu?

— Să-i admir? repetă încet Peter Salhus, ca şi cum nu înţelegea prea bine sensul acelui cuvânt.

Îşi trase braţul şi se uită în ochii prim-ministrului.

— Poate, admise el. Dar, în primul rând… mi-e teamă de ei. Şi ar trebui să vă fie şi dumneavoastră.

Apoi părăsi celula secretă de criză convocată de guvern, ducând în nări un vag miros de mucegai.

8.

Tipului de la benzinărie i se făcuse lehamite până peste cap. Era al doilea an consecutiv când trebuia să lucreze de 17 mai. N-avea decât nouăsprezece ani şi, în consecinţă, era cel mai tânăr dintre angajaţi, totuşi nu credea că e drept să fie obligat să se plictisească la lucru, într-o zi în care aproape nimănui nu-i trebuia benzină. Benzinăria se afla prea departe de centru pentru ca vânzarea de cârnaţi să meargă. Ar fi trebuit să închidă de tot. Dacă, din întâmplare, cineva ar fi avut nevoie urgentă de benzină, existau pompele cu card.

— O să se ocupe Junior, mormăise şeful când se ciondăniseră cu câteva săptămâni în urmă pentru lista celor ce urmau să facă de serviciu.

O să se ocupe Junior. Ca şi cum şeful ar fi fost taică-său ori ceva asemănător.

Deodată, au apărut doi puşti de vreo doisprezece ani. Aveau uniforma bordo, purtau caschete negre şi curele de lac alb, de-a curmezişul pieptului. Pesemne că îşi lăsaseră tobele pe undeva. Făceau gesturi largi cu beţele.

— *En garde***[1], strigă unul, atacând brusc şi atingându-şi adversarul.

— Au! Fir'ar al naibii!

Cel mai mic scăpă băţul şi îşi duse o mână la umăr.

— Ce-i cu scandalul ăsta? bombăni băiatul de serviciu. Vreţi ceva?

---

1 Toţi termenii cu caractere italice urmaţi de două asteriscuri sunt în franceză în versiunea originală.

Fără să-i răspundă, puştii se repeziră la congelator. Acesta era cam înalt pentru ei. Unul dintre băieţi se folosi de stativul pentru prezentarea ciocolatei ca de o scară.

— *Båtis!* strigă celălalt.

— Potoliţi-vă!

Responsabilul bătu în tejghea.

Puşlamaua care se căţărase era un negru.

Ăştia se puteau deghiza în toate uniformele şi bunad-urile pe care le găseau, că tot tuciurii rămâneau. De fapt, dorinţa asta de a se norvegianiza era o tâmpenie. Puţin mai devreme, în cursul zilei, se pomenise cu o întreagă trupă de negrişori. Cotcodăceau şi ţipau prin tot localul, de parcă erau la ei acasă, în Tamil sau în Africa, ori Dumnezeu mai ştie de pe unde veneau. Şi nu voiau nimic. Dar cocarde, da, aveau! Nişte funde enorme cu albastru, alb şi roşu, la reverul sacoului şi pe paltoanele de la Armata Salvării. Zâmbeau, râdeau, tulburau sărbătoarea naţională.

— Hei, tu!

Responsabilul deschise trapa tejghelei şi se îndreptă spre puştani. Îl apucă pe pakistanez de ceafă.

— Lasă îngheţata!

— O s-o plătesc. Dacă vă spun că o s-o plătesc!

— Lasă dracului îngheţata aia!

— Au! Fir-ar…

Vocea îi era mai puţin sigură. Responsabilul ar fi putut jura că puştiul era gata să bâzâie. Îi dădu drumul.

— Bună ziua.

În magazin intrase un tip. Acesta se opri o clipă şi se uită întrebător la cei doi puşti. Responsabilul murmură un salut.

— Îmi pare rău, mi-am lăsat maşina chiar lângă ferestre, se scuză bărbatul, făcând un semn din cap spre un Ford bleumarin staţionat de cealaltă parte a vitrinei. N-am văzut panoul decât după ce m-am dat jos. Mi-ar trebui două sticle de apă.

Responsabilul îi arătă un dulap frigorific, apoi se întoarse la postul său din spatele tejghelei. Cel mai mic dintre băieţi, ale cărui bucle blonde ieşeau de sub caschetă, îi aruncă o bancnotă de cincizeci de coroane în faţă.

— Două îngheţate, şuieră el printre dinţi. Două *Båtis*, gogomane.

Proprietarul Fordului venea în urma lui. Puştiul adună restul fără să clipească şi se întoarse. Îi întinse o îngheţată amicului său, care se refugiase aproape de uşă.

— *Faţă de sulă*, lătrară în cor, când uşa se închise în urma lor.

— Trei Farris, ceru clientul adult.

— Plătiţi cu card? întrebă, prost dispus, responsabilul.

— Nu. Poftiţi.

Îşi luă restul de la suta de coroane şi îl băgă în buzunar.

Responsabilul aruncă o privire spre maşină. Era oprită la mai puţin de un metru, chiar sub geamuri. I se păru că pe scaunul din dreapta şoferului vede pe cineva: o coapsă şi o mână întinsă. O femeie dormea pe bancheta din spate. Capul îi era răsturnat pe spate şi se sprijinea uşor de geam. Sacoul îi era strâns pachet în dreptul umerilor şi îi obliga ceafa să se încline într-un unghi anormal. Gâtul îi era aproape la fel de roşu ca materialul hainei.

— La revedere, salută bărbatul, trăgându-şi şapca pe frunte, după care dispăru.

Ce mai 17 mai de rahat. Era aproape ora patru. Urma să-i vină schimbul. Admiţând că şeful catadicsea să se înfiinţeze. Nu se ştie niciodată. Zi de ra…

Încet, îşi puse un cârnat pe o bucată de pâine, adăugă nişte creveţi cu maioneză, *relish*[1], o grămadă de muştar şi înfulecă totul.

Era al nouălea sandvici, de azi-dimineaţă, şi nu era bun.

9.

— Palatul Regal este acolo, indică ambasadorul George A. Wells, făcând un semn din cap spre parcul situat vizavi, pe Drammensverein. Nu este numai decorativ. Este locuit. De perechea regală. Nişte oameni agreabili. Foarte agreabili.

Cei doi bărbaţi care stăteau cu spatele spre cameră şi cu capul întors spre oraşul întins în spatele fortificaţiilor ce înconjurau construcţia pătrată semănau, ar fi putut trece drept fraţi. Desigur, ambasadorul îndura pisălogeala zilnică a nevesti-sii pentru cele câteva *pounds* de pe burtă, pe care trebuia să le dea jos. Cu excepţia acestei diferenţe, cei doi bărbaţi care priveau la petrecăreţii ce îşi exprimau veselia de cealaltă parte a urâtei grile de oţel din jurul ambasadei americane la Oslo îşi luau foarte în serios regimul şi golful. Arătau bine. George Wells avea să împlinească în curând şaptezeci de ani, dar încă se bucura de un păr des şi argintiu. Invitatul lui era mai tânăr şi avea acelaşi păr des, chiar dacă era ceva mai puţin îngrijit.

---

[1] *Relish* (engl.) — condimente (n. t.).

Amândoi îşi ţineau mâinile în buzunare. Îşi scoseseră de mult sacourile.

— Familia regală pare mai puţin protejată decât noi, constată invitatul, privind parcul Palatului Regal. Oare toată lumea, fără excepţie, poate intra în palat?

— Bineînţeles; şi toată lumea o face. Parada asta interminabilă care se organizează la fiecare 17 mai trece prin faţa unui balcon, de unde toată familia regală salută mulţimea. Şi totul decurge bine întotdeauna. Dar ei sunt…

Zâmbi obosit şi îşi trecu o mână prin păr.

— …ceva mai populari decât noi.

Între ei s-a aşternut tăcerea. Au privit strada, unde era greu de spus dacă oamenii veneau spre ei sau plecau. În acelaşi moment, au zărit un băieţel ţinând un steag american. Trebuie să fi avut cinci-şase ani şi purta pantaloni bleumarin şi un pulover decoltat în V, cu o cămaşă albă. Acesta s-a oprit şi a ridicat capul. Nu-i putea vedea: distanţa era prea mare, iar geamurile fumurii nu-i permiteau să vadă înăuntru. Totuşi a zâmbit reţinut şi şi-a fluturat steagul. Maică-sa s-a întors, agasată, şi l-a apucat de braţ. Puştiul a continuat să-şi fluture steguleţul până când a dispărut din ochii lor.

— A scăpat cu bine fiindcă e mic, declară ambasadorul. Este un afro-american drăgălaş şi are dreptul să fâlfâie *Starspangled Banner*-ul la 17 mai. În câţiva ani, n-o să mai fie la fel.

S-a făcut din nou tăcere. Invitatul părea fascinat de agitaţia de pe străzi şi nu se dezlipea de fereastră. Nici ambasadorul nu dădea vreun semn cât de mic că ar vrea să se aşeze. Mai mulţi tineri veneau în grup, clătinându-se, dinspre Institutul Nobel. Cântau atât de tare şi fals, încât sunetul se strecura înăuntru cu toată fereastra blindată.

O fată de vreo optsprezece ani trebuia să fie ajutată de doi amici ca să poată păşi, atât era de beată. Unul dintre aceştia îşi ţinea mâna stângă pe sânul fetei, fără ca ea să pară cine ştie ce ofensată. Înspre grup venea o clasă de copii ţinându-se de mână în rânduri ordonate. Primii doi, nişte fetiţe cu codiţe blonde, izbucniră în hohote de plâns când unul dintre tineri urlă de-a dreptul în nasul lor. Nişte părinţi veniră în grabă. Un tânăr în salopetă vărsă bere pe tatăl cel mai furios.

O maşină de poliţie încerca să-şi croiască drum prin îmbulzeală. La jumătatea drumului, se lăsă păgubaşă şi opri. Doi tineri se aşezară pe capotă. O fată părea că vrea să-l sărute cu orice preţ pe agentul ieşit pentru a dirija circulaţia. Veniră şi alte grupuri, un val de fete îmbrăcate în roşu, care înghesuiau un alt poliţist în uniformă, ca să-l sărute.

— Ce-i asta, de fapt? Ce fel de ţară e?

— Asta ar fi trebuit s-o ştiţi voi, replică ambasadorul. Înainte s-o trimiteţi pe *Madam President*. Într-o zi ca asta.

Invitatul scoase un oftat sonor, aproape ostentativ. Se duse până la masa unde, pe o tavă de argint, stăteau frumos aşezate sticle de apă minerală şi pahare. Apucă o sticlă şi aruncă o privire întrebătoare spre ambasador.

— Serveşte-te, te rog.

Şi ambasadorului părea că i se acrise de mulţimea norvegienilor. Luă o telecomandă şi, cu o apăsare de buton, trase perdelele uşoare în faţa ferestrei.

— Îmi pare rău pentru acest comentariu, Warren.

Ambasadorul se aşeză. Acum, mişcările îi erau mai greoaie, de parcă ziua se lungise prea mult, iar anii nu mai erau atât de uşor de dus în spate.

— Nu face nimic, răspunse Warren Scifford. În afară de asta, aveţi dreptate. Ar fi trebuit să ştiu. Sunt pe deplin conştient. Ştiu tot ce se poate citi şi auzi. George, dumneata cunoşti procedurile. Ştii cum lucrăm noi.

Ridică o sticlă de Farris, o ţinu cu braţul întins şi miji ochii spre etichetă. Apoi dădu din umeri şi umplu un pahar.

— De două luni ne spetim pentru chestia asta. Am considerat că e o idee bună când *Madam President* a propus Norvegia ca destinaţie pentru prima ei vizită în străinătate. O…

Îşi ridică paharul, într-un toast mut.

— …idee remarcabilă! Şi dumneata ştii, desigur, de ce.

Ambasadorul tăcu mâlc.

— Avem un clasament, continuă Warren Scifford. Absolut oficios, totuşi serios. Şi, dacă facem abstracţie de câteva ţări din Pacific, care au câteva mii de locuitori ospitalieri, şi unde principalul pericol ce ar pândi-o pe preşedintă ar fi un tsunami…

Bău, înghiţi şi se şterse la gură cu mâneca.

— Norvegia este ţara cea mai sigură care poate fi vizitată. Ultima oară…

Dădu uşor din cap.

— Când a venit aici preşedintele Clinton, s-a purtat de parcă dădea o raită pe la camarazii lui din Little Rock. Era înaintea dumitale şi înaintea…

Îşi duse brusc mâna la tâmplă.

— Te simţi bine? întrebă ambasadorul.

Warren Scifford se încruntă şi îşi puse mâna pe ceafă.

— Zborul a fost cumplit, murmură el. Ce-i drept, n-am dormit de douăzeci şi patru de ore. Totul s-a petrecut cam

iute, dacă pot spune aşa. Când vine tipul ăla? Şi când o să pot…

Telefonul de pe biroul impozant începu să sune.

— Da?

Ambasadorul ţinea receptorul la câţiva centimetri de ureche.

— Da, repetă, după care închise.

Warren Scifford puse paharul la loc, pe tava de argint.

— Nu vine, declară ambasadorul, ridicându-se.

— Ce?

— O să mergem noi la ei.

Îşi luă sacoul şi se îmbrăcă.

— Dar aveam un *acord…*

— *Stricto sensu*, nu era decât un mesaj, îl întrerupse ambasadorul, întinzând un deget spre sacoul lui Scifford. Un ordin de la noi către ei. Îmbracă-te. Nu l-au acceptat. Vor să ne ducem noi la ei.

Mai înainte ca Warren Scifford să aibă răgazul de-a protesta încă o dată, ambasadorul puse o mână părintească pe umărul celui mai tânăr.

— Warren, şi voi aţi fi făcut acelaşi lucru. În ţara asta, noi suntem invitaţi. Vor să jucăm pe terenul lor. Şi chiar dacă nu sunt mulţi, trebuie să te aştepţi să…

Tăcu şi scoase un chicotit uimitor de piţigăiat. Apoi se duse spre uşă, încheind discuţia:

— În ţara asta nu sunt mulţi locuitori, dar sunt incredibil de încăpăţânaţi. Toţi, fără excepţie. *Va trebui să te obişnuieşti şi dumneata, prietene. Va trebui să te deprinzi cu chestia asta!**

10.

— Mami! E adevărat! N-ai decât s-o întrebi pe Caroline!

Fata se lipi cu totul de masă şi lovi plasticul cu mâna stângă. Ochii îi erau roşii, iar machiajul îi cursese, în dâre cenuşii, pe faţă. Părul care în ajun încă mai era prins cu cordeluţa şi funde multicolore, ca un omagiu adus anilor optzeci, îi atârna pe spate, ca o rămăşiţă jalnică a unei serbări cam prea reuşite. Începuse să-şi scoată costumul. Mânecile şi le înnodase în jurul taliei şi în tiv vârâse o sticluţă de coca-cola.

— De ce nu mă crezi? *Niciodată* nu mă crezi!

— Oh, ba da, îi răspunse liniştită maică-sa, băgând în cuptor o tavă de friptură.

— Nu! Tu crezi că beau şi mă f…

— Ai grijă!

Vocea mamei se făcu mai tăioasă, în timp ce aceasta închidea cu zgomot uşa cuptorului.

— La toamnă, te muţi de aici, micuţo. După aia, faci ce vrei. Dar până atunci…

Femeia se întoarse spre fiica ei. Îşi puse o mână în şold şi deschise gura. După care o închise şi îşi trecu o mână ostenită prin păr.

— N-ai decât s-o întrebi pe Caroline, se jelui fata, luând un pahar cu lapte pe jumătate plin. Am fost amândouă. Nu ştiu de unde veneau ei, dar s-au urcat într-o maşină. O maşină albastru-închis. E adevărat. E adevărat, mami!

— Eu nu mă îndoiesc de adevărul spuselor tale, îi răspunse mama, cu glasul crispat. Încerc doar să te fac să pricepi că n-ai văzut-o pe preşedinta americană. Trebuie să fi fost altcineva. Nu înţelegi?! Nu bagi la cap că…

Se aşează, cu un geamăt, la masă şi încercă să-şi ia fiica de mână.

— Când o răpeşti pe preşedinta Statelor Unite, nu traversezi ca prostu' parcarea de lângă gara centrală, în zorii zilei de 17 mai şi în nasul tuturor. Termină cu…

Fetişcana îşi trase cu violenţă mâna.

— În nasul *tuturor*? În…? Dar nu era nimeni, ce mama dracu'? Doar Carolina şi cu mine şi cu…

— Termină cu *teatrul* ăsta pe care îl joci întotdeauna! Trebuie totuşi să înţelegi…

— Eu îi sun pe gabori, ce mai! Femeia aia purta exact hainele pe care le-au arătat la televizor. Aproape până în detaliu. Zău! Eu îi sun, mami.

— Te rog. Hai, dacă vrei să fii caraghioasă de-a binelea. Dar nu uita că ăia se numesc poliţişti, nu gabori. Hai, sună.

Femeia se ridică. Fumul din cuptor umplu bucătăria. Ea întredeschise fereastra.

— Şi cine mama dracu' organizează, de 17 mai, o cină? bombăni fata, bând o gură de lapte.

— Ai grijă! Trebuie să termini odată cu înjurăturile astea, la fiecare secundă.

— De 17 mai, oamenii fac pregătiri pentru micul dejun, mami. Pentru micul dejun sau, la nevoie, pentru un prânz decent. N-am auzit niciodată de oameni care ar pregăti o afurisită de…

O cratiţă izbi zgomotos blatul de lucru. Femeia îşi smulse şorţul şi făcu doi paşi repezi înspre fiică-sa. Îşi sprijini mâinile, cu violenţă, pe tăblia mesei.

— Noi, noi pregătim o cină de 17 mai, Pernille. *Noi, familia Schou*. Facem asta de câteva generaţii, iar tu…

Ridică un arătător tremurând.

— …tu vei fi în sufragerie la ora şase fix şi într-o stare mai bună decât acum. Ai înţeles?

Mama consideră mormăitul fiicei sale drept o încuviinţare.

— Dar am văzut-o pe preşedintă, insistă fata cu o voce abia auzită. Şi n-avea deloc aerul cuiva care a fost răpit. Ei, băga-mi-aş picioarele!

11.

O machetă a Hotelului Opera, executată la scara 1:50, fusese montată pe nişte picioare solide. Aşa cum stătea acolo, părea o platformă de locuit în miniatură. Detaliile erau impresionante. Micile uşi batante de la intrare se deschideau şi se închideau. Ferestrele erau dintr-o sticlă superfină. Până şi perdelele aveau motive identice cu cele reale. Când Warren Scifford se ghemui pentru a arunca o privire în salon, văzu nişte canapele galbene separate de măsuţe minuscule. Lămpile aruncau o lumină gălbuie, iar fotoliile *bleu-roi*[1] erau încântătoare.

— Nu este recentă, murmură, scărpinându-şi barba care începuse să-i crească.

— Nu, recunoscu directorul poliţiei, Terje Bastesen. A fost făcută cu ocazia reamenajării. Conducerea hotelului a fost, bineînţeles, cum nu se poate mai…

Îşi căută cuvântul în engleză.

— …primitoare. Acoperişul se poate da deoparte.

Mâinile mari îi tremurau uşor. În momentul în care voi să-şi pună degetele, cu grijă, în jurul acoperişului,

[1] *Bleu-roi* (fr.) — albastru puternic, cum este cel de pe drapelul Franţei (n. t.).

acesta se deplasă, scoţând un hârâit. Imediat, un tânăr poliţist, care stătuse retras până atunci, într-un colţ, dădu fuga şi ridică uşurel acoperişul, lăsând vederii etajul nouă al hotelului.

— Iată, murmură Warren Scifford. Aici stătea ea.

Apartamentul prezidenţial, situat în aripa de vest a hotelului, era orientat spre sud. Chiar şi fără acoperiş, geamurile ce dădeau spre fiord se aflau la locul lor. Uşile glisante dădeau spre terasa înconjurată de plante în ghivece minuscule. Apartamentul era frumos mobilat până în cele mai mici detalii, ca o căsuţă de păpuşi pentru o fetiţă răsfăţată, cu părinţi bogaţi.

— Se intră pe aici, indică Bastesen, ajutându-se de un stilou cu laser, al cărui punct roşu dansa pe suprafaţa machetei. Direct în camera de zi. Se poate trece aici…

Punctul se duse spre est.

— …în birou. Ăsta trebuie să fie un fel de birou. Avem…

Miopia îl obliga să se aplece spre machetă.

— Aici este un PC şi o imprimantă mică de tot. Şi, după cum vedeţi, în camera de zi este patul. Presupunem că preş… că *Madam President* dormea când au venit răpitorii.

— Răpitorii, repetă Warren Scifford, atingând cu un deget prudent cearşafurile. După câte am înţeles, nu există nicio informaţie cu privire la numărul lor.

Bastesen dădu din cap şi îşi strecură stiloul cu laser în buzunarul de la piept.

— Nu; este exact. Mă bazez numai pe mesaj. *Vă vom contacta noi.* „Noi“, nu „eu“. *Ea este în mâinile noastre. Vă vom contacta noi**.

Warren Scifford se ridică şi primi o hârtie plastifiată.

— Presupun că asta e o copie.

— Desigur. Originalul este la analiză. L-au găsit oamenii dumneavoastră şi au… au avut prezenţa de spirit să nu-l atingă până n-a fost ridicat de la faţa locului în mod corespunzător.

— *Times New Roman*, constată rapid Scifford. Caracterele cele mai obişnuite. Presupun că nu există amprente. Şi că hârtia este de un tip care se găseşte în orice birou şi în orice casă, nu?

Nu se osteni să-şi ridice ochii pentru a primi confirmarea de la şeful poliţiei. Îi dădu hârtia înapoi şi îşi aţinti privirea din nou asupra machetei.

— De altfel, nu sunt oamenii mei, preciză el, făcând câţiva paşi lenţi spre stânga, pentru a avea un nou unghi de vedere asupra uşii de la intrarea apartamentului prezidenţial.

— Poftim?

— Aţi spus că „oamenii mei" au găsit mesajul.

— Da…

— Nu sunt oamenii mei. Sunt din *Secret Service*. Presupun că aţi înţeles foarte bine că eu sunt…

Când se aplecă, închizând un ochi, pentru a observa culoarul care trecea prin faţa apartamentului, părul îi căzu pe frunte.

— …din FBI. Sunt două organizaţii distincte.

Tonul lui era destul de rece. Se ferea în continuare de contactul vizual cu şeful poliţiei. În schimb, îşi puse dosul mâinii pe braţul acestuia, ca pentru a se descotorosi de un puşti cam sâcâitor.

— Lăsaţi-mi puţin spaţiu, murmură, înainte de a se concentra din nou asupra machetei Hotelului Opera. Chestia asta este chiar atât de exactă pe cât pare?

Directorul poliţiei nu-i răspunse. Pometii i se înroşiră. Clipi de câteva ori, apoi îşi curăţă un fir de praf de pe uniformă şi îşi drese glasul.

— Mister Scifford, începu, cu un glas mai grav şi răguşit.

— Scifford, îl corectă agentul FBI. SCHI, ca scândurelele alea cu care înaintezi pe zăpadă. Nu SKY, de la cer.

Şi arătă cu degetul spre tavan.

— Îmi pare nespus de rău şi voi reţine rectificarea, răspunse şeful poliţiei. Dar, înainte de a continua, aş dori să vă precizez două-trei lucruri. Pentru început…

— O clipă.

Warren Scifford ridică mâna.

— Aici există o cameră, nu?

Scoase un stilou din buzunar şi îl îndreptă spre culoar.

— Da, răspunse Bastesen cu glasul şovăitor. Acolo. Chiar în locul unde culoarul face un cot. Astfel încât supraveghează tot coridorul. Pe ambele părţi. În afară de asta, sunt camere aici…

Indică zona liftului.

— Şi aici, lângă scară. Ieşirea de urgenţă. Dar, înainte de a continua, aş vrea…

— Staţi puţin. Doar o clipă.

Warren Scifford dădu ocol, foarte concentrat, machetei. Se opri de câteva ori ca să-şi lipească faţa de peretele exterior şi să-i studieze culoarea. Părul cenuşiu-închis şi uşor ondulat îi tot cădea mereu pe frunte. Se încruntă şi plescăi din buze, apoi mai dădu un ocol. Încet.

— De bună seamă, va trebui să văd hotelul, conchise el fără să scape macheta din ochi. În seara asta, de preferinţă. Dar aveţi dreptate. Culoarul pare supravegheat de la un capăt la celălalt. Şi terasa?

— Este imposibil să ajungă cineva la ea din exterior, doar dacă nu…

— Nimic nu este imposibil, îl întrerupse Warren Scifford, abordând un zâmbet de nepătruns. Întrebarea mea se referă la supravegherea video.

— Ei bine, *Madam President* nu voia nicio cameră de supraveghere în apartamentul ei. A fost foarte insistentă. Noi şi…

Warren Scifford îşi ridică ambele mâini. Bastesen se retrăsese în colţul de lângă uşă şi fixa, stânjenit, podeaua. Începea să fie cald în încăpere, aproape prea cald. Bastesen transpira în uniforma lui. Roşeaţa de pe obraji i se întinsese pe tot chipul. Şuviţe fine de păr i se lipeau de frunte. Scifford îşi scosese de mult sacoul şi îşi suflecase mânecile. Îşi lărgise nodul cravatei şi îşi deschisese primul nasture al cămăşii. Ochii lui erau de un căprui-închis, iar privirea pătrunzătoare, genele neobişnuit de lungi, părul buclat şi puţin cam prea lung îl făceau să pară mai tânăr decât în realitate. Acum îl privea pe şeful poliţiei din Oslo drept în faţă. Nici acesta nu-şi lua ochii de la el.

— Eu îmi cunosc preşedinta, începu rar Warren Scifford. O cunosc foarte bine. Prin urmare, consider că e destul de inutil să-mi daţi informaţii despre obiceiurile ei. Cred că am avea cu toţii de câştigat dacă această… conversaţie… s-ar limita la ceea ce am eu nevoie să aflu. Adică să-mi răspundeţi, pur şi simplu, la întrebări. OK?

Bastesen respiră adânc. Apoi arboră subit un zâmbet neaşteptat. Se descheie tacticos la veston, apoi şi-l scoase. Zonele mari şi umede de la subsuori nu păreau să-l stânjenească, atunci când ridică braţele ca să-şi dea părul spre ceafă. Zâmbetul i se lărgi şi mai mult. Îşi duse mâinile la spate. Se legănă uşor înainte şi înapoi, lăsându-se când

pe vârful degetelor, când pe călcâie, ca un agent de poliţie de pe vremuri. Pantofii îi scârţâiau.

— Nu, răspunse vesel. Nu sunt de acord.

Warren Scifford îşi înălţă sprâncenele.

— Cred că acum, continuă Bastesen, cel mai important lucru este să înţelegeţi bine care este rolul dumneavoastră. Şi al meu.

Rămase câteva secunde în vârful picioarelor, apoi se lăsă să cadă pe călcâie.

— Eu conduc poliţia din Oslo. Crima a avut loc în oraşul meu, în ţara mea. În Norvegia, un stat independent. Ancheta asupra acestei crime depinde de zona mea de responsabilitate suverană. Dat fiind că, întâmplător, victima este o… cetăţeană de vază din altă ţară…

Când începu să mângâie floricelele de pe terasa apartamentului prezidenţial, mâinile nu-i mai tremurau. Tăcerea din cameră era atât de adâncă, încât se auzea foşnetul hârtiei atinse cu degetele…

— …am vrut să vă ţinem la curent din pură politeţe şi din respect faţă de importanţa pe care o prezintă acest caz pentru un aliat bine intenţionat. Şi iată-ne ajunşi la cuvântul-cheie: informaţie. Dumneavoastră ne furnizaţi informaţiile necesare pentru rezolvarea, cât se poate de rapid şi de bine, a acestei enigme. Noi vă informăm cu privire la evoluţia situaţiei şi a demersurilor pe care le facem. *În măsura în care asta nu reprezintă un pericol pentru anchetă*.

Izbucnirea lui subită îl făcu pe agentul postat în colţul camerei să tresară. Apoi tăcerea se aşternu din nou.

Warren Scifford începu să se tragă de lobul unei urechi. Pentru anotimpul în care se aflau, era foarte bronzat. O fâşie de piele mai decolorată îi împodobea

încheietura mâinii stângi, în locul unde se vedea că razele soarelui întâlniseră un ceas.

— S-a înţeles, aprobă el cu amabilitate.

— Sper, replică Bastesen, fără să-i întoarcă zâmbetul, de data asta. Acum, pot reveni la esenţial?

Scifford se mulţumi să dea din cap.

— Prin urmare, ea nu dorea niciun fel de supraveghere în apartament, de aceea, noi supravegheam cu deosebită atenţie culoarul.

Îşi aprinse din nou stiloul cu laser şi arătă pe machetă.

— Şi, după cum ştiţi deja, înregistrarea video nu arată că ar fi intrat sau ieşit cineva din apartament între ora unu fără douăzeci noaptea, când *Madam President* s-a întors după cina oficială, şi ora şapte şi douăzeci, când oamenii dumneavoastră…

Se întrerupse, apoi începu din nou:

— Şapte şi douăzeci dimineaţa, când *Secret Service* a socotit necesar să intre în apartament. Preşedinta ar fi trebuit să-i contacteze la ora şapte. Suita care se presupune că avea s-o însoţească la micul dejun de la Palatul Regal era aşteptată la ora şapte şi treizeci de minute fix. În ceea ce priveşte terasa…

Dădu un ocol machetei şi arătă uşile-ferestre glisante.

— Era foarte complicat să pui camere pe terasă fără să nesocoteşti dorinţa explicită a preşedintei de a nu fi supravegheată în camera ei. Ne confruntam cu o problemă. De aceea, am echipat uşile cu senzori.

Bastesen îşi oferi o scurtă pauză, înainte de a continua.

— Dacă uşile ar fi fost deschise, s-ar fi declanşat o alarmă. Dar n-au fost deschise. După aceea, am verificat senzorii, se înţelege. Şi nu prezentau nicio anomalie. Prin

urmare, putem trage concluzia că nimeni n-a intrat, nimeni n-a ieşit.

— Nimeni n-a venit, nimeni n-a plecat.

Warren Scifford îşi trecu mâinile prin păr.

— Cu excepţia faptului că *Madam President* a dispărut, iar în camera ei s-a găsit un bilet.

Dacă Bastesen ar fi priceput mai bine engleza, ar fi remarcat sarcasmul usturător al frazei. Dar el dădu din cap, aprobând cuminte.

— Cu această excepţie, se înţelege.

— Gurile de aerisire, enumeră maşinal Warren Scifford, fără să-şi ia ochii de la machetă. Ieşirile de urgenţă. Celelalte ferestre.

— Cercetările sunt în curs. Totul va fi examinat în cel mai mic detaliu, desigur. Dar l-am chestionat deja pe responsabilul tehnic al hotelului, şi acesta exclude posibilitatea ca gurile de aerisire să fi putut fi folosite pentru intrarea sau ieşirea din cameră. După el, aceste conducte nu sunt suficient de largi şi sunt fixate cu nituri destul de puţin depărtate unele de altele. În ceea ce priveşte ferestrele, erau toate prevăzute cu sisteme de alarmă, aşa cum v-am mai spus. Nu au fost deschise. Punct. Ieşirile de urgenţă?

Îşi îndreptă spotul roşu spre o uşă dintre birou şi culoar.

— Broasca este sigilată cu o cutie de aceea din plastic verde, pe care, pentru a o deschide, trebuie s-o debranşezi. Uşa n-a putut fi deschisă. De altfel, ieşirea este supravegheată de camerele de pe culoar şi, încă o dată…

— N-a venit nimeni, îl completă Warren Scifford. Şi n-a plecat nimeni.

Se auziră bătăi în uşă. Agentul îi aruncă o privire întrebătoare lui Bastesen, care dădu din umeri.

— Ambasadorul Wells şi ministrul Afacerilor Externe îl aşteaptă pe Scifford, anunţă, în norvegiană, o tânără femeie. Mi s-au părut destul de nerăbdători.

— Sunteţi aşteptat, traduse Bastesen, întinzându-i lui Scifford sacoul.

Acesta nu-l luă. Dimpotrivă, îşi mai desfăcu puţin cravata şi îşi scoase un blocnotes din buzunarul de la spate.

— Propun să ne fixăm, pentru moment, trei şedinţe pe zi, spuse el, trecându-şi uşor un deget pe sub nas. În afară de asta, aş dori foarte mult să pot beneficia de o persoană de *liaison*[**1]. Dacă…

Zâmbetul îi era aproape copilăresc, ca şi cum, fără să-şi dea seama, ar fi vrut să fie scuzat.

— Dacă vă convine dumneavoastră şi oamenilor dumneavoastră, adăugă el. Dacă veţi considera că acesta e un mod judicios de a schimba informaţii.

Bastesen dădu din cap şi ridică din umeri. Continua să ţină în mână sacoul lui Scifford.

— Şi aş vrea mult…

Scifford mâzgăli un nume pe hârtie şi îi întinse foaia şefului poliţiei.

— ….s-o am pe ea. Vă spune ceva numele?

Bastesen îşi înălţă sprâncenele şi se uită îndelung la bucata de hârtie.

— Da, dar e imposibil. Nu lucrează la noi. N-a lucrat niciodată la noi, chiar dacă…

Puse haina pe spătarul unui scaun.

— …a ajutat poliţia în câteva rânduri. În mod cu totul neoficial. Dar, în situaţia de faţă, este exclus să…

---

1 *liaison* (fr.) — legătură (n. t.).

— Îmi permit să insist, îl întrerupse Warren Scifford.

Vocea îi era diferită. Din ea dispăruse aroganţa. Felul lui de a vorbi, nepăsător şi lent, fusese înlocuit cu un ton aproape rugător.

— Nu, răspunse Bastesen, încercând încă o dată să-i dea americanului sacoul. Nu este posibil. Dar o să vă găsesc imediat o persoană potrivită. Cred că ar trebui să vă duceţi. Păreau foarte nerăbdători.

— Staţi, replică Scifford, notând un alt nume în blocnotes. Atunci, mă pot folosi de el? În orice caz, ar trebui…

— Yngvar Stubbor? Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Însă…

— Yngvar Stubø, se auzi un glas de lângă uşă.

Cei doi bărbaţi se întoarseră. Agentul roşi.

— Cu siguranţă că se referă la Yngvar Stubø, repetă Bastesen, agitând prima bucată de hârtie pe care i-o întinsese Scifford. E însurat cu fata asta! Îi cunoaşteţi?

Warren Scifford îşi aranjă gulerul. Apoi îşi puse, în sfârşit, sacoul.

— L-am întâlnit de două ori pe Stubbor. Dar nu-l cunosc. Pe Inger Johanne Vik, însă… Într-o vreme, am cunoscut-o bine pe Inger Johanne. Pot să apelez la Stubbor?

— Stubø, îl corectă Bastesen. Ca în cuvântul *bird*. O să văd ce pot face în această privinţă.

Ajunseră la uşă în acelaşi timp. Bastesen se opri brusc şi chipul lui exprimă o anumită curiozitate când îşi puse mâna pe braţul invitatului său american.

— Asta era! exclamă el. Inger Johanne Vik a fost, în trecut, la FBI? N-am înţeles niciodată prea bine. De acolo o cunoaşteţi?

Warren Scifford nu-i răspunse. Îşi strânse cravata, îşi aranjă sacoul şi ieşi să se întâlnească cu ambasadorul.

12.

Abdallah al-Rahman era un înotător încă bun. Înainta în apă făcând mişcări largi. Ritmul îi era lent, dar eficienţa braţelor şi palmele excepţional de mari îi permiteau să menţină un ritm susţinut. Apa n-avea prea mult clor. Produsele chimice îi făceau puţină greaţă, dar, de vreme ce nimeni altcineva în afară de el n-avea permisiunea să folosească marele bazin, acesta era umplut cu apă sărată, care era schimbată atât de des, încât nu-i făcuse niciodată rău.

Bărbatul aşezat într-un fotoliu confortabil, plin de perne, instalat la marginea apei, zâmbi în faţa frumuseţii mozaicului şi a bazinului rotund. Pătrăţelele minuscule în milioane de nuanţe de albastru sclipeau sub lumina torţelor fixate pe peretele dinspre răsărit. Aerul serii părea răcoros în comparaţie cu arşiţa care îl chinuise întreaga zi. N-avea să se obişnuiască niciodată cu căldura. Dar o adora când se domolea, devenind o boare dulce, înmagazinată în pereţi, care făcea ca serile să devină plăcute şi-i alina, în sfârşit, durerile de genunchi.

Corpul arabului tăia suprafaţa apei. De pe margine, bărbatul îşi urmărea din priviri prietenul, bându-şi ceaiul.

Se numea Tom Patrick O'Reilly şi se născuse în condiţii mizere, într-un sat din Virginia, în 1959. Apoi lucrurile se înrăutăţiseră şi mai mult. Tatăl său dispăruse când el abia împlinise zece ani. Ieşise să facă plinul de benzină, într-o după-amiază. De atunci, familia nu-l mai văzuse nici pe el, nici camioneta veche de doisprezece ani, singurul vehicul al familiei. Maică-sa îşi distrusese literalmente sănătatea, încercând să le ofere un minim confort celor patru copii, astfel că s-a prăpădit când Tom

împlinea şaisprezece ani. Era în 1975 şi, în timpul modestei înmormântări, Tom a hotărât să mizeze pe singura avuţie pe care o avea. Fiind un bun jucător de fotbal în echipa şcolii locale, a reuşit să devină, în ultimii doi ani de *high school*, *quarterback*[1]-ul cel mai promiţător pe care îl avusese Virginia de zeci de ani. A obţinut o bursă la Stanford şi şi-a părăsit satul cu un rucsac în care îşi vârâse hainele, cu trei sute de dolari în buzunar şi cu certitudinea absolută că n-avea să mai pună niciodată piciorul acolo.

Genunchiul l-a lăsat încă din primul an. Cu ruptură de ligamente încrucişate şi de menisc. Tom O'Reilly avea douăzeci de ani şi credea că nu mai are niciun viitor. Cele mai bune prestaţii academice ale sale erau de nivel mediu, prin urmare n-avea nicio posibilitate să-şi termine studiile fără să-şi plătească şederea prin pase spectaculoase.

Când Abdallah a intrat — fără să bată la uşă — în camera lui, Tom plângea. Tipul ăsta, cu care nu vorbise decât de câteva ori, s-a aşezat pe un scaun de lemn şi a început să privească pe geam. Nu spunea nimic.

Tom O'Reilly îşi aminteşte că s-a şters la ochi. Cu un zâmbet încremenit, a început să se tragă de tricoul care avea să-i rămână, cât de curând, prea mic. Cu atâtea antrenamente, Tom creştea întruna. Bursa îi acoperea strictul necesar: cheltuielile de studii şi un mod de viaţă modest. Pentru el, hainele erau ceva de domeniul luxului. Tânărul care intrase în camera lui fără să fie invitat şi începuse să umble prin puţinele lucruri îndesate de Tom

---

[1] *Quarterback* (amer.) — mijlocaş (n. t.).

în rucsac purta nişte blugi scumpi şi o cămaşă de mătase. Numai pantofii ar fi aruncat în aer bugetul anual pentru vestimentaţie al lui Tom.

Acum, când sorbea un ceai într-un palat luxos de lângă Riyad, administrând o avere pe care nici măcar nu o visase la începutul unei strălucite cariere de sportiv, înţelegea cât de absurd fusese tot ce se întâmplase în acea zi caldă din primăvara lui 1978.

Nu-l cunoştea pe Abdallah. La Stanford, nu-l cunoştea nimeni. Nu cu adevărat, chiar dacă era invitat la unele petreceri mai populare, unde venea din când în când, cu un pas calm şi cu un zâmbet pe care nimeni nu-l înţelegea. Tânărul acesta era bogat ca un Cresus. Petrol, se gândea toată lumea, văzând părul negru care-i umbrea profilul parcă cioplit în piatră. Era, cu siguranţă, vorba de petrol, dar nimeni nu punea întrebări. Abdallah al-Rahman nu-ţi inspira dorinţa de a-l aborda cu îndrăzneală. Era amabil, dacă se poate spune aşa, şi era un înotător de clasă în echipa colegiului. Chiar dacă nu căuta niciodată compania oamenilor de vârsta lui, aşa cum făceau ceilalţi, nu era un solitar. Fetele se uitau la el. Era înalt, lat în umeri şi avea nişte ochi extraordinar de mari. Dar nimeni nu putea spune ceva concret despre el: era un străin.

Părea că şi el doreşte ca lucrurile să stea astfel.

Şi iată că venise şi se aşezase într-o cameră dezordonată, mirosind a şosete vechi, pentru a-i întinde lui Tom O'Reilly un colac de salvare, pe care tânărul fără mijloace din Virginia îl apucase cu amândouă mâinile.

Şi, de atunci, nici că-l mai lăsase.

Ceaiul era atât de dulce, încât îi asprise limba. Tom O'Reilly puse paharul jos. Îşi trecu un deget prin părul de

un blond-roşcat şi îi zâmbi arabului, care ieşise din apă dintr-o singură mişcare plină de graţie.

— Încântat să te văd, declară Abdallah, întinzându-i mâna. Îmi pare nespus de rău că te-am făcut să aştepţi.

Mereu această mână întinsă, se gândi Tom O'Reilly. Niciodată o îmbrăţişare tradiţională sau o sărutare. Niciodată altceva mai mult decât mâna. Aceasta era udă şi rece, iar Tom O'Reilly se înfioră uşor.

— Ai stat prea mult la soare, constată Abdallah, luând un prosop ca să-şi usuce părul, ca de obicei. Sper că nu te-ai plictisit. Am avut de făcut o groază de lucruri.

Tom se mulţumi să zâmbească.

— Ce face Judith? Şi copiii?

— Bine, răspunse Tom. Foarte bine, mulţumesc. Garry începe, de acum, să fie bun. Dar nu va fi niciodată un *quarterback*. E prea înalt şi prea greoi. Dar, la apărare, poate că are un viitor. Încerc să trag nişte sfori.

— Nu le trage prea tare, îl sfătui Abdallah, băgându-şi pe cap o cămaşă de un alb imaculat şi aşezându-se într-un fotoliu. Copiii trebuie să se descurce singuri. Mai vrei puţin ceai?

— Nu, mulţumesc.

Abdallah luă un ceainic de argint şi îşi turnă.

Se aşternu o clipă de tăcere. Tom se surprinse observându-l pe Abdallah, atunci când credea că celălalt nu-l vede. Arabul era de un calm straniu, care nu înceta să-l fascineze. Se cunoşteau de aproape treizeci de ani. Abdallah ştia totul sau aproape totul despre Tom. Americanul îi împărtăşise colegului trista lui poveste, chiar din prima seară şi, de atunci, Tom îl ţinea la curent cu toate cele: fete şi alte prostii, muncă, dragoste şi preferinţe politice. Uneori, când Tom nu izbutea să adoarmă, se uita pe

întuneric la nevastă-sa şi se gândea că Abdallah ştia mai multe despre ea decât el însuşi. Chiar şi după douăzeci de ani de căsătorie.

Aşa era înţelegerea lor.

Din acea după-amiază caldă, când primăvara părea că vrea, în sfârşit, să se instaleze, şi când Tom primise o scrisoare care îl informa că bursa avea să-i fie suprimată cu începere din anul următor, *ţinând cont de situaţia lui medicală*, preţul acestui cadou fantastic îi fusese deosebit de clar.

Abdallah trebuia să ştie totul despre el.

Şi atunci, şi acum, Tom simţea că preţul nu era mare. Compania lui Abdallah era întotdeauna plăcută. În timpul studiilor, mai umblau împreună din când în când, dar fără să fie socotiţi prieteni. În orice caz, nu de ceilalţi. După aceea, nu se văzuseră niciodată în Statele Unite. Uneori, drumurile li se mai încrucişau prin Europa. Tom asista deseori la reuniuni în metropole unde Abdallah avea relaţii de afaceri. Se vedeau la cină, în vreo cafenea arabă din Londra, ori se plimbau pe Champ-de-Mars sau de-a lungul Tibrului, după ce beau câteva ceşti de cafea în vreo cafenea romană.

În rare ocazii, Tom era invitat la Riyad.

— Ai călătorit bine?

Abdallah îşi mai turnă un ceai.

— Da.

Tom O'Reilly se simţea bine la Riyad. Era chemat întotdeauna aici, cu toate că ştia de existenţa altor palate mai mari şi mult mai impresionante, dacă pricepea bine vagile aluzii ale lui Abdallah. Invitaţiile soseau pe neaşteptate şi rareori cu mai mult de trei ore înaintea plecării. Primea întotdeauna un apel local. Un avion

privat îl aştepta la aeroportul cel mai apropiat. Tom n-avea altceva de făcut decât să se prezinte acolo. Când îi sosea mesajul, putea fi la Madrid, Cairo sau, cum se întâmplase de data asta, la Stockholm. Munca lui de CEO* la Colonel Cars îl făcea să călătorească prin toată lumea. Pe vremea când se afla în josul ierarhiei, faptul că-şi dădea agenda peste cap îi putea crea probleme. Acum era mai uşor, iar invitaţiile se răriseră.

Ultima îi fusese făcută în urmă cu un an şi jumătate.

— Aceasta va fi ultima noastră întâlnire, declară deodată, cu un zâmbet, Abdallah.

Tom O'Reilly încercă să se îndrepte pe mormanul lui de perne moi. Genunchiul îl durea din nou. Stătuse mult timp în aceeaşi poziţie. Nu ştia ce trebuie să spună, dar simţea nevoia să exprime un sentiment.

— E păcat, răspunse, simţindu-se ca un prost.

Zâmbetul lui Abdallah se lăţi şi mai mult. Dinţii îi străluciră pe chipul bronzat, goli dintr-o înghiţitură ceaiul rămas şi puse încet paharul în faţa lui.

— A fost o plăcere, Tom. O adevărată plăcere.

Blândeţea vocii lui îl uimi pe Tom. Abdallah parcă îi vorbea unui copil iubit.

— Şi pentru mine, murmură el, luându-şi paharul doar ca să aibă ce face cu mâinile.

Tăcură din nou. Calmul călduţ al palatului era întrerupt doar de nişte lătrături îndepărtate. Apa din bazin sclipea; briza răcoroasă de seară, care înviorase plăcut aerul, mai devreme, se oprise. Cel puţin aici, în spatele zidurilor vechi şi înalte care înconjurau grădina.

În 1978, când Tom O'Reilly acceptase generoasa propunere a lui Abdallah, o făcuse fără să-şi pună prea

---

* Prescurtare de la *Chief executive officer* = şef executiv (n.r.)

multe întrebări. Unda de neîncredere dispăruse iute. Era o prostie să pună nişte întrebări al căror răspuns nu l-ar fi înţeles. Obţinea finanţarea completă a studiilor în schimbul unor nimicuri. Bursa nu numai că acoperea în totalitate şcolarizarea, dar îi permitea şi să trăiască mai convenabil. Putea să-şi părăsească micile joburi şi să se concentreze asupra învăţăturii. Şi, cum nu mai consacra antrenamentelor câte patru ore pe zi, lucrurile începură să se îndrepte. Obţinu note bune la examenele universitare, la care se adăugau preţioasele relaţii de la Stanford şi voinţa de a reuşi a celor care fuseseră pe buza prăpastiei.

Dar, pe măsură ce îmbătrânea, în el se strecura îndoiala.

Nu cu brutalitate. La treizeci de ani, încercase să afle mai multe despre fundaţia care îi permisese unui student sărac şi mediocru să-şi termine studiile într-una din universităţile cele mai prestigioase din lume. În timpul studenţiei, principala sa preocupare fusese să-şi vadă intrată în cont, în fiecare vară şi la fiecare Crăciun, o sumă tot mai mare, virată de enigmatica „Student Achievement Foundation".

Atunci descoperise că fundaţia nu exista.

Descoperirea îl îngrijorase şi-l împiedicase să doarmă câteva nopţi. Dar, după o vreme, se liniştise, spunându-şi că poate fusese dizolvată. Nu era nimic neobişnuit, dacă se gândea bine. Nu avea de ce să piardă şi mai mult din timpul lui preţios căutând să cerceteze mai în profunzime.

Tom O'Reilly era inteligent. Când Abdallah al-Rahman începuse să-l cheme în Europa, înţelesese clar că lucrul acesta putea să fie rău interpretat. De către ceilalţi. De către cei care nu înţelegeau că, în realitate, ei doi erau

buni prieteni, colegi de facultate. De către cei care nu ştiau că discuţiile lor erau absolut nevinovate.

— Viaţa ţi-a oferit tot ce sperai? îl întrebă liniştit Abdallah, aproape fără interes.

— Da.

Tom obţinuse totul. Îi era fidel soţiei sale, chiar dacă tentaţiile fuseseră numeroase. Era doar un student când jurase că n-o să lase moştenirea paternă să-i umbrească viaţa. Familia îi fusese binecuvântată cu patru copii şi cu o avere care le îngăduia să locuiască într-o somptuoasă vilă cu douăsprezece camere, într-una din suburbiile cele mai şic din Chicago. Muncea mult, din greu, dar avea o situaţie care îi permitea să plece în weekenduri şi în zilele de sărbătoare. Tom O'Reilly era respectat. În clipele de linişte, când copiii erau mai mici, iar el îi culca, înainte de a pleca în dormitorul lui, se simţea ca o incarnare a visului american. Era mulţumit.

— Da, repetă şi tuşi uşor. Sunt foarte recunoscător.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumeşti. Eu n-am făcut decât să te ajut atunci când sistemul ţi-a întors spatele. Restul l-ai făcut tu. Ai fost competent, Tom.

— Mulţumesc. Dar, încă o dată, sunt… recunoscător. Mulţumesc.

Cuvintele folosite de Abdallah îl stânjeneau.

Sistemul.

Făcea aluzie la un concept prea puţin drag inimii lui Tom. Dar nu-i plăcea felul în care Abdallah se referea la el. Să vorbească despre el într-un astfel de context era puţin cam…

Abdallah nu e ca ei. El ne înţelege. El operează în sistemul nostru, în economia noastră şi n-a rostit nici măcar o dată un cuvinţel cât de mic care să dea de înţeles că este ca

ei. Dimpotrivă. El mă respectă. Respectă tot ce este american. Este aproape… american.

— Sistemul este dur, aprobă Tom. Dar este just. Nu vreau câtuşi de puţin să subestimez ceea ce ai făcut pentru mine. Încă o dată, sunt profund recunoscător. Cu tot respectul…

Şovăi şi privi la paharul fin cizelat.

— Cu tot respectul pe care ţi-l datorez, m-aş fi descurcat oricum. Aveam voinţă. Eram gata să muncesc pe brânci. Sistemul îi recompensează pe cei care muncesc din greu.

Chipul lui Abdallah era impenetrabil. După toate aparenţele, se relaxa. Ochii îi erau pe jumătate închişi, gura lui schiţa un zâmbet vag, ca şi cum se gândea la o împrejurare plăcută, fără nicio legătură cu conversaţia pe care o purtau.

— Noi doi suntem cel mai bun exemplu, aprobă el, în cele din urmă. Sistemul îi răsplăteşte pe cei care muncesc din greu şi într-un scop precis. Care îşi fixează obiective pe termen lung şi nu se gândesc numai la profituri imediate.

Tom se calmă. Dădu din umeri şi zâmbi.

— Exact!

— Acum, o să-ţi cer un serviciu, continuă Abdallah, fără să-şi schimbe expresia aceea visătoare, de parcă s-ar fi gândit la cu totul altceva.

Îi făcu semn unui servitor pe care Tom încă nu-l observase, deoarece stătuse ascuns după trei frunze de palmier puse într-un urcior uriaş de la intrarea terasei, la douăzeci de metri de ei. Servitorul înaintă fără zgomot şi îi întinse lui Abdallah un plic.

— Un serviciu, murmură Tom. Despre ce este vorba?

Tu nu mi-ai cerut niciodată nimic. Mi-ai pus doar nişte întrebări despre viaţa pe care o duceam. Despre mine şi despre ceea ce fac. Aşa era înţelegerea noastră. Trebuia să te ţin la curent. Să mă întâlnesc cu tine atunci când doreai. Aşa conveniserăm. N-ai pomenit niciodată despre vreun serviciu, Abdallah. Timp de aproape treizeci de ani, mi-am ţinut promisiunea. N-am promis niciodată altceva decât asta: să-ţi dau veşti despre mine.

— Ceva foarte simplu, zâmbi Abdallah. Când te vei întoarce în Statele Unite, vei lua cu tine această scrisoare şi o vei pune la poştă acolo. După care suntem chit, Tom. Astfel, vei plăti ceea ce îmi datorezi. Şi, ca să nu crezi cumva că este vorba de ceva periculos…

Tom privea ca paralizat la Abdallah, care deschidea plicul mai mare. Acesta conţinea un altul, mai mic. Nelipit. Abdallah îşi băgă nasul prin deschizătură şi respiră. Adânc. Zâmbi şi-i arătă lui Tom interiorul.

— Nicio otravă. Voi sunteţi — pe drept cuvânt, aş îndrăzni să adaug — un picuţ isterizaţi în privinţa expedierilor de colete dubioase prin poştă. Este vorba, pur şi simplu, despre o scrisoare.

Tom încercă să zărească în fugă conţinutul. Pare-se că era vorba de câteva foi. Scrisoarea era îndoită în aşa fel încât textul nu se vedea. Hârtia era albă, obişnuită. Abdallah linse colţul plicului şi îl lipi. Apoi îl băgă în plicul mai mare şi îl închise şi pe acesta.

— Tot ce ai de făcut, continuă el, cu calm, este să aduci scrisoarea mai aproape de ţară. Apoi, cauţi o cutie de scrisori. Puţin îmi pasă de locul din Statele Unite unde se află aceasta. Deschizi plicul mare şi pui plicul cel mic în cutie. După aceea, îl arunci pe cel mare. Asta-i tot.

Tom O'Reilly nu răspunse. Avea un nod în gât şi aproape că-i venea să plângă. Înghiţi în sec. Încercă să tuşească.

— De ce? bâigui el.

— Afaceri, răspunse Abdallah pe un ton neutru. N-am încredere în poştă. Şi chiar mai puţin în toate aceste mijloace de comunicare moderne. Prea multe urechi şi prea mulţi ochi. Peste tot. Este important ca scrisoarea să ajungă la destinaţie. Afaceri, nimic mai mult.

Cum poţi să mă minţi aşa, în faţă? se gândi Tom O'Reilly. *Cum poţi să mă insulţi în felul ăsta? După treizeci de ani? Tu domneşti peste o flotă de avioane şi peste o armată de angajaţi. Dar mă alegi pe mine ca să duc scrisoarea. Ce este asta? Ce caut eu în aşa ceva?*

— Tu faci asta în primul rând pentru că mi-o datorezi, continuă liniştit Abdallah. Şi, dacă asta n-ar fi de ajuns…

Privirea lui o întâlni pe a americanului şi nu-şi încheie fraza.

Tu ştii totul despre mine, se gândi Tom, frecându-şi palmele jilave. *Ştii mai multe decât oricine. Vreme de douăzeci şi opt de ani, am discutat întotdeauna despre mine, rareori despre tine. Mi-ai fost confident în toate împrejurările. Ştii totul. Obiceiurile mele bune şi rele, visele şi coşmarurile mele. Îmi cunoşti nevasta fără s-o fi întâlnit vreodată, ştii cum sunt copiii mei…*

— Înţeleg, răspunse brusc şi luă scrisoarea. Înţeleg.

— Atunci, suntem chit. Avionul te aşteaptă ca să te ducă înapoi, la Roma, mâine-dimineaţă. La ora şapte e prea devreme? Nu. Acum mi s-a făcut foame. Hai să mâncăm, Tom. S-a răcorit îndeajuns ca să putem mânca.

Se ridică şi-i întinse o mână americanului, pentru a-l ajuta să se scoale de pe fotoliul scund. Tom i-o apucă

maşinal. Când fu în picioare, arabul îl luă pe după umeri şi-l îmbrăţişă.

— A fost o bucurie să te am ca prieten, îi mărturisi cu duioşie. O adevărată bucurie.

Uluit, Tom îl urmă şchiopătând pe terasa pavată cu dale, spre uşile-ferestre ale frumosului palat şi, pentru prima oară, se gândi:

Oare câţi Tom O'Reilly ai tu, Abdallah?

Oare câte clone am eu, de fapt?

13.

Şeful de secţie Yngvar Stubø se întorcea de la socri, după o petrecere de 17 mai, mult prea lungă şi foarte deosebită.

De bună seamă că ar fi putut pleca cu maşina, împreună cu Inger Johanne, atunci când aceasta primise permisiunea mamei sale de a se retrage la ora zece. Ragnhild dormea de mult. Avea să-şi petreacă noaptea la bunici. Kristiane era frântă de oboseală şi debusolată, după ce Isak, tatăl ei biologic, venise după ea pe la şapte. Chiar dacă toţi fuseseră marcaţi de evenimentele zilei, cel mai rău avusese de suferit Kristiane. De dimineaţă, reuşiseră s-o calmeze, iar puştoaica participase cu plăcere la defilarea copiilor, deşi nu lăsase mâna lui Yngvar nicio secundă. Pe măsură ce ziua înainta, lucrurile se înrăutăţeau. Fetiţa nu se gândea decât la doamna care dispăruse şi se agăţa, terorizată, de maică-sa, până când venise tăticul ei şi o alinase, în sfârşit, vorbindu-i de un nou tren, pe care avea să-l poată conduce ea singură.

Yngvar s-ar fi putut întoarce cu maşina, însă preferase să vină pe jos.

În loc să taie drumul, luând-o pe Kjelsåsveien şi traversând Storo, spre Tåsen şi casă, se hotărî să facă un ocol pe platoul Grefsen. Aerul era proaspăt, lumina cerului de mai zăbovea, palidă, spre apus. Paşii lui scrâşneau pe asfalt: primăria nu putuse aduna criblura împrăştiată peste iarnă. Ceva mai devreme plouase. În grădini se simţea mirosul umed al frunzelor putrede de anul trecut. Pe răzoare, lalelele îşi cântau ultimul cuplet. În spatele fiecărei ferestre, fără excepţie, era deschis un televizor.

Se opri lângă un gard cu şipci rare, vopsit în alb.

Casa era la fel de albă însă, în lumina acelui sfârşit de zi, părea albăstruie. Perdelele erau trase. O pereche de vârstnici urmăreau emisiunea. O văzu pe femeie ridicând o ceaşcă de cafea. Când o puse la loc, ea luă mâna mare a soţului său. Astfel, mână în mână, rămaseră nemişcaţi pentru a asculta nişte informaţii care, după cât se pare, nu le spuneau mai multe decât ceea ce auziseră de vreo zece ori în după-amiaza aceea.

Yngvar nu se clintea din loc.

Îi era puţin frig, dar senzaţia era agreabilă. Asta îl făcea să aibă idei mai clare. Nu-i venea să plece. Cuplul acesta de persoane vârstnice din căsuţa albă, cu lalelele de sub ferestrele salonului şi cu informaţiile de la televizor, arăta — ca într-un tablou — ceea ce devenise întreaga ţară, în strania zi, începută cu veselie, dar terminată sub o ameninţare pe care nimeni nu o înţelegea prea bine.

Paradoxal, un atentat ar fi fost mai uşor de admis, se gândi el. *Un deces este un sfârşit brutal, dar, totodată,*

începutul altui lucru. Moartea este o suferinţă tangibilă. Dispariţiile sunt însă chinuri fără sfârşit, aproape insuportabile.

În salon, bărbatul se ridică. Mişcările îi erau ţepene. Veni cu paşi şovăitori spre fereastră şi, timp de o secundă, Yngvar crezu că îşi trădase prezenţa. Se dădu repede înapoi cu doi paşi. Bărbatul trase perdelele: o ţesătură grea, cu flori, menită să ţină departe lumea de afară, pe timpul nopţii.

Yngvar se hotărî s-o pornească spre Stilla, apoi o luă pe cărare, de-a lungul râului. Apa curgea veselă, trecând peste maluri. Gâştele se întorseseră de mult; câteva raţe înotau curajoase împotriva curentului, scufundându-se la intervale regulate, în căutarea hranei din acea seară. Yngvar îşi zori paşii. Încercă să ţină ritmul râului umflat de venirea primăverii, începând să alerge.

Ei n-au ales atentatul, se gândi, suflând din greu. *Dacă „ei" există, n-au ales s-o ucidă. Asta vor? Chinul? Şi, dacă doresc un vid chinuitor, ce-or să…*

Acum alerga cât îl ţineau picioarele, cu pantofii lui frumoşi, cu costumul şi cu eşarfa puţin cam prea strânsă la gât. Din când în când, se poticnea, dar îşi restabilea iute echilibrul şi o pornea şi mai repede.

Voia să se întoarcă. Fugea şi încerca să se gândească la altceva. La vara care se anunţa, la calul pe care avea de gând să-l cumpere, chiar dacă Inger Johanne refuza categoric să se înconjoare de alte animale în afară de corcitura galbenă şi băloasă botezată de Kristiane „Regele Americii".

În ce scop vor folosi acest vid?

14.

Era aproape unsprezece. Inger Johanne se simţea prea obosită ca să se ridice de pe canapea şi prea agitată ca să poată dormi. Încerca să se bucure de perspectiva unei nopţi şi apoi a unei dimineţi fără copii, dar nu izbutea decât să se uite, cu o privire stinsă, la jurnalele de ştiri, care îi copleşeau iar şi iar pe telespectatori cu informaţii fără sens şi cu speculaţii întoarse şi pe faţă şi pe dos. Un singur lucru era cert: după aproape şaisprezece ore de la dispariţia preşedintei americane din camera sa de hotel, aceasta tot nu apăruse. Reprezentanţii oficiali ai Norvegiei evitau în continuare să vorbească despre o răpire, dar ziariştii se simţeau tot mai tari pe poziţie. Comentatorii se perindau, prezentându-şi teoriile mai mult sau mai puţin fanteziste. Poliţia păstra tăcerea. De la începutul după-amiezii, niciun membru al Direcţiei de anchete nu voise să dea vreun interviu.

— În privinţa asta, sunt de acord cu ei, declară Yngvar, aşezându-se lângă Inger Johanne. Nu-i poţi obliga să repete la infinit acelaşi lucru. Aşa că mai bine nu declară nimic. Bastesen părea destul de jenat ultima oară.

— Sper că ăştia mint.

— Poftim?

Ea zâmbi uşor şi se cuibări mai bine.

— Da, şi că ştiu mai multe decât ne lasă pe noi să credem. Aşa trebuie să stea lucrurile.

— N-aş fi atât de convins. Rar am văzut un grup de persoane mai serioase decât cele filmate la ieşirea din…

Inger Johanne trecu pe CNN.

Wolf Blitzer era în studio, aşa cum fusese de aproape paisprezece ore. Emisiunea *The Situation Room* acaparase

tot platoul şi, dacă luai în considerare activitatea din studio, nimic nu arăta că aceasta avea să se oprească prea curând. Ca de obicei, stâlpul emisiunii era îmbrăcat impecabil; doar cravata îi era ceva mai puţin strânsă decât în cursul zilei. Ca un jurnalist experimentat ce era, trecu de la un trimis special din Washington DC la New York, după care îl întrerupse cu politeţe pe ziarist şi-i dădu legătura Christianei Amanpour. Celebra reporteră se afla pe esplanada Palatului Regal, în faţa clădirii iluminate. Nu era îmbrăcată gros şi aproape aveai senzaţia că tremură.

— E impresionantă viteza cu care îşi fac treaba, murmură Yngvar. În doar câteva ore, au şi ajuns la faţa locului.

— Nu prea văd ce caută Palatul Regal în povestea asta, răspunse Inger Johanne, înăbuşindu-şi un căscat. Dar emisiunea este bună. Sunt de acord. Totul merge mai uşor, mai iute. Ai alergat? Eşti lac de apă, băiete.

— M-am grăbit puţin spre sfârşit. A fost minunat. Aproape ca la jogging.

— În costum?

El schiţă un zâmbet şi o îmbrăţişă. Ea îşi împleti degetele cu ale lui.

— Curios, de fapt…

Inger Johanne căzu pe gânduri. Întinse mâna după paharul de vin.

— Tu observi diferenţa?

— Care diferenţă?

— Dintre emisiunile norvegiene şi cele americane. Ambianţa, vreau să zic. Americanii par eficienţi, rapizi, aproape… agresivi. La noi, totul are un aer mai… prudent. Oamenii parcă sunt paralizaţi. Aproape pasivi. În orice caz, persoanele intervievate. Parcă le-ar fi teamă tot

timpul să nu spună prea multe; şi, din cauza asta, tot ceea ce îndrăznesc să exprime devine pur şi simplu comic. Totul are o latură parodică. Uită-te la americani cât de bine se descurcă.

— Păi, trebuie spus că ei au mai avut şi alte categorii în care să se antreneze, răspunse Yngvar, încercând să-şi disimuleze uşoara iritaţie ce-l cuprindea de fiecare dată când observa reacţia ambiguă a lui Inger Johanne faţă de tot ceea ce venea din Statele Unite.

Pe de o parte, ea refuza întruna să vorbească despre perioada de studii din Statele Unite. Trecuseră mulţi ani de când se cunoşteau. Erau căsătoriţi. Îşi creşteau copiii şi împărtăşeau aceleaşi vise, viaţa de zi cu zi, precum şi… împrumutul imobiliar. Cu toate astea, o lungă perioadă din viaţa lui Inger Johanne rămânea un secret pe care ea îl păzea mai straşnic decât pe copii. În ajunul nunţii lor, îl pusese să jure că niciodată, sub niciun motiv, n-o s-o întrebe de ce îşi întrerupsese brusc studiile de psihologie de la Academia FBI-ului din Quantico. Îi jurase pe mormântul fiicei lui. Atât forma acestui jurământ, cât şi consecinţele sale îi creau o stare de stânjeneală de fiecare dată când subiectul revenea în discuţie, iar Inger Johanne era apucată de o furie care o făcea să nu mai semene deloc cu ea însăşi.

În acelaşi timp, fascinaţia lui Inger Johanne pentru tot ce era american friza patologicul. Citea aproape numai literatură din Statele Unite şi avea o colecţie frumuşică de filme americane, de serie B, cumpărate de pe internet sau trimise de o prietenă din Boston, pe care ea n-o întâlnise niciodată şi despre care nu ştia, chipurile, nimic. Acasă, rafturile birouaşului ei erau încărcate de lucrări de referinţă din domeniul istoriei, al politicii şi al

societăţii americane. Lui îi era interzis să ia vreuna şi suferea când o vedea că-şi închide uşa cu cheia, de fiecare dată când voia să rămână singură.

— De fapt, nu, răspunse ea după o clipă.

— Cum?

— Ai zis că ei au avut ocazii mai bune în care să se antreneze.

— Voiam să zic…

— N-au pierdut niciodată vreun preşedinte în afara frontierelor lor. Preşedinţii americani sunt ucişi de ţicniţi americani, iar asta se întâmplă în Statele Unite. Şi niciodată în cadrul unei conspiraţii, ca în cazul de faţă. Ştiai?

Tonul ei îl făcu să se abţină de la un răspuns. O cunoştea îndeajuns de bine pentru a şti că, dacă se angaja într-un dialog, ea trecea imediat la alt subiect. Dacă, dimpotrivă, o lăsa să vorbească, ea continua.

— Patru dintre cei patruzeci şi patru de preşedinţi au fost ucişi în atentate, continuă gânditoare Inger Johanne, ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi. Asta înseamnă aproape zece la sută, nu?

El încercă să-şi stăpânească nevoia de-a o întrerupe.

— Kennedy, i-o luă ea înainte, cu un zâmbet obosit. Lasă. Lee Harvey Oswald era un ins ciudat care, în timpul pregătirilor, putea fi înconjurat de alţi câţiva ţicniţi. Dar se pare că nu. Oricum, nici vorbă de vreo conspiraţie de anvergură, aşa cum am văzut în filme.

Ea întinse mâna să apuce sticla de vin, dar nu ajungea la ea. Yngvar o ajută şi-i umplu paharul. Televizorul era, în continuare, pornit. Fruntea lui Wolf Blitzer era mai jilavă şi, în timp ce încredinţa microfonul unui reporter postat în faţa Casei Albe, îi puteai ghici pungile

de sub ochi. Probabil că, în cursul următoarei pauze de publicitate, aveau să-i fie acoperite cu pudră.

— Lincoln, Garfield şi McKinley, continuă Inger Johanne, fără să se atingă de pahar. Au fost omorâţi de fanatici care au acţionat de capul lor. Un confederat, un bolnav mintal şi un anarhist dement, dacă ţin bine minte. Compatrioţi scrântiţi. La fel este şi în cazul numeroaselor tentative de asasinat. Individul care a încercat să-l omoare pe Reagan voia s-o impresioneze pe Jodie Foster, în timp ce tipul care şi-a încercat norocul cu Theodore Roosevelt credea că va scăpa de durerile de burtă dacă-l va desfiinţa pe preşedinte. Doar cei doi portoricani care…

Christiane Amanpour ocupa din nou ecranul. Îşi pusese, în sfârşit, o haină mai călduroasă, gulerul de blană al acesteia probabil că trebuia să sugereze mai pregnant ambianţa polară. Ea şi-l strângea mereu în jurul gâtului. Acum era plasată pe Grønlandsleiret, în faţa sediului complet iluminat al poliţiei. Nimic nou nici din partea asta. Inger Johanne îşi miji ochii, privind spre ecran. Yngvar dădu sonorul mai încet, cu ajutorul telecomenzii.

— Da, portori…?

— Lasă, îl întrerupse ea. Nu aveam intenţia să-ţi ţin un curs de istorie a Statelor Unite.

— Atunci, ce intenţie aveai? i-o întoarse el, încercând să păstreze un ton amabil.

— Tu ai dat de înţeles că sunt pregătiţi. Bineînţeles că sunt, într-o mulţime de feluri. Ca, de exemplu, în cazul studiourilor de televiziune.

Ea făcu un semn din cap în direcţia Christianei Amanpour, care avea necazuri cu microfonul. În spatele acesteia, un grup de bărbaţi în costume de culoare închisă coborau în grabă panta spre Grønlandsleiret. În faţa

camerelor, bărbaţii îşi ridicară gulerele şi nu se lăsară intimidaţi de strigătele celor vreo treizeci de jurnalişti, care, după toate evidenţele, prevăzuseră să-şi petreacă noaptea la faţa locului. Yngvar îl recunoscuse imediat pe şeful poliţiei. Terje Bastesen se întoarse cu spatele şi încălcă regulamentul, trăgându-şi exagerat de mult viziera caschetei pe frunte, după care se îndreptă spre câteva maşini ce aşteptau în stradă.

— Dar poporul american, continuă Inger Johanne, cu ochii pironiţi într-un punct situat foarte departe, dincolo de televizor, nu este pregătit. Nu cu totul, şi nu pentru asta. Întreaga sa istorie l-a învăţat că trebuie să se teamă de compatrioţii nebuni, capabili de o agresiune asupra persoanei preşedintelui. Sunt tentată să cred că *Secret Service* a avut în vedere o sumedenie de scenarii de atentate care ar putea fi comise de opozanţi ai avortului, de misogini sau de cei mai înfocaţi partizani ai războiului din Irak. În rândurile acestora sunt cei mai feroce adversari pe care îi are Helen Bentley în ţară, aici se află adevărata pepinieră a fanatismului. Istoria *recentă* a Statelor Unite…

Şovăi câteva clipe.

— Istoria recentă a scris, desigur, scenarii noi. După 11 Septembrie, presupun că *Secret Service* ar fi preferat să-şi dosească preşedintele într-un buncăr şi să-l lase acolo. De la Războiul de Secesiune încoace, rareori au mai avut Statele Unite o cotă de popularitate atât de scăzută în lume. Şi, de vreme ce conceptul de terorism se raporta la un domeniu destul de diferit, în anii din urmă — în orice caz pentru americani —, teama lor pentru ceea ce l-ar putea atinge pe preşedinte a evoluat şi ea, evident. Faptul că Helen Bentley s-a evaporat, pur şi simplu, în timpul

unui voiaj într-o ţară mică şi bine intenţionată trebuie să fie destul de departe de ceea ce îşi imaginau ei. Dar…

Când ea a întins mâna să ia paharul de vin, acesta mai că s-a răsturnat.

— …ce ştiu eu? încheie Inger Johanne, cu glasul scăzut. *Skål*, băiete. Trebuie să mergem la culcare.

— Cum este în adevărata *Situation Room*, la ora actuală, Inger Johanne?

Ea se ridică de pe braţul lui.

— Dar n-am nicio idee! Nu ştiu…

— Oh, ba da. În orice caz, ai o carte intitulată *The Situation Room*, chiar asta, care…

Acum Yngvar era cel care nu-şi mai putea stăpâni o iritare vecină cu furia.

— …care este pe noptiera ta! Doamne sfinte, Inger Johanne, trebuie totuşi să putem împărtăşi…

Ea se ridică de pe canapea dintr-o săritură şi se năpusti spre dormitor. După câteva secunde, era înapoi. Faţa i se înroşise ca para focului.

— Uite. Nu-ţi aminteai bine titlul. Dar, pentru că te interesează atâta, nimic nu te împiedică s-o citeşti. E tot ce vrei, numai secret nu, de vreme ce stă la capul patului nostru. Poftim.

Lentilele îi erau puţin aburite. Iar între sprâncene i se vedeau broboane de sudoare.

— Inger Johanne, gemu Yngvar. Hai, gata. Nu putem…

Toate astea încep să mă obosească, se gândi el. *Fii atentă, Inger Johanne. Nu ştiu până unde îţi voi suporta dualitatea. Contrastul ăsta între soţia mea inteligentă şi drăguţă şi creatura afurisită, căreia îi sare ţandăra fără motiv, mă epuizează. Secretele tale sunt nişte poveri prea mari, Inger Johanne. Prea mari pentru mine, dar şi mai mari pentru tine.*

Se auzi soneria.

Tresăriră şi unul, şi celălalt. Inger Johanne dădu drumul cărţii, ca şi cum ar fi fost surprinsă deţinând un obiect de contrabandă.

— Cine poate fi? murmură Yngvar, uitându-se la ceas. Unsprezece şi douăzeci…

Se ridică greoi şi se duse să deschidă.

Inger Johanne rămase nemişcată, pe jumătate întoarsă spre televizor. Imaginile se succedau, filmate în acelaşi moment, în toate regiunile lumii şi în majoritatea ţărilor, indiferent de fusul orar şi de regimul politic, de religie sau de rasă. CNN nu mai avusese o asemenea audienţă de la catastrofa din Manhattan, iar canalul voia în mod clar să profite de această şansă. În curând, pe Coasta de Est ceasul avea să arate ora optsprezece, oră când americanii lacomi de informaţii se întorceau de la slujbă, unde se simţiseră obligaţi să meargă, în ciuda tristelor ştiri ale dimineţii. Declaraţiile analiştilor, ale comentatorilor şi ale experţilor continuau într-un ritm din ce în ce mai susţinut. Aceştia păreau să sufere mai mult de căldură decât de oboseală, ca şi cum certitudinea că emisiunea se apropia de *prime time* le-ar fi adus tuturor un plus de energie. Femei şi bărbaţi plini de gravitate, cu titluri impresionante, discutau pe rând despre consecinţele constituţionale, despre starea de alertă naţională, despre scenariile de criză pe termen scurt şi lung, despre organizaţiile teroriste şi despre absenţele, pe cât de repetate, pe atât de criticate, ale vicepreşedintelui. După câte înţelegea Inger Johanne, acesta era ascuns într-un avion, pe undeva, pe deasupra Nevadei. Sau într-un buncăr din Arkansas, după cum afirma unul dintre experţi, în timp ce un al treilea bărbat susţinea că vicepreşedintele

era deja în siguranţă, într-o bază navală, departe de coastele americane. Toţi au invocat al douăzeci şi cincilea amendament al Constituţiei şi au căzut de acord să declare că lucrul cel mai scandalos era că nimeni de la Casa Albă încă nu se exprimase clar în privinţa intrării în vigoare a acestuia.

Iată ce privesc ei în adevărata *Situation Room*, se gândi Inger Johanne.

Îşi imagina ecranele cu plasmă ce acopereau pereţii parterului din aripa de vest a Casei Albe, acolo unde se adunase toată lumea, în spatele muşcatelor de la ferestre. La peste şase mii două sute de kilometri de casa lor din cartierul Tåsen al oraşului Oslo, un grup lucra, exact în acest moment, într-o atmosferă de criză şi într-o incertitudine chinuitoare, urmărind cu atenţie aceeaşi emisiune ca tot restul omenirii şi încercând să facă în aşa fel încât, la venirea dimineţii, planeta să nu fi fost schimbată din temelii.

În fiecare zi, numeroase ministere şi birouri ataşate serviciilor Siguranţei Naţionale prelucrau peste o jumătate de milion de e-mailuri trimise de ambasade, baze militare şi alte surse de informaţii din toată lumea. Ele primeau avertismente cruciale pentru siguranţa statului, dar şi note fără însemnătate, de care s-ar fi lipsit cu dragă inimă. Rapoarte de rutină stăteau alături de anunţuri îngrijorătoare privind activităţile ostile. Începând cu CIA şi terminând cu FBI-ul, trecând prin NASA şi Ministerul Afacerilor Externe, toate aceste instituţii aveau un centru însărcinat să despartă grâul de neghină din valul necontenit de informaţii. Cele neinteresante plecau acolo unde aveau să fie remarcate cel mai puţin. Cele mai îngrijorătoare, importante sau serioase erau transmise acolo unde

se analizau astfel de lucruri: *The Sit Room Staff*. Această echipă restrânsă avea puterea de a ridica sau coborî nivelul de importanţă al unei informaţii şi de a cere alte rapoarte asupra unui subiect deosebit de serios, dar, mai ales, îl deservea direct pe preşedinte.

Sub George W. Bush, ecranele erau fixate pe Fox News.

Astăzi, în *Situation Room*, era urmărit din nou CNN-ul.

Toată lumea făcea asta, se gândi Inger Johanne, aşezându-se la loc.

Americanii înotau într-un ocean de informaţii ce ascundea curenţi de adâncime capabili, în fiecare clipă, să-i înece. În birouri şi ministere, centre de operaţiuni şi staţii din străinătate, unităţi civile şi militare, pe timpul unei crize ca asta, fluxul de informaţii era de neimaginat. Întregul sistem american era în picioare, atât afară, cât şi în interior, la Washington DC, precum şi în infinitatea tuturor celorlalte birouri. Când Inger Johanne închise ochii, simţi o nespusă sfârşeală care aproape că o împiedica să-i mai deschidă. I se părea că aude un zumzăit slab, ca al unui roi de albine: zeci de mii de funcţionari americani care n-aveau decât un scop. Acela de a-şi readuce preşedinta teafără şi nevătămată în ţară.

Şi toţi se uitau la CNN.

Opri televizorul.

Se simţea atât de mică. Se duse la fereastra bucătăriei. Cea pe care, în sfârşit, o înlocuiseră. Nu mai simţea curentul de aer rece atunci când îşi plimba mâna pe pervaz. Afară se făcuse aproape întuneric. Însă nu de tot: primăvara aducea acea lumină binecuvântată care făcea ca serile să fie mai puţin ameninţătoare, iar dimineţile mai uşoare.

Se întoarse brusc.

— Cine era?

— De la serviciu, murmură el.

— De la serviciu? Într-o zi de 17 mai, aproape de miezul nopţii?

Yngvar se duse lângă ea. Inger Johanne începu din nou să privească ţintă fereastra. El o înconjură încet cu braţele. Ea zâmbi, simţindu-i căldura dulce pe şira spinării. Se destinse. Închise ochii.

— Vreau să dorm, murmură, mângâindu-i, cu un deget, mâna. Du-mă în braţe până în pat, vrei?

— Warren este la Oslo, şopti el, fără să dea vreun semn că ar lăsa-o din braţe, chiar dacă o simţi înţepenind. Warren Scifford.

— Ce?

— A venit în cadrul…

Inger Johanne nu-l mai asculta. Propriul cap i se părea uşor şi îndepărtat, ca şi cum nu mai era al ei. Un val de căldură îi străbătu braţele, coborându-i în mâini. Şi le ridică şi le puse pe geam. Văzu pe cer, spre nord, luminile unui avion, fără să înţeleagă prea bine ce căuta în aer la ora aceea, în ziua aceea. Se simţi zâmbind, fără să ştie de ce.

— Nu vreau să aud, răspunse pe un ton nepăsător. Şi tu ştii asta. Nu vreau să aud.

Yngvar nu voia să-i dea drumul. Corpul ei părea, pur şi simplu, mai mic, mai slab. Şi ţeapăn ca un băţ.

Warren Scifford, *The Chief*, fusese profesorul lui Inger Johanne la Academia FBI. Mai mult decât un simplu profesor, înţelesese repede Yngvar. Inger Johanne era foarte tânără la acea epocă; avea doar douăzeci şi trei de ani, pe când Warren trebuie să fi avut mai bine de patruzeci. O relaţie amoroasă pierdută în negura timpului. Yngvar

nu simţise nici cea mai mică gelozie în rarele ocazii când se întâlnise cu Warren. Ultima oară — trebuie să fi fost în urmă cu trei-patru ani, la New Orleans, cu ocazia unei reuniuni a Interpolului —, luaseră chiar şi masa împreună. Dintr-un motiv pe care nu prea reuşea să şi-l explice, se simţise stingherit în faţa numeroaselor întrebări despre Inger Johanne pe care i le pusese Warren. Se eschivase şi, până la sfârşitul mesei, se limitaseră la întrebările de ordin profesional sau cu privire la fotbalul american.

Warren Scifford era elementul esenţial în marele secret al lui Inger Johanne. Ea refuza categoric să vorbească despre acest tip, refuz ce arăta cât se poate de clar că Warren trebuie s-o fi ofensat de moarte.

Se întâmplă, îşi spuse, strângând-o în braţe pe Inger Johanne. *E nasol şi poate fi chiar chinuitor. Dar îţi revii. Cu vremea. Sunt aproape cincisprezece ani de atunci, iubito. Uită. Revino-ţi, pentru numele lui Dumnezeu! Sau e vorba despre altceva?*

— Vorbeşte cu mine, îi şopti la ureche. Nu poţi să-mi spui, în sfârşit, care este problema?

— Nu.

Vocea ei era ca o suflare.

— O să lucrez cu el, îi explică Yngvar. Îmi pare nespus de rău.

Încercă s-o reţină, dar ea se desprinse cu o forţă surprinzătoare şi îl împinse. Ochii ei îl băgară în sperieţi când îl întrebă:

— Ce-ai spus?

— Are nevoie de un om de legătură.

— Şi a trebuit să fii tu. Sunt sute de… Evident că o să refuzi.

Într-un anume fel, părea mai prezentă. Parcă revenise la viaţă atunci când el îi dăduse drumul din braţe.

— Este un *ordin*, Inger Johanne. Lucrez într-un sistem care se bazează pe ordine. Refuzul meu n-ar avea nicio însemnătate.

Şi desenă în aer nişte ghilimele.

Inger Johanne îi întoarse spatele şi ieşi din salon. Deşurubă dopul din tirbuşon şi-l îndesă pe gâtul sticlei pe jumătate goale. Apoi adună paharele şi se întoarse în bucătărie, unde puse totul pe blatul de lucru. Constatând că maşina de spălat vase era plină, turnă detergent, închise uşa metalică şi o puse în funcţiune. Apucă o cârpă, o udă la robinet şi şterse blatul de lucru. Apoi o stoarse cu grijă deasupra chiuvetei, o clăti şi o împături, după care o aşeză pe robinet.

Yngvar o urmărea fără o vorbă.

Inger Johanne îşi ridică, în sfârşit, ochii spre el.

— Un lucru trebuie să fie clar, înainte de-a merge la culcare, începu ea cu glas calm şi articulând exagerat cuvintele, de parcă ar fi dăscălit-o pe Kristiane. Dacă accepţi să fii intermediarul lui Warren Scifford, între noi totul s-a terminat.

El nici nu reuşi să-i răspundă.

— Te las, Yngvar. Dacă accepţi, te las.

Apoi se duse la culcare.

Sărbătoarea naţională se terminase, în sfârşit.

Miercuri, 18 mai 2005

1.

Trezindu-se, Warren Scifford s-a întrebat ce are: suferea din cauza decalajului orar şi a lipsei de somn ori îl păştea vreo gripă? Se simţea rău. O vreme, a rămas lungit pe spate, cu ochii în tavan. Perdelele uşoare, *bleu ciel*, lăsau să pătrundă soarele. Patul se scălda în lumina dimineţii. Când făcu, în sfârşit, efortul de a ridica privirea, ca să vadă ora afişată pe televizor, se încruntă, fără să-şi creadă ochilor.

Patru şi jumătate.

Abia atunci a înţeles rostul acelor urâte storuri cauciucate, cărora nu le dăduse nicio atenţie pe la unu noaptea, când se dusese la culcare. Cu greu, se dădu jos din pat şi se duse, târându-şi picioarele, să facă întuneric în cameră. Găsi, în cele din urmă, mecanismul storurilor şi asupra camerei se abătu o beznă absolută. Doar nişte firişoare foarte fine de lumină, care se strecurau printre perdele, îi mai îngăduiau să zărească ceva.

Apăsă un buton de pe noptieră şi se culcă la loc, fără să se acopere cu plapuma. Perii de pe corp i se zbârliră sub curentul de aer al instalaţiei de climatizare. Ceafa îi era ţeapănă, iar între sprâncene clocea o mică durere de

cap. Era istovit şi treaz în acelaşi timp. Ştia că-i va fi imposibil să-şi continue somnul. După câteva minute, se sculă din nou şi îşi puse un halat de mătase albastru-păun. Pe etajera de lângă televizor era un ceainic. Trei minute mai târziu, dădea gata, în cea mai mare grabă, o ceaşcă de cafea instant, amară şi peste măsură de tare. Asta l-a ajutat, dar se simţea tot atât de golit pe dinăuntru, lucru care, în alte împrejurări, l-ar fi îngrijorat.

Calculă rapid că la Washington era ora douăzeci şi două şi patruzeci de minute. Starea de spirit i se mai amelioră puţin. Se mai putea bucura de vreo câteva ore de calm, dacă s-ar fi dovedit necesar să contacteze pe cineva. Se duse repede la biroul său ambulant: o masă furnizată, la cererea lui, de către hotel. Biroul rococo, ornat cu o vază enormă, care îl întâmpinase la sosire, în după-amiaza precedentă, nu i-ar fi fost util. Masa de acum era simplă, dar uriaşă. Din valiza metalică pusă alături de pat scoase un laptop neobişnuit de mare, patru telefoane mobile şi un teanc de hârtie uşor colorată. Alinie totul cu o precizie meticuloasă. Peste hârtii aşeză trei stilouri, la distanţă egală unele de altele: unu negru, unu roşu şi unu albastru. Cele patru telefoane aveau mărci şi formate diferite şi stăteau ca expuse într-o vitrină, la stânga laptopului. În sfârşit, montă, din trei elemente scoase din valiză, o mică imprimantă pe care o conectă la laptop şi-i branşă fişele la prizele de sub fereastră. Laptoptul se aprinse automat. Hotelul se lăuda cu o *conectare suplimentară wireless**, dar el formă un număr american. După câteva secunde, îşi ridicase corespondenţa de la o adresă deţinută de patru persoane în total. Conexiunea dură un scurt moment, ca întotdeauna,

şi îi prezentă o mare de caractere, după care se fixă pe o imagine bine cunoscută.

Warren Scifford căscă şi clipi, pentru a-şi îndepărta lacrimile de pe marginea pleoapelor. Avea răspunsul la cererea trimisă înainte de culcare. Cu un clic, deschise curierul.

Citi încet. Şi reciti, după care dădu clic pe iconul de printare, aşteptând hârâitul care îl informa că documentul era în curs de editare. Apoi se deconectă iute şi stinse laptopul.

Se duse la uşă, pentru a controla dacă zăvorul de siguranţă era tot la locul lui. Nimeni nu-l atinsese.

Avea nevoie de un duş.

Stătu mai multe minute sub un potop de apă mult prea fierbinte. La început, aproape că se opărise, dar, curând după aceea, o toropeală plăcută îi cuprinsese întregul spate. Ceafa îi era deja mai mobilă; sinusurile i se deschideau. Se săpuni cu grijă şi se spălă pe cap. La urmă, opri apa caldă, iar cascada de apă rece ca gheaţa îl făcu să gâfâie.

În orice caz, acum era treaz. Se şterse în grabă şi, după ce aruncă o privire pe după perdele, pentru a se asigura încă o dată că ziua avea să fie însorită, îşi scoase din valiză nişte haine. Se îmbrăcă, luă hârtia din imprimantă şi se lungi pe pat, cu trei perne sub cap.

Pista *Troia* nu numai că era fierbinte: ardea.

Trecuseră şase săptămâni de când un agent special intrase în biroul său, cu un mic teanc de hârtii în mână şi cu un rid de îngrijorare pe frunte. O jumătate de oră mai târziu, după ce tipul plecase, Warren Scifford îşi sprijinise coatele de masă, îşi pusese mâinile după

ceafă şi contemplase la nesfârşit biroul, blestemându-şi vanitatea.

Ar fi putut să stea la locul lui. Warren Scifford era cel mai bun din domeniul său: era expertul în comportamentalism, format de FBI în mai bine de trei ani. Ar fi putut fi un supererou în propriul univers. Paradoxal, în hăituirea straniilor ucigaşi în serie şi a violatorilor degeneraţi exista ceva sigur şi tangibil. Warren Scifford avea o activitate atât de îndelungată şi văzuse atâtea lucruri, încât crimele nu-l mai impresionau cine ştie ce. Sentimentele nu mai constituiau un obstacol pentru privirea lui tot mai pătrunzătoare şi pentru intuiţia tot mai ascuţită.

Era hăitaşul cel mai dotat.

Şi, atunci, se lăsase ispitit.

În noiembrie, după alegeri, cu mult înainte de învestitura sa, preşedinta Bentley îl chemase personal ca să-l convingă. Warren încă îşi mai amintea beatitudinea care îl cuprinsese după telefonul ei. Gustul dulce al succesului îl înmuiase şi, după terminarea conversaţiei, izbucnise în râs, ridicându-şi pumnii deasupra capului. Nu numai că ea însăşi, în calitate de *Commander in Chief* al Statelor Unite, îl alesese pentru a ocupa un post important, ci îl şi implorase de-a dreptul. Chiar dacă Helen Bentley îi era prietenă apropiată de peste şase ani, Warren ştia că asta nu-i acorda nici cel mai mic avantaj în calea spre succes, care începuse atunci când George W. Bush îşi rostise, în sfârşit, în ciuda propriei voinţe, *discursul învinsului**.

Dimpotrivă. Comentatorii o lăudaseră pe *Madam President* pe măsură ce erau atribuite posturile. Într-un mod aproape admirabil, ea îşi îndepărtase prietenii şi

susţinătorii fideli, promovând candidaţi cu competenţe indiscutabile şi absolut independenţi.

Warren făcea parte dintre aceştia şi era invitat zilnic în aripa de vest.

Grupul pe care avea sarcina să-l conducă era o divizie a FBI-ului. Cu toate acestea, Warren trebuia să-i raporteze direct preşedintei, ceea ce provocase un grav conflict cu directorul FBI-ului chiar înainte de alcătuirea definitivă a grupului de anchetă. Acest mod de a proceda era împotriva tuturor regulilor Biroului. Bineînţeles că directorul a trebuit să capituleze, dar bucuria pe care o simţise Warren înaintea acestei misiuni prestigioase s-a mai domolit atunci când a constatat că nu mai era considerat pe deplin omul FBI-ului. O vreme, se gândise să renunţe. Dar a înţeles repede că nu era posibil.

După 11 Septembrie 2001, în FBI se schimbaseră multe lucruri. Biroul trecuse, într-un timp record, de la statutul de organizaţie poliţienească având ca principală sarcină combaterea criminalităţii tradiţionale în interiorul ţării la acela de vârf de lance în lupta împotriva terorismului. Reorganizarea, care, cu câtva vreme în urmă, ar fi fost operată cu greu, în decursul mai multor ani, acum se realizase în câteva săptămâni. Un vânt de eficienţă patriotică sufla în toate organismele, instituţiile şi organele statului care aveau o legătură mai apropiată sau mai îndepărtată cu siguranţa naţională. Această sârguinţă era, de bună seamă, favorizată de nişte mijloace, ca să spunem aşa, nelimitate şi de o autoritate legislativă mult mai flexibilă decât şi-ar fi putut imagina americanii înainte de acea dimineaţă catastrofală de septembrie.

Imaginea inamicului nu mai era aceeaşi.

Naţiunea cea mai puternică de pe planetă fusese întotdeauna ameninţată de anumite ţări şi state. Dar, după căderea şi fărâmiţarea Uniunii Sovietice, teama de un atac tradiţional practic dispăruse. Deoarece americanii aveau interese peste tot în lume, era important ca ei să-şi concentreze atenţia asupra naţiunilor ostile şi asupra statelor inamice, susceptibile să agreseze Statele Unite din raţiuni ideologice, economice sau teritoriale.

Şi, ca întotdeauna, aşa se întâmplase.

Dar, în acea zi de 11 septembrie Statele Unite nu fuseseră atacate de niciun stat. Nu existase o ţară căreia să i se dea o ripostă. Oamenii care deturnaseră patru avioane, cu scopul de a le zdrobi de pământul american pentru a ucide, erau nişte persoane izolate. Nişte indivizi cu origini destul de diverse şi cu existenţe diferite. În timp ce maşinăria politică din jurul preşedintelui Bush avusese în vedere un duşman clasic, un element al Răului, care îşi îndrepta agresivitatea spre naţiunile existente, Helene Lardahl Bentley era convinsă că atacatorii erau mult mai periculoşi decât atât.

Erau fiinţe umane.

Ei nu erau trimişi la război ca acei soldaţi terorizaţi ce mergeau la moarte pentru drapele şi patrii pe care n-aveau să le mai vadă niciodată. Câmpul de luptă nu mai era definit de nişte generali care urmăreau, şi de o parte şi de cealaltă, acelaşi scop, şi care judecau victoria sau înfrângerea în funcţie de teritoriile câştigate sau de bătăliile pierdute.

Noii duşmani ai Americii erau nişte indivizi, cu experienţa lor, cu măreţia lor şi cu punctele lor slabe. Ei nu trăiau într-un singur loc, într-un sistem, şi nu-şi purtau drapelul în aşa fel încât să fie văzuţi. Ei nu plecau

la război mânaţi de un ordin, ci din convingere. Nu erau legaţi printr-o cetăţenie sau printr-o apartenenţă naţională, ci prin credinţă şi îndoială, prin ură şi dragoste.

Noii duşmani ai Statelor Unite se aflau peste tot, iar Helen Lardahl Bentley era încredinţată că exista un singur mijloc de a-i găsi şi neutraliza: trebuia să înveţe să-i cunoască. Primul lucru pe care îl făcuse, după ce îşi luase în primire funcţia, fusese să creeze *Behavioral Science Counter Terror Unit*. Scopul urmărit era transformarea faptelor brute şi a cercetărilor fără cap şi fără coadă într-un tablou viu. *BS-Unit* trebuia să vadă oameni acolo unde tot restul marelui sistem de securitate al patriei vedea atacuri posibile şi teroare potenţială, bombe şi echipament tehnologic de vârf. Analizând, înţelegând şi explicând motivele care îi împingeau pe nişte oameni cu trecuturi şi cu naţionalităţi diferite să aleagă o moarte de martir, urând Statele Unite, America avea să găsească şi mai multe mijloace de a le anihila acţiunile.

Warren Scifford avusese posibilitatea să-şi aleagă oamenii pe sprânceană. Printre cei treizeci de agenţi speciali ai grupului se aflau cei mai buni *profilers* pe care îi avusese FBI-ul în serviciul său. Toţi, atâţi câţi erau, îi mulţumiseră fierbinte.

Dar Warren avea remuşcări.

Cu şase săptămâni în urmă, când agentul special intrase cu pas agale în biroul său, ţinând în mână patru foi de hârtie şi murmurându-i şefului reflecţiile proprii, Warren Scifford fusese cuprins, pentru prima oară în cei cincizeci şi şase de ani ai săi, de o frică reală.

Un atac terorist pica foarte prost.

Chestia asta nu se potrivea. Nu era nici ceva spectaculos, nici simbolic. Nu avea să lase în Istorie o imagine

înspăimântătoare şi de neşters ca aceea a avioanelor strivindu-se de World Trade Center. Nicio mulţime n-avea să fugă, plângând panicată, fără să-şi creadă ochilor, oferindu-le reporterilor nişte mărturii de neuitat. *Troia* n-avea să atragă atenţia asupra inamicului: din chestii de astea nu te alegeai cu nicio glorie, nici măcar cu una atrofiată.

Restul sistemului făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să lege Al-Qaida sau una dintre organizaţiile aliniate acesteia cu *Troia*. Warren Scifford împreună cu agenţii şi agentele sale protestaseră energic. Chestia asta n-avea niciun sens, susţineau ei fără încetare. Astea nu erau metodele folosite de Al-Qaida. Ea nu acţiona aşa. Şi, cu siguranţă, nu în felul ăsta voia să pedepsească Statele Unite. Dar, pentru că *BS-Unit* era deja rău văzută de toată lumea, în afară de preşedintă, ei predicau, dacă se poate spune aşa, în deşert. După câteva săptămâni de muncă intensă şi hotărâtă, pentru a stabili o conexiune cu reţelele clandestine existente (fără a obţine vreun rezultat), sistemul îi dăduse totuşi dreptate grupului condus de Warren Scifford. În spatele acestei acţiuni nu se afla Al-Qaida. Informaţiile răzleţe şi incomplete nu mai aveau, prin urmare, aceeaşi importanţă. Enormul aparat de informaţii al Statelor Unite prelucra atâtea date! Materialul era fără sfârşit. Şi cum douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru se primeau valuri de informaţii dezordonate, cu neputinţă de pus în legătură — în ansamblul lor — cu un atac concret, *Troia* a fost dată discret la o parte.

Dar Warren Scifford era, în continuare, îngrijorat.

Ca şi *Madam President*.

Acum, Warren stătea lungit pe pat, cu sufletul la gură, într-o cameră de hotel norvegian. Îşi citi însemnările

pentru a patra oară. Apoi se ridică şi se duse la baie. Îşi scoase bricheta din buzunar, ţinu documentul deasupra WC-ului şi-i dădu foc.

Ceea ce-l îngrijora mai presus de orice era acea senzaţie că cineva îşi bătea joc de el.

Impresia nedesluşită că aceste informaţii fuseseră plasate acolo cu schepsis îl sâcâia de câteva săptămâni. Acum, după analiza documentului ce arăta că informaţiile asupra complexului de elemente pe care se hotărâse să-l numească *Troia* veniseră, în ultimele douăzeci şi patru de ore, din toate părţile, pierzându-şi orice coerenţă şi fără să mai formeze un tot unitar, era cu desăvârşire dezorientat.

Flăcările înghiţeau hârtia. Mici fragmente de cenuşă căzură pe porţelanul alb.

Dacă totul fusese plasat în mod voluntar, nu era decât o diversiune. Iar în cazul ăsta, preşedinta poate că fusese o ţintă reală. Dacă lucrurile stăteau aşa, se aflau în faţa unui duşman despre care nu ştiau nimic. Nu era Ossama bin Laden, nu era niciuna dintre numeroasele organizaţii teroriste având baza în…

— Nu este posibil, rosti cu voce tare Warren, pentru a-şi curma şirul gândurilor. Nimeni n-are mijloacele necesare pentru a pune pe picioare o asemenea acţiune. Este prea perfectă pentru a fi voită.

Dădu drumul colţului de hârtie rămas. Apoi trase apa. Grămăjoare negre de cenuşă rămăseseră lipite de vas, aşa că luă peria ca să facă să dispară totul.

Se întoarse la biroul său şi luă copia biletului găsit în camera preşedintei:

— *Ne vom revedea**, murmură Warren Scifford. *Dar când*?*

Lăsă hârtia să-i scape, de parcă i-ar fi ars degetele.

Trebuia să mănânce.

Ceasul de pe televizor îi dădea de veste că micul dejun începuse să fie servit. I-au trebuit trei minute ca să-şi strângă echipamentul de birou şi să bage într-un dulap valiza încuiată. Pe masa de lucru n-a mai rămas decât teancul de hârtii, peste care stăteau trei stilouri ca nişte soldaţi de plumb în poziţie de drepţi.

Înainte de-a ieşi, şi-a îndesat în buzunar unul dintre telefoane. La urma urmei, nu avusese nevoie să sune pe nimeni. Dar, la drept vorbind, nici nu prea ştia pe cine ar fi trebuit să sune.

2.

Vameşul de pe aeroportul din Oslo aproape că nu-şi putea crede ochilor. Nu pricepea cum de dădea dovadă haita aia de americani, sosită totuşi cu un charter, de o asemenea aroganţă în privinţa securităţii avioanelor şi a legilor unei ţări.

— Scuzaţi-mă!

Întinse mâna şi făcu doi paşi pe culoar, îndepărtându-se de ghişeul în spatele căruia se plictisea de o oră şi jumătate.

— Ce aveţi acolo? întrebă în englezeşte, cu un accent care îl făcu pe american să zâmbească.

— Asta?

Bărbatul îşi ridică sacoul, de sub care îi apăru revolverul din dotare.

Vameşul scutură din cap, fără să-i vină să creadă. Mai soseau şi alţi americani, şi toţi aveau, într-o parte, aceeaşi

umflătură caracteristică. Aceştia încercară să treacă de vameş cu forţa.

— Stop! strigă el, îndepărtându-şi braţele. Aşteptaţi aici o secundă!

Un murmur agasat se făcu auzit în grupul nou-veniţilor, cincisprezece-şaisprezece bărbaţi şi câteva femei.

— *No guns*, tranşă vameşul, arătând cu degetul spre ghişeu. Toată lumea îşi lasă arma aici. Aşezaţi-vă în rând şi veţi primi fiecare o dovadă de păstrare a pistolului.

— Uite ce e, începu bărbatul care sosise primul. Acesta trebuie să fi avut vreo cincizeci şi ceva de ani şi era mai înalt cu un cap decât vameşul mic şi îndesat. Sosirea noastră a fost aprobată de autorităţile norvegiene, cu siguranţă că aţi fost informat. Conform mesajelor pe care le-am primit, trebuia să fim aşteptaţi de un funcţionar, imediat după…

— Nu contează, îl întrerupse vameşul, apăsând un buton de sub ghişeu, pentru a închide uşile automate aflate patru metri mai departe, pe culoar. Aici, eu sunt şeful. Aveţi documente pentru aceste arme?

— Documente? Ascultaţi…

— N-aveţi documente, n-aveţi voie cu arme. Aşezaţi-vă aici, în rând, ca să pot…

— Cred că ar fi mai bine să vorbesc cu superiorul dumneavoastră, ripostă americanul.

— Nu este aici, răspunse vameşul. Avea ochi albaştri şi zâmbea cu amabilitate. Dar vom rezolva totul cât mai repede cu putinţă.

Americanul se întoarse spre colegii lui, tot mai nerăbdători, şi începu să discute cu glasul scăzut. Una dintre femei scoase un telefon mobil şi formă iute un număr.

— Aici nu este deloc semnal, zâmbi vameşul cu satisfacţie. Aşa că puteţi uita de telefon.

Femeia aşteptă totuşi un răspuns. Apoi dădu din umeri şi ridică privirea spre bărbatul care trebuie să fi fost un fel de şef.

— Îmi permit să protestez, insistă americanul, aţintind asupra micului vameş o privire care îl făcu pe acesta să nu-l mai întrerupă. După câte se vede, aici avem de-a face cu unele neajunsuri. Pentru început, trebuia să fim întâmpinaţi la avion de nişte colegi norvegieni. În loc de asta, suntem trimişi în acest… labirint, fără escortă şi fără indicaţii cu privire la destinaţie.

— Asta e, explică vameşul, arătând uşa închisă.

— Atunci vă sugerez să deschideţi. Acum, în ceea ce vă priveşte, a fost vorba de o neînţelegere, iar mie începe să mi se facă lehamite.

— Iar eu vă sugerez, contraatacă vameşul — şovăind doar atât cât i-a trebuit ca să sară la ghişeul lui, cu o agilitate pe care nimeni nu i-ar fi bănuit-o —, vă sugerez să faceţi ce vă spun. Acolo…

Glasul îi crescu în intensitate, transformându-se într-un strigăt, iar el întinse un deget spre holul de sosire.

— …sunt alţii care hotărăsc. Dar aici, pe acest culoar, la ghişeul unde vă aflaţi în acest moment, eu sunt cel ce aplică regulile. Iar aceste reguli spun că este strict interzis să introduci arme în *ţara mea*…

Acum aproape că urla.

— …fără formalităţile vamale obligatorii. Aşa că aşezaţi-vă în rând, ei, fir-ar al dracu'!

Ultimele cuvinte fuseseră rostite în norvegiană. Omul era roşu ca focul şi transpira. Americanii se uitară unii la alţii. Se auziră murmure. Femeia cu mobilul făcu o nouă

încercare, la fel de inutilă ca prima, să cheme ajutoare. Se scurseră treizeci de secunde. Vameşul coborî de la ghişeu şi îşi încrucişă braţele pe piept. Se scurseră alte treizeci de secunde.

— Poftim, spuse deodată şeful americanilor, depunându-şi arma. Vă garantez că lucrurile nu se vor opri aici.

— Nu-mi fac decât munca, sir!

Vameşul zâmbea cu gura până la urechi. I-a trebuit aproape o jumătate de oră ca să scrie chitanţele pentru toate armele, pe care le-a depus în cutii de plastic, pe o etajeră din fundul încăperii. După ce a terminat, şi-a dus două degete la frunte, în chip de salut, şi a apăsat pe butonul care comanda deschiderea uşilor.

— Vă urez şedere plăcută în Norvegia, răcni, după care, văzând că nu primeşte niciun răspuns, pufni în râs.

Nu-şi făcea decât munca. Trebuia să-l înţeleagă.

3.

Când Inger Johanne s-a trezit, primul lucru la care i-a zburat gândul a fost slujba. A rămas nemişcată o clipă, mijindu-şi ochii în lumina dimineţii. La urma urmei, poate nu fusese o chestie prea deşteaptă să-şi ia un alt an de concediu. Încheiase un proiect de cercetare chiar înainte de naşterea fiicei lor şi încă nu începuse nimic altceva, astfel că nici universitatea, nici ea însăşi n-aveau să sufere prea mult dacă îşi lua ambii ani de concediu care i se cuveneau. Căzuse de acord cu Yngvar în privinţa asta atunci când temerile lor că nu vor găsi loc la grădiniţă pentru Ragnhild se adeveriseră. Dar fiindcă şi unul şi celălalt îşi făcuseră un rost înainte de-a se fi întâlnit,

împrumutul imobiliar nu fusese greu de plătit nici chiar dintr-un singur salariu. Trăiau simplu şi confortabil, fără niciun fast. Kristiane făcea progrese. Le mergea cât se poate de bine.

Ea aprecia rutina vieţii de casnică. Prezenţa copiilor schimba existenţa. Îi plăcuse întotdeauna să gătească, iar dimineţile lungi îi dădeau ocazia să realizeze aproape totul *ab nihilo*. Concediaseră femeia de serviciu; acum, până şi dereticatul prin casă era însoţit de o plictiseală contemplativă pe care Inger Johanne învăţase s-o preţuiască. Ragnhild dormea câteva ore pe la jumătatea zilei şi, din când în când, pentru prima oară după mulţi ani, Inger Johanne avea impresia că dispune cu adevărat de timp ca să reflecteze.

Era o viaţă plăcută. Pentru o perioadă determinată.

Aceasta poate că se încheiase deja.

Deodată, ideea unei case scufundate în calmul dimineţii începea s-o sperie. Tocmai ciulise urechea să audă gânguritul lui Ragnhild, când îşi aduse aminte că fetiţa rămăsese la bunici. Se simţea anormal de înţepenită. Îşi întinse încet braţele deasupra capului şi se răsuci în pat.

Yngvar nu era acolo.

Un somn atât de adânc era ceva neobişnuit pentru ea, care se trezea de câteva ori pe noapte şi, în câteva secunde, sărea în picioare la cel mai mic zgomot făcut de micuţe.

Brusc, se aşeză în capul oaselor. Înclină capul într-o parte şi îşi ţinu răsuflarea, ca să audă mai bine. Singurul lucru pe care îl percepu era o maşină al cărei motor se învârtea în gol, undeva, departe, şi ciripitul păsărilor din copacul aflat în faţa camerei, înnebunite de venirea primăverii.

— Yngvar!

Se ridică, îşi puse un halat şi se duse agale în bucătărie. Ceasul maşinii de gătit arăta ora 8:13. Tăcerea absolută continua să domnească. Pe blatul de lucru rămăsese o ceaşcă de cafea pe jumătate goală. Când o luă în mână, căldura ei o înştiinţă că Yngvar trebuie să fi plecat de puţină vreme. Alături de ceaşcă era un bilet.

Scumpo, după cum vei înţelege, sunt obligat să-mi fac datoria. Şi, de vreme ce nu eşti în măsură să-mi dai un motiv suficient de serios pentru a mă sustrage, nu văd altă soluţie decât să mă duc la serviciu. Nu-ţi pot spune când mă întorc, nici măcar nu ştiu cu exactitate despre ce fel de treabă este vorba. Am să te sun de îndată ce am să pot.

Al tău,

Y.

Inger Johanne îşi dădu seama că începuse să bea cafeaua călduţă care mai rămăsese.

Yngvar avea să fie omul de legătură al lui Warren. Ea îi ceruse să n-o facă. Îl ameninţase cu ceea ce credea că este cel mai îngrozitor coşmar al lui. Totuşi, se sculase în timp ce ea dormea, pusese, în linişte, de cafea şi plecase după ce-i scrisese un bilet atât de simplu şi rece.

Ea rămase mult timp cu hârtia într-o mână şi cu ceaşca în cealaltă.

Nu se putea duce la părinţi. Maică-sa ar fi făcut o criză de isterie, iar taică-său s-ar fi văitat de inimă, aşa cum făcea întotdeauna când lucrurile nu mergeau cum voia el. Inger Johanne se întreba deseori dacă părinţii săi nu erau mai ataşaţi de Yngvar decât de ea însăşi. În orice caz, maică-sa îl lăuda întotdeauna pe el tuturor celor care

binevoiau s-o asculte. Yngvar se bucura de o solicitudine extremă din partea socrilor săi, dar el se mândrea întotdeauna, ca părinte, de fiecare dată când Ragnhild îi impresiona prin vocabularul divers sau prin isteţime.

— Totuşi, eu sunt cea care a rămas acasă şi se ocupă de ea, ofta de multe ori Inger Johanne, disimulându-şi agasarea în spatele unui zâmbet.

Soră-sa era, de asemenea, exclusă. De-a lungul anilor, perfecţiunea lui Marie ridicase, în cele din urmă, un zid impenetrabil între ele. Marie era frumoasă, elegantă şi fără copii. Numai la gândul de a năvăli în apartamentul din Aker Brygge cu supe-creme pentru copii şi cu pamperşi, pe Inger Johanne o apucau palpitaţiile.

Reciti scurtul mesaj. Literele i se amestecau în faţa ochilor. Clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile. Acestea îi curseră încet, foarte încet, de-a lungul nasului, pe care şi-l şterse cu mâneca.

Cu o seară înainte, când se culcaseră, fusese încredinţată că el o înţelege. În pat, se lipise cu totul de ea. Fără o vorbă. Iar mâinile lui fuseseră calde şi puternice, aşa cum îi plăcuseră ei întotdeauna. Ingvar înţelegea că ea avea nevoie de protecţie şi că nu-l puteau lăsa pe Warren Scifford să se apropie de viaţa lor sigură şi obişnuită din Hauges vei. Fusese convinsă că Yngvar înţelegea toate astea, atunci când îi mângâiase părul; din privirea lui, crezuse că el înţelege faptul că prezenţa lui Warren primejduia tot ceea ce era frumos, sincer şi adevărat. Se cufundase într-un somn adânc şi binefăcător.

Apoi, Yngvar plecase în felul ăsta.

Nu-i luase în serios ameninţarea. Nu o luase în serios pe ea. Avea să vadă el cât fusese de serioasă.

Inger Johanne îşi împachetă strictul necesar. Într-o valijoară, puse lenjerie pentru câteva zile, pentru ea şi fetiţa cea mică.

— Kristiane poate rămâne la Isak.

Murmură fraza, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Trebuia să se ducă după Ragnhild. Maică-sa avea să-i observe imediat ochii roşii, aşa cum observa orice manifestare emoţională ieşită din comun a fiicei sale.

— Vino-ţi în fire, se mustră Inger Johanne, smiorcăindu-se.

Nu prea ştia ce să facă. Dar îşi continuă pregătirile. Până la urmă, valiza nu se mai putu închide, de plină ce era. Cu o înjurătură teribilă şi cu un efort suplimentar, reuşi să-i tragă fermoarul.

Trebuia să găsească adăpost la cineva care s-o lase în pace. Nu în familie, nu la prieteni. Nu putea fugi la o persoană care să-i explice cât de de puerilă şi de irresponsabilă era. Nu voia să aibă de-a face cu cineva care să-i spună adevărul în faţă: că drama avea să se termine în câteva zile, că n-avea să-l părăsească pe Yngvar şi, prin urmare, că putea la fel de bine să se întoarcă fără întârziere acasă. Sub niciun motiv nu se putea duce la Line, prietena ei cea mai bună. Limbuta aia ar fi bătut toba ca să cheme lumea la chef, fiind convinsă că, pe lumea asta, nu există nicio problemă care să nu poată fi rezolvată cu mâncare bună, cu prieteni credincioşi şi cu băutură cât cuprinde.

Încuind uşa în urma sa, simţi că vântul era tot rece, deşi grădina se scălda în soare. Brusc, înţelese: n-avea decât un singur loc unde să se ducă.

Se şterse la ochi şi se căzni să-i zâmbească vecinului care-i făcea semne de vizavi. Apoi, respiră adânc şi se

aşează la volan. Trebuia să se ducă după Ragnhild. Pe drum, avea să născocească ea o minciună plauzibilă, pe care s-o înghită maică-sa.

Chiar dacă Inger Johanne nu se simţea tocmai înviorată, măcar ştia unde merge.

4.

La Farmington, Maine, era ora două şi jumătate noaptea.

Al Muffet fusese trezit de un vis pe care nu şi-l mai amintea. Îi era cu neputinţă să mai adoarmă. Cearşafurile i se lipiseră de pielea jilavă, cuvertura era făcută cocoloş la picioarele patului. Îşi schimbă poziţia. Degeaba.

Toată ziua urmărise ştirile. Dispariţia preşedintei îl şocase, aşa cum zguduise toată ţara, dar, pe lângă asta, simţea o vagă tulburare, pe care nu şi-o putea explica.

Îl sunase fratele său.

Ultimul telefon i-l dăduse în urmă cu trei ani. Mama lor era pe moarte. Un atac cerebral o doborâse pe această femeie activă şi cât avea să reziste era doar o chestiune de ore. Al Muffet luase primul avion spre Chicago. Ajunsese prea târziu. Mama lui se afla deja într-un sicriu deschis, fardată frumos şi îmbrăcată cu cele mai bune haine.

Chiar dacă îşi păstrase întotdeauna, împreună cu soţul ei, credinţa în islam, religia familiei Muffasa era flexibilă, bine adaptată la viaţa unei suburbii în care erau aproape singurii arabi. La biserica episcopală, situată la distanţa de un cvartal, doamna Muffasa era o binefăcătoare foarte stimată. Cele mai bune prăjituri oferite de biserică, la grandioasele întruniri festive de toamnă, ieşeau din

cuptorul ei. Tot doamna Muffasa se ocupa şi de un grup de tineri defavorizaţi. Nimeni nu ştia să facă nişte buchete atât de frumoase ca ea, care se îngrijea şi de numeroşii copii ai pastorului, de fiecare dată când soţia lui mai aducea încă unul pe lume şi dispărea din circulaţie câteva săptămâni.

Dar familia Muffasa nu mergea niciodată la slujbă.

Fără s-o arate, încercau să respecte ramadanul. Sărbătoreau sfârşitul acestuia cu familia din Los Angeles, care îşi făcea întotdeauna timp să vină să-i vadă. Dacă domnul Muffasa n-avea curajul de a se ruga de cinci ori pe zi cu faţa spre Mecca, găsea deseori momente de calm în care să se reculeagă, atunci când atelierul era gol şi la căderea serii, înainte să închidă porţile garajului şi să plece acasă.

Domnul şi doamna Muffasa întreţineau cele mai amicale raporturi cu învăţăturile Coranului. Îi aduceau slavă profetului Mahomed şi spuneau „Pace ţie", fără ca asta să-i împiedice să împodobească brazii de Crăciun, pentru ca odraslele lor să nu se deosebească prea mult de ceilalţi copii.

La moartea mamei, copiii găsiseră în sertarul noptierei sale un fel de testament. Ceremonia de pomenire a doamnei Muffasa, de care urma să se îngrijească soţia pastorului, trebuia să aibă loc la *Church of the Epiphany*.

Rudele bodogăniseră, iar sora mai mare făcuse o criză de plâns lângă trupul neînsufleţit al surorii sale, care se odihnea cu mâinile pe piept, într-un sicriu înconjurat de cruci. Soţul văduv nu spunea nimic. Soţia sa fusese în deplinătatea facultăţilor mentale atunci când îşi stabilise ritualul de înmormântare. Nimeni n-avea să-l împiedice

să-i satisfacă ultima dorinţă, aşa că doamna Muffasa a fost înhumată în pământ sfinţit, în faţa unei numeroase adunări de creştini.

La această înmormântare îşi văzuse Al Muffet fratele pentru ultima oară.

Trei ani de tăcere. Şi îl sunase cu o seară înainte.

Al Muffet s-a ridicat şi s-a îmbrăcat în grabă, fără să facă zgomot. Ca să-şi omoare timpul, avea să se ocupe de grămada de hârţoage pe care trebuia să le expedieze. Orice era mai bine decât să stea treaz şi să se perpelească în pat, rumegându-şi agitaţia surdă şi de neînţeles.

Nu fusese niciodată apropiat de Fayed. Se suportaseră cum trebuie să se suporte fraţii, dar nu se înţeleseseră niciodată. În timp ce micul Ali se ţinea de fustele maică-sii şi era iubit de toţi amicii săi episcopali, Fayed bătea străzile de unul singur, gândindu-se cu dor la marea lor familie din Los Angeles. Acolo se putea duce la moschee în fiecare zi, împreună cu unchiul lui. Se delecta cu bucătăria tradiţională şi învăţa mai multă arabă decât cele câteva frânturi prinse din zbor atunci când tatăl lui îşi mormăia rugăciunile. Ajuns la vârsta maturităţii, n-ar fi meritat calificativul de musulman desăvârşit, dar respecta cât de cât tradiţiile şi se căsătorise în religia musulmană. Iar în anii ’70, când Ali Shaeed Muffasa a devenit Al Muffet, Fayed i-a reproşat zgomotos fratelui său că e un „unchi Tom“ arab. De atunci, se putea spune că fraţii nu-şi mai vorbiseră.

Al Muffet nu pricepea ce voia Fayed. Căutase să afle cât mai clar, fără să se arate de-a dreptul nepoliticos. Totuşi erau fraţi şi, pentru că tatăl lor era încă în viaţă, nu voia o ruptură cu surle şi trâmbiţe. Asta l-ar fi omorât pe bătrân.

Fayed venea să-l vadă.

Fayed, directorul adjunct al unei gigantice firme de aparatură electronică cu sediul la Atlanta, Fayed, care abia dacă avea timp să-şi vadă propriii copii, îl sunase şi-l anunţase că vine la el pe 18 mai. Tot ceea ce obţinuse Al de la el, ca explicaţie, fusese un comentariu morocănos cum că n-avea de ce să fie atât de uimit că fratele lui vrea să afle cum o mai duc Al şi fiicele lui în văgăuna aia pierdută.

— Vin, spusese Fayed.

Al Muffet trecu, în tăcere, prin faţa camerei unde dormeau fetele lui. Acum cunoştea casa aia veche şi punea cu grijă piciorul pe scândurile care trosneau. Ajuns în capul scării, se opri şi trase cu urechea. Respiraţia regulată a Catherinei şi uşorul sforăit al Louisei îl făcură să zâmbească. Se simţea mai liniştit. Asta era casa lui, viaţa lui. Fayed n-avea decât să vină dacă voia.

Nimeni nu le putea face rău lui Al Muffet şi fiicelor lui. Coborî fără zgomot scara şi aprinse toate luminile din bucătărie. Apoi, scoase dosarul cu documente aduse de la birou, puse apa la fiert şi scoase cafetiera din maşina de spălat vase.

— Tati! exclamă, din uşă, o Louise uluită.

El tresări şi scăpă din mână cafetiera.

— S-a întâmplat ceva? voi să afle fiică-sa, cu părul vâlvoi, înotând în pijamaua largă.

— Oh, nu, scumpo. M-am trezit şi n-am mai putut adormi.

Se duse să ia o măturică şi un făraş din spălătorie.

— De ce te-ai îmbrăcat, tati?

Louise părea îngrijorată. Se apropie de el.

— Fii atentă la cioburi, o avertiză. În rest, toate-s bune. Ştii, mi-am spus doar că o să profit de noaptea asta de insomnie, ca să-mi pun puţin în ordine problemele administrative. Să încălzesc nişte lapte? Stăm puţin de vorbă şi, după aia, te duci înapoi în pat. Vrei?

Ea zâmbi larg şi se aşeză la masa din bucătărie.

— Super, îi răspunse, luând un măr. Aproape ca atunci când eram mică. Trebuie să-ţi povestesc ce s-a întâmplat când Jody şi cu mine am…

Al Muffet asculta cu o ureche, strângând bucăţile de sticlă spartă. În orice caz, Louise se liniştise. Ar fi vrut să poată spune şi despre el acelaşi lucru.

5.

Tânărul jurist al poliţiei se săturase. Trecuseră aproape trei ore de când împărţea amenzi, ca să poată decongestiona celulele pline ochi ale închisorii preventive. Jumătate dintre ocupanţi erau tineri care încă nu-şi reveniseră după serbările de 17 mai. Asistase la o paradă de mutre mahmure care bâiguiau, cu ochii plecaţi, formule de politeţe şi promiteau că n-or să mai facă. Câţiva adulţi, care conduseseră beţi, încercau să-l înfrunte direct, dar îşi închideau pliscul în faţa ameninţării cu prelungirea detenţiei până la data procesului şi a condamnării.

Restul erau cunoştinţe vechi. Majoritatea acestora apreciau, de fapt, sejurul gratuit într-un loc încălzit şi uscat. Avocatul poliţiei nu înţelesese niciodată ce rost avea să le aplice amenzi unor oameni care ar fi trebuit să se ducă la asistenţa socială pentru a-şi face rost de sumele

cerute. Cu toate acestea, îşi făcu datoria şi, în scurt timp, lichidă întreaga listă.

— Cum merge?

Tânărul dădu mâna cu Snurre Sprett. De obicei, pe cei interogaţi nu-i saluta decât printr-un semn din cap, dar Snurre merita această abatere. Acesta era hoţ de profesie. Într-o vreme, fusese cu adevărat bun. În anii şaptezeci, încercând să spargă un seif cu ajutorul explozibililor, a ratat operaţia, iar explozia i-a smuls degetele mâinii stângi. De atunci, alcoolul îi distrusese şi restul trupului scheletic. În realitate, Snurre se numea Snorre. Când încă mai avea dinţi, aceştia erau atât de lungi, încât se pricopsise cu porecla[1] asta, de care nu mai putuse scăpa. Acum, se mărginea să fure din camioanele deschise, din pivniţele cu boxe închise doar cu un simplu lacăt sau, când şi când, din magazine. Era întotdeauna prins. Mijloacele moderne îi veneau de hac, aşa că rămânea locului, cu mărfurile furate sub braţ, în timp ce alarma urla, iar paznicii veneau în galop.

Snurre Sprett nu ridicase niciodată mâna asupra cuiva.

— Rău, se plânse el, aşezându-se cu grijă pe un scaun şubred.

— Aşa şi arăţi, aprobă juristul.

— Cancer. Aici. Împuţită chestie.

— Primeşti vreun ajutor?

— Mda. Nu mare lucru, ştiţi dumneavoastră.

— De ce ai încercat să pătrunzi prin efracţie într-o farmacie?

— Mă doare. Mă doare al dracu'!

---

[1] Snurre Sprett este numele norvegian al lui Bugs Bunny.

— Snurre, nu vei reuşi să spargi o farmacie. Alarmele. Iar medicamentele tari, pentru cai, sunt sub cheie, într-un dulap cu care, sincer, nu cred că te-ai descurca dacă, împotriva tuturor aşteptărilor, ai izbuti să intri în farmacie. Asta a fost, pur şi simplu, o prostie.

Snurre gemu şi îşi trecu mâna beteagă peste ceafă.

— Da, recunoscu cu jumătate de glas. Dar, fir-ar al dracu', ce rău mă mai doare…

Juristul îşi dădu fotoliul pe spate. În mica încăpere domnea liniştea, dar, de la biroul de primire, se auzeau voci furioase. Cineva plângea. Ai fi zis că era o tânără femeie. Juristul cercetă chipul lui Snurre şi i se păru că în ochii acelui om istovit vede lacrimi adevărate.

— Poftim, spuse el deodată, scoţându-şi portofelul din sacou. Astăzi, Vinmonopol s-a redeschis. Ia-ţi ceva tare.

Îi întinse peste masă o bancnotă de cinci sute de coroane. Fără să-şi creadă ochilor, Snurre căscă o gură mare şi lipsită de dinţi. Îşi aruncă iute ochii la poliţistul în uniformă care păzea uşa. Acesta zâmbi şi apoi îşi întoarse privirile.

— Mulţumesc, mulţumesc, şopti Snurre. Voi, măi băieţi, sunteţi nişte tipi de ispravă.

— Dar chestia asta n-o pot face să dispară, răspunse avocatul, punându-şi palma peste documente. Îmi închipui că o să ajungi în faţa judecătorului de instrucţie, ca de obicei, nu?

— Cam aşa ceva. Ştiţi, îmi asum faptele comise. Întotdeauna. Mulţumesc, mulţumesc mult.

Mângâie bancnota.

— Poţi pleca. Lasă-te de spargeri. N-ai să reuşeşti. OK?

Snurre s-a ridicat la fel de încet cum se aşezase. Şi-a băgat banii în buzunar. De obicei, o ştergea cât de iute îl

ţineau picioarele. Dar, de data asta, s-a clătinat uşor, parcă pierdut în lumea lui.

— Era patru şi zece, declară dintr-odată. Când a urcat preşedinta în maşină.

— Ce?

— M-am uitat ieri la televizor. De acolo, am înţeles că femeia pe care am văzut-o de dimineaţă era aia căutată de voi.

Juristul poliţiei îşi miji ochii, de parcă n-ar fi înţeles bine. Poliţistul în uniformă făcuse un pas spre Snurre.

— Stai jos, îl invită juristul.

— Aţi zis că pot să plec.

— Stai jos, Snurre. Mai întâi ne ocupăm de povestea asta.

Bătrânul se aşeză fără nicio tragere de inimă.

— Dar am zis tot ce aveam de zis, mormăi el.

— Am nevoie de câteva precizări. Unde erai ieri-dimineaţă?

— Fusesem la un chef, acasă la Berit i Buret. Ea stă în Skippergata. Şi trebuia să mă duc acasă. Când am trecut pe lângă turnul orologiului din faţa gării, am văzut-o. La ora patru şi zece. Femeia traversa piaţa împreună cu doi tipi. S-au urcat într-o maşină. Ea era blondă, aşa cum sunt femeile la o anumită vârstă. Un blond care nu e natural, mă-nţelegeţi? Purta un sacou roşu, exact ca ăla pe care l-au arătat la televizor.

Juristul nu răspunse. Luă o cutie cu tutun de prizat şi îşi puse puţin sub buză. Apoi, îi întinse cutia lui Snurre, care îşi vârî jumătate din ea între buză şi gingia paradită. Tipul în uniformă îi pusese o mână pe umăr, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să fugă.

— Şi asta era ieri, rezumă rar juristul. Pe 17 mai.

— Da, aprobă Snurre, scuipând furios un jet de salivă neagră. Mi-e mie rău, dar nu în asemenea hal încât să uit de sărbătoarea naţională!

— Era patru şi zece. Dimineaţa. Eşti absolut sigur?

— Da, dacă vă spun. Acum, trebuie neapărat să mă duc la Vinmonopol.

Scoase din nou bancnota de cinci sute de coroane. O puse pe genunchi şi o netezi. După care o îndoi cu grijă şi o vârî în alt buzunar. Juristul poliţiei schimbă o privire cu poliţistul în uniformă.

— Cred că va trebui să mai aştepţi puţin. Dar, între timp, o să-ţi găsim nişte pastile contra durerii.

Când luă telefonul, îi fu greu să nimerească tastele corecte.

6.

— Ăştia încep s-o ia razna.

— Cine?

— FBI-ul. Mă rog, toţi americanii ăştia, ce mai!

Şeful SSP-ului, Peter Salhus, strâmbă din nas.

— Ce se mai întâmplă acum? se interesă, cu un glas ostenit.

— De toate, am impresia.

Şeful poliţiei, Terje Bastesen, dădu din umeri şi întinse o ceaşcă de cafea.

— A fost mare distracţie la Gardermoen. Pentru început, o încurcătură cu primirea unui număr de douăzeci de agenţi, care au sosit în dimineaţa asta. Şi, pe urmă…

Pufni în râs. Văzând că Salhus nici măcar nu zâmbea, îşi puse pumnul în faţa gurii, tuşi uşor şi continuă cu gravitate.

— Un vameş zelos le-a confiscat armele, fapt care, în sine, nu constituie o problemă. Ce-aveau să facă aici cu armele? Agenţii ăştia din *Secret Service* au fost întotdeauna înarmaţi şi, poftim, ce mare scofală au făcut! Dar e de crezut că vameşul ăla n-a prea fost… diplomat.

Sala de gimnastică de la sediul poliţiei n-avea ferestre. Bastesen începuse să se tragă de guler. Vreo cincizeci de persoane foarte concentrate erau adunate la mese aşezate în semicerc, în jurul unei uriaşe mese rotunde. Pe spaliere fuseseră agăţate tabele şi hărţi. Echipamentul tehnic emana un miros prăfos şi dulceag, amestecat cu un iz de transpiraţie şi de pantofi de sport.

— Pe deasupra, nu sunt mulţumiţi nici de locaţie.

Bastesen îşi goli ceaşca dintr-o ultimă înghiţitură.

— Le-am oferit trei birouri la etajul doi, în zona roşie. După câte văd, nu le folosesc. Dar nu e problema mea. I-am adunat pe băieţii tăi de la PST, pe cei mai buni din noul Kripos şi pe oamenii mei. Sunt…

— Şi femei, îl întrerupse Salhus.

— Şi femei, căzu de acord Bastesen. Era mai mult un fel de a spune. Ceea ce vreau să zic e că nu-i putem lăsa pe americanii ăştia să facă ce le tună. Chiar nu văd ce ar putea aduce nou în privinţa anchetei. Doar probleme de limbă. Până acum, nu ne-au oferit nimic. Muţi ca mormântul.

— Rapoartele arată că au preferat să-şi stabilească cartierul general la ambasadă, îl informă Salhus. După cum s-a şi prevăzut. Intrările şi ieşirile din Drammensveien s-au înmulţit neobişnuit de mult, concomitent cu închiderea

serviciilor pentru public. La ambasadă, fac ce vor. Şi noi am fi făcut la fel. În ceea ce priveşte tăcerea lor…

Se întoarse către şefa poliţiei. După o clipă de ezitare, îi puse mâna pe braţ, într-un neaşteptat gest de prietenie.

— Americanii nu dau nimic fără a primi ceva în schimb. Ba chiar şi mai puţin dacă n-au încredere în destinatar. Or, în clipa de faţă, îmi imaginez că această încredere nu se situează în top.

Fără să aştepte vreun răspuns, coborî de pe aşa-zisa estradă din extremitatea încăperii. Continuând să-şi ţină ceaşca de cafea în mână, se opri lângă un tip obez, de vreo patruzeci de ani, care privea ţintă, cu bărbia în palme, la ecranul unui computer.

— Tot nimic? îl întrebă încet Salhus.

— Nu.

Ofiţerul îşi freca ochii roşii. Luă o sticlă de Farris şi bău jumătate din ea, după care îi puse dopul, înăbuşindu-şi un râgâit.

— E a treia oară când revăd toate înregistrările. În ralanti, rapid şi la viteza reală. Nu se întâmplă nimic. Nimeni nu vine, nimeni nu pleacă. Femeia asta trebuie să fi zburat pe fereastră.

— Nu, răspunse liniştit Salhus. Categoric nu. După cum se ştie, *Secret Service* avea un post… aici.

Pe perete, în spatele ecranului, era atârnată o fotografie aeriană a zonei din jurul Hotelului Opera. Salhus indică acoperişul clădirii vecine.

— Dar, din punct de vedere tehnic, e în ordine? N-a meşterit nimeni nimic? Niciun nod, nicio buclă?

— Dacă lucrurile stau aşa, atunci treaba a fost făcută al dracu' de bine, a oftat poliţistul, scărpinându-se pe ceafă. Nu găsim nimic, şi gata. Nu pricep…

Şi-a ridicat ochii, părând surprins de bocănitul arţăgos al tocurilor pe podea. Aici, toată lumea păstra liniştea. Majoritatea oamenilor păşeau oarecum ca nişte piei roşii. Chiar şi zumzetul impozantului echipament tehnic fusese atenuat cu ajutorul postamentelor de pâslă şi al covoraşelor de cauciuc.

O roşcovană traversă în pas vioi sala. Agita, radioasă, un telefon, de parcă ar fi câştigat lozul cel mare.

— Martori! exclamă, oprindu-se în dreptul lui Bastesen, care venise lângă Salhus şi îşi pironise ochii asupra culoarului gol al etajului nouă din hotel. În sfârşit, primim informaţii. Şi încă multe!

— Martori? repetă, sceptic, Bastesen. Martori la ce?

Femeia gâfâi şi îşi dădu părul după ureche.

— La răpire, răspunse cu sufletul la gură.

Poliţistul corpolent rămase cu ochii la ea, ca şi cum îi venea greu să înţeleagă ce spune.

— Nu există martori! zbieră el, arătând spre monitor. Nu-i nici ţipenie, pentru Dumnezeu!

— Nu acolo, replică femeia. Afară. După, vreau să spun. În faţa hotelului.

— Unde?

Salhus puse o mână pe umărul ei, dar şi-o trase înapoi, văzând cum pe chipul colegului său, deasupra nasului, apare un rid.

— O tânără, explică ea, mai calmă. O absolventă de liceu… Era cu o prietenă în parcarea gării, pe partea fiordului, şi a văzut cum veneau doi bărbaţi şi o femeie care corespundea descrierii lui Helen Bentley…

Aruncă o privire rapidă în jur şi se aplecă spre fotografia aeriană…

— …de aici. Au urcat într-un Ford albastru-închis.

— De acord, murmură Bastesen. Ca să vezi…

Stătea cu braţele încrucişate şi nu-şi dezlipea ochii de la un punct de pe perete. Peter Salhus se trase încet de lobul unei urechi. Poliţistul din faţa monitorului nu-şi putu stăpâni un zâmbet larg.

— Vezi să nu credem, bombăni el.

— Ea nu este singura, continuă şi mai repede femeia. Adică ea şi cu prietena ei. În noaptea aia a fost băgat la zdup un client obişnuit al poliţiei, iar în dimineaţa asta a fost audiat înainte de-a i se da drumul; se pare că tipul a declarat că se afla în acelaşi loc şi în acelaşi moment. A povestit exact acelaşi lucru.

— În acelaşi moment? a repetat Salhus, lăsându-şi urechea în pace. Adică?

— Pe la ora patru, după spusele fetelor. Beţivul zicea patru şi zece, tocmai se uitase la turnul orologiului. Şi, pe urmă…

Cu gesturi stângace şi grăbite, femeia şi-a scos din buzunarul sacoului un blocnotes.

— Au sunat trei martori, şi fiecare în parte a semnalat un Ford bleumarin, cu care doi bărbaţi şi o femeie adormită, îmbrăcată cu o jachetă roşie, se îndreptau spre Svinesund. Au fost văzuţi la…

Roşcata a întors pagina. În jurul ei se formase un grup de auditori. Nimeni nu crâcnea. Femeia şi-a umezit arătătorul şi a mai dat o foaie.

— Pe E6, pe lângă Moss, la o benzinărie. Pe un spaţiu de odihnă, aproape de Fredrikstad, şi…

S-a oprit brusc şi a scuturat din cap.

— …la Larvik, a încheiat, dezamăgită. La Larvik. Nu e pe drumul spre Suedia.

— Nu chiar, rânji tipul din faţa ecranului.

— Dar suntem obişnuiţi cu asta, obiectă Bastesen. Martori care au văzut nişte lucruri, alţii care vor să li se dea atenţie sau care nu-şi mai amintesc bine. În orice caz, e un punct de plecare. Să vedem hărţile…

Îşi încurajă colega cu o bătaie pe umăr şi ieşi, în urma ei, din sala de gimnastică. Peter Salhus nici nu se clinti. Fixa cu o privire goală monitorul, în timp ce ofiţerul revedea înregistrarea imaginilor în care apărea uşa camerei prezidenţiale, la ora patru dimineaţa.

— Nimic, spuse el, îndepărtându-şi braţele. E cumva un episod din *Star Trek?* Se putea teleporta, iaca aşa, până în parcare?

— Întoarce-te până la… La ce oră a intrat preşedinta în camera ei? La unu fără douăzeci?

Tipul dădu din cap şi tastă ora pe computer.

Preşedinta avea un aer obosit. Mergea încet, ducându-şi mâna la ceafă. S-a oprit, aşteptând să i se deschidă uşa. Zâmbetul rapid cu care i-a concediat pe cei doi bărbaţi nu-i lumina şi ochii. A dat din cap la ceea ce i-a spus unul dintre agenţi şi a intrat. Uşa s-a închis în urma ei. Agenţii s-au apropiat de obiectivul camerei şi au dispărut. Culoarul rămăsese din nou pustiu.

— Asta vă spune ceva?

— Ce?

Peter Salhus tresări.

— Imaginile astea vă spun ceva?

— Două absolvente de liceu şi un beţivan, se gândi Salhus. Martori care sună dintr-o benzinărie şi de pe o arie de odihnă, fiecare de pe câte o parte a fiordului Oslo. Toţi au văzut acelaşi lucru, fără să fi vorbit între ei. Un Ford belumarin, doi bărbaţi şi o femeie în sacou roşu.

Aveau să vină şi alte apeluri, înţelese el dintr-odată. Nu numai din Østfold şi din Vestfold. Vor ieşi din umbră şi alţi martori, unii credibili, alţii avizi de senzaţii, dar toţi vor jura că au văzut doi bărbaţi şi o femeie în roşu, într-un Ford bleumarin.

Evenimentele îi încinseseră obrajii. Aerul jilav mirosea a închis. Îşi desfăcu cravata şi începu să respire mai iute.

— Vă spune ceva? repetă poliţistul.

— Nu, răspunse Peter Salhus. Mă tulbură, ca tot restul poveştii ăsteia.

Îşi vârî cravata în buzunar şi ieşi să-şi caute o cafea şi un antinevralgic.

7.

Micuţa Ragnhild adormise în maşină. Inger Johanne trecu pe lângă un loc de parcare liber, chiar lângă poarta din zidul scund. Un cvartal mai departe, în Lille Frogner, i se ivi altă ocazie; se strecură în spaţiul gol lăsat de un camion cu toba de eşapament paradită. Când aceasta bubui, Ragnhild se smiorcăi puţin, dar nu se trezi.

Inger Johanne se simţea sigură şi, în acelaşi timp, nehotărâtă.

Avea să fie bine-venită. Ştia asta. Atmosfera apartamentului purta amprenta unei ciudate convivialităţi şi a izolării, ca o insulă însorită aflată departe de coastă. Servitoarea bătrână şi bizară probabil că nu ieşea niciodată, în sensul propriu al cuvântului, iar Inger Johanne parcă înţelesese că toate cumpărăturile erau livrate la domiciliu. În ultimele şase luni, venise aici destul de des,

poate o dată la trei săptămâni. La început, venea fiindcă avea nevoie de ajutor. Încetul cu încetul, vizitele în Krusesgate deveniseră o obişnuinţă plăcută. Erau ceva care îi aparţinea numai ei, un răgaz fără Yngvar şi fără restul familiei. Servitoarea se ocupa întotdeauna de Ragnhild, iar cele două femei puteau sta liniştite.

Atunci se aşezau ca două vechi prietene şi discutau lucruri serioase.

Inger Johanne se simţise întotdeauna bine-venită. Totuşi, şovăia. Îşi putea lăsa lucrurile în maşină. În felul ăsta, n-ar lăsa impresia că dă buzna. Ar tatona terenul. Simulând o simplă vizită, şi-ar face o idee. Ar vedea dacă merge. Dacă se poate înfiinţa la nişte persoane cunoscute doar de puţină vreme, ca să se instaleze, împreună cu puştoaica, în casa lor.

Inger Johanne se hotărî brusc.

Opri motorul şi scoase cheia din demaror. Ragnhild se trezi, aşa cum făcea întotdeauna, când se lăsa tăcerea. Când maică-sa o ridică din scaunul pentru copii, copila se înveseli.

— Agni dormea, declară cu satisfacţie; şi, plină de încântare, se lăsă luată în braţe.

Inger Johanne trecu iute de micul zid de piatră, deschise poarta şi se îndreptă spre intrare. Aruncă o privire la etaj. În salon, draperiile erau trase pe jumătate. Nu era aprinsă nicio lumină, dar erau în plină zi. Stejarii înalţi aruncau pe asfalt umbre bine conturate. Apropiindu-se de casă, ea fu orbită, câteva secunde, de violentul reflex al soarelui într-o fereastră.

Luă liftul şi sună fără să şovăie.

Se scurse o eternitate până ce bătrâna veni să deschidă. Inger Johanne auzi, în sfârşit, clinchetul lanţului de siguranţă. Uşa se deschise.

— Doamne Iisuse Hristoase, dar asta e frumuseţea mea!

Servitoarea nici măcar n-o salută pe Inger Johanne. O înhăţă pe Ragnhild, şi-o puse călare pe şold şi începu să gângurească. Fetiţa îi apucă bijuteria de la gât, făcută din bile enorme, de lemn multicolor. Marry plecă şchiopătând în bucătărie şi închise uşa. Nu schimbase nici cel mai mic cuvânt cu Inger Johanne.

În fundul marelui hol, peretele era făcut în întregime din sticlă. O femeie într-un scaun cu rotile ieşise din salon şi se profila ca o umbră chinezească în lumina care intra prin ferestrele fără draperii.

— Salut, spuse Inger Johanne.

— Salut, răspunse cealaltă, apropiindu-se cu scaunul.

— Pot sta puţin?

— Da. Intră.

— Vreau să zic… (Inger Johanne înghiţi în sec.) Pot… Ragnhild şi cu mine putem… sta aici? Doar câteva zile.

Femeia se apropie. Rotilele scaunului scrâşniră puţin, dar poate că nu erau decât pneurile de cauciuc, pe parchet. Degetele ei atinseră peretele într-un loc şi, cu un zumzet slab, storurile acoperiră ferestrele. O penumbră plăcută se lăsă asupra încăperii.

— Bineînţeles. Închide uşa.

— Doar câteva zile.

— Eşti întotdeauna bine-venită.

— Mulţumesc.

Inger Johanne nu se clintea; avea un nod în gât. Femeia din scaunul cu rotile se apropie mai mult şi întinse mâna.

— Presupun că n-a murit nimeni, începu, în linişte. Pentru că n-ai fi venit aici.

— N-a murit nimeni, răspunse Inger Johanne, plângând încetişor. N-a murit nimeni.

— Poţi să stai cât vrei. Dar ar fi mai bine să intri şi să închizi uşa. Mie, una, mi-e foame şi aveam de gând să mănânc.

Hanne Wilhelmsen îşi retrase mâna, îşi întoarse scaunul şi o porni încet spre bucătărie, de unde se auzea râsul lui Ragnhild, un râs fericit, numai triluri.

8.

Privirea lui Warren Scifford se plimbă de la televizorul antediluvian, cu antena lui de cameră, la avizierul de plută, cu ramă bătrânească, apoi se opri la fotoliul lipsit de un braţ, din spatele biroului. Trase pe nas, aproape imperceptibil, aerul din încăpere. În coşul de hârtii se aflau trei cotoare de măr care căpătaseră o tentă maronie.

— Sunt puţintel cam superstiţios, mărturisi Peter Salhus. Am avut misiuni riscante încă de la douăzeci de ani. Şi n-am dat-o în bară, cu adevărat, niciodată. Aşa că am păstrat fotoliul. În ceea ce priveşte restul lucrurilor din birou…

Dădu din umeri.

— În iunie, toată instituţia se mută într-un sediu nou. Aşa că n-are niciun sens să-mi mai risipesc energia pentru încăperea asta. Luaţi loc.

Warren Scifford nu se hotăra, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-şi strice costumul peste măsură de scump. Chiar în mijlocul fotoliului se lăţea o pată ca un bob de

fasole. Înainte de a lua loc, atinse uşor pata cu dosul mâinii. Aşezat lângă el, Yngvar Stubø îşi făcea de lucru cu un etui de trabucuri argintiu.

— Ţi-ai păstrat obiceiurile rele, zâmbi Warren.

Yngvar dădu din cap.

— Nu. În realitate, nu. Doar unul de Crăciun şi, poate, câteva fumuri la câte o aniversare. Atâta tot. Dar avem cu toţii visurile noastre. Să miros, am voie.

Deschise etuiul şi îşi trecu trabucul pe sub nas. Apoi, oftând din greu, înşurubă la loc cele două tuburi şi îşi strecură trabucul în buzunarul de la piept.

— Despre martorii ăştia, începu el, întorcându-se către Peter Salhus, care umplea trei pahare cu Farris, fără să-şi facă griji dacă voia toată lumea apă, v-a vorbit poliţia?

Şeful SSP-ului îi aruncă o privire imposibil de interpretat. Poate era un avertisment. Sau poate nu era nimic.

— Sunt aproape sigur că Mr. Scifford a…

— Warren. Spuneţi-mi Warren, vă rog.

Scifford întinse o mână rugătoare, ca şi cum i-ar fi făcut lui Peter Salhus un cadou. Şeful SSP-ului se aşeză. Nimeni nu se atinsese de paharele de pe birou. Tăcerea era atât de adâncă, încât se auzea sfârâitul bulelor din apă.

— Sunt fericit că aţi obţinut intermediarul dorit, declară, în cele din urmă, Peter Salhus. Yngvar Stubø nu cere altceva decât să ajute. Totodată, trebuie să ştiţi că sunt cum nu se poate mai sensibil în faţa… nerăbdării dumneavoastră cu privire la anchetă. Problema după cum, cu siguranţă, înţelegeţi…

— Problema este absenţa rezultatelor, îl întrerupse Warren Scifford, cu un zâmbet. În afară de asta, întreaga

anchetă pare făcută la noroc, fără nicio organizare şi, mai mult…

Zâmbetul dispăruse. Warren îşi împinse imperceptibil scaunul îndărăt şi îşi potrivi ochelarii fini.

— Simt o anumită ostilitate din partea poliţiei, pe care o consider greu de acceptat.

În încăpere se aşternu din nou liniştea. Peter Salhus luă de pe masă o piatră lucioasă, de forma unui ou. O ţinu în mână, în timp ce arătătorul i se plimba pe suprafaţa netedă a acesteia. Yngvar tuşi uşor şi se îndreptă în fotoliul lui. Şeful SSP-ului îşi ridică privirea şi o înfipse în ochii americanului.

— Prezenţa dumneavoastră în biroul meu chiar în această clipă, răspunse el cu amabilitate, este dovada marilor, a foarte marilor eforturi pe care le facem pentru a vă satisface pe dumneavoastră şi pe oamenii dumneavoastră. Nu mă obligă nimic să vă vorbesc şi nici n-am acest timp. Dar dumneavoastră aţi dorit-o, iar eu am hotărât să răspund acestei dorinţe. Bineînţeles că v-aş putea face un *curs expres** despre poliţia şi serviciile de informaţii norvegiene…

— Eu n-am…

— O secundă!

Peter Salhus ridică tonul doar atât cât să poată continua:

— Şi poate că asta n-ar fi fost o idee chiar atât de proastă. Dar, pentru a simplifica lucrurile şi în speranţa de a vă linişti…

Aruncă o privire rapidă la ceasul de mână. Gura i se mişca imperceptibil, fără zgomot, ca şi cum ar fi calculat.

— Constatarea cu privire la dispariţia preşedintei s-a făcut în urmă cu numai douăzeci şi şapte de ore,

continuă, aplecându-se deasupra mesei. Puţin mai mult de o zi. În acest răstimp, am creat o organizaţie de investigaţii aşa cum n-a mai avut niciodată ţara noastră. Poliţia din Oslo şi-a desfăşurat toate forţele. Şi chiar puţin mai mult de atât.

Îşi suflecă mânecile, apoi îşi apucă arătătorul stâng cu mâna dreaptă.

— Colaboraţi cu *noi* din plin, mormăi, agitându-şi arătătorul de parcă l-ar fi strâns chiar pe PST. Deoarece avem temeri că acest caz poate fi pus în legătură cu munca noastră de zi cu zi şi cu domeniul nostru. De altfel…

Îşi strânse toată mâna dreaptă peste două degete.

— Centrala Poliţiei Criminale are un cuvânt greu de spus în această poveste, date fiind competenţele sale speciale. Mai ales pe plan tehnic. Cu alte cuvinte, toate resursele umane posibile şi imaginabile sunt angrenate în acest caz. Şi este vorba de un personal *foarte* competent, dacă-mi pot permite o asemenea lipsă de modestie în ceea ce ne priveşte. Mai mult: guvernul este în stare de alertă totală, asta însemnând că a mobilizat şi alte instituţii şi direcţii din afara poliţiei propriu-zise. Între guvernele noastre a fost stabilit un contact permanent, la cel mai înalt nivel. Am spus bine: la cel mai înalt.

— Dar…

Warren Scifford şi-a aranjat nodul cravatei. Zâmbetul îi era mai sincer. Peter Salhus a ridicat o mână.

— Jack Bauer nu va veni, a continuat el cu gravitate. Programul său de lucru s-a terminat de…

O nouă privire spre ceas.

— …trei ore. Va trebui să ne încredem în munca serioasă a poliţistului modern, chiar dacă nu este atât de spectaculoasă. Muncă de poliţist norvegian.

Tăcerea dură câteva secunde. Apoi, Warren Scifford a început să râdă. Un râs călduros, profund şi contagios. Yngvar a pufnit şi el, iar Peter Salhus a zâmbit larg.

— În afară de asta, vă înşelaţi, adăugă el. După cum veţi afla într-o oră, la reuniunea cu şefa poliţiei, progrese s-au făcut.

— Ah, da?

— Problema este să aflăm dacă…

Directorul SSP-ului se lăsă pe spate şi îşi încrucişă mâinile la ceafă. Părea să contemple un punct de pe tavan. Atât de îndelung, încât Yngvar îi aruncă o privire iute, ca să vadă dacă acolo era, într-adevăr, ceva. Se simţea în plus, şi asta îl stânjenea.

Nimeni nu-i explicase ce trebuie să facă. În urmă cu o oră, când se făcuseră la repezeală prezentările, directorul poliţiei părea cu mintea în altă parte. După cât se vede, uitase că se cunoşteau şi, după câteva minute, plecase fără să-i dea vreo indicaţie. Yngvar avea impresia că era folosit drept alibi: o bucată de carne aruncată americanilor, ca să stea liniştiţi.

Şi nu avusese timp să sune acasă.

— Problema este aceasta: să fiu oare deschis cu dumneavoastră? continuă deodată Peter Salhus, implântându-şi privirea în ochii americanului.

Warren nu capitulă.

Nici nu clipi.

— Da, a conchis, în cele din urmă, Peter Salhus. Cred că da.

Împinse unul dintre pahare în direcţia lui Warren Scifford. Americanul nu se atinse de el.

— În primul rând…, începu Salhus, trebuie să subliniez că am cea mai mare încredere în poliţia din Oslo. Sunt

aproape patruzeci de ani de când Terje Bastesen face parte din ea, şi, înainte de a deveni jurist, a fost agent. Poate părea…

Îşi înclină capul într-o parte şi căută o expresie adecvată.

— Foarte norvegian, propuse Warren.

— Poate, răspunse şeful SSP-ului, fără să zâmbească. Dar nu-l subestimaţi. De fapt, în această afacere cred că trebuie să ne punem toate speranţele în poliţie. În ultimele douăzeci şi patru de ore, am revăzut, la SSP, toate informaţiile de care dispuneam înainte de vizita preşedintei. Am recitit în detaliu fiecare raport şi fiecare analiză, pentru a descoperi ceea ce am fi putut trece cu vederea sau n-am fi luat destul de în serios, dar care ne-ar fi putut trezi bănuielile. Ne-ar fi avertizat. Am căutat în restul Europei toate informaţiile cu privire la grupuri cunoscute, la organizaţii mobile, la indivizi…

Îşi puse o mână pe cap.

— Nimic. În orice caz, pentru moment.

Warren Scifford îşi luă ochelarii de la ochi şi scoase din buzunarul pantalonilor o batistă. Încet, aproape drăgăstos, îşi şterse cu ea lentilele.

— Aveam ceva, începu cu glasul scăzut. Înainte de 11 Septembrie, vreau să spun. Informaţia era acolo. Exista, iar noi o aveam. Pur şi simplu, n-am observat-o. Ancheta care ar fi putut salva aproape trei mii de vieţi omeneşti a fost înecată în tot restul. Tot ceea ce…

Îşi puse iar ochelarii, fără să-şi termine fraza.

— Aşa este, aprobă Salhus. În acest sector. Trebuie să mărturisesc că ieri-dimineaţă mă temeam mai ales de un lucru: de clipa în care unul dintre angajaţii mei ar fi venit la mine cu informaţia pe care o neglijasem. Piesa din

puzzle pe care o lăsasem deoparte pentru că nu reuşisem să-i găsim un loc în întreg ansamblul. Eram ferm convins că aşa avea să se întâmple. Dar, pentru moment…

Îşi îndepărtă braţele şi repetă:

— Nimic.

După o pauză:

— Dar dumneavoastră? încercă el. Aţi găsit ceva?

Tonul era lejer, întrebarea, amabilă. Warren răspunse ridicând imperceptibil din sprâncene. Îşi apucă paharul cu apă, dar nu bău din el.

— Ai menţionat nişte martori, i se adresă lui Yngvar.

— Atunci, aveţi ceva, observă Salhus.

Warren îşi goli paharul pe îndelete. După ce termină, se şterse la gură cu batista şi o puse la loc. Când ridică privirea spre şeful SSP-ului, chipul său nu exprima nimic.

— Martorii, îi aminti Warren Scifford.

— Am încercat să creez un climat de încredere.

— Pe a mea o aveţi.

— Nu.

— Oh, ba da! Sigur că da. În branşa noastră este o mare diferenţă între încredere şi generozitate. Nu vă spun nimic nou. Dacă voi vedea că aveţi nevoie de informaţii pe care le deţinem, le veţi primi. Dumneavoastră, personal. Pot să vă promit asta. Pentru moment, eu sunt cel care are nevoie să ştie care e problema cu martorii ăştia.

Salhus s-a ridicat brusc şi s-a dus la fereastră. Dimineaţa fusese promiţătoare: soarele strălucea, iar pe cer se vedeau doar câţiva nori răzleţi ce anunţau vara. Acum, erau mai negri şi se adunau pentru a ataca dinspre sud. Salhus vedea deja perdeaua de ploaie apropiindu-se

de fiordul Oslo şi stătu să urmărească, timp de câteva momente bune, activitatea meteo.

Yngvar simţea atât de tare că n-are ce căuta acolo, încât avea de gând să plece. Ar fi trebuit să sune de mult acasă. De dimineaţă, când se dăduse jos din pat, îl apucase o furie neobişnuită. I se pusese un nod în stomac şi nu putuse înghiţi nimic. Până în prezent, Yngvar nu-şi amintea să fi sărit de bunăvoie peste vreo masă. Dar iată că, pe sub haine, auzea cum îi chiorăiau maţele. Nu voise decât să plece. Să se întoarcă acasă. Cazul ăsta depăşea atât de mult tot ceea ce trăise el până atunci, încât nu-şi putea aduce nici cea mai neînsemnată contribuţie la rezolvarea lui. Dacă intenţionaseră să-l folosească în chip de ghid pentru Warren Scifford, în periplul lui printre diferitele ministere din Norvegia, misiunea era jignitoare.

Biletul pe care i-l lăsase lui Inger Johanne ar fi putut fi mai drăguţ.

Trebuia s-o sune fără întârziere.

— Stubø, spuse răspicat şeful SSP-ului, întorcându-se spre el, uite ceva pentru tine.

Yngvar îşi ridică ochii. Puţin stingherit, se îndreptă în fotoliul lui, ca un şcolar prins în flagrant delict de visare.

— Ah, da?

Timp de cinci minute, Peter Salhus relată despre martorii care făcuseră declaraţii. Vreo treizeci de persoane sunaseră la poliţie pentru a anunţa ce au văzut, şi toate spuneau acelaşi lucru. Doi bărbaţi, o femeie care semăna cu *Madam President* şi un Ford bleumarin. Aproape jumătate precizau că trebuie să fi fost un Ford. Ceilalţi nu erau siguri în privinţa culorii. În schimb, toţi erau de

acord: şoferul maşinii nu-şi dădea nicio osteneală să se ascundă.

— Şi tocmai aici avem o problemă, încheie, arătând harta pe care o desenase.

Desenul ce înfăţişa Norvegia amintea de o mănuşă cu un deget atârnând obosită de o funie pentru uscat rufele. Peter Salhus şi-a lăsat stiloul şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Ceilalţi doi bărbaţi stăteau aplecaţi asupra hărţii.

— Chestia asta nu poate fi exactă, a obiectat Yngvar.

— Ba da, i-a răspuns Salhus. Este.

Şi s-a aplecat în faţă.

— Astea sunt informaţiile primite, a mai adăugat el. Dar chiar dacă unele observaţii sunt eronate, iar altele nu-s decât minciuni sfruntate, chestia asta nu ţine. Tu ai dreptate.

Yngvar a mai parcurs o dată, punct cu punct, harta cât se poate de rudimentară. Şeful SSP-ului notase orele la care fuseseră făcute observaţiile alături de nişte repere roşii.

— Asta este, vasăzică, E6 în direcţia Suediei, murmură Yngvar, trecând cu degetul peste Østfold. Asta, E18 spre Kristiansand. Şi aici…

Degetul i se îndreptă spre Trondheim.

— Ăsta nu e de resortul meu, mormăi Salhus, scărpinându-se în barbă. O să se descurce poliţia, bineînţeles. După câte ştiu eu, poate că a şi făcut-o. Este atât de evident…

— Da.

În timp ce Salhus desenase şi explicase, Warren Scifford nu scosese nicio vorbă. Acum, apucase harta cu mâna dreaptă.

— Dumneavoastră cunoaşteţi distanţele, începu, cu ochii ţintă la mulţimea de observaţii ce acopereau toată partea de sud a ţării. Aţi socotit despre câte Forduri care cară femei în roşu poate fi vorba?

— Cel puţin două, îi răspunse Salhus. Posibil trei. Fizic, în răstimpul indicat poţi merge de aici…

Luă din nou harta.

— …până aici. Dar mai ai timp să faci şi drumul dintre aceste două oraşe…

Arătătorul îi alergă de la Larvik până la Hamar.

— …în trei ore şi jumătate. Nu este evident. Dar, fiindcă a fost sărbătoare naţională şi nu s-a circulat prea mult, este totuşi posibil.

— Două unităţi, murmură Warren Scifford. Poate trei.

— Care au circulat prin Norvegia având o deosebită grijă să fie văzute, a completat Yngvar. De ce s-ar fi ostenit să facă o asemenea regie? Trebuie să fi ştiut cât se poate de bine că n-ar fi fost decât o chestiune de ore până să se afle!

Lumina nu mai era la fel de puternică. Vântul începuse din nou să sufle, iar în ferestre bătea o aversă puternică. Un pescăruş s-a aşezat pe pervazul ferestrei. Ochii lui negri ca tăciunele nu se dezlipeau de un punct din încăpere. Apoi pasărea a deschis ciocul şi a ţipat.

— Timpul, a răspuns cu voce tare Salhus. Voiau să-şi omoare timpul şi să creeze confuzie.

Pescăruşul şi-a luat zborul şi a dispărut plonjând spre pământ. Începuse să cadă grindina. Bile de gheaţă cât bobul de mazăre se izbeau de fereastră.

— Dar în toate astea există o latură pozitivă, s-a însufleţit brusc Salhus, afişând o veselie forţată. Avem nişte poze drăguţe cu şoferul. Sau cu şoferii. În orice caz, din

două benzinării, după câte am auzit. Şi, chiar dacă toată manevra asta cu maşina n-a înfăţişat decât o sosie, ar fi deosebit de interesant să aflăm cine a trimis-o. Warren, trebuie s-o întrebaţi pe şefa poliţiei. După cum am spus, asta nu e parohia mea. Discutaţi cu poliţia. Dar, înainte să plecaţi…

Peter Salhus şi-a muşcat buzele şi a continuat, după o clipă de ezitare:

— De fapt, pentru ce vă aflaţi aici?

Warren Scifford îl privi şi se încruntă imperceptibil.

— Pentru ce v-au trimis pe dumneavoastră? preciză Salhus. După câte am înţeles, conduceţi un fel de… grup antiterorist comportamentalist. Nu-i aşa?

Americanul răspunse dând din cap cu indiferenţă.

— Vasăzică nu sunteţi şeful FBI-ului. Nu conduceţi niciun grup operaţional. Cu toate acestea, v-au…

— Vă înşelaţi. Suntem cum nu se poate mai operaţionali.

— Totuşi, nu înţeleg…, insistă Peter Salhus, aplecându-se peste masă. De ce nu trimit un…

— O observaţie foarte fină, îl întrerupse Warren Scifford. Cât se poate de fină. Nu e lipsită de interes.

Pentru prima oară, lui Yngvar i se păru că întrezăreşte o slăbiciune la acest personaj atât de sigur de sine. Privirea lui Warren şovăi câteva clipe, iar buzele ţuguiate într-un soi de bot îl făcură să pară mai în vârstă, aproape bătrân. Dar nu spuse nimic. Grindina se oprise la fel de brusc cum începuse.

— De ce nu e lipsită de interes? întrebă încetişor Peter Salhus.

— Colegii mei nu cred că soluţia acestei enigme se găseşte în Norvegia, răspunse Warren Scifford şi respiră

adânc. M-au trimis aici fiindcă nu vor să mă aibă acasă. Sunt convinşi că putem găsi soluţia în talmeş-balmeşul ăla de cercetări, puse în relaţie acum cu ancheta noastră. Care este… intensă. Pentru a avea rezultate rapide. Poate că voi, în Europa, aţi zice că e brutală.

Îşi luă paharul şi îl puse la loc. Era gol.

— FBI-ul crede că dispariţia Preşedintei este un atac terorist pe care doar Statele Unite îl vor putea anihila, continuă el. În acest context, Norvegia este un actor mic… foarte mic şi neînsemnat…

Zâmbi iute, aproape ca o scuză, şi dădu din umeri.

— Desigur că mă înţelegeţi. Şi, pentru că eu şi colegii mei avem o viziune destul de diferită cu privire la ce este un terorist, care-i sunt obiectivele şi modul…

Se întrerupse din nou. Se îndreptă în fotoliu şi îşi trecu repede mâna peste piept, după care se lăsă pe spate şi îl privi pe Salhus drept în faţă.

— Dar mă îndoiesc că vă pasionează conflictele interne ale FBI-ului. Iar eu nu simt nevoia să le dezbat. Dar nu cred că dezvălui prea mult dacă vă semnalez că bănuielile Statelor Unite în acest caz se îndreaptă cu precădere într-o singură direcţie: Al-Qaida, care are bani, are reţele, are organizaţii mobile. Şi, după cum ştie fiecare…, ne-a atacat deja.

— Dar nu şi ale dumneavoastră, replică Salhus.

— Cum?

— Bănuielile *dumneavoastră* nu se îndreaptă spre Al-Qaida.

Warren Scifford nu răspunse. Îşi trecu o mână prin păr cu degetele mult răşchirate. În jurul lui se răspândi un uşor miros de şampon.

— Sunteţi responsabil cu supravegherea poliţiei, continuă, în sfârşit, puţin cam prea tare. Ce credeţi despre toate astea?

Acum, Peter Salhus era cel care nu voia să spună nimic. Începu să bată darabana pe masă cu stiloul.

— Bănuiam, murmură Warren Scifford.

— N-am spus nimic.

— Ba da. Şi ştiţi la fel de bine ca mine că Al-Qaida e destul de departe de chestia asta. Ossama bin Laden încearcă să răspândească frica, Salhus. Al-Qaida este alcătuită din soldaţi ai războiului sfânt, mânaţi de o ură sălbatică. Ei caută scene spectaculoase, de… pură teroare. Sunt *terorişti* în sensul primar al cuvântului.

— Teroarea, repetă Salhus, punându-şi stiloul în sertar. În mare, o putem defini drept un act ilegal, în care victima unor violenţe sau a unor ameninţări nu este ţinta principală; acest act e doar o cale prin care este atinsă toată populaţia. În momentul de faţă, răpirea preşedintei americane nu este un act terorist? După câte am înţeles din informaţiile de la televizor…

Făcu un semn din cap spre televizorul obosit.

— …la ora asta, tocmai aşa ceva v-a lovit ţara.

— Sau incertitudinea, tuşi uşor Yngvar. O incertitudine cumplită. Acesta poate că este cel mai rău lucru. Mi se pare destul de diferit de ceea ce asociez eu cu teroarea. S-ar zice, mai mult, că cineva…

Trase aer în piept şi îşi căută cuvântul adecvat, aruncând o privire spre harta Norvegiei desenată rudimentar şi presărată de Salhus cu puncte roşii.

— …se joacă cu noi, îşi încheie, în cele din urmă, fraza. S-ar zice că cineva ne prosteşte. Nu e chiar stilul lui Ossama bin Laden.

Cei doi bărbaţi se uitară la el. Salhus clătină surprins din cap şi dădu din umeri. Tocmai voia să spună ceva, când Warren Scifford se ridică brusc.

— Discuţia asta va trebui continuată.

Lângă uşă, în momentul când dădu mâna cu Salhus, Yngvar se simţi la fel de neplăcut. Americanul îşi lipi de ureche un telefon mobil şi o porni spre lift.

— Ai perfectă dreptate, îi mărturisi Salhus, în norvegiană. Ăia se joacă cu noi. Cineva are motivele, mijloacele şi posibilitatea de a face mişto de noi, *big time*. Şi am afurisita de impresie că amicul tău de acolo aproape că şi ştie cine poate fi. Dacă afli cea mai mică informaţie despre ce poate fi vorba, sună-mă. Imediat. OK?

Yngvar clătină uşor din cap şi îşi dădu seama, cu uimire, că şeful SSP-ului avea mâna rece şi jilavă.

9.

Abdallah al-Rahman o adora pe mânza abia născută. Era neagră ca tăciunele, la fel ca maică-sa, dar o zonă cu păr mai deschis, dintre ochi, îl lăsa să spere că avea să moştenească steaua albă a tatălui. Picioarele îi erau lungi, disproporţionate, aşa cum se cuvine să le aibă un cal în vârstă de o zi. Corpul îi era promiţător, părul îi lucea deja. Când intră în boxă, ea se îndepărtă, poticnindu-se într-o parte. Iapa scoase un nechezat ameninţător, dar el o linişti repede cu câteva cuvinte şoptite şi cu o mângâiere pe bot.

Abdallah al-Rahman era mulţumit. Totul se desfăşura conform aşteptărilor. Încă nu intrase în contact direct cu nimeni. Nu era necesar. De când ajunsese la vârsta adultă, nu făcuse nimic de prisos. Pentru că existenţa era un

răstimp limitat, era important s-o menţină în echilibru, să urmeze o strategie. El privea viaţa aşa cum privea minunatele covoare de pe pardoseala celor trei palate de care continua să creadă că are nevoie.

O ţesătoare avea întotdeauna un plan. Pentru a realiza o operă desăvârşită, nu începea la întâmplare, dintr-un colţ oarecare. Ea ştia încotro se îndreaptă, iar asta cerea timp. Din când în când, îi venea inspiraţia şi, atunci, integra, ca dintr-o toană, cele mai frumoase detalii. Perfecţiunea unui covor lucrat manual consta în minusculele abateri faţă de proiectul iniţial, dar şi în simetria şi ordinea neştirbită a întregului ansamblu.

Cel mai frumos dintre covoare se găsea în camera lui. Era ţesut de maică-sa, iar lucrul la el durase opt ani. Când fusese gata, Abdallah avea treisprezece ani şi ea i-l făcuse cadou. Un asemenea covor încă nu se mai văzuse. Tonurile aurii se schimbau pe măsură ce scădea lumina, nuanţele devenind greu de deosebit cu certitudine. Niciodată nu se mai văzuseră noduri atât de strânse, niciodată nu se mai pomeniseră o moliciune şi o densitate atât de uluitoare.

Mânza se apropie. Îşi căscă ochii negri ca întunericul nopţii, se poticni şi trebui să facă o mişcare largă cu capul, pentru a-şi păstra echilibrul. Sforăi speriată şi se lipi de maică-sa, după care încercă să facă alt pas spre el.

Viaţa lui Abdallah era ca un covor. La moartea fratelui său, hotărâse cum avea să arate acesta. Făcuse câteva modificări din mers, doar nişte ajustări, niciodată altceva decât ar fi putut face mama lui, ici-colo câte un detaliu mai subtil, mai trist, o nouă nuanţă frumoasă care se potrivea bine cu ansamblul.

Fratele lui mai mare cu trei ani fusese ucis în Brooklyn, pe 20 august 1974. Se întorcea de la o prietenă americană, pe care părinţii săi nu o cunoşteau. Era foarte târziu. A doua zi de dimineaţă fusese găsit de o femeie: organele lui genitale nu mai erau decât o masă însângerată. Tatăl băieţilor plecase imediat în Statele Unite, de unde se întorsese o lună mai târziu îmbătrânit cu o sută de ani.

Crima nu fusese niciodată elucidată. În ciuda statutului pe care tatăl îl avea în ţara sa şi a prestaţiei indiscutabile cu care se prezentase în faţa autorităţilor americane, după cincisprezece zile, anchetatorul responsabil cu acest caz dăduse din umeri şi îşi ceruse scuze, privind în altă parte: era posibil ca vinovatul să nu fie prins niciodată. Se comiteau atâtea crime, erau atâţia tineri care nu înţelegeau că trebuie să stea departe de cartierele periculoase şi să nu iasă după miezul nopţii! Iar ei aveau resurse atât de limitate! s-a plâns poliţistul, închizând dosarul pentru totdeauna.

Tatăl îl cunoştea pe bărbatul care avea să devină mult mai târziu primul preşedinte Bush. Arabul îi făcuse mai multe servicii, iar acum venise timpul ca americanul să-i răspundă cu aceeaşi măsură. Totuşi, nu reuşea să dea de influentul său prieten. Cu câteva zile înainte, Richard Nixon fusese constrâns să demisioneze. Noul preşedinte al Statelor Unite era Gerald Ford. Şi chiar în seara când un tânăr străin fusese omorât în bătaie pe o străduţă din Brooklyn, preşedintele Ford declara că Nelson Rockefeller vine la Casa Albă ca al patruzeci şi unulea vicepreşedinte al Statelor Unite. Un George Bush senior profund dezamăgit şi ofensat avea altele de făcut decât să se ocupe de un vag prieten arab, de care şi uitase. În acelaşi an, ceva mai

târziu, Bush o ştersese în China, ca să-şi lingă rănile politice.

În toamna aceea, Abdallah se maturizase. Avea şaisprezece ani. Tatăl său nu şi-a mai revenit niciodată. Totuşi, bătrânul reuşea să-şi vadă în continuare de afaceri. Era înconjurat de oameni de nădejde şi, chiar dacă prima jumătate a anilor şaptezeci fusese agitată în sectorul petrolier, averea familiei creştea cu regularitate.

Dar tatăl său n-a mai fost niciodată el însuşi. Se cufunda tot mai des în mormăieli religioase şi abia dacă mai mânca. N-a mai avut nici măcar forţa de a protesta atunci când Abdallah şi-a părăsit părinţii şi cele şase surori, ca să-şi facă studiile în Vest, aşa cum fusese prevăzut pentru fratele cel mare.

Oameni competenţi şi tot mai numeroşi conduceau firma familiei. Abdallah avea încredere în ei, dar, la numai douăzeci de ani, participa deja în mod activ la tot ceea ce se întâmpla. Era acasă cât putea de des. În vara când Abdallah a împlinit douăzeci şi cinci de ani, tatăl său a murit de durere pentru un fiu ucis cu aproape zece ani în urmă.

Abdallah văzuse cum evolua situaţia şi, pentru că nu se lăsa surprins de nimic, o integrase în covorul vieţii sale. Era directorul general şi unicul deţinător al unui conglomerat de consorţii care îi aduceau o avere imposibil de estimat, deoarece nimeni nu avea o perspectivă de ansamblu. Numai el putea cita o cifră reală, ceea ce nu făcea niciodată.

Singurul lucru care îl descumpănise era absenţa mâniei.

La şase luni după moartea fratelui său, fusese doborât de furie. Căzuse la pat. O casă de convalescenţă din

Elveţia îl pusese pe picioare şi în locul furiei în el îşi făcuse loc un calm calculat, cu care observă că era mai uşor de trăit. Dar în vreme ce furia lui dăduse pe dinafară, inundând tot şi toate şi măcinându-le pe dinăuntru, aşa cum suferinţa îi devorase tatăl, acest cinism liniştit era un lucru pe care îl putea controla. Abdallah a descoperit valoarea planificării pe termen lung şi a strategiei bine gândite şi a mutat în dormitorul lui covorul primit în dar de la maică-sa, pentru a-l putea studia înainte de a-l fura somnul sau la răstimpuri, când un vis cu fratele lui îl deştepta în puterea nopţii.

Mânza făcea parte dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse în viaţa lui. Botul îi era perfect. Nările micuţe de tot îi fremătau, iar genele îi erau lungi ca nişte aripi de fluture. Ochii ei nu mai exprimau aceeaşi teamă. El s-a aşezat pe un balot de fân, pentru a câştiga încrederea animalului, care veni la el.

— Tati!

Abdallah se întoarse încet. Pe deasupra zidului scund văzu bretonul celui mai mic fiu al său, care încerca să se caţere pentru a vedea noul mânz.

— Aşteaptă o clipă, îi răspunse cu blândeţe tatăl lui. Ies acum.

Cu nesfârşită prudenţă, mângâie gâtul mânzei. Ea îşi înclină capul şi fremătă imperceptibil. Abdallah zâmbi şi îşi puse mâna pe botul căluţului. Care se trase înapoi cu nervozitate. Bărbatul se ridică şi ieşi încet din boxă, apoi închise uşa.

— Tati! izbucni puştiul. Azi trebuia să vedem un film! Ai promis!

— În loc de asta, nu vrei să călăreşti un pic? În sală, unde e răcoare?

— Nu! Ai zis că pot să văd un film.

Abdallah îşi ridică ţâncul de şase ani în braţe, pentru a ieşi din grajd. Dat fiind că în Arabia Saudită cinematografele nu erau autorizate, Abdallah îşi instalase acasă propria sală cu zece scaune şi ecrane de argint.

— Ai promis că o să mă laşi să văd un film, se plânse copilul.

— Mai târziu. Diseară, îţi promit.

Părul băieţelului mirosea a curat şi îi gâdila nasul. Zâmbi şi îl sărută, apoi îl lăsă jos.

Mezinul se numea Rashid, ca răposatul său unchi. Niciunul dintre cei patru fii mai mari n-ar fi putut purta acest nume: toţi aveau trăsături din partea mamei lor. Apoi apăruse al cincilea fiu. Chiar de la naştere, Abdallah îi remarcase bărbia lată, cu o gropiţă mică la mijloc. După două zile, când bebeluşul deschisese, în sfârşit, ochii, cel stâng îi era foarte puţin saşiu. Abdallah izbucnise într-un râs fericit şi îi dăduse numele Rashid.

Abdallah nu se gândise niciodată să răzbune moartea fratelui său. În orice caz, nu după dispariţia primelor sale crize de furie, la întoarcerea din Elveţia. Nu ştia pe cine s-ar fi putut răzbuna. Vinovaţii nu fuseseră niciodată arestaţi. Un arab tânăr n-ar fi avut posibilitatea să ancheteze prin propriile sale mijloace o crimă comisă în Statele Unite, indiferent care i-ar fi fost resursele. Poliţistul care clasase cazul era o victimă a sistemului şi nu merita să-şi piardă timpul şi energia ca să-l pedepsească.

Ura, singura ură adevărată pe care Abdallah al-Rahman îşi îngăduia s-o resimtă, era îndreptată spre George Bush senior. Acesta, devenit între timp şef la CIA, îi datora un serviciu tatălui său, iar în 1974 era destul de influent. Cu un simplu telefon ar fi putut redeschide o anchetă

trecută pe linie moartă. Dat fiind că, după toate probabilităţile, Rashid fusese ucis de un grup rasist care nu admitea relaţiile dintre un tuciuriu şi o blondă, n-ar fi fost elucidat. Cu condiţia să fi existat voinţă, curaj şi autorizaţia care să-i acorde prioritate.

Dar George Herbert Walker Bush era absorbit mai mult de supărarea că trecuse pe lângă titlul de vicepreşedinte decât de răspunsul la numeroasele solicitări ale unei relaţii de afaceri pe care hotărâse s-o uite.

Odată cu trecerea timpului, Abdallah înţelesese că principala lecţie pe care trebuie s-o reţină din împrejurările legate de moartea fratelui său era aceasta: nu e niciodată obligatoriu ca unui serviciu să i se răspundă prin alt serviciu. Doar dacă n-aveai ceva în rezervă. Ceva care să-l împiedice, vrând-nevrând, pe un ins să-şi uite datoria. Lui Abdallah îi erau datori mulţi oameni, pentru că fusese generos aproape treizeci de ani, fără să ceară mare lucru în schimb.

Nu sosise niciodată ceasul. Nu înainte ca Helen Lardahl Bentley să-i confirme definitiv ceea ce învăţase pe pielea lui de-a lungul vieţii: să nu se bizuie niciodată, niciodată pe un american.

— Pot să văd un film de acţiune, tati? Pot să văd…

— Nu. Ştii foarte bine. Nu e bine pentru tine.

Abdallah îşi lăsă mâna să alunece prin părul fiului său. Puştiul făcu o figură supărată, după care, târându-şi picioarele, cu capul plecat, se duse la fraţii săi. Aceştia sosiseră la Riyad cu o seară înainte şi aveau să rămână acasă o săptămână întreagă.

Abdallah se uită după fiul lui până când acesta trecu de colţul uriaşului grajd. Apoi se îndreptă încet spre grădina umbroasă. Voia să înoate puţin.

10.

Hanne Wilhelmsen era o persoană fără prieteni.

Nu fusese întotdeauna aşa. Asta era alegerea ei.

Avea patruzeci şi cinci de ani şi douăzeci şi-i petrecuse în poliţie. Cariera ei luase sfârşit în 2002, între Crăciun şi Anul Nou, când fusese ţinta unui glonţ tras în timpul arestării unui cvadruplu asasin. Glonţul de calibru mare o atinsese în zona dorsală, între vertebrele a zecea şi a unsprezecea. Dintr-un motiv rămas necunoscut pentru medici, acesta se înfipsese acolo. Când a vrut să extragă acest corp străin, chirurgul a rămas atât de impresionat de masa informă în care se transformaseră nişte nervi funcţionali până nu demult, încât a acceptat să fie făcute nişte fotografii. În sinea lui, era convins că nu mai văzuse niciodată ceva atât de urât.

Directorul poliţiei o implorase să rămână.

În timpul convalescenţei, venise deseori s-o vadă, cu toate că ea se arăta tot mai rece. Îi propusese nişte aranjamente şi derogări: ea îşi putea alege pe sprânceană misiunile, iar mijloacele şi sprijinul n-aveau să-i lipsească niciodată.

L-a refuzat şi a demisionat după două luni de la operaţie.

Nimeni nu se îndoise vreodată de excepţionala competenţă a Hannei Wilhelmsen. Era admirată în special de cadeţi. Aceştia n-o cunoşteau şi încă nu li se făcuse lehamite de comportamentul său ciudat şi distant, devenit tot mai frapant. Până la acea împuşcătură catastrofală, îşi mai lua pe aproape un fel de protejaţi. Hanne Wilhelmsen inspira admiraţie, aceasta fiind sinonimă cu

distanţa, un atu principal pentru ea. Dar, altfel, era o bună profesoară.

În schimb, recruţii şi cei mai în vârstă se săturaseră de ea cam de multişor. Nici aceştia nu puteau neglija faptul că Hanne se număra printre cei mai buni anchetatori pe care îi avusese vreodată poliţia din Oslo. Dar încăpăţânarea şi surdul ei refuz de a lucra în echipă îi obosiseră până la urmă. Şi chiar dacă toţi cei din poliţie rămăseseră şocaţi de faptul că o colegă fusese rănită atât de grav în timpul unei arestări, curând după aceea unii începuseră să murmure cum că era pur şi simplu straşnic că nu mai dădeau cu nasul de gagica aia, pe culoare. Apoi, agitaţia se potolise, iar Hanne fusese uitată de aproape toată lumea, aşa cum sunt uitaţi, mai devreme sau mai târziu, toţi ochii care nu se văd.

De-a lungul acestor ani petrecuţi în poliţie, avusese un singur prieten adevărat. El îi salvase viaţa atunci când îşi pierduse sângele într-o cabană din Nordmarka. La spital, uriaşul o veghease trei zile şi trei nopţi în şir; până la urmă, începuse să miroasă atât de urât, încât o infirmieră îl scosese de acolo, informându-l că toată lumea va avea de câştigat dacă pleacă la el acasă. Când medicii n-au mai avut nicio îndoială că Hanne va supravieţui, el o apucase de mână şi izbucnise în lacrimi, ca un copil.

Hanne îl îndepărtase şi pe el.

Ultima oară o vizitase în urmă cu mai bine de un an. Trecuse să vadă dacă mai rămăsese vreo urmă din vechea prietenie, pe care să poată reclădi o relaţie. După un sfert de oră, când uşa se trântise în urma acelui spate lat şi gârbovit, Hanne Wilhelmsen se îmbătase cu şampanie şi se baricadase în camera ei, unde îşi făcuse

uniforma de poliţist bucăţi-bucăţele, cărora le dăduse foc în cămin.

Pentru prima oară de când ducea această ciudată viaţă de invalidă, Hanne Wilhelmsen se simţea bine.

Femeia cu care trăia acceptase, în cele din urmă, o existenţă ruptă în două. Nefis avea o slujbă la universitate, prieteni şi o viaţă în afara apartamentului, la care prietena ei nu participa deloc. Acasă, în Krusesgate, Hanne aştepta fără să pună vreodată întrebări, întotdeauna la fel de calmă şi de fericită s-o vadă.

Şi amândouă împărtăşeau fericirea de-a o avea pe Ida.

— Unde este Ida? voi să afle Inger Johanne.

Stătea pe canapea cu picioarele strânse sub ea. Un enorm ecran cu plasmă difuza emisiunile speciale ale canalului NRK.

— E în Turcia, cu Nefis. S-au dus să-i vadă pe bunici.

Inger Johanne n-a mai pus întrebări.

Hanne o aprecia. Pentru că nu era o prietenă şi nici nu dorea să devină. Inger Johanne nu ştia nimic despre Hanne, în afară de ceea ce auzise şi dedusese. Subiectele de discuţie nu lipseau, totuşi ea nu cedase niciodată tentaţiei de a scormoni, de a cere sau de a întreba. Vorbea mult, însă niciodată despre Hanne. Dat fiind că era persoana cea mai curioasă — la modul sincer — pe care Hanne o cunoscuse vreodată, această aparentă lipsă de interes era dovada că Inger Johanne îşi cunoştea bine treaba. Era un autentic *profiler*.

Inger Johanne o înţelegea pe Hanne Wilhelmsen şi o lăsa în pace. Iar aceasta părea să-i aprecieze compania.

— Oh, nu! gemu Inger Johanne, închizând ochii. Nu ea.

Hanne îşi ridică privirea din romanul ei şi se uită la ecran.

— N-o să iasă din televizor ca să te prindă, o linişti, după care îşi continuă lectura.

— Dar de ce trebuie *întotdeauna*…, începu Inger Johanne şi răsuflă adânc. De ce a devenit ea autoritatea absolută în materie de crime şi de criminali?

Odată, Inger Johanne părăsise — în semn de protest şi în toiul unei emisiuni în direct — un studio de televiziune. De atunci nu mai fusese niciodată invitată.

— Pentru că n-ai vrut să devii tu, îi răspunse cu un zâmbet Hanne.

Wencke Bencke era cea mai cunoscută autoare de romane poliţiste din ţară. După o existenţă de femeie acră, excentrică şi inaccesibilă, cu un an în urmă intrase în lumina reflectoarelor. În acea perioadă, o serie de vedete fuseseră asasinate una după alta. Poliţia nu izbutea să-i dea de cap acestui caz. Inger Johanne se pomenise implicată, în ciuda voinţei ei, dar şi ea se gândise multă vreme că aceste crime n-aveau un motiv real şi nici nu exista vreo legătură între ele. Wencke Bencke devenise experta preferată a mass-mediei. Analiza sa era impresionantă, în privinţa personalităţii criminalilor şi a logicii absurde, dar ea se păstra la o distanţă ironică faţă de poliţie. Totul dădea bine pe sticlă.

În acea toamnă, îşi publicase al optsprezecelea roman. Cel mai bun. Personajul central al acestuia era o autoare de romane poliţiste care omora din plictiseală. În trei luni, cartea se vânduse în o sută douăzeci de mii de exemplare, iar drepturile de autor fuseseră cumpărate la iuţeală de peste douăzeci de edituri din străinătate.

Doar câteva persoane, printre care Inger Johanne şi Yngvar, ştiau că romanul vorbea despre însăşi Wencke Bencke. Ştiau totul, fără să poată dovedi ceva. Scriitoarea

avusese grijă de asta. Urmele pe care le lăsase erau inutilizabile ca probe, dar suficiente pentru Inger Johanne Vik. Şi aveau menirea s-o sâcâie, era convinsă de asta.

Wencke Bencke nu fusese deranjată nici pentru cea mai neînsemnată crimă.

Din vreme în vreme, când o chinuia insomnia, după ce văzuse zâmbetul larg al lui Wencke Bencke pe deasupra vitrinei cu alimente congelate de la Maxi sau după ce aceasta îi făcuse semne largi pe Hauges vei, seara târziu, Inger Johanne era muncită de gândul că acele crime fuseseră comise pentru a o tortura pe ea. Pur şi simplu, nu înţelegea de ce. Toamna trecută, când se ducea la cabană cu puştoaicele, la o intersecţie de pe Ullernchausseen, o maşină se oprise în dreptul ei. Şoferiţa a arătat cu degetul spre cer şi a claxonat scurt, după care a luat-o la dreapta. Era Wencke Bencke.

Întâmplare, ofta invariabil Yngvar. Oslo era un oraş mic, iar Inger Johanne trebuia să uite odată de cazul respectiv.

În loc de asta, ea venise la Hanne Wilhelmsen. La început, mânată de curiozitate. Hanne era o legendă pentru rarele persoane care încă mai vorbeau despre ea. Dacă cineva o putea ajuta pe Inger Johanne s-o înţeleagă pe Wencke Bencke, aceasta era însăşi Hanne. Firea calmă, aproape indiferentă a fostei inspectoare principale avea un efect liniştitor. Ea opunea intuiţiei şi impetuozităţii lui Inger Johanne o analiză făcută la rece şi propria sa indiferenţă. Dar Hanne asculta întotdeauna cu răbdare.

— Poliţia este complet blocată, declara în studio scriitoarea, potrivindu-şi ochelarii. Rar îi poţi vedea atât de pierduţi. Cazul lor pare scos mai degrabă dintr-un roman poliţist de modă veche decât din realitate.

Moderatorul se aplecă înainte. Imaginea îi arăta pe amândoi. Erau întorşi unul spre celălalt, ca şi cum şi-ar fi împărtăşit un secret.

— Ah, da? întrebă, cu gravitate, bărbatul.

— Bineînţeles. În jurul preşedintei se afla un întreg dispozitiv de securitate, după cum ne-au arătat numeroasele reportaje din ultimele douăzeci şi patru de ore. Printre altele, camere de supraveghere pe culoarul din…

— Nu-i da atenţie, murmură Hanne. Putem să închidem.

Inger Johanne luase o pernă şi o strângea la piept fără să-şi dea seama.

— Nu, răspunse pe un ton liniştit. Vreau să ascult.

— Eşti sigură?

Inger Johanne dădu afirmativ din cap şi îşi plimbă ochii din nou pe ecran. Hanne o privi câteva secunde, apoi ridică din umeri şi îşi continuă lectura.

— …cu alte cuvinte, cam ca în *Misterul camerei galbene*[1], zâmbi Wencke Bencke. Nimeni nu iese din cameră, nimeni nu intră…

— De unde ştie ea? se întrebă Inger Johanne. Ei, drăcie, cum reuşeşte ea să ştie întotdeauna ce face poliţia? Ei nu o pot suferi, dar…

— Sediul poliţiei este etanş ca o strecurătoare, răspunse Hanne, parând, în sfârşit, interesată de dezbaterea din studio. Nu-i nicio noutate…

Inger Johanne se uită la ea. Hanne îşi închisese cartea, care îi alunecă de pe genunchi fără ca ea să bage de seamă. Scaunul cu rotile înaintă puţin. Ea luă

[1] *Misterul camerei galbene* — roman poliţist al jurnalistului şi scriitorului francez Gaston Leroux (1868–1927), creatorul eroului Rouletabille, reporter-detectiv (n. t.).

telecomanda pentru a da sonorul mai tare. Se aplecase în faţă ca şi cum s-ar fi temut să nu scape vreun amănunt din povestirea scriitoarei. Îşi scoase încet ochelarii, fără să scape nicio clipă din ochi televizorul.

Aşa trebuie să fi fost înainte, se gândi Inger Johanne. La fel de însufleţită, cu mintea la fel de trează. Atât de diferită de persoana aflată în detenţie voită, care citeşte romane într-un apartament somptuos din Vestkant. Hanne părea mai tânără, mult mai tânără. Ochii îi străluceau. Îşi umezi buzele şi, cu un gest lent, îşi dădu părul după ureche. Un diamant captă lumina intrată pe fereastră şi sclipi. Când Inger Johanne deschise gura ca să spună ceva, Hanne ridică, aproape imperceptibil, un deget poruncitor.

— *Mergem la sediul Guvernului*, anunţă prezentatorul, mulţumindu-i, cu un semn din cap, scriitoarei. *Prim-ministrul trebuie să se întâlnească aici…*

— Sună, o sfătui Hanne, închizând televizorul.

— Să sun? La cine trebuie să sun?

— La poliţie. Cred că au făcut-o de oaie.

— Dar… La urma urmei, sună-i tu! Eu nu ştiu… Nu cunosc…

— Ascultă-mă!

Hanne îşi întoarse scaunul spre ea.

— Sună-l pe Yngvar.

— Nu pot.

— V-aţi certat. Asta am înţeles eu, când ai venit să cauţi refugiu aici. Trebuie să fie ceva grav, altfel n-ai fi plecat cu micuţele. Dar puţin îmi pasă. Nu mă interesează.

Inger Johanne îşi dădu seama că avea gura căscată şi o închise cu un plescăit sonor.

— Chestia asta, în orice caz, e mai importantă, continuă Hanne. Dacă Wencke Bencke dispune de informaţii exacte, lucru pe care avem toate motivele să-l credem, ăia au făcut o tâmpenie atât de mare, încât…

Şovăi, ca şi cum nu îndrăznea să-şi creadă, cu adevărat, propria teorie.

— Tu eşti cea care cunoaşte poliţia din Oslo, obiectă cu o voce fără timbru Inger Johanne.

— Nu. Nu cunosc pe nimeni. Trebuie să-i suni. Dă-i un telefon lui Yngvar. El o să ştie ce să facă.

— Atunci, spune, o rugă Inger Johanne cu ezitare în glas, dând deoparte perna. Ce e aşa de important? Ce a făcut poliţia?

— E mai degrabă ceva ce n-a făcut. Şi, în general, e mai rău de atât.

11.

În faţa liftului de la etajul trei al sediului poliţiei, Yngvar Stubø nu se simţea în largul său. Încă nu putuse să sune acasă. Gândul că nu făcuse bine când părăsise pe furiş liniştea matinală a căminului lor, fără să fi încercat să-i vorbească lui Inger Johanne, îl apăsă tot mai mult, cu fiecare oră.

Warren Scifford trebuie să fi luat un mic dejun ca la carte. Refuzase de două ori invitaţia la masă. Lui Yngvar i se lipise burta de şira spinării şi începea să fie agasat de preumblarea aparent fără rost a americanului prin birourile din Grønlandsleiret 44. Tipul comunica tot mai puţin cu intermediarul său norvegian. Din când în când, se scuza şi dădea câte un telefon, îndepărtându-se de

Yngvar atât de mult, încât acesta nu prindea nimic din conversaţie. Dat fiind că n-avea nici cea mai mică idee cât timp va fi ocupat Warren, nu putea profita de ocazie pentru a încerca să dea de Inger Johanne.

— Tre' să plec, declară Warren, închizându-şi telefonul mobil, în timp ce se apropie cu paşi mici.

— Unde mergem?

Yngvar îl aştepta de aproape un sfert de oră. Încercă totuşi să fie amabil.

— N-am nevoie de tine. Nu acum. Trebuie să mă întorc la hotel. Ai un număr?

Yngvar îi întinse o carte de vizită.

— Mobilul, îi preciză, întinzând un deget. Sună-mă la numărul ăsta când o să ai nevoie de mine. Trebuie să te urmez? Să-ţi găsesc o maşină?

— Ambasada a trimis deja una, răspunse Warren pe un ton glumeţ. Mulţumesc pentru ajutor. Ne vedem mai târziu?

O luă la fugă spre scară şi dispăru.

— Yngvar? Yngvar Stubø?

O femeie drăguţă şi zveltă venea spre el. Yngvar îi observă imediat pantofii. Tocurile acestora erau atât de înalte, încât era de neînţeles cum de izbutea femeia să rămână în picioare. Chipul ei se lumină când constată că era, într-adevăr, Yngvar. Se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz.

— Ce surpriză plăcută, răspunse Yngvar. (De data asta, zâmbetul îi era autentic.) A trecut un car de ani, Silje. Ce faci?

— Păi…

Ea îşi umflă obrajii şi suflă încet.

— Alergătură, după cum ştii. Toată lumea, fără excepţie, se speteşte pentru cazul preşedintei. Sunt aici de mai bine de douăzeci şi patru de ore şi ar trebui să mă consider fericită dacă n-or să treacă alte douăzeci şi patru până să mă pot duce acasă. Şi tu?

— Mulţumesc…

Silje Sørensen îi aruncă deodată o privire, de parcă descoperise ceva absolut nou în silueta înaltă, care părea înghesuită într-un sacou prea strâmt. Yngvar se întrerupse şi îşi duse la nas o mână încurcată.

— Tu i-ai dat de capăt poveştii ăleia cu furtul tablourilor lui Munch, spuse ea repede. Nu? Şi atacului cu mână armată de la NOKAS?

— Da şi nu, răspunse Yngvar, privind în jurul lui. În povestea cu tablourile lui Munch, da, dar în aia cu NOKAS, nu în mod direct. Însă…

— Tu cunoşti toate cazurile de atacuri armate, Yngvar. Mai bine decât o groază de oameni, nu?

— Da, am lucrat în…

— Vino!

Inspectoarea Silje Sørensen îl apucă de mânecă şi o luă din loc. El o urmă fără chef. Senzaţia că era tratat ca un câine fără zgardă i se întărea tot mai mult. Desigur, în tinereţe lucrase în sediul poliţiei, dar acolo nu se simţea la el acasă şi nu prea ştia unde intenţiona să-l ducă Silje.

— Ce faci la noi? îl întrebă ea, cu sufletul la gură, gonind pe culoar şi ţăcănind cu tocurile pe pardoseală.

— Ca să fiu sincer, nu prea ştiu.

— Zilele astea, nimeni nu mai e sigur de nimic, zâmbi ea.

Ajunseră, în cele din urmă, în faţa unei uşi albastre, anonime. Silje Sørensen bătu şi deschise fără să aştepte

răspuns. Yngvar o urmă. Un tip între două vârste stătea în faţa a trei ecrane şi a unei mobile ce semăna cu o masă de mixaj dintr-un studio de înregistrări. Acesta se întoarse la iuţeală şi murmură un salut, după care se concentră din nou asupra muncii lui.

— Dânsul este şeful de departament Stubø, de la Kripos, îl prezentă Silje.

— „Noul Kripos", o corectă cu un zâmbet Yngvar.

— Ce nume ridicol, mormăi tipul de la masa de mixaj. Eu sunt Frank Larsen. Inspector de poliţie.

Tipul nu întinse mâna. Ochii lui erau în continuare pironiţi la monitoare. Imagini în alb-negru, realizate într-o benzinărie foarte frecventată defilau în mare viteză pe ecran.

— Puţini oameni cunosc mai bine decât Ingvar problema atacurilor armate din Østland, explică Silje Sørensen, apropiind două scaune de masa impozantă. Hai, stai jos.

Inspectorul Larsen părea mai interesat. Îi zâmbi iute lui Yngvar, în timp ce degetele îi alergau cu viteza fulgerului pe o tastatură. Ecranul se întunecă şi după câteva secunde apăru o altă imagine. Un bărbat ieşea pe o uşă batantă. Camera probabil că fusese montată pe acoperiş, fiindcă tipul era filmat de deasupra. Acesta aproape că se lovi de un stativ de prezentare şi îşi trase cascheta mai pe frunte.

— N-am avut timp să facem ordine în interogatoriile martorilor, murmura Silje, în timp ce poliţistul umbla la butoane, ca să facă imaginea mai clară. Dar, în orice caz, în clipa de faţă mă frapează o chestie. Bărbatul ăsta sau, mai degrabă, bărbaţii ăştia — pentru moment, credem că e vorba de doi tipi — au vrut să fie văzuţi de lucrători.

A trăncănit şi s-a făcut remarcat. Dar nu a vrut să fie prins de obiectivul camerei. N-avem nicio imagine cât de cât precisă a feţei lui. Sau, mă rog, a feţelor lor.

Frank Larsen făcu să apară imaginea pe al doilea monitor.

— Uite, vezi? îi arătă el. E clar că ştie unde sunt plasate camerele. Aici îşi trage cascheta…

Toate privirile se întoarseră spre monitorul marcat cu A.

— …şi aici îşi întoarce capul.

Monitorul B îl arăta pe bărbatul care se apropia de casă, întors oarecum într-o parte.

— Dacă ştiau unde sunt camerele, înseamnă că fuseseră deja aici.

Yngvar vorbea încet şi urmărea fascinat monitorul C, pe care imaginea vagă şi depărtată a unui bărbat devenea din ce în ce mai clară. Era filmat din lateral-spate. Şapca îi ascundea cea mai mare parte a feţei, dar maxilarul şi nasul impunător erau la vedere. Era prea devreme pentru a se exprima, însă Yngvar avea impresia că recunoaşte conturul unei bărbi tunse scurt.

— Şi dacă au făcut o recunoaştere în prealabil, a continuat el, ar trebui să găsim nişte imagini mai bune, dintr-o vizită precedentă.

— Slabe speranţe, răspunse Frank Larsen prost dispus, de parcă simpla idee de a trece în revistă alte înregistrări l-ar fi demoralizat. În general, benzinăriile le şterg după câteva săptămâni. Orice nătâng o ştie. O ştiu şi ăştia, cu siguranţă. E de-ajuns să se informeze cu suficient timp înainte, şi treaba e gata. Iar aici este gata.

Arătătorul lui grăsuţ atinse monitorul C.

Bărbatul din imagine era solid, iar bărbia îi era, într-adevăr, acoperită de o barbă scurtă şi îngrijită. Partea de sus a nasului şi ochii îi erau ascunşi, dar de sub cozoroc apărea un nas extraordinar de mare şi de coroiat. Sub şapcă, craniul îi era, ca să zicem aşa, ras. Un ineluş masiv îi atârna la urechea dreaptă.

— Am impresia că l-am mai văzut, murmură Silje. Şi ceva îmi spune că are legături cu mediul jefuitorilor cu mână armată. Dar…

— S-a tuns, o întrerupse Yngvar, apropiindu-şi scaunul de masă. Şi şi-a lăsat barbă. Şi inelul din ureche e de dată destul de recentă. Problema…

Zâmbi larg şi puse un deget pe ecran.

— …e că de un asemenea nas nimeni nu poate scăpa.

— Ştii cine e?

Frank Larsen părea foarte sceptic.

— Nu vezi mare lucru din tipul ăsta.

— Este Gerhard Skrøder, răspunse Yngvar, lăsându-se pe spătarul scaunului. E poreclit Cancelarul. A vorbit atâta prin oraş, încât o bucată de vreme s-a crezut că a jucat un rol în atacul armat de la NOKAS. Dar s-a văzut că nu era decât vrăjeală. În schimb, furtul tablourilor de Munch…

Degetele lui Frank Larsen începuseră iar să se mişte, în timp ce Yngvar vorbea. Într-un colţ al încăperii, o imprimantă începu să zumzăie.

— Nu i s-a putut reproşa niciodată nimic, dar dacă vrei să ştii părerea mea, a fost implicat.

Silje Sørensen se duse să ia foaia de hârtie din imprimantă şi o examină un scurt moment înainte de-a i-o întinde lui Yngvar.

— Eşti la fel de sigur?

Nu conta că imaginea fusese proastă. După o prelucrare informatică minuţioasă, devenise cel puţin clară. Yngvar dădu din cap şi puse un deget pe fotografie. Un nas colosal, spart într-o încăierare din închisoare, în 2000, şi „aranjat" doi ani mai târziu, în cursul unei altercaţii cu poliţia, nu lăsa loc niciunui dubiu.

Gerhard Skrøder provenea, fără nicio îndoială, dintr-o familie onestă şi era un bandit notoriu. Tatăl lui ocupa un post foarte înalt în administraţia publică. Mama lui era deputată de centru-stânga în parlament. Sora lui era avocat comercial, iar fratele mai mic tocmai intrase în echipa naţională de atletism. În ceea ce-l priveşte, Gerhard fugea de poliţie de când avea treisprezece ani, cu un succes foarte variabil.

Atacul armat de la NOKAS din Stavanger, de anul trecut, fusese cel mai mare din toată istoria Norvegiei şi costase viaţa unui poliţist. Niciodată nu se mai concentraseră atâtea forţe pentru rezolvarea unui caz. Iar rezultatele veniseră cu promptitudine. Procesul urma să aibă loc puţin după Crăciun. Gerhard Skrøder fusese multă vreme sub lumina reflectoarelor, dar la sfârşitul iernii scăpase. Dat fiind că ancheta în cazul NOKAS implica trecerea în revistă a tuturor celor cunoscuţi ca atacatori cu mână armată, numele lui a apărut totuşi în alte circumstanţe aproape la fel de interesante. Când tablourile lui Munch *Strigătul* şi *Madona* fuseseră furate în plină zi, în august 2004, Gerhard Skrøder era în Insula Mauritius, la braţul unei blondine de optsprezece ani şi fără cazier judiciar. Lucrul fusese dovedit. Cu toate acestea, Yngvar era convins că tipul jucase un rol preponderent în pregătirea delictului. Dar era imposibil să aducă probe.

— Dă-mi să văd, ceru Frank Larsen, întinzând mâna ca să primească poza.

O studie îndelung.

— Vreau să te cred, declară, în sfârşit, frecându-se la ochi cu pumnii. Dar poţi avea amabilitatea să-mi explici de ce este implicat un tâlhar într-o operaţie de acoperire legată de răpirea preşedintei americane?

Îşi aţinti asupra lui Yngvar ochii obosiţi.

— Poţi să-mi spui? Ha? Răpirea preşedintei americane e ceva mai diferit decât ceea ce fac de obicei tipii ăştia, nu? Tipii în cauză nu se gândesc decât la o chestie: la bani. Şi, după câte ştiu eu, nu s-a primit nici urmă de cerere de răscumpărare. Nici cea mai mică…

— Te înşeli, îl întrerupse Yngvar. Nu se gândesc numai la bani. Se gândesc şi… la prestigiu. Dar trebuie să-ţi dau dreptate într-o privinţă. Nu cred nicio clipă că ar fi răpit-o pe preşedinta americană. De fapt, cred că Gerhard Skrøder n-are habar de nimic. După mine, a acceptat, pur şi simplu, o misiune bine plătită.

Aruncă încă o privire la fotografie.

— Au făcut în aşa fel încât să ştim cu exactitate unde sunt. La orice oră din zi şi din noapte. Cu siguranţă că, pentru a-i băga la răcoare, n-o să vă ia mai mult de o oră.

Apoi se bătu pe burtă şi făcu o strâmbătură:

— Dar acum *trebuie* să mănânc. Vă urez succes!

12.

O femeie se apropia de lac. Îmbrăcămintea ei nu era potrivită cu vremea. Cerul cenuşiu se unea cu apa, iar la numai o sută de metri de mal, valurile erau albe.

Dimineaţa fusese foarte promiţătoare, aşa că ea îşi asumase riscul de a nu lua nicio haină de lână. Toată călătoria până la Ullevålseter decursese bine, dar regreta că pe drumul de întoarcere hotărâse să facă un ocol pe la Øyungen.

Se ducea la Skar, unde lăsase micul Fiat, în care fiul său ar fi preferat să n-o mai vadă. Această femeie îşi sărbătorise cei optzeci de ani. La sfârşitul petrecerii, descoperise că, în cuiul de la intrare, unde stătea de obicei, cheia de contact nu mai era. Bineînţeles că fiul ei nu se gândea la ceva rău. Totuşi, femeia resimţea ca pe o provocare faptul că el îşi lua asemenea libertăţi şi se considera un judecător mai bun decât ea în privinţa propriei sănătăţi. Din fericire, avea o dublură a cheii în cutia de bijuterii.

Se simţea sprintenă ca o mânză: plimbările prin pădure şi pe câmpuri erau cele care o menţineau în această stare. Micile atacuri cerebrale care o necăjeau la răstimpuri o zăpăceau puţin, dar cu picioarele n-avea nicio problemă.

Îngheţase şi suferea din cauza unei neplăcute nevoi de-a urina. Avea obiceiul să se uşureze prin pădure, dar ideea de a se dezbrăca în bătaia vântului muşcător o făcu să-şi zorească paşii pentru a ajunge la maşină.

Era imposibil. Trebuia să găsească un loc potrivit.

Chiar înainte de stăvilar, o luă spre nord şi îşi croi drum printre mestecenii încărcaţi de mâţişori şi de frunze lipicioase, de un verde-deschis. O pantă făcea ca înaintarea să devină dificilă. Bătrâna doamnă îşi puse cu grijă picioarele încălţate cu cizme pe o tufă de iarbă, apucă o creangă şi se lăsă să alunece în adâncitura de un metru şi jumătate. În clipa când era gata să-şi dea jos pantalonii, îl văzu.

Părea că doarme liniştit. Un braţ îndoit îi proteja chipul. Muşchiul de sub el era gros şi moale, ramurile de jos ale mesteacănului îl acopereau aproape ca o plapumă.

— U-hu, strigă femeia, fără să-şi descheie pantalonii. He-ei!

Bărbatul nu-i răspunse.

Ea păşi cu multă greutate peste un bolovan şi nimeri cu piciorul într-o băltoacă. O creangă o plesni peste obraz. Îşi înăbuşi ţipătul, ca dintr-un fel de grijă pentru omul lungit sub copaci. Gâfâind, ajunse, în sfârşit, lângă el.

Pulsul i se acceleră. Ameţită, îi ridică cu precauţie braţul. Ochii care o fixau erau căprui. Căscaţi. Iar o musculiţă umbla pe unul dintre ei.

Femeia nu ştia ce să facă.

În ciuda veşnicelor mustrări ale fiului său, nu avea telefon mobil. Lucrurile astea îţi stricau plăcerea vieţii în aer liber şi puteau să-ţi dea un cancer al creierului.

Bărbatul avea un costum de culoare închisă şi pantofi frumoşi, plini de noroi. Bătrâna doamnă simţea că îi vine să plângă. Era atât de tânăr, se gândi ea, cu siguranţă că n-avea mai mult de patruzeci de ani. Chipul îi era liniştit, sprâncenele lui semănau cu un zbor de păsări deasupra ochilor larg deschişi. Gura îi era albăstruie şi, timp de câteva secunde, ea se gândi că poate ar fi trebuit să-l reanimeze. Îl trase de reverul sacoului, pentru a ajunge la nivelul inimii, în ideea neprecizată că acolo trebuia să acţioneze. Din buzunarul interior al hainei lui căzu un obiect. Era un soi de portofel, crezu ea şi îl luă de jos. Apoi se ridică, ca şi cum ar fi înţeles că un masaj cardiac n-ar avea niciun efect asupra unui cadavru rece de câteva ore. Încă nu băgase de seamă gaura pe care un glonţ o făcuse în tâmpla bărbatului.

Se simţi cuprinsă de o greaţă violentă. Îşi ridică încet mâna dreaptă. Aceasta părea atât de departe, atât de scăpată de sub control! Frica o îndemna să plece, să ajungă la drum, drumul forestier unde era întotdeauna lume. Cu un gest reflex, îşi băgă în haină carneţelul de piele neagră şi urcă de-a buşilea panta. Piciorul drept o trădă, deveni insensibil şi nu o mai susţinu. Bătrâna doamnă ieşi din tufişuri şi ajunse la drum mulţumită acelei voinţe de fier care o ţinuse în formă optzeci de ani şi cinci zile.

Apoi se prăbuşi leşinată.

13.

— Nu avem nimic de discutat, tranşă Inger Johanne.

— Dar…

— Stop. Te-am avertizat, Yngvar. Ţi-am spus aseară, eram sigură că înţelegi cât de serioasă este problema, dar puţin ţi-a păsat. Însă nu te-am sunat pentru asta.

— Nu poţi să iei…

— Yngvar, nu mă obliga să ridic vocea. O s-o sperii pe Ragnhild.

Era o minciună sfruntată. Nu se auzea nici cel mai slab gângurit din fundal, iar fetiţa nu era niciodată pe deplin liniştită atunci când nu dormea.

— Ai plecat cu adevărat? *În mod serios*? Ţi-ai pierdut minţile?

— Poate. Puţin.

Lui i se păru că vorbele ei ascundeau un zâmbet şi răsuflă ceva mai uşurat.

— Sunt îngrozitor de dezamăgită, continuă Inger Johanne. Şi furioasă pe tine. Dar despre asta o să putem vorbi mai târziu. Acum trebuie să mă ascul…

— Am dreptul să ştiu unde este Ragnhild.

— E cu mine şi îi este bine. Acum ascultă-mă, şi îţi jur că o să te sun mai târziu ca să vorbim despre toate astea. Promisiunea mea valorează ceva mai mult decât a ta. Ştim asta amândoi.

Yngvar strânse din dinţi. Îşi ridică pumnul pentru a lovi în ce avea mai la îndemână. Nu găsi decât peretele. Un aspirant în uniformă se opri brusc pe coridor la trei metri de el. Yngvar lăsă mâna în jos, dădu din umeri şi zâmbi cu mare caznă.

— E adevărat ce a spus Wencke Bencke la televizor? dori să afle Inger Johanne.

— Nu, gemu Yngvar. Nu ea… Te rog…

— Acum ai să mă *asculţi*!

— De acord.

— Scrâşneşti din dinţi.

— Ce vrei?

— E adevărat că obiectivele camerelor de supraveghere arată că nimeni n-a intrat în camera preşedintei şi nimeni n-a ieşit? Vreau să spun: între momentul când s-a culcat şi cel în care i-a fost constatată dispariţia?

— Nu pot să-ţi răspund.

— Yngvar!

— Sunt obligat de datoria mea de a păstra tăcerea, după cum ştii.

— Ai vizionat filmele care arată ce s-a întâmplat *după*?

— N-am vizionat absolut nimic. Sunt omul de legătură al lui Warren, nu anchetatorul însărcinat cu cazul dispariţiei preşedintei.

— Tu înţelegi ce-ţi spun?

— Da, dar nu am nimic de-a face cu…

— Când e cel mai mare haos la locul unei crime, Yngvar?

El îşi muşcă unghia degetului mare. Vocea lui Inger Johanne era diferită. Tonul rănit, furios i se atenuase, nu se mai auzea. O asculta pe Inger Johanne aceea din realitate, aceea care nu încetase niciodată să-l fascineze cu modul ei aproape socratic de a-l face să vadă lucrurile cu alţi ochi şi din alte puncte de vedere decât cele cu care fusese obişnuit în aproape cele trei decenii petrecute în poliţie…

— În momentul în care este descoperită crima, răspunse el sec.

— Şi?

— Şi în momentele următoare, şovăi el. Înainte ca zona să fie închisă şi sarcinile împărţite. În timp ce totul e… cu fundul în sus.

Înghiţi în sec.

— Iată, murmură Inger Johanne.

— Drace! mormăi Yngvar.

— Preşedinta n-a avut nevoie să se evapore în timpul nopţii. A putut face asta după. După ora şapte, când toată lumea o credea deja dispărută.

— Dar… nu era acolo! Camera era goală şi s-a găsit un bilet de la răpitori…

— Iar asta o ştia şi Wencke Bencke. După cum o ştie şi toată Norvegia, la ora asta. Ce rol avea mesajul, după părerea ta?

— Să spună că…

— Genul ăsta de mesaje determină creierul să tragă nişte concluzii anapoda, îl întrerupse Inger Johanne,

nerăbdătoare. Ne face să credem că lucrul acela s-a întâmplat deja. Pariez că băieţii de la *Secret Service* au aruncat o privire rapidă în jurul lor când l-au citit. Acela e un apartament imens, Yngvar. Probabil că s-or fi uitat în baie şi poate că or fi deschis un dulap-două. Dar biletul acela voia mai ales să-i facă să-şi ia tălpăşiţa de acolo. Cât mai iute posibil. Şi pentru că în cadrul unei crime clasice e destulă agitaţie, îmi închipui prea bine ce-o fi fost la Hotel Opera ieri-dimineaţă. Cu autorităţile celor două ţări şi…

Între ei se aşternu o tăcere deplină.

Yngvar o auzi, în sfârşit, pe Ragnhild. Chicotea în timp ce-i vorbea cineva. El nu distingea cuvintele. Îi era, de asemenea, greu să-şi dea seama dacă vorbele erau rostite de un bărbat sau de o femeie. Vocea era groasă, răguşită, dar parcă nu i se potrivea prea bine unui bărbat.

— Yngvar!

— Sunt tot aici.

— Trebuie să le ceri să verifice înregistrările din ora de după declanşarea alarmei. Am impresia că în cele cincisprezece-douăzeci de minute care au urmat s-a petrecut ceva.

El nu răspunse.

— Mă auzi?

— Da. Unde eşti?

— Te sun diseară. Ţi-am promis.

Ea închise.

Yngvar rămase câteva clipe cu ochii la telefon. Foamea nu-l mai chinuia, n-o mai simţea.

14.

Fayed Muffasa era cu patru ani mai mare decât fratele lui. Semănau mult unul cu celălalt. Cel mare avea părul mai scurt şi se îmbrăca mai elegant decât Al Muffet, care purta blugi şi cămaşă ecosez, din flanelă. Când a sosit fratele lui, Al tocmai se aşezase la volan, ca să-şi ducă la şcoală fiica mezină. Fayed a coborât din maşina închiriată tot numai zâmbet.

Ce seamănă cu mine, se gândi Al, întinzându-i mâna. *Uit mereu cât de mult semănăm.*

— Bine ai venit, îi ură cu gravitate. Ai sosit mai repede decât credeam.

— Nu contează, răspunse Fayed, ca şi cum el ar fi fost cel pentru care chestia asta pica prost. Salut, Louise!

Se aplecă spre geamul maşinii şi se uită înăuntru.

— Ce mare te-ai făcut, strigă, făcându-i semn fetei să coboare geamul. Eşti chiar tu, Louise, nu-i aşa?

Ea deschise portiera şi ieşi.

— Salut, răspunse timidă.

— Ce frumoasă eşti! exclamă Fayed, îndepărtându-şi braţele. Şi ce frumos e aici! Aerul e nemaipomenit!

Respiră adânc şi zâmbi cu toţi dinţii.

— Ne simţim bine, răspunse Al. Tu o să…

O porni spre casă. Cheile scoaseră un clinchet. El deschise larg uşa.

— Stai jos, îl invită pe Fayed, arătând cu degetul spre bucătărie. Dacă ţi-e foame, caută-ţi ceva de mâncare. În termos mai e cafea.

— Super, zâmbi Fayed. Mi-am adus ceva de citit. O să-mi caut un fotoliu confortabil şi o să mă destind. Când te întorci?

Al aruncă o privire la ceasul de mână şi ezită.

— Cam într-o oră. Mai întâi trebuie s-o duc pe Louise şi după aia am de făcut un mic drum în oraş. Trei sferturi de oră, aş spune.

— Atunci, pe curând, încheie Fayed, intrând în casă.

Uşa de fier forjat se trânti în urma lui.

Louise se instalase din nou la locul ei. Al Muffet conduse încet maşina pe aleea cu pietriş şi ieşi în şosea.

— Mi s-a părut foarte simpatic, îi mărturisi Louise.

— Fără îndoială.

Drumul era prost. Încă nu fuseseră astupate multele găuri rămase în urma iernii. În fond, pe Al Muffet îl durea în cot. Drumul neregulat obliga maşinile să încetinească. Ocoli o colină aflată la câteva sute de metri de proprietatea lui şi opri.

— Ce faci, tati?

— Mă duc să fac pipi, răspunse el, cu un zâmbet rapid, şi ieşi.

Traversă şanţul şi se apropie de tufele dese din vârful deluşorului. Trecu uşor printre ierburi, având grijă să rămână ascuns după arţarii înalţi care creşteau lângă o stâncă aflată în echilibru la capătul unui mic promontoriu.

Fayed ieşise din casă. Stătea pe alee la jumătatea drumului dintre casă şi şosea şi se uita în jurul lui. Păru că şovăie şi apoi o luă cu paşi rari spre gard. Steguleţul de pe cutia de scrisori era coborât, factorul poştal încă nu trecuse. Fayed examină cutia, pe care Louise avusese voie s-o vopsească în urmă cu un an. Era roşie ca o maşină a pompierilor, împodobită pe fiecare parte cu un cal albastru în galop.

Fayed se îndreptă şi porni spre casă. Avea un scop mai precis, aşa că îşi grăbi paşii. Ajuns la maşina închiriată, se urcă în ea. Dar nu o porni. Lăsa impresia că vorbeşte la un telefon mobil, dar, de la distanţa aia, era greu de spus.

— Tati! Vii?

Al se trase înapoi, şovăind.

— Vin, mormăi, trecând printre tufişuri. Vin imediat.

Îşi scutură praful şi crenguţele prinse de haine şi se aşeză la volan.

— O să întârzii foarte rău, se plânse Louise. E a doua oară în luna asta, şi e vina ta!

— Da, da, murmură Al Muffet absent şi demară.

Poate că fratele lui o avea nevoie să se odihnească. Poate că nu-i era prea foame. Nu era normal să ia puţin aer după o călătorie atât de lungă cu maşina? Dar de ce se urcase iar în maşină? Dar de ce venise şi de ce fusese atât de amabil, mai amabil decât în toate amintirile lui Al?

— Uită-te pe unde mergi, ce naiba?

Răsuci cu putere volanul spre dreapta şi evită la ţanc să iasă de pe şosea. Maşina derapă în direcţia opusă, iar el apăsă, cu un gest reflex, pedala de frână. Roata din spate patină, alunecând în şanţ. Al Muffet lăsă frâna, iar maşina porni din nou şi se opri de-a curmezişul drumului.

— Da' ce ai? ţipă Louise.

Doar un mic acces de paranoia, se gândi Al Muffet, încercând să facă maşina să demareze din nou.

— Totul e bine, scumpa mea, răspunse el. Totul e cum nu se poate mai bine.

15.

Preşedinta americană pierduse complet noţiunea timpului.

Încercase să se concentreze ca să-şi dea seama cât e ceasul.

În momentul în care urcaseră în maşină, îi luaseră ceasul şi-i puseseră o cagulă pe cap. O făcuseră atât de brusc, încât nu opusese nici cea mai mică rezistenţă. Îşi recăpătase stăpânirea de sine abia când demarase motorul. Apreciase că drumul a durat ceva mai puţin de o jumătate de oră. Bărbaţii nu scoseseră nicio vorbă, aşa că a putut număra în linişte. Îi legaseră mâinile în faţă, nu în spate. Stând singură pe banchetă, putea să-şi folosească degetele. De fiecare dată când ajungea la şaizeci, îşi apuca degetul următor. Când treceau zece minute şi nu-i mai rămâneau degete, îşi făcea un semn pe mână, cu o unghie lungă şi bine îngrijită. Durerea o ajuta să-şi aducă aminte. Trei semne. Treizeci de minute. Mai mult sau mai puţin de o jumătate de oră.

Oslo nu era mare. Un milion de locuitori? Mai mult?

Singurul lucru care îi îngăduia să vadă prin încăpere era becul chior, de un roşu spălăcit, care părea montat chiar pe zid, alături de uşa închisă. Îşi pironi ochii asupra lui şi respiră adânc.

Trebuie să fi fost aici de câtăva vreme. Oare să fi adormit? Îşi făcuse nevoile într-un ungher al camerei. Nu fusese uşor să-şi dea jos pantalonii având mâinile legate, dar reuşise. Mai complicat fusese să-i îmbrace la loc. De câte ori se dusese la cutia de carton plină cu hârtie de jurnal? Încercă să-şi amintească, să socotească, să-şi dea seama cât timp trecuse.

Probabil că dormise.

Oslo nu era mare.

Nu foarte mare. Sub un milion de locuitori.

Suedia era mai mare. Stockholmul era mai mare.

Concentrează-te. Respiră, judecă. Poţi s-o faci. Ştii asta.

Oslo era mic.

O jumătate de milion? O jumătate de milion.

Nu credea să fi dormit în maşină. Dar după aia?

Corpul îi era greu ca plumbul. Când se mişca, o durea. Probabil că stătuse mult în aceeaşi poziţie. Încercă să-şi depărteze cu precauţie picioarele. Remarcă, surprinsă, că făcuse pe ea. Mirosul nu o deranja, nu-l simţea deloc.

Respiră. În linişte. Ai dormit. Concentrează-te.

Îşi amintea sosirea cu avionul.

Oraşul urca pe dealurile care îl înconjurau. Fiordul rosese din maluri, pătrunzând până în inima capitalei.

Helen Lardahl Bentley închise ochii în penumbra roşie. Încercă să-şi reconstituie impresiile din momentul în care *Air Force One* se apropia de aeroportul situat la sud de Oslo.

La nord. Era în nordul oraşului, îşi aminti, în sfârşit.

Pădurile din jurul capitalei erau mult mai puţin sălbatice şi înfricoşătoare decât le zugrăveau legendele familiei, auzite pe vremea când şedea pe genunchii bunicii din partea mamei. Bătrâna nu pusese niciodată piciorul în ţara strămoşilor săi, dar imaginea pe care le-o înfăţişase copiilor şi nepoţilor era destul de impresionantă: Norvegia era frumoasă, înfricoşătoare şi plină de munţi ascuţiţi.

Nu era adevărat.

Prin hublourile avionului *Air Force One*, Helen Bentley văzuse cu totul altceva. Peisajul era atrăgător. Se vedeau coline şi dealuri cu petice de zăpadă pe versanţii unde nu bătea soarele. Copacii se îmbrăcau în acel verde luminos atât de potrivit cu anotimpul.

Cât era de mare Oslo?

Nu putuseră merge prea departe.

După câte înţelesese, hotelul se afla în plin centru. Într-o jumătate de oră nu putuse ajunge prea departe.

Luaseră mai multe viraje. Poate că fusese necesar, doar dacă nu cumva intenţionaseră s-o dezorienteze. Poate că nici nu părăsise centrul.

Dar, la fel de bine, putea să se fi înşelat. Să se fi încurcat la numărătoare. Oare să fi adormit? Să fi rămas, cu adevărat, trează?

În maşină nu adormise. Îşi păstrase sângele rece şi numărase secundele. Îşi simţea cele trei semne făcute pe vârful degetelor. Trei semne, treizeci de minute.

Cagula pe care i-o puseseră era jilavă şi mirosea ciudat.

Oare să fi adormit?

Ochii i se umplură de lacrimi. Îi deschise larg. Nu trebuia să plângă. O lacrimă îi căzu din colţul ochiului şi coborî pe lângă aripa nasului, spre gură.

Nu plânge.

Judecă. Deschide ochii şi judecă.

— Eşti preşedinta Statelor Unite, murmură, strângând din dinţi. Eşti preşedinta Statelor Unite, ce *Dumnezeu*?*

Îi era greu să-şi adune gândurile. Totul îi scăpa. Creierul parcă îi fusese absorbit într-un vârtej de imagini fără sens, aglomerate într-un patchwork tot mai delirant.

Responsabilităţi, îşi spuse, muşcându-şi limba până la sânge. *Am responsabilităţi. Trebuie să-mi vin în fire. Frica este un sentiment pe care îl cunosc. Sunt obişnuită cu frica. Am ajuns la cel mai înalt rang pe care îl poate atinge o fiinţă umană şi am fost deseori îngrijorată. N-am arătat asta nimănui, dar unii duşmani m-au înfricoşat. Ei au ameninţat tot ceea ce sunt şi reprezint. Nu m-am lăsat niciodată înfrântă. Frica îmi ascute spiritul. Frica mă face să fiu precaută.*

Sângele avea gustul dulceag al fierului cald.

Helen Bentley era obişnuită să-şi stăpânească frica.

Dar nu şi panica.

Panica o înţepenea. Nici chiar bine cunoscuta gheară care tocmai i se înfipsese în ceafă nu izbutea s-o smulgă din această stare de zăpăceală, din această frică paralizantă, care o asaltase când veniseră s-o ia din apartamentul ei de la hotel. Adrenalina nu o însufleţise, aşa cum i se întâmpla în cursul unei dezbateri animate sau al unei importante emisiuni de televiziune. Dimpotrivă. Când bărbatul aşezat pe marginea patului îi şoptise scurtul său mesaj, existenţa îi îngheţase atât de dureros, încât el trebuise s-o ajute să se ridice.

O singură dată în viaţă mai trăise acest sentiment.

De atunci trecuse o eternitate şi lucrul ăla ar fi trebuit să fie înghiţit de uitare.

Ar fi trebuit să fie înghiţit de uitare. Eu uitasem, în sfârşit.

Acum plângea în hohote tăcute. Lacrimile sărate se amestecau cu sângele care îi curgea din limba chinuită. Lumina de lângă uşă părea să devină mai vie, aruncând peste tot umbre ameninţătoare. Chiar şi când îşi închise ochii din nou se simţi închisă în tenebre roşii, primejdioase.

Trebuie să judec. Trebuie să am mintea limpede.

Oare să fi dormit?

Această pierdere totală a reperelor temporale o tulbura mai mult decât îşi imaginase. Vreme de câteva clipe avu impresia că fusese inconştientă mai multe zile la rând. Se stăpâni şi făcu o altă încercare de a judeca.

Ascultă. Ascultă zgomotele.

Ciuli urechea. Nimic. Tăcerea era absolută.

În timpul cinei lor târzii, prim-ministrul norvegian îi spusese că serbările aveau să fie zgomotoase. Că întreaga populaţie avea să participe la ele.

— *E ziua copiilor**, adăugase el.

Reconstituirea unui eveniment real era ceva tangibil. Un punct în care să-şi ancoreze ideile, ca să nu-i zboare asemenea unor hârtii duse de vânt. Nu voia să uite. Deschise ochii şi privi fix la lumina roşie.

Prim-ministrul se bâlbâise şi îşi consultase fiţuica.

— *Noi nu ne punem forţele armate să defileze*, precizase el, cu un accent puternic, *aşa cum fac alte ţări. Noi îi arătăm lumii pe copiii noştri**.

Nu auzise niciun strigăt de copil de când fusese adusă în acest buncăr gol, luminat de o înfricoşătoare lampă roşie. Nicio fanfară. Nimic altceva decât o linişte absolută.

Durerea de cap nu se dădea dusă. Aşa cum stătea, având mâinile legate cu fire subţiri de plastic, care îi tăiau pielea de pe încheieturi, nu-şi putea realiza ritualul obişnuit. Dezorientată, trebui să admită că singurul lucru pe care îl putea face era să-şi lase durerea să vină şi să nădăjduiască alinarea.

Warren, se gândi neputincioasă.

Apoi adormi, pradă celei mai feroce crize pe care o avusese vreodată.

16.

Stând în picioare la intersecţia lui Madison Avenue cu East 67th Street, Tom Patrick O'Reilly fusese cuprins de dorul de casă. Călătoria cu avionul durase mult, iar el nu putuse dormi. Între Riyad şi Roma, fusese singur. Avusese impresia că aparatul era condus de un robot. Când sosiseră la Roma, pilotul ieşise, în sfârşit, din cabină şi-l gratificase cu un semn din cap, apoi deschisese uşa avionului. Mai avea exact douăzeci de minute până la zborul următor, un zbor regulat spre Newark. Tom O'Reilly era convins că n-o să-l prindă. Totuşi, o femeie apăruse cine ştie de unde şi îl trecuse, ca prin farmec, prin toate controalele de securitate.

Drumul Riyad–New York abia dacă durase paisprezece ore, dar decalajul orar îl zăpăcise, îi dăduse o stare de rău. N-avea să se obişnuiască niciodată. I se părea că e mai greoi şi nu-şi mai aducea aminte de când nu-l mai duruse genunchiul atât de cumplit. Încercase zadarnic să-şi anuleze câteva întâlniri programate pentru după-amiază la New York.

Tot ceea ce voia era să se ducă acasă.

Ultima masă luată cu Abdallah se desfăşurase în tăcere. Mâncarea era, ca de obicei, bună. Abdallah îşi afişase zâmbetul lui de nepătruns, golind sistematic fiecare farfurie. Şi, ca de obicei, familia lui nu se afla de faţă. Erau doar ei, Abdallah şi Tom, într-o tăcere tot mai adâncă. După ce aduseseră la masă fructele, servitorii dispăruseră. Lumânările arseseră complet. Doar lămpile de pământ ars înşirate de-a lungul pereţilor îşi aruncau licărirea în încăpere. La sfârşit, Abdallah se ridicase şi plecase fără să spună nimic în afară de un „Noapte bună"

rostit cu calm. A doua zi de dimineaţă, Tom fusese trezit de un servitor. O limuzină venise după el, iar când se aşezase în maşină, avusese impresia că palatul era cu desăvârşire gol.

Nu se mai întorsese, iar acum stătea în colţul unei străzi din Upper East Side, cu un plic boţit în mână. Niciodată nu mai fusese atât de nehotărât, iar starea asta îl îngrijora, aproape că-l speria. Vulturul înspăimântător pictat pe cutia poştală parcă stătea să se repeadă la el. Îşi lăsă jos valijoara.

Bineînţeles că putea deschide plicul.

Încercă să se uite în jur fără ca gestul lui să pară prea ciudat. Trotuarele mişunau de lume. Maşinile claxonau cu furie. O bătrână cu un căţeluş sub braţ aproape că-l îmbrânci când trecu pe lângă el. Purta ochelari de soare în ciuda cerului cenuşiu şi a burniţei. Pe cealaltă parte a străzii, observă trei adolescenţi angajaţi într-o conversaţie animată. Tom avu impresia că se uitau la el. Buzele lor se mişcau, fără să-i poată auzi prin vacarmul metropolei. Când îi întâlni privirea, o fată îi zâmbi; îmbrăcată cu o fustă prea scurtă pentru vremea aia rece, împingea un landou. Lângă Tom se opri un bărbat. Acesta îşi aruncă o privire spre ceasul de mână şi deschise un jurnal.

Nu te lăsa cuprins de paranoia, se gândi Tom, trecându-şi o mână pe sub bărbie. *Sunt nişte oameni cât se poate de normali. Nu te urmăresc pe tine. Sunt americani. Nişte americani foarte obişnuiţi, iar eu sunt în ţara mea. Asta e ţara mea, iar aici sunt în siguranţă. Nu te lăsa cuprins de paranoia!*

Putea să deschidă plicul.

Putea să-l arunce.

Poate că trebuia să se ducă la poliţie.

Da, şi? Dacă era vorba de ceva ilegal, intra într-o belea cât casa, urmată de o anchetă urâtă, în care avea să fie confruntat cu faptul că plicul fusese introdus în ţară de el însuşi. Dacă totul mergea bine şi dacă Abdallah spusese adevărul însemna că-l trăda pe omul care se îngrijise de nevoile lui atâta amar de ani.

Încet, desfăcu plicul exterior. Îl scoase pe cel mic, pus cu faţa în jos. Nu era sigilat, ci doar lipit în mod obişnuit. Expeditorul nu era menţionat. În momentul în care întorcea plicul, pentru a vedea numele destinatarului, se opri.

Ceea ce nu ştia nu-i putea face rău.

Încă mai putea să se descotorosească de plic. La câţiva metri de acolo era o ladă de gunoi. Putea să scape de scrisoare, să se ducă la întâlnirile lui şi să încerce să uite tot.

N-ar fi izbutit niciodată, fiindcă ştia că Abdallah n-ar fi uitat.

Cu un gest hotărât, lăsă plicul să cadă în cutia albastră. Îşi luă valiza de jos şi plecă; trecând prin faţa pubelei, mototoli plicul cel mare, fără adresă, şi-l aruncă înăuntru.

Nu era nicio crimă să expediezi o scrisoare.

Nu era nicio crimă să-i faci un serviciu unui prieten. Tom îşi îndreptă spatele şi respiră adânc. Voia să termine cât mai repede posibil cu întâlnirile şi să prindă un zbor de seară spre Chicago. Avea să-i regăsească pe Judith şi pe copii, şi nu făcuse nimic rău.

Dar era extenuat.

La trecerea de pietoni se opri şi aşteptă să apară omuleţul verde de pe semafor.

Trei taxiuri care îşi disputau banda interioară de pe Madison Avenue claxonară cu furie. Un câine lătră arţăgos.

Nişte pneuri scrâşniră pe asfalt. O fetiţă începu să ţipe chiar în dreptul lui Tom, protestând împotriva maică-sii, care o trăgea de mână. Femeia îi zâmbi în chip de scuză. Îi zâmbi şi el cu înţelegere şi făcu doi-trei paşi pe carosabil.

Când poliţia sosi, după câteva minute, la faţa locului, martorii se îmbulziseră să facă declaraţii. Mama fetiţei, aproape isterizată, n-avea de spus decât că tipul înalt, între două vârste, fusese luat în bot de un Taurus verde. Plângea, strângându-şi fetiţa. Şoferul care conducea Taurusul părea că se prăbuşeşte şi el şi rostea bezmetic o frază din care se distingeau cuvintele „brusc" şi „trecut pe roşu". Unii pietoni dădură din umeri, murmurând că n-au văzut nimic şi uitându-se pe furiş la ceas, apoi o şterseră de îndată ce poliţia le dădu permisiunea.

În schimb, pentru alţi doi martori lucrurile erau clare. Primul, un bărbat de vreo patruzeci de ani, se afla pe aceeaşi parte a străzii cu Tom O'Reilly. Putea jura că tipul aproape că se clătinase, după care se prăbuşise pe carosabil, înainte să se schimbe culoarea semaforului. După martor, care plescăi din buze într-un mod elocvent, i se făcuse rău. Bărbatul îşi spuse fără nicio dificultate numele şi adresa — pe care poliţista le notă febril — şi aruncă o privire la silueta ce zăcea în mijlocul intersecţiei.

— E mort? întrebă încet. Drept răspuns, nu primi decât o clătinare din cap.

Al doilea martor, un bărbat destul de tânăr, în costum cu cravată, se afla vizavi, pe 67th Street. El descrise faptele într-un mod care concorda remarcabil cu declaraţia primului martor. Poliţista îşi notă şi datele lui şi încercă uşurată să-l liniştească pe şoferul nespus de abătut, spunându-i că totul părea să fie doar o groaznică întâmplare.

Tipului îi veni sufletul la loc şi, după câteva ceasuri, mulţumită unor martori atenţi, era din nou un om liber.

La o oră după moartea lui Tom O'Reilly, intersecţia era deja decongestionată. Cadavrul fusese rapid identificat şi evacuat. Pe stradă se circula ca mai înainte. Cele câteva urme de sânge de pe carosabil îi intrigară pe vreo doi pietoni, dar pe la şase după-amiază asfaltul fu curăţat de ultimele urme ale dramei.

17.

— Cine ţi-a dat ideea asta?

Inspectorul care stătuse timp de treizeci şi şase de ore în faţa unui monitor din sala de gimnastică a poliţiei, revăzând nişte filme ce nu arătau altceva decât un culoar pustiu, îi aruncă lui Yngvar o privire sceptică.

— Nu-i logic, adăugă el cu agresivitate. Nimeni nu s-ar fi putut gândi că înregistrările ar prezenta vreun interes după dispariţia femeii ăsteia.

— Ba da, interveni Bastesen. E perfect logic şi e o imensă prostie că nu ne-am gândit la chestia asta. Dar ce-i făcut e bun făcut. Să vedem mai degrabă ce ai de arătat.

Warren Scifford se întorsese, în sfârşit. Yngvar avusese nevoie de o jumătate de oră ca să-l găsească. Americanul nu răspundea la telefonul mobil; nici la ambasadă nu răspundea nimeni. Apăruse zâmbind şi ridicase din umeri fără să dea vreo explicaţie cu privire la locurile pe unde umblase. Când intră în sala de gimnastică, unde aerul devenise irespirabil, îşi dădu jos paltonul.

— *Puneţi-mă la curent**, spuse, luând un fotoliu liber, pe care îl trase mai aproape de masă.

Degetele poliţistului alergară pe tastatură. Pe ecran apărură scântei cenuşii, după care imaginea deveni mai clară. Văzuseră şi răsvăzuseră fragmentul acela de film: doi agenţi de la *Secret Service* veneau la uşa preşedintei. Unul dintre ei ciocănea.

Ceasul digital din colţul din stânga-sus al ecranului arăta ora 07:18:23.

Agentul rămăsese nemişcat câteva secunde, după care apăsase uşor pe clanţă.

— E bizar că uşa era deschisă, murmură poliţistul ale cărui degete stăteau pe tastatură.

Nimeni nu scoase o vorbă.

Bărbaţii intraseră şi dispăruseră din zona de acoperire a camerei de supraveghere.

— Desfăşoară imaginile, ceru repede Yngvar, notându-şi cifrele afişate pe ecran.

07:19:02.

07:19:58.

Doi bărbaţi ieşiseră în grabă.

— Aici ne-am oprit, oftă poliţistul. Uite, am oprit şi am revenit la douăsprezece şi douăzeci noaptea.

— Cincizeci şi cinci de secunde, constată Yngvar. Au stat în camera ei cincizeci şi cinci de secunde, până să iasă ca din puşcă şi să dea alarma.

— Mai puţin de un minut pentru o suprafaţă de o sută de metri pătraţi, completă Bastesen, frecându-şi bărbia. Halal percheziţie…

— *Aţi avea amabilitatea să vorbiţi în englezeşte?**, interveni Warren Scifford, cu ochii pironiţi în continuare pe ecran.

— *Sorry*, răspunse Yngvar. După cum vezi, n-au făcut cercetări prea serioase. Au văzut că, după toate semnele,

apartamentul era gol, au citit mesajul şi… *iată**. Dar stai. Acum! Uite… uite chestia asta!

Se plecă spre ecran şi arătă cu degetul. Poliţistul de la tastatură făcuse imaginea să defileze jos de tot pe ecran, unde se putea observa o mişcare.

— O… o cameristă?

Warren îşi miji ochii.

— Camerist, îl corectă Yngvar. Dacă există aşa ceva.

Omul însărcinat cu curăţenia era un bărbat relativ tânăr. Purta uniformă şi împingea un cărucior enorm, echipat cu etajere pentru flacoanele de şampon şi articolele de toaletă şi cu un coş mare, aparent gol, pentru lenjeria murdară. Înainte să deschidă uşa apartamentului şi să intre cu căruciorul, bărbatul şovăise.

— 07:23:41.

Yngvar citi rar cifrele.

— Ştim cumva tot ce s-a întâmplat în momentul ăla? În restul hotelului?

— Nu tot, răspunse Bastesen. Dar nu rezolv nimic dacă vă aduc aminte că era un haos cu totul… haotic. Şi, mai ales, că nimeni nu urmărea ecranele de supraveghere. Se dăduse alarma, şi noi aveam alte probleme decât…

— Nici chiar băieţii dumneavoastră? îl întrerupse Yngvar, uitându-se curios la Warren.

Americanul nu răspunse. Ochii îi erau aţintiţi asupra ecranului. Când bărbatul care făcea curăţenie ieşise, ceasul arăta 07:25:32. Pentru a putea trece cu căruciorul peste prag fusese nevoit să-l forţeze. Roţile opuneau rezistenţă, iar căruciorul rămăsese blocat câteva secunde, până să catadicsească să iasă pe culoar.

Coşul era plin. Peste el fusese pus un cearşaf sau un prosop mare, al cărui colţ atârna peste o margine. Căruciorul se apropie de cameră, iar chipul omului se văzu bine.

— Lucrează acolo? întrebă încet Yngvar. Vreau să zic, în realitate. Este un angajat?

Bastesen clătină din cap.

— Am trimis băieţii să-l caute, murmură el. Dar despre tipul ăla…

Îl arătă pe bărbatul care venea după tânărul om de serviciu pakistanez: un tip solid, cu costum şi pantofi de culoare închisă. Părul des îi era tuns scurt. Bărbatul pusese mâna pe spatele pakistanezului ca şi cum l-ar fi îndemnat să se grăbească. Ţinea un obiect ce putea fi asemănat cu o scăriţă pliantă.

— …nu se ştie nimic pentru moment. Însă chestia asta n-a fost reperată, pentru prima oară, decât acum douăzeci de minute, aşa că lucrul…

Yngvar nu-l asculta. Îl urmărea pe Warren Scifford. Chipul americanului era livid, fruntea i se acoperise cu broboane fine de sudoare. Acesta îşi muşcă un deget, continuând să tacă.

— E vreo problemă? se interesă Yngvar.

— *Drace**! răspunse Warren printre dinţi. Se ridică cu atâta violenţă, încât fotoliul aproape că i se răsturnă.

Îşi înşfăcă paltonul de pe braţul fotoliului şi şovăi o clipă, după care repetă atât de tare, încât toţi cei din sală se întoarseră spre el:

— *Drace! Drace!**

Îl apucă de braţ cu brutalitate pe Yngvar. Şuviţe de păr din breton i se lipiseră de fruntea asudată.

— Trebuie să văd din nou camera aia de la hotel. Acum.

Apoi se îndreptă în goană spre uşă. Yngvar schimbă o privire cu Bastesen, dădu din umeri şi îl urmă în grabă pe american.

— N-a spus cine i-a dat ideea asta, bombăni poliţistul din faţa ecranului. De a verifica înregistrările ulterioare. Voi v-aţi prins cine e geniul ăla?

Femeia de la masa învecinată ridică din umeri.

— În orice caz, am merita pe deplin o pauză, declară tipul şi plecă să caute ceva care să semene a pat.

18.

Helen Lardahl Bentley dormise adânc. Nu ştia deloc cât timp, dar îşi amintea că atunci când începuse criza stătea pe scăunelul de lângă zid. Acum era culcată jos, pe o parte. Muşchii o dureau şi o ardeau. Când încercă să se aşeze în capul oaselor, îşi dădu seama că avea contuzii la braţ şi la umăr. Un cucui de toată frumuseţea la tâmplă aproape că nu-i dădea voie să deschidă ochiul.

Pesemne că o deşteptase căzătura. Întâlnirea cu podeaua o făcuse KO. Cu siguranţă că zăcuse mult timp inconştientă. Nu se ridică. Trupul refuză s-o asculte. Nu trebuia să uite să respire cum trebuie.

Ideile i se îmbulzeau în cap. Dar îi era imposibil să se concentreze asupra vreuneia. Fulgerător, se gândi la fiica sa, când era mică — o fetiţă blondă, de trei ani, cea mai frumoasă dintre toate —, însă imaginea dispăru ca şi cum nici n-ar fi fost. Apoi, Billie fu atrasă în lumina de pe zid, ca într-o gaură adâncă şi roşie, iar Helen Bentley se gândi la înmormântarea bunicii sale dinspre mamă şi la un trandafir pe care i-l pusese pe sicriu. Era roşu şi ofilit, iar lumina îi supăra îngrozitor ochii.

Respiră. Expiră. Inspiră.

Încăperea era mult prea liniştită. De un calm cu totul anormal. Încercă să ţipe. Nu reuşi să scoată decât un scâncet care muri, parcă înăbuşit de o pernă groasă. Pereţii nu-i trimiteau niciun ecou.

Trebuia să respire. Să respire cum se cade.

Timpul nu mai avea nici cap, nici coadă. Avea impresia că vede peste tot, prin încăpere, cifre şi cadrane. În faţa ploii de limbi şi secundare de ceasornic, îşi închise ochii.

— Vreau să-mi revin, ţipă cu glas răguşit, reuşind, în sfârşit, să se ridice în capul oaselor.

Piciorul scaunului îşi înfipse muchiile pe spatele ei.

— *Jur solemn**, începu, trecându-şi piciorul drept pe deasupra celui stâng … *că îmi voi duce la îndeplinire cu credinţă**…

Se răsuci. Când reuşi să se aşeze în genunchi, muşchii coapselor aproape că n-o mai ţinură. Îşi propti capul de perete şi constată că acesta era moale. Se propti şi cu umărul şi, cu o ultimă sforţare, izbuti să se ridice de-a binelea.

— *…misiunea de preşedinte al Statelor Unite**.

Trebui să facă un pas într-o parte, ca să nu cadă. Fâşiile de plastic îi tăiaseră adânc pielea de pe încheieturile mâinilor. Deodată, îşi simţi capul uşor, ca şi cum în craniu nu mai avea decât ecoul bătăilor inimii. Rămase în picioare la doar câţiva centimetri de zid.

În încăpere nu exista decât o uşă. Pe peretele opus. Trebuia să traverseze celula.

Warren o trădase.

Trebuia să înţeleagă de ce, însă mintea îi era pustie. Îi era imposibil să judece şi trebuia să traverseze încăperea. Uşa era închisă, acum îşi amintea: o încercase deja.

Pereţii groşi înăbuşeau puţinul zgomot pe care izbutise să-l facă, iar uşa era imposibil de deschis. Totuşi, era singura ei şansă, fiindcă dincolo de zid se ascundea posibilitatea de a găsi altceva, pe altcineva. Trebuia să iasă din această cutie goală, care o ucidea.

Puse cu grijă un picior în faţa celuilalt şi înaintă pe podeaua mişcătoare.

19.

Yngvar Stubø începea să înţeleagă de ce Warren Scifford era poreclit *The Chief*.

N-avea mare lucru dintr-un Geronimo[1]. Pometii îi erau înalţi, ochii îi erau mult adânciţi în orbite, deasupra unui nas fin, iar barba trebuie să fi fost deasă, fiindcă îi umbrea deja obrajii. Fără îndoială, se răsese în aceeaşi dimineaţă. Părul, de un cenuşiu ca oţelul, îi cădea pe frunte în bucle suple, un pic prea lungi.

— Nu, mărturisi Warren Scifford, oprindu-se în faţa apartamentului prezidenţial din Hotelul Opera. Nu ştiu cine este bărbatul de pe caseta de supraveghere.

Chipul îi era impasibil, iar privirea directă nu trăda nimic din ceea ce simţea. Nicio indignare sau nedumerire în expresia lui, nicio surprindere prefăcută sau autentică, în faţa aluziei lui Yngvar.

— Totuşi, asta este impresia pe care ai lăsat-o, insistă Yngvar, învârtind cheia în broască. Aş fi jurat că-l cunoşti.

[1] Geronimo — şef al indienilor apaşi (1829–1908). A dus lupte de gherilă în sud-vestul Statelor Unite (1882–1885) şi a obţinut pentru tribul său un teritoriu în Oklahoma (n. t.).

— Atunci am lăsat o impresie greşită, răspunse Warren fără să clipească. Intrăm?

Nici exclamaţia scoasă de american în sala de gimnastică n-ar fi fost demnă de un şef indian, dar acum era clar că-şi recăpătase stăpânirea de sine. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, intră în apartament şi se proţăpi drept în mijlocul camerei. Rămase aşa mult timp.

— E de presupus că ea era în coşul de rufe murdare, când a ieşit omul de serviciu, rezumă Warren situaţia, părând că-şi vorbeşte sieşi. Asta înseamnă că fusese ascunsă pe undeva atunci când au intrat cei doi agenţi, la ora şapte şi ceva.

— Sau că se ascunsese, sugeră Yngvar.

— Ce?

Warren se întoarse spre el, afişând un zâmbet surprins.

— Putea fi ascunsă, preciză Yngvar. Dar putea la fel de bine să se ascundă ea însăşi. În primul caz era pasivă, în celălalt, mai puţin.

Warren se duse la fereastră. Rămase înfipt acolo, cu spatele întors la Yngvar. Se rezemă nonşalant cu umărul de tocul ferestrei, ca şi cum ar fi examinat priveliştea fiordului Oslo.

— Vrei să spui că ea a putut participa la toate astea, întrebă deodată fără să se întoarcă. Că preşedinta Statelor Unite şi-ar fi putut pune în scenă propria dispariţie pe teritoriul altei ţări? Asta vrei să spui?

— N-am zis asta. Am dat de înţeles că există o multitudine de explicaţii. Că, într-o anchetă cum e asta, nu trebuie exclus nimic.

— Este exclus, răspunse cu calm Warren. Helen nu şi-ar pune niciodată ţara într-o asemenea situaţie. Niciodată.

— Helen? repetă uluit Yngvar. O cunoşti chiar atât de bine?

— Da.

Yngvar aştepta explicaţii mai ample. Care nu veniră. Cu paşi destul de înceţi şi cu mâinile în buzunare, Warren începu să se plimbe de colo-colo prin apartamentul imens. Nu puteai ghici ce caută, dar ochii îi umblau peste tot.

Yngvar se uită la ceas pe furiş. Şase fără douăzeci. Voia să se ducă acasă. Voia s-o sune pe Inger Johanne şi să încerce să afle de ce plecase, dar, mai ales, unde. Dacă reuşea să plece în curând, putea avea şansa să le găsească pe Inger Johanne şi pe Ragnhild înainte de căderea serii.

— Prin urmare, e de presupus că agenţii au controlat foarte superficial camera înainte de-a ieşi, reluă Yngvar discuţia, în încercarea de a-l face mai comunicativ pe american. Iar ascunzătorile nu lipsesc. Dulapurile de acolo, de exemplu. De altfel, i-ai audiat pe oamenii ăia? I-ai întrebat ce au făcut aici?

Warren se opri în faţa uşilor duble ale şifonierului dintr-un lemn de stejar de culoare deschisă. Dar nu le deschise.

— Camera asta e foarte frumos mobilată, o admiră el. Ador felul în care folosesc scandinavii lemnul. Iar priveliştea…

Făcu un gest larg cu braţul drept şi se apropie din nou de fereastră.

— Este grandioasă. Cu excepţia şantierului de acolo. Ce e?

— O operă, răspunse Yngvar, făcând un pas spre el. Ascultă-mă, Warren. Ascunzişurile nu-i sunt de folos nimănui. Înţeleg că acest caz poate avea multe implicaţii

pentru Statele Unite. Unele despre care nu avem sau nu ne putem face vreo idee, totuşi…

— Vă vom spune ceea ce aveţi nevoie să ştiţi. Liniştiţi-te.

— *Termină cu tâmpeniile**! zbieră Yngvar.

Warren se întoarse cu faţa. Zâmbi, ca şi cum enervarea lui Yngvar îl amuza.

— Nu ne subestimaţi, mormăi Yngvar. (Furia asta neobişnuită îi adusese sângele în obraji.) Ar fi o prostie. Nu mă subestima, fiindcă te-ai înşela amarnic.

Warren dădu din umeri şi deschise gura.

— Îl cunoşti pe tipul de pe casetă, scrâşni Yngvar. Absolut nimeni dintre cei care erau în jurul tău n-a avut vreun dubiu. Şi nu e nevoie să fi petrecut treizeci de ani în poliţie ca să înţelegi că tipul trebuie să fi stat toată noaptea în camera asta. Tu nu cauţi în primul rând ascunzătoarea preşedintei. Ea putea fi oriunde. Sub pat, în dulap.

Yngvar arătă câteva locuri din cameră.

— În cazul de faţă, s-ar fi putut ascunde chiar după draperii. Dacă te uiţi la treaba *de toată jalea*…

O ploaie de salivă ateriză pe faţa lui Warren. Acesta nici nu clipi, iar Yngvar mai făcu un pas spre el, respirând adânc:

— …treaba *incredibil* de proastă pe care au făcut-o aici superagenţii noştri, femeia asta ar fi putut sta chiar şi atârnată de lustră, şi tot n-ar fi descoperit-o!

— Le-a fost frică, răspunse Warren.

— Cui?

— Agenţilor. Ei nu spun, bineînţeles. Dar asta s-a întâmplat. Oamenii cărora le e frică fac treabă proastă.

— Frică? *Frică*?! Tu pretinzi că celor mai buni agenţi de securitate din lume… că acestor gurkhas ai tăi, ce mai, le-a fost *frică*?

Warren se trase, în sfârşit, înapoi cu un pas. Expresia indiferentă îi dispăruse, lăsând loc unui soi de scepticism.

Yngvar văzu în el aroganţă.

— Asta nu-ţi seamănă, constată americanul.

— Nu mă cunoşti.

— Îţi cunosc reputaţia. De ce crezi că te-am cerut tocmai pe tine ca om de legătură?

— Mi-am pus foarte serios această întrebare, îi răspunse mai liniştit Yngvar.

— Gurkhas erau soldaţi. *Secret Service* nu e o armată.

— *Cum vrei**, mormăi Yngvar.

— Dar ai dreptate. Vreau să descopăr unde s-a putut ascunde tipul ăla în costum.

— Păi, atunci, să căutăm, ce mama naibii?

Warren dădu din umeri şi îşi întinse arătătorul spre încăperea învecinată. Yngvar dădu din cap şi se îndreptă spre uşa deschisă. Se opri şi aşteptă câteva secunde, ca să treacă Warren înaintea lui. Americanul stătea pironit în mijlocul camerei. Se uita fix la un punct de pe tavan.

— Sistemul de aerisire a fost controlat, îşi pierdu răbdarea Yngvar. În conductă, după doi metri, un grilaj metalic te împiedică să mergi mai departe. N-a meşterit nimeni la el.

— Dar la gura asta, da, răspunse Warren. (Capul tras foarte pe spate îl făcea să vorbească mai piţigăiat.) Sunt urme foarte clare pe şuruburi. Le vezi?

— Bineînţeles că sunt urme, îi replică Yngvar. Le-a scos poliţia, ca să vadă dacă sistemul de aerisire ar fi putut folosi ca ieşire.

— Dar acum, ştim ceva mai mult, obiectă Warren, trăgând spre el un fotoliu. În clipa de faţă, căutăm o ascunzătoare, nu o ieşire. Nu-i aşa?

Se urcă pe fotoliu, puse cu grijă câte un picior pe fiecare braţ al acestuia şi îşi scoase un briceag elveţian din buzunarul bluzonului.

— *Secret Service* nu foloseşte câini? se interesă Yngvar.

— Ba da.

Warren scosese o mică şurubelniţă din briceagul roşu.

— Câinii n-ar fi reacţionat dacă ar fi simţit mirosul unei persoane?

— *Madam President* este alergică, gemu Warren, scoţând unul dintre cele patru şuruburi care fixau de tavan placa metalică perforată. *Secret Service* aduce câinii cu mult timp înainte de sosirea ei. În felul acesta se poate da, între timp, cu aspiratorul. Ajută-mă, te rog.

Scoase şi ultimul şurub al grilei. Aceasta era pătrată, cu o secţiune de aproximativ cincizeci de centimetri. Când o desprinse, Warren fu cât pe-aci să cadă.

— Ţine. (I-o întinse lui Yngvar.) Presupun că amprentele şi celelalte urme au fost verificate de mult, nu?

Yngvar dădu din cap. Warren sări jos cu o uimitoare graţie.

— Am nevoie de ceva mai înalt decât acesta, declară, privind în jurul lui. Aş prefera să nu ating nimic aici sus.

— Uite, şopti Yngvar. (Ridică grila în faţa lui şi îşi miji ochii.) Uită-te aici, Warren.

Americanul se plecă spre el. Capetele aproape că li se atinseră. Warren privi pe deasupra ochelarilor.

— Lipici? Scotch?

Băgă la loc, în briceag, şurubelniţa şi trase afară un poanson. Mirosi substanţa aproape transparentă, care părea lipicioasă: era întinsă pe cel puţin un milimetru lăţime şi, poate, pe cinci în lungime.

— Fii atent, îl preveni Yngvar. O să-l trimit la analiză.

— Lipici, repetă Warren, potrivindu-şi ochelarii. Poate urme de la o bandă cu faţă dublă.

Yngvar ridică ochii maşinal spre tavan, unde o bordură de metal emailat înconjura deschizătura conductei. Lumina din cameră îi împiedica să vadă bine înăuntrul ei. Numai o rază piezişă, venită de la o veioză, le dezvălui că interiorul era dintr-un aluminiu care îşi pierduse strălucirea. Dar două pete minuscule de pe cadrul alb prezentau mai mult interes decât ceea ce era înăuntru.

— Chiar că ne trebuie ceva pe care să ne urcăm, repetă Warren, ducându-se către uşa din celălalt capăt al camerei. Putem…

Continuarea frazei dispăru într-o mormăială.

— O să chem întăriri. Asta e responsabilitatea poliţiei din Oslo, iar eu…

Warren nu răspunse.

Yngvar îl urmă în a doua cameră, ceva mai mică. Aici era un birou impozant pus pe diagonală. Pe el nu se afla nimic, cu excepţia unui încântător aranjament floral şi a unui dosar de piele care conţinea hârtie pentru scrisori, după cum presupuse Yngvar. Lângă uşile-ferestre văzu un şezlong acoperit de frumoase perne decorative de un roşu în degrade, asortate cu perdelele şi cu peretele din fund, al cărui tapet era ornat cu motive de inspiraţie japoneză.

Pe peretele opus, în spatele câtorva scaune, era o bibliotecă solidă, din lemn masiv. Trebuie să fi avut un

metru şi jumătate înălţime. Americanul încercă să o încline spre el.

— Nu este fixată, constată, după care scoase din ea vreo duzină de cărţi şi o salatieră. Ajută-mă puţin.

— Nu e treaba noastră, obiectă Yngvar, scoţându-şi telefonul mobil din buzunar.

— Ajută-mă, insistă Warren. Vreau doar să văd. Nu să ating.

— Nu. Sun să ne trimită nişte băieţi.

— Yngvar, oftă Warren, îndepărtându-şi braţele. Ai spus-o chiar tu: apartamentul acesta a fost verificat de la un capăt la altul, iar indiciile tehnice au fost constatate. Totuşi, ei au… cineva a neglijat un mic amănunt. Suntem, şi unul, şi celălalt, nişte poliţişti cu experienţă. N-o să stricăm nimic. Vreau doar să arunc o privire. OK? După aia, băieţii tăi n-au decât să facă ce-or vrea.

— Nu sunt băieţii mei, murmură Yngvar.

Warren zâmbi şi începu să împingă biblioteca. Yngvar mai şovăi un moment, apoi apucă — împotriva voinţei sale — cealaltă margine a mobilei. Împreună o scoaseră din cameră şi o aşezară sub deschizătura conductei.

— O ţii?

Yngvar dădu din cap, iar Warren puse un picior precaut pe raftul de jos. Acesta îl susţinu. Cu o mână pe umărul lui Yngvar, se urcă pe raftul superior. Pentru a putea examina micile pete, trebui să se aplece.

— Lipici şi aici, bombăni, fără să se atingă de nimic. Pare-se că e aceeaşi substanţă ca pe grilaj.

Îşi strecură capul în conductă.

— E loc destul, aprecie cu un glas care se repercută ca un ecou cavernos între pereţii metalici. E foarte posibil, pentru un…

Restul nu se mai auzi.

— Ce spui?

Warren îşi scoase capul din deschizătura practicată în tavan.

— E aşa cum m-am gândit: suficient de încăpătoare pentru un adult. Şi colegii ăştia ai tăi…

Îşi îndoi genunchii şi sări jos.

— Sper să fi luat amprentele din conductă înainte de a urca acolo ca să inspecteze grila.

— Cu siguranţă.

— Dar asta n-au văzut, continuă Warren, aplecându-se din nou spre placa perforată.

— La drept vorbind, nu ştim nimic…

— Am şti dacă ar fi descoperit chestia asta, nu? N-ar fi trimis toată placa la laborator?

Yngvar nu răspunse.

— Şi asta, spuse iar Warren, indicând cu vârful briceagului un punct din mijlocul plăcii. Vezi? Zgârieturile!

Yngvar îşi miji ochii spre o zgârietură aproape invizibilă de pe metalul alb. Ceva zgâriase emailul fără să-l străpungă.

— De o simplitate genială, murmură el.

— Da.

— Tipul a deşurubat placa, a trecut o lamelă flexibilă, legată cu o aţă sau cu o sârmuliţă, prin gaura din mijloc, a pus scotch cu lipici pe ambele feţe în jurul grilei…

— Şi s-a căţărat înăuntru, a completat Warren. Nu mai avea decât să fixeze placa, trăgându-o spre el. Acolo a stat. Asta explică de ce căra cu el taburetul ăla mic.

Arătă cu degetul mare spre tavan.

— Şi n-a trebuit decât să coboare, când…

— Dar cum dracu' a intrat atât de uşor?! Îl întrerupse Yngvar. Poţi să-mi explici cum a putut să intre un tip în apartamentul pregătit pentru preşedinta Statelor Unite, să aranjeze toate astea…

Întinse un deget spre tavan, apoi spre placa pusă pe masă.

— …să se ascundă într-o conductă de aerisire, să iasă din ea, s-o ia pe preşedintă şi *să şteargă putina aşa?*

Tuşi uşor, apoi continuă fără forţă.

— Şi toate astea într-o cameră de hotel care a fost controlată în lung şi-n lat, în cruciş şi-n curmeziş, atât de poliţia norvegiană, cât şi de *Secret Service*, nu mai departe decât cu câteva ore înainte ca preşedinta să se ducă la culcare. Cum este posibil? Cum este posibil, fir-ar al naibii?

— Ne lipsesc o mulţime de elemente, răspunse Warren, punând o mână pe umărul norvegianului.

Yngvar făcu o mişcare aproape imperceptibilă, şi Warren îşi retrase mâna.

— Trebuie să ştim când au fost activate camerele de supraveghere, rosti el la repezeală. Şi dacă au fost stinse vreodată sau de mai multe ori. Trebuie să stabilim când a fost controlată camera pentru ultima oară, înainte ca *Madam President* să se întoarcă de la dineu. Noi trebuie să…

— Nu noi, îi tăie vorba Yngvar, luându-şi din nou mobilul. Ar fi trebuit să chem de multă vreme întăriri. Asta e sarcina anchetatorilor. Nu a ta. Nici a mea.

Îl privea fix pe Warren, aşteptând un răspuns la telefon. Americanul era la fel de inexpresiv ca la sosirea lor în apartament, cu o jumătate de oră în urmă. Când Yngvar obţinu legătura se întoarse cu spatele, se apropie

încet de ferestrele ce dădeau spre fiord şi începu să discute cu glasul scăzut.

Warren Scifford se prăbuşise în fotoliu. Privea ţintă podeaua, iar braţele îi atârnau fără vlagă; arăta ca şi cum n-ar fi ştiut prea bine ce să facă. Costumul lui nu mai părea la fel de elegant. Îi stătea anapoda, iar cravata avea nodul desfăcut.

— E vreo problemă? întrebă Yngvar, care îşi terminase convorbirea şi se întorsese brusc cu faţa.

Warren îşi aranjă iute cravata şi se ridică. Buimăceala îi dispăruse atât de subit, încât Yngvar nu mai era sigur că văzuse bine.

— O problemă? râse scurt Warren. La ora asta, totul e o problemă. Mergem?

— Nu. Îmi aştept colegii aici. Nu cred să întârzie prea mult.

— Atunci..., începu Warren, ştergându-şi uşor de praf mâneca stângă. Cred că n-ai nimic împotrivă dacă mă retrag.

— Câtuşi de puţin. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Îi veni să-l întrebe pe Warren unde se duce, dar se stăpâni. Dacă americanul umbla cu ascunzişuri, n-avea decât să umble sănătos.

Alte probleme îl preocupau pe Yngvar.

20.

— De altfel, am eu destule la care să mă gândesc, declară, schimbându-şi telefonul din mână, în timp ce se aşeza pe locul pasagerului dintr-o maşină de patrulare a

poliţiei din Oslo. Sunt la muncă de azi-dimineaţă, de la şapte şi jumătate, şi trebuie să mă duc acasă.

— Yngvar, tu eşti cel mai bun, îi replică vocea de la telefon. Eşti cel mai bun, şi suntem mai aproape ca oricând de ţintă.

— Nu.

Yngvar Stubø era absolut calm. Îşi puse repede mâna peste aparat şi-i murmură şoferului:

— Hauges vei 4, te rog. Chiar înainte de Nydal, când vii de pe Maridalsveien.

— Alo! se auzi vocea de la telefon.

— Sunt tot aici. Mă duc acasă. Mi s-a încredinţat o misiune ca om de legătură şi încerc să mă achit de ea cât mai bine. E pur şi simplu… amatorism, să mă vâr hodoronc-tronc în…

— Dimpotrivă, e ceva de mare profesionalism, i-o întoarse Bastesen. Cazul acesta ne impune să-i folosim în fiecare clipă pe cei mai buni specialişti din ţară. Fără să ţinem cont de listele de gărzi, de grade şi de ore suplimentare.

— Dar…

— Bineînţeles că am primit acordul superiorilor tăi. Poţi considera că ăsta e un ordin. Vino.

Yngvar închise ochii şi pufni îndelung. Îi deschise când şoferul opri brusc la sensul giratoriu de lângă Oslo City. Un tânăr într-un Golf şifonat se strecură cu o viteză delirantă în faţa lor.

— Schimbare de program, oftă Yngvar, încheindu-şi discuţia. Mergem la sediul poliţiei. Unele persoane consideră că ziua asta încă n-a fost suficient de lungă.

Un chiorăit sonor se auzi în toată maşina. Yngvar îşi puse mâna pe burtă şi-i adresă un zâmbet de scuze şoferului.

— Şi opreşte la o benzinărie, adăugă el. Trebuie măcar să înghit un hotdog.

21.

Lui Abdallah al-Rahman îi era foame, dar mai avea două-trei lucruri de făcut înaintea mesei de seară. Pentru început, voia să se ducă să-şi vadă fiul mezin.

Rashid dormea adânc, cu un căluţ de pluş în braţe. Puştiul văzuse, în sfârşit, filmul atât de dorit şi acum stătea pe spate, cu picioarele depărtate, manifestându-şi astfel întreaga satisfacţie. Cuvertura şi-o azvârlise demult. Părul lui negru ca abanosul era prea lung. Buclele îi semănau cu nişte dâre de petrol, pe mătasea albă.

Abdallah se lăsă în genunchi şi întinse uşor cuvertura peste copil. Îl sărută pe frunte şi aşeză ceva mai bine căluţul.

Văzuseră *Greu de ucis*, cu Bruce Willis.

Filmul ăsta american, vechi de aproape douăzeci de ani, era preferatul lui Rashid. Niciunul dintre fraţii lui mai mari nu pricepea de ce. Pentru ei, *Greu de ucis* era de mult răsuflat, cu efectele lui speciale de toată jalea şi cu eroul ăla care nici măcar dur nu era. Pentru Rashid, la cei şase ani ai lui, scenele de acţiune erau perfecte: ireale, ca scoase dintr-o bandă desenată, n-aveau de ce să-l sperie cu adevărat. În plus, atunci, în 1988, teroriştii veneau din Europa de Est. Nu avuseseră încă vreme să devină arabi.

Abdallah îşi ridică ochii spre marele afiş de deasupra patului. Veioza, pe care Rashid încă o lăsa aprinsă, fiindcă îi era frică de întuneric, arunca o lumină slabă, roşiatică, asupra figurii chinuite a lui Bruce Willis. Acesta era acoperit parţial de Nakatomi Plaza, un turn care luase foc în urma unei explozii. Gura actorului era deschisă, aproape căscată, iar privirea nu i se dezlipea de pe un lucru de neconceput: un atac terorist asupra unui zgârie-nori.

Abdallah se ridică şi o porni spre uşă. În prag, se opri o clipă. În penumbră, gura lui Bruce Willis închipuia o gaură mare şi neagră. În ochii săi, lui Abdallah i se părea că vede reflexele roşu-portocalii ale violentei explozii: o furie născândă.

Iată cum au reacţionat, se gândi el. Exact aşa. La treisprezece ani după turnarea filmului. Şocul şi incredulitatea, descurajarea şi frica. Apoi, când societatea americană a admis că lucrul de neconceput devenise realitate, a apărut furia.

Atacul terorist de la 11 Septembrie 2001 fusese opera unor demenţi. Abdallah îşi dăduse imediat seama. Primise un telefon nemulţumit de la una dintre relaţiile sale din Europa şi abia avusese timp să vadă avionul *United Airlines Flight 175* năpustindu-se asupra turnului de sud. Celălalt căzuse deja pradă flăcărilor. La Riyad trecuse puţin de ora optsprezece, iar Abdallah nu putea sta locului.

Rămăsese în picioare două ore în faţa televizorului. Când reuşise să se smulgă de lângă el, pentru a răspunde la mesajele care i se adunaseră pe robot, înţelesese că pentru lumea arabă atacul împotriva World Trade Center putea fi la fel de fatidic ca Pearl Harbor pentru japonezi.

Abdallah închise uşa de la dormitorul fiului său. Până la cină, mai avea de lucru. Se îndreptă spre aripa cu birouri, situată în vestul palatului, unde, la începutul zilei de lucru, soarele dimineţii intra mai înainte ca zidurile să fie prea fierbinţi.

La această oră, clădirea era întunecată şi tăcută. Puţinii angajaţi de care avea nevoie aici îşi aveau apartamentele în micul complex locativ pe care îl ridicase la doi kilometri, pe drumul spre Riyad. Doar servitorii personali puteau rămâne în palat după orele lor de muncă. Aceştia locuiau lângă poarta domeniului, la o bună distanţă de clădirile principale, în nişte case scunde, de culoarea nisipului.

Abdallah străbătu palatul, trecând dintr-o aripă în alta. Noaptea era luminoasă şi, ca întotdeauna, se opri lângă bazinul cu crapi, ca să privească stelele. Palatul era situat destul de departe de luminile oraşului, astfel încât cerul părea spuzit cu milioane de puncte albe; unele — minuscule şi sclipitoare, altele — stele mai mari şi scânteietoare. Se aşeză pe o bancă şi simţi briza serii pe obraz.

În materie de religie, Abdallah era pragmatic. Familia păstra tradiţiile musulmane, iar el avea grijă ca fiul său să primească o educaţie coranică, pe lângă studiile academice de rigoare. Credea în cuvântul Profetului: îşi făcuse *pelerinajul* şi îşi plătise *impozitul cultural* cu mândrie. Cu toate astea, privea problema ca pe o afacere personală, ca pe o relaţie între el şi Allah. Se ruga de cinci ori pe zi, dar nu şi dacă timpul nu i-o îngăduia. Ceea ce se întâmpla tot mai des, fără ca asta să-l îngrijoreze. Abdallah al-Rahman era convins că Allah, în măsura în care era preocupat de astfel de lucruri, înţelegea perfect că rezolvarea afacerilor

putea avea întâietate faţă de respectarea minuţioasă a regulilor cu privire la *rugăciune*.

Şi avea obiecţiuni clare în legătură cu amestecul politicului în religie. A-i aduce laudă lui Allah ca Dumnezeu unic şi a-l recunoaşte pe profetul Mahomed ca trimis al său era o acţiune spirituală. Politica însă, la fel ca afacerile, nu intra în sfera spiritului, ci a realităţilor. După Abdallah, distincţia între politică şi religie era mai mult decât necesară pentru latura politică. Era mai important să protejezi credinţa — în tot ceea ce avea ea mai pur şi mai elevat — împotriva aspectului cinic şi deseori brutal al procesului politic.

În afaceri, era un sceptic şi n-avea alt Dumnezeu decât pe sine însuşi.

În septembrie 2001, când Al-Qaida lovise atât de cumplit Statele Unite, se simţise la fel de afectat ca majoritatea celor şase miliarde de locuitori ai planetei.

În opinia lui, acel atac era revoltător.

Abdallah al-Rahman se considera un războinic. Dispreţul său faţă de Statele Unite era la fel de puternic ca ura teroriştilor faţă de această ţară. Totodată, accepta omorul ca mijloc de acţiune şi, când era cazul, se folosea de el. Dar cu precizie şi exclusiv în caz de necesitate.

Loviturile aplicate orbeşte nu erau niciodată bune. El însuşi cunoscuse mai multe victime din Manhattan. Trei dintre ele figurau pe statele sale de plată. Fără ca acestea să ştie, bineînţeles. Majoritatea societăţilor sale americane aparţineau unor consorţii internaţionale care disimulau cu eficienţă relaţiile de proprietate reale. Mulţumită reţelelor sale obişnuite, Allah a avut grijă ca familiile victimelor să nu sufere pe plan economic. Toţi aceşti oameni erau, fără excepţie, americani şi nu bănuiau că generoasele

cecuri trimise de patronii defuncţilor veneau, în realitate, de la un compatriot al lui Ossama bin Laden.

Loviturile aplicate orbeşte nu numai că nu erau bune: erau perfect idioate.

Abdallah nu izbutea să priceapă cum putea un om inteligent şi instruit să îmbrăţişeze stupida activitate teroristă.

Abdallah îl cunoştea bine pe liderul Al-Qaida. Aveau aproape aceeaşi vârstă şi se născuseră amândoi la Riyad. Crescând, frecventaseră acelaşi mediu: ca fii ai unor familii bogate, gravitau în jurul nenumăraţilor prinţi ai casei Saud. Abdallah îl aprecia pe Ossama. Era un bărbat agreabil: blând, atent şi mult mai puţin bătător la ochi decât ceilalţi tineri, care se lăfăiau în bogăţie şi nu ridicau aproape niciodată vreun deget pentru a se îngriji de averea familiei ce izvora din uriaşele zone deşertice ale ţării. Ossama era înzestrat şi inteligent; cei doi băieţi stătuseră de multe ori retraşi într-un colţ ca să discute cu glas scăzut filozofie şi politică, religie şi istorie.

La moartea fratelui său, care coincisese cu sfârşitul existenţei sale lipsite de griji, Abdallah pierduse legătura cu Ossama. Nicio nenorocire. La sfârşitul anilor '70, viitorul şef terorist trecea printr-un reviriment politico-religios, un proces care făcuse un salt înainte atunci când Uniunii Sovietice îi venise ideea de a invada Afganistanul.

Fiecare plecase pe drumul lui şi nu se mai revăzuseră niciodată.

Abdallah se ridică de pe bancă. Îşi întinse braţele spre cer până când îşi simţi muşchii apropiindu-se de punctul de contractură. Aerul proaspăt al serii îi făcea bine.

O porni agale spre aripa de est.

Atacul Al-Qaida împotriva Statelor Unite fusese un act născut pur şi simplu din ură, îşi spuse, gândindu-se pentru a mia oară şi cu aceeaşi uimire la lipsa de cunoaştere a spiritului occidental de care dăduse dovadă prietenul lui.

Abdallah cunoştea limitele urii. În timpul convalescenţei petrecute în Elveţia după moartea fratelui său, înţelesese că ura era un sentiment căruia el, unul, n-avea să-i cadă niciodată pradă. Deşi nu avea decât şaisprezece ani, din acel moment căpătase convingerea că arma esenţială a oricărui războinic era numai raţionalismul şi că bunul-simţ era incompatibil cu ura.

Unde mai pui că ura genera ură.

Atacarea celor trei clădiri, deturnarea celor patru avioane şi uciderea a trei mii de persoane fuseseră de-ajuns ca să stârnească o revoltă la fel de plină de ură şi o frică atât de cumplită, încât poporul ajunsese să tolereze toate monstruozităţile autorităţilor. În speranţa de a nu mai retrăi niciodată aşa ceva, poporul american accepta să-şi saboteze Constituţia, îşi spuse Abdallah. Astfel că justifica ascultarea convorbirilor telefonice, arestările aleatorii, percheziţiile şi urmăririle, care, mai bine de două sute de ani, fuseseră de neconceput.

Americanii şi-au strâns rândurile, aşa cum au făcut întotdeauna popoarele, în faţa unui duşman din exterior, se gândi Abdallah.

Deschise uşa frumos sculptată a biroului său. Pe masa de lucru, lampa era aprinsă şi arunca o lumină galbenă peste mulţimea de covoare. Echipamentul informatic zumzăia uşor. Un uşor parfum de scorţişoară îl făcu să deschidă un dulap de lângă fereastră. Seara, înainte de a părăsi aripa birourilor, unde stăpânul îşi rezolva în

singurătate problemele, ultimul servitor avea grijă să pregătească un ceainic fierbinte, care aştepta pe o tavă de argint. Abdallah îşi umplu un pahar.

De data asta, n-aveau să-şi mai strângă rândurile.

Gândul îi aduse pe buze un zâmbet firav. Bău jumătate din paharul de ceai şi se aşeză în faţa PC-ului. Nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a ajunge la paginile Colonel Car. Află de aici că direcţiunea anunţa cu regret decesul directorului general al societăţii, Tom Patrick O'Reilly, în urma unui tragic accident. Conducerea îşi exprima adânca simpatie pentru familia defunctului şi îşi asigura acţionarii că multinaţionala avea să-şi continue activitatea în direcţia în care o angajase cel dispărut, precizând că 2005 se anunţa ca un an record.

Abdallah primise confirmarea dorită şi se ridică din faţa computerului. N-avea să se mai gândească niciodată la vechiul său coleg de clasă Tom O'Reilly.

22.

Bărbatul care trecuse pe la spital ca să ia lucrurile răposatei sale mame încuie uşa în urma lui şi traversă camera. Se opri câteva clipe şi privi cu ochi goi geanta cu hainele mamei sale şi rucsacul ei pe care continua să-l ţină în mână. Nu ştia unde să le pună.

Medicul discutase pe îndelete cu el. Totul se petrecuse foarte repede, îl îmbărbătase acesta. Fără îndoială că mama lui abia dacă realizase în ce stare era, înainte de a se prăpădi. Fusese găsită de o altă persoană, care se plimba, dar, din păcate, bătrâna doamnă murise înainte de-a ajunge la spital, îi povestise doctorul, zâmbindu-i

călduros şi deschis. Vorbele lui spuneau cum că oricine şi-ar fi dorit să întâlnească moartea în felul ăsta, pe câmp, în luna mai, aflându-se în deplinătatea facultăţilor de octogenar în putere.

Optzeci de ani şi cinci zile, se gândi fiul, trecându-şi mâna peste ochi. Era în firea lucrurilor.

Puse geanta pe masă. I se părea puţin nedemn să nu despacheteze lucrurile mamei lui şi, în acelaşi timp, lupta împotriva unei reticenţe naturale, care îl oprea să le treacă în revistă, deoarece asta însemna încălcarea regulii numărul unu, învăţată din copilărie: să nu scotocească prin lucrurile altora.

Rucsacul era deasupra. Îl desfăcu încet. Întâi, văzu o cutie de tablă, pentru sandviciuri. O scoase. Pe vremuri, capacul fusese împodobit cu o fotografie ce înfăţişa un peisaj din Geirangerfjord; pe apa acestuia, sub un soare orbitor, plutea un vas de lux. Din poză nu mai rămăseseră decât mici fragmente de mare, de un albastru murdar, şi nişte frânturi de cer cenuşiu. Cu câţiva ani în urmă, el îi dăruise o cutie ce se închidea ermetic, dintr-un plastic de un roşu viu. Ea o schimbase imediat pe un tel cu rotiţă, socotind că n-avea niciun rost să înlocuiască o cutie absolut utilizabilă.

Zâmbi, amintindu-şi figura îmbufnată a maică-sii de fiecare dată când el încerca să-i bage pe gât câte o noutate, şi răsturnă pe masă vechiul sac cenuşiu. Un termos, un ambalaj de ciocolată. O hartă obosită a Nordmarkăi. O busolă care indica orice, numai nordul nu: acul roşu se învârtea şi se sucea neîncetat, ca şi cum ar fi înghiţit puţin din alcoolul în care înota.

Haina ei de plimbare era sub sac. O luă şi o lipi de obraz. Parfumul său bătrânesc şi cel de pădure îl făcură

să-i dea lacrimile. Îndepărtă haina şi piguli cu luare aminte frunzele şi rămurelele care rămăseseră agăţate de o mânecă.

Dintr-un buzunar căzu ceva.

Împături cu grijă haina şi o puse deoparte, lângă lucrurile din sac. Apoi, se aplecă să ridice obiectul căzut.

Un portofel?

Era destul de mic, din piele. Totuşi, îl simţea anormal de greu în mână. Îl deschise şi începu să râdă.

Nu trebuia. Sughiţă, se smiorcăi şi căscă ochii mari, ca să nu plângă.

Dar pofta de râs îi rămăsese, făcându-l să respire greu.

Încăpăţânata şi octogenara lui mamă îşi întâlnise moartea având o insignă de la *Secret Service* în buzunar.

Obiectul se deschidea ca o cărticică. Partea dreaptă a acesteia ascundea o plăcuţă aurie. La mijlocul plăcuţei, un vultur stătea cu aripile întinse deasupra unui blazon din centrul unei stele. Se gândi la steaua de şerif pe care i-o dăruise taică-său de Crăciun, când avea opt ani, şi se opri din râs.

În partea stângă, într-o învelitoare transparentă, de plastic, văzu o legitimaţie care aparţinea unui anume Jeffrey William Hunter. Băiat frumos, dacă te luai după fotografie. Avea părul des, tuns scurt, iar expresia ochilor lui mari era gravă.

Bărbatul între două vârste, care tocmai îşi pierduse ultimul părinte, era şofer de taxi. Schimbul lui începuse de mult, iar maşina era oprită chiar în faţa casei. Nu minţise la serviciu că e bolnav. Dacă străbătea oraşul în maşină, nu-i făcea nici mai bine, nici mai rău decât dacă ar fi rămas să-şi rumege durerea de unul singur acasă. Dar acum nu mai era atât de sigur. Cercetă insigna delicată.

Degeaba o întorcea pe toate părţile: nu reuşea să înţeleagă cum de intrase maică-sa în posesia ei. Singura explicaţie plauzibilă era aceea că o găsise în pădure, unde o pierduse cineva.

Agenţi precum cel din fotografie nu erau rari în oraş. Ieri, în ajunul sărbătorii naţionale, când lua cina, îi văzuse prin preajma fortăreţei Akershus.

Se uită din nou la chipul necunoscutului.

Ce serios era; părea aproape trist.

Şoferul de taxi se ridică dintr-o săritură. Lăsă lucrurile mamei sale pe masă şi luă din cuierul de lângă uşă cheile maşinii.

Nu trimiteai o insignă de la *Secret Service* prin poştă. Poate că era vorba de ceva important. Trebuia să se ducă la poliţie.

Acum.

23.

— Ai fost şi ai rămas o figură, declară Yngvar Stubø.

Gerhard Skrøder stătea mai mult tolănit decât aşezat în fotoliu. Picioarele îi erau mult depărtate, capul dat pe spate şi privirea aţintită asupra unui punct de pe tavan. Umbrele pronunţate de sub ochi îi ieşeau în evidenţă pe pielea palidă şi-i făceau nasul să pară şi mai mare. Bărbatul poreclit Cancelarul nu se atinsese nici de ceaşca de cafea, nici de sticla cu apă minerală pe care Yngvar Stubø i le puse în faţă.

— Mă întreb…, începu căpitanul de poliţie, trăgându-se încet de lobul unei urechi. Măi băieţi, mă întreb dacă vă

daţi seama cu adevărat cât de idiot e sfatul ăsta. Nu te mai bâţâi.

Picioarele fotoliului pocniră pe podea.

— Ce sfat? întrebă, în pofida voinţei sale, tipul.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi lăsă privirea în jos. Cei doi încă nu stabiliseră un contact vizual.

— Tâmpeniile alea cu care vă împuie urechile avocaţii voştri: să vă ţineţi întotdeauna fleanca la interogatoriile poliţiei. Nu te-ai prins cât sunt de cretine?

— Până acum, au ţinut.

Individul pufni într-un râs prostesc şi dădu din umeri, fără să-şi modifice poziţia.

— Şi, în afară de asta, n-am făcut nimic rău, ce dracu'? Doar nu e interzis să te fâţâi prin Norvegia la volanul maşinii!

— Ca să vezi!

Pe Yngvar îl apucă râsul. Pentru prima oară, în ochii lui Gerhard Skrøder sclipi o umbră de interes.

— Ce vrei să spui, pentru Dumnezeu? întrebă el, apucând sticla de apă.

Acum îl privea pe Yngvar Stubø drept în faţă.

— Voi tăceţi întotdeauna ca mormântul. După chestia asta ne dăm noi seama că sunteţi vinovaţi. Şi, în felul ăsta, nu faceţi decât să ne înverşunaţi, pricepi? Dacă nu obţinem din prima mărturisirile voastre, asta ne îndeamnă să ne ţinem şi mai dihai de capul vostru. Şi-ţi dai seama prea bine…

Se aplecă peste masa veche şi obosită care îi despărţea.

— …că în cazuri cum e ăsta, în care tu îţi închipui că n-ai făcut nimic reprobabil, nu poţi să rezişti. Nu multă vreme. Au fost de-ajuns…

Aruncă o privire la ceasul de pe perete.

— …douăzeci şi trei de minute ca să fii ispitit să vorbeşti. Încă n-ai înţeles că noi am descifrat de o veşnicie codul vostru tâmpit? Ăla care n-are ce să-şi reproşeze vorbeşte imediat. Ăla care vorbeşte, până la urmă, este deseori vinovat. Ăla care îşi ţine gura este vinovat întotdeauna. Eu, unul, ştiu ce strategie aş fi ales.

Gerhard Skrøder îşi trecu un arătător murdar pe sub nas. Unghia îi era albastră, roasă în ultimul hal. Începu iar să se legene înainte şi înapoi cu fotoliul. Acum era mai agitat. Îşi trase şapca pe ochi. Yngvar întinse braţul pentru a lua un bloc de format A4, apucă o cariocă şi începu să mâzgălească fără să mai spună nimic.

Nu fusese complicat să-l găsească pe Gerhard Skrøder. Acesta se distra cu o curvă lituaniană într-un imobil din Grünnerløkka. Apartamentul figura într-un vast registru în care poliţia înscria adresele unde domiciliau indivizii din lumea interlopă a capitalei, iar patrula trimisă la faţa locului avusese succes din prima. La doar câteva ore după ce fusese recunoscut de Yngvar pe caseta de proastă calitate, înregistrată într-o benzinărie deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ajunsese în arestul preventiv. Acolo, aşteptase vreo două ore după Yngvar Stubø, pe care îl întâmpinase cu un potop de înjurături.

De atunci, amuţise. Până acum.

Era limpede că Skrøder suporta mai greu tăcerea lui Yngvar decât toate întrebările, acuzaţiile şi referirile la fotografii, pe care le făcea acesta. Individul îşi înfipsese dinţii în unghia unui deget din care nu-i mai rămăsese, la drept vorbind, nimic. Una dintre coapse i se cutremură. El tuşi uşor şi deşurubă dopul sticlei cu apă. Yngvar

continua să deseneze un motiv psihedelic alcătuit din raze şi stele de un roşu sângeriu.

— Oricum, vreau să-mi aştept avocatul, declară, în sfârşit, Gerhard, îndreptându-se pe scaun. Am dreptul să ştiu de ce anume sunt acuzat. Am dat doar o raită cu maşina, împreună cu câţiva pasageri. De când este ilegală chestia asta?

Yngvar îşi astupă cu grijă carioca şi o puse jos, continuând să tacă.

— Ce se întâmplă cu Ove Rønbek? se plânse Gerhard, care pusese cruce strategiei sale iniţiale. N-ai dreptul să-mi pui întrebări fără ca avocatul meu să fie de faţă, ştii asta!

— Oh, ba da, am dreptul. De exemplu, pot să te întreb dacă vrei să-ţi încălzesc din nou cafeaua. Nu te-ai atins de ea, şi acum e rece.

Gerhard scutură din cap, prost dispus.

— Şi pot să-ţi mai fac un serviciu, continuă Yngvar, ridicându-se.

Schiţă încet câţiva paşi de-a lungul mesei, apoi se aşeză pe marginea ei, în profil faţă de Gerhard.

— Ce e? mormăi tipul cu nasul în sticlă.

— Pot să-ţi fac un serviciu înainte să-ţi vină avocatul?

— La dracu', Stubø! Despre ce vorbeşti?

Yngvar trase aer pe nas şi se şterse cu mâneca de la cămaşă. În încăpere era neaşteptat de frig. Pesemne că ventilaţia era prost reglată. Ori poate că fusese lăsată aşa tocmai ca să absoarbă căldura generată de numărul neobişnuit de funcţionari care lucrau în clădire douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Chiar şi acum, când se făcuse opt, oră la care culoarele ar fi trebuit să fie pustii, iar uşile birourilor închise, se auzeau zgomote şi

paşi, voci şi clinchete de portchei. Ca într-o vineri dimineaţa a lunii iunie.

Sacoul îi era atârnat pe spătarul fotoliului. Coborî de pe masă şi îl luă. Apoi se îmbrăcă şi zâmbi.

— Gerhard, nu mi-ai plăcut niciodată, mărturisi cu amabilitate.

Tipul nu răspunse, nici măcar nu ridică privirea.

— Poate din acest motiv sunt şi eu o dată mulţumit că îţi ţii pliscul, continuă Yngvar, aranjându-şi reverele sacoului.

Gerhard îşi smulse şapca şi căscă gura. Se stăpâni însă un picuţ prea târziu, iar fraza i se stinse în gâtlej, producând un soi de mormăit; strânse din dinţi şi se răsturnă pe spătarul fotoliului, scărpinându-se cu frenezie între picioare.

— Destul de mulţumit, repetă Yngvar, clătinând din cap.

Acum stătea cu spatele la prizonierul lui, ca şi cum ar fi vorbit cu un personaj fictiv.

— Pentru că nu-mi placi. Şi, ţinând cont de purtarea ta, nu pot decât să te las să pleci.

Se întoarse rapid şi întinse o mână îmbietoare spre uşa închisă.

— Şi o să te las să pleci. Fiindcă ăia care te aşteaptă afară au cu totul alte metode decât cele pe care am dreptul să le folosesc eu.

Scoase un chicotit surd, ca şi cum ideea de a-l elibera pe Gerhard îl amuza cât se poate de tare.

— Ce vrei să spui?

— Da, cred că e cea mai bună soluţie, continuă Yngvar, părând că se adresează din nou unui terţ. Ca să scap de tâmpeniile astea. Ca să mă pot duce acasă. O să ne oprim, pe ziua de azi.

Îşi pipăi sacoul, ca şi cum ar fi voit să se asigure, înainte de plecare, că portofelul şi cheile îi sunt cu adevărat la locul lor.

— Totodată, asta o să mă scutească să mai dau vreodată ochii cu tine. Iar poliţia va avea de fugărit o hahaleră mai puţin.

— *Dar ce tot spui, fir-ar al dracu'?*

Gerhard bătu cu pumnul în masă.

— Ai zis că trebuie să-ţi aştepţi avocatul, zâmbi el. Poţi s-o faci de unul singur. O să am grijă ca sarcina lui să fie simplă. Când hârţogăria va fi în ordine, ţi se va da drumul. O seară plăcută, Gerhard.

Se duse la uşă, trase zăvorul şi se pregăti s-o deschidă.

— Stai. *Stai!*

Yngvar nu lăsă clanţa din mână.

— Ce e?

— Despre cine vorbeşti? Cine se presupune că ar… Despre ce vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu?

— Gerhard, în fine… Ţi se spune Cancelarul, nu? Cu un asemenea titlu, credeam că ai şi tu anumite cunoştinţe în domeniul relaţiilor internaţionale.

— La dracu', eu…

Pe chipul livid al arestatului apăruse o peliculă de năduşeală. Acesta îşi smulse şapca pentru a doua oară. Părul îi era lins şi gras, o buclă îi căzu în ochi. Încercă să şi-o îndepărteze suflând spre ea.

— Te gândeşti la americani? voi să afle.

— Ai câştigat, zâmbi Yngvar. Mult curaj!

Apăsă pe clanţă.

— Stai. Stai odată, Stubø! Americanii n-au putere să…

Yngvar izbucni în râs. Îşi dădu capul pe spate şi hohoti cu poftă. Pereţii goi ai încăperii austere îi trimiseră un ecou răsunător.

— Americanii, putere? Americanii?

Râdea în asemenea hal, încât aproape că nu mai putea vorbi. Dădu drumul clanţei şi îşi puse mâinile pe burtă, scuturând din cap şi sughiţând.

Prizonierul îl privea cu gura căscată. Avea o experienţă vastă în chestiunile legate de poliţie şi nici nu mai ştia de câte ori fusese interogat de cretinii ăia de gabori. Acum însă era ceva nou. Pulsul i se acceleră. În faţa ochilor îi apărură pete roşii. Îşi frământă şapca în mâini. În momentul în care Yngvar Stubø trebui să se sprijine de perete, ca să nu-şi piardă echilibrul, în sens propriu, din cauza crizei de râs nebun, Gerhard Skrøder îşi cotrobăi cu stângăcie prin buzunare după inhalator. Era singurul lucru pe care avusese dreptul să-l păstreze atunci când fusese percheziţionat pentru a-i fi luate toate obiectele personale. Şi-l puse la gură. Mâinile îi tremurau.

— De mult timp nu m-am mai distrat aşa, hohoti Yngvar, ştergându-se la ochi.

— Ce-ar putea să-mi facă americanii? întrebă Gerhard Skrøder, cu glasul stins şi piţigăiat ca al unui copil. Suntem în Norvegia, totuşi…

Încercă să-şi bage inhalatorul în buzunar, dar acesta căzu pe jos. Se aplecă să-l ia. Când se ridică, Yngvar Stubø se sprijinea cu pumnii de masă, iar faţa îi era la zece centimetri de a lui. Burta şi umerii excepţional de laţi ai poliţistului îl făceau să semene cu o gorilă blondă, iar în ochii lui albaştri nu era nici urmă de veselie.

— Tu te crezi stăpânul lumii, şopti Yngvar. Te încrezi în steaua ta norocoasă. Crezi că faci parte dintre ăi mari,

numai pentru că te-ai aventurat şi tu până la mafia rusească. Crezi că eşti în stare să te descurci. Că eşti atât de forţos încât te pui până şi cu criminalii albanezi ori cu alte javre din Balcani. Uită. Acum însă… *Acum însă…*

Ridică degetul arătător şi îl vârî drept sub nasul prizonierului. Vocea îi crescu, atingând un mare număr de decibeli.

— Acum însă ai să afli că eşti un rahat. Dacă îţi imaginezi vreo secundă că americanii or să rămână cuminţei, la locul lor, văzând cum este eliberat un ticălos ca tine, ţi-ai greşit socotelile *mai rău ca oricând*. Noi îi ţinem la curent de câteva ori pe zi cu privire la mersul anchetelor. Ei ştiu că te afli aici în acest moment. Ştiu ce ai făcut şi vor…

— Dar n-am făcut nimic! *Nimic!* îl întrerupse Gerhard Skrøder (Respiraţia îi era şuierătoare, se vedea clar că are dificultăţi.) Eu… n-am fă… cut… de… cât…

— Respiră calm, urlă Yngvar. Ia-ţi medicamentul.

Se dădu puţin înapoi şi îşi lăsă degetul jos.

— Vreau să ştiu tot, continuă, în timp ce arestatul îşi inhala medicamentul din micul flacon albastru. Vreau să ştiu cine ţi-a încredinţat această misiune. Când, unde şi cum. Cât ai luat pentru jobul ăsta şi unde sunt banii în clipa de faţă. Vreau să ştiu cu cine ai mai vorbit despre chestia asta. Vreau nume şi descrieri. Tot.

— Ei nu pot… gâfâi Gerhard. Nu pot să mă trimită la Guantomo?

— Guantanamo, îl corectă Yngvar, muşcându-şi cu putere buza, ca să nu pufnească într-un râs, care, de data asta, ar fi fost autentic. Întreabă-mă să te-ntreb! Cine mai ştie, în ziua de azi? Şi-au pierdut preşedinta, Gerhard. Din

nişte raţiuni cum nu se poate mai practice, ei te consideră un… terorist.

Yngvar ar fi putut jura că pupilele lui Gerhard se dilataseră. Câteva clipe, crezu că prizonierul încetase definitiv să mai respire. Apoi auzi un sughiţ şi gâfâieli prelungi. Individul îşi frecă fruntea cu dosul mâinii, ca şi cum şi-ar fi închipuit că acest cuvânt fatidic era înscris acolo cu majuscule.

— Un terorist, repetă Yngvar, pocnind din buze. O ştampilă nu prea plăcută din partea Statelor Unite.

— O să vorbesc, suflă, cu respiraţia tăiată, Gerhard Skrøder. O să vă spun tot. Dar rămân aici. Rămân aici, da? La voi!

— Sigur că da, îi răspunse cu blândeţe Yngvar, bătându-l uşor pe umăr. Ştii, noi veghem asupra alor noştri. Atât timp cât cooperează. Hai, facem o pauză.

Ceasul de pe perete arăta şapte şi patruzeci şi unu de minute.

— Până la ora opt, încheie cu un zâmbet. Avocatul tău o să fie şi el aici. O să putem discuta în linişte. OK?

— De acord, murmură Gerhard Skrøder, respirând mai calm. De acord. Atunci rămân aici. La voi.

Yngvar dădu din cap, deschise uşa şi ieşi.

— Ce s-a întâmplat? voi să ştie Bastesen. (Sprijinit de perete, citea un dosar pe care îl încheie brusc când apăru Yngvar.) Ca de obicei? Nu spune nimic?

— Oho! Ba bine că nu. Este gata să ciripească. Toate astea, la ora opt.

Bastesen pufni în râs şi îşi strânse pumnul în semn de victorie.

— Eşti cel mai bun, Yngvar. Cu adevărat cel mai bun.

— Fără îndoială, mormăi Yngvar. La jucat teatru, în orice caz. Dar acum, campionul tău are nevoie să mănânce.

Trecând agale pe culoar, în căutarea a ceva de băgat în gură, nici măcar nu-şi dădu seama că oamenii începeau să aplaude pe măsură ce se răspândea ştirea că Gerhard Skrøder înclinase steagul.

Inger Johanne încă nu-l sunase.

24.

Femeia care şchiopăta de-a lungul coridorului subteran, mormăind blesteme şi rugăciuni şi zgâlţâind un mănunchi de chei pentru a ţine fantomele la distanţă, fusese cândva decana curvelor din Oslo. Pe atunci, se numea Harrymarry şi se menţinuse în viaţă, în Oslo, cu totul miraculos, timp de o jumătate de secol.

— Forţe binefăcătoare, ocrotiţi-mă, bodogănea, târându-şi laba beteagă. (Trebuia să meargă tocmai în fundul tunelului ăluia lung cât o zi de post.) Şi, toate relele, la coteţ! Puah! Bleah!

Încă din acea noapte a lui ianuarie 1945, când se născuse într-o benă din Laponia devastată de război, Harrymarry dejucase toate încercările — pe cât de înverşunate, pe atât de repetate — făcute de destinul care dorea s-o vadă cu grădiniţă pe piept. N-avea părinţi şi nici nu se aşezase vreodată de-a binelea în casa părinţilor adoptivi cu care fusese cadorisită. După câţiva ani într-un cămin, spălase putina la Oslo, pentru a zbura cu propriile aripi. Avea doisprezece ani. Fără educaţie, cu înclinaţiile spre lectură ale unui ţânc de şase ani şi cu o înfăţişare numai bună ca să-i bage în sperieţi chiar şi pe cei mai

îndrăzneţi, cariera îi era dinainte hărăzită. Adusese pe lume patru copii. Erau, fără excepţie, nişte accidente de muncă şi îi fuseseră luaţi încă de la naştere.

Odată cu sosirea noului mileniu, lui Harrymarry îi zâmbise norocul pentru prima oară.

O întâlnise pe Hanne Wilhelmsen.

Harrymarry era martora principală într-un proces de omucidere şi, din nişte motive pe care niciuna dintre ele nu şi le explicase după aceea, ajunsese să se mute în casa anchetatoarei. De atunci, nimeni n-ar mai fi putut-o urni de acolo. Îşi reluase numele de botez şi se transformase într-un viguros amestec de servitoare şi bucătăreasă. În schimb, nu cerea decât trei lucruri: metadonă, un pat curat şi un pachet de tutun pe săptămână. Nimic altceva, nimic mai mult. Nu înainte să se nască fiica lui Nefis şi a Hannei. Marry lăsase baltă ţigările şi ceruse în loc un pachet de cărţi de vizită. Pe cartonul îngălbenit, cu margini boţite, se putea citi:

Marry Olsen, Guvernantă

Alesese ea însăşi caracterele. Fără număr de telefon, fără adresă. De altfel, nici n-avea nevoie, fiindcă nu ieşea niciodată şi nu primea musafiri. Teancul de cărţi de vizită era pus pe noptieră şi, în fiecare seară, o lua pe prima, o săruta uşor şi o strângea la piept, cu ochii închişi, murmurându-şi veşnic neschimbata rugăciune de seară:

— Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne Sfânt din ceruri. Mulţumesc pentru Hanne şi Nefis şi pentru mica mea prinţesă Ida. Am şi eu un rost pe lume. Mulţumescu-Ţi Ţie pentru asta. Noapte bună, Doamne.

Şi apoi, cădea într-un somn greu, de opt ore. Invariabil.

Marry se apropia, în sfârşit, de boxa care trebuia. Îşi pregăti cheia.

— S-a mai pomenit o asemenea parascovenie, se dojeni ea. Femeie bătrână, şi ţi-e teamă de-o pivniţă amărâtă! Ce să-ţi mai spun! Puah!

Şi făcu un gest larg cu braţul slăbănog, parcă pentru a-şi alunga frica.

— Te duci doar până în pivniţă, continuă ea cu o voce pătrunzătoare. Să cauţi plăpumi şi alte flecuşteţe pentru Inger Johanne. Aici nu-i nicio primejdie, ştii foarte bine. Sus inima, Marry! Ai întâlnit tu deja stafii mai rele decât alea care n-au găsit altceva mai bun de făcut decât să se oploşească aici.

În sfârşit, nimeri broasca.

— O să meargă, strigă Marry, deschizând uşa. Nu puteau să găsească şi ei o boxă de pivniţă standard, aici, în Vestkant! Oh, nu, zău aşa…

Găsi, pe bâjbâite, întrerupătorul.

— Ar fi trebuit să închidă şi ei odaia asta cu o uşă adevărată, cu pereţi adevăraţi şi toate alea. Nu cu plasă de sârmă, ca la pui, şi cu lacăt, oh, nu!

Boxa avea peste douăzeci de metri pătraţi. Era dreptunghiulară şi de jur-împrejur pereţii îi erau acoperiţi de sus până jos cu rafturi. Acestea erau pline de lăzi, valize şi cutii multicolore de la IKEA. Totul era numerotat cu grijă. Marry făcuse ordine. Literele nu erau punctul forte al lui Marry, dar ea se pricepea la cifre şi la logică. Pentru că, în general, încurca borcanele în privinţa alfabetului, totul era aranjat în ordinea importanţei. Foarte aproape de uşă, erau lăzile cu cutii de conserve şi cu alimente deshidratate. În caz de război nuclear. Veneau apoi hainele de iarnă, în cutii cu găuri mari, de aerisire. Hainele

de bebeluş ale micuţei Ida umpleau o cutie roz, pe care era desenat un ursuleţ de pluş. Când Marry o întredeschise, ca să atingă lucruşoarele mătăsoase, din ea se răspândi un parfum de levănţică.

— Asta e fetiţa lu' Marry. E micuţa mea.

Acum şuşotea. Mirosul hăinuţelor vechi ale Idei o liniştea. Îşi târî picioarele până în celălalt capăt al încăperii şi se opri lângă peretele lateral, acolo unde erau agăţate schiurile lui Nefis, alături de săniuţa Idei.

PLAPUMĂ PENTRU INVITAŢI.

Trase o ladă uriaşă şi-i săltă capacul. Plapuma era făcută sul şi strânsă cu două elastice late şi roşii. Marry o luă sub braţ, puse capacul peste ladă, o împinse la locul ei şi o porni cătinel spre uşă.

— Gata, oftă uşurată. Şi acum, o să urcăm din nou în casă, la căldurică şi la adăpost.

Tocmai voia să închidă, când i se păru că aude un zgomot.

Un val de adrenalină îi blocă respiraţia.

Nimic.

Apoi, auzi din nou. Un pocnet surd sau un bocănit. Îndepărtat. Apoi, foarte clar. De frică, Marry scăpă plapuma şi îşi uni mâinile a rugă.

— Oh! Iisuse, Marie, Iosife! înşiră ea.

Apoi, auzi din nou.

În străfundurile creierului lui Marry se mai păstraseră ultimele vestigii ale unei existenţe de care avusese parte aproape cincizeci şi cinci de ani, înainte ca viaţa ei să se schimbe cu 180 de grade, devenind luminoasă şi fericită. Plăpânda şi urâta bastardă Marry ieşise din toate încurcăturile fiindcă era isteaţă. În anii '60, tânăra prostituată Marry, care avea ripostă promptă, scăpase de belele de pe

străzile din Oslo pentru că era şireată. Bătrâna curvă Harrymarry îndurase o viaţă de umilinţe şi de droguri dure dintr-un singur motiv: pur şi simplu, nu voia să se lase doborâtă.

În acea clipă, era atât de înspăimântată, încât credea că o să-i plesnească inima. O luă ameţeala. Îi venea mai ales să stea locului acolo, ca s-o înhaţe fantoma, s-o ia Necuratul, care o căuta, pentru că, în sinea ei, considera că merită chestia asta.

— Categoric, nu. Nu încă.

Înghiţi în sec şi strânse din dinţi. Sunetul se auzea din nou.

Aveai senzaţia că cineva încearcă să bată într-o uşă, fără să reuşească pe deplin. Rezultatul era un sunet sincopat şi inegal, dar lipsit de orice urmă de agresivitate. Aşa părea.

Marry adună plapuma de pe pardoseala de beton.

— Gata. În fine, mi-am luat de-o grijă. Şi să nu bage nimeni în sperieţi o canalie bătrână.

Se îndreptă spre scară.

Bum. Bum-bum.

Marry nu mai avea nicio îndoială. Zgomotul venea dinspre uşa de alături. Spre deosebire de majoritatea uşilor de o albeaţă clasică, asta era vopsită în roşu. Pe ea, la nivelul ochilor, era fixată, cu o frântură de scotch îngălbenit, o bucăţică de carton. Jumătate din aceasta fusese smulsă, iar inscripţia era, la drept vorbind, indescifrabilă. În orice caz, pentru Marry.

I se păru că aude o voce foarte slabă; poate că nu era nimic altceva decât o iluzie.

Lucru ciudat, nu mai era speriată. O înverşunare rea îi gonise frica. Era casa ei, pivniţa ei. Alesese o existenţă

solitară în Krusesgate, pentru a izgoni vechii demoni din viaţa ei, şi nici viii, nici morţii n-aveau să-i fure nimic, orice ar fi fost.

Nici acum, nici altă dată.

— Hei! strigă, bătând în uşă. Hei, e cineva acolo?

Mâna ei scheletică izbea lemnul. Se aşternu o tăcere absolută. Apoi zgomotele se auziră din nou, atât de brusc, încât făcu un pas înapoi.

I se părea că ascultă un glas venit dintr-un loc îngrozitor de îndepărtat. Îi era imposibil să distingă vreun cuvânt.

— Ei drăcie cu pălărie, mormăi Marry, scărpinându-se pe frunte, şi îşi lipi urechea de uşă. Cred că asta e cea mai ciudată uşă din tot târgul. Ieşiţi de acolo! zbieră ea, cu gura lipită de panou. N-aveţi decât să apăsaţi pe clanţă.

Loviturile continuau să se audă.

Marry se uită la broască. Spre deosebire de uşile celorlalte boxe, ca s-o deschizi pe asta îţi trebuia o cheie. Probabil că avea pe dinăuntru un zăvor, ca să te poţi încuia. Sau ca să încui pe cineva.

Uşa trebuia să fi fost meşterită într-un fel sau altul. Marry n-avea nicio îndoială: înăuntru era cineva. Din cele mai ascunse cotloane ale memoriei sale, începură să reînvie întâmplări pe care încercase să le lase afară, în lumea aia în care nu mai călcase şi din care nu mai voia să facă niciodată parte.

A practica în stradă cea mai veche meserie din lume nu însemna să te rezumi doar la prostituţie. Cel mai rău era că deveneai prada străzii, te aflai la bunul plac al acesteia. Marry închise ochii pentru a-şi alunga din minte ghenele de gunoi şi boxele din pivniţe, plăpumile jegoase, abandonate prin fundături şi şoproane, sexul oral

făcut la iuţeală în maşini murdare, puţind a tutun, a grăsime şi a porc bătrân.

Marry nu mai ştia de câte ori fusese violată. Pe măsură ce îşi pierdea locul din topul prostituatelor, se vedea gonită din colţul ei, lipsită de clienţi, insultată de concurentele importante, rusoaicele alea nenorocite, ajunsă de râsul puştoaicelor şi dispreţuită de contemporanele sale. În jurul ei, fetele mureau una după alta, iar în 1999, Marry însăşi era o moartă vie. Accepta lucruri pe care nimeni nu le voia, nici măcar tinerele lituanience, care torpilau piaţa mulţumindu-se cu o bancnotă de cincizeci pentru un raport neprotejat.

Harrymarry îşi amintea de o pivniţă. Îşi amintea de un bărbat.

— Nu vreau să-mi amintesc nimic! mugi Marry, izbind cu pumnii în uşa roşie. O să te scot de acolo! Aşteaptă, Marry o să te ajute.

Îşi târşâi picioarele până la boxa proprie, o deschise şi luă lada bine garnisită cu scule, pe care Nefis o dota în mod regulat cu noi ustensile a căror utilitate nu o pricepea nimeni prea bine.

— Vin! răcni Marry, trăgând lada până la uşa roşie. Vin, surioară!

Marry Olsen era numai piele şi os. Dar avea forţă. Pe deasupra, în clipa asta spumega. Mai întâi, se înfipse cu foarfeca în tocul uşii, făcând pe jos numai aşchii. Apoi, puse mâna pe ciocan şi îşi dezlănţui furia asupra clanţei, de parcă ar fi fost propriul trecut cu care se lua la trântă.

Clanţa se rupse, dar uşa tot închisă rămăsese.

— Fir-ar al dracu'! urlă Marry, înhăţând un şperaclu care aştepta în fundul lăzii. La boală rea, leac pe măsură.

Trebui să introducă partea curbă a şperaclului cât mai în interiorul broaştei. Apoi folosi ciocanul pentru a vârî cu încă vreo câţiva milimetri pârghia şi, în cele din urmă, se propti cu spatele de scară. Apucă unealta cu ambele mâini şi trase.

Lemnul trosni. Nu se întâmplă nimic.

— Încă o dată! bodogăni Marry.

Lemnul se rupse. Uşa rămăsese la fel de neclintită.

— Poate în partea cealaltă, suflă Marry, repetând manevra în celălalt sens.

Broasca cedă. Uşa se întredeschise. Dar era strâmbă şi Marry vârî puţin o daltă. Fanta se lărgi şi ea putu să se opintească mai bine.

— Hei-ruuup! behăi Marry, care tresări când deschizătura atinse vreo zece centimetri.

Scăpă dalta. Aceasta căzu pe jos cu un zdrăngănit puternic. Fără să stea pe gânduri, Marry apucă uşa cu amândouă mâinile şi o deschise mai mult.

— Gata, gata, îi murmură persoanei dinăuntru, care se uita la ea. Ştiu eu cum sunt lucrurile astea. O să…

— *Ajutor**, o întrerupse femeia, cu un glas răguşit.

O curvă rusoaică, se gândi Marry, dând din cap.

— O să te ajut, orice ar fi, declară, aplecându-se în faţă, ca s-o apuce de mijloc pe acea creatură chinuită. De data asta, tipii n-or să facă după capu' lor. Ăsta văd că a dat, nu s-a-ncurcat, hai? Legată cobză şi tot tacâmu'… ia să te văd.

Găsi în grămada de scule un cuţit de vânătoare şi tăie fâşiile de plastic cu care erau legate mâinile femeii. O ridică de jos cu multă caznă. Putoarea de urină şi de excremente o sufocă. Marry aruncă o privire în spatele uşii. Zăvorul se rupsese.

— Javre afurisite, mormăi ea pe un ton liniştitor, atingând cu prudenţă faţa însângerată a femeii. O să faci o baie bună, surioară. Vino cu mine.

Femeia încercă să păşească, dar nu o ţineau picioarele.

— Puţi de nu se poate, puicuţo. Hai, vino cu Marry, vino.

— *Ajutor*,* şopti femeia. *Ajută-mă*.*

— Sigur, sigur. Asta şi fac. Îmi închipui că nu înţelegi ce spun. Dar am fost şi eu ca tine, vezi tu, am trecut şi eu prin toate astea şi…

Marry sporovăi aşa până lângă scară, apoi o ridică pe femeie ca să poată sui cele cinci trepte care le despărţeau de lift.

— Stai rezemată aici, murmură ea, arătându-i bara de oţel. Ajungem imediat. Doamne Iisuse Hristoase, în ce hal eşti!

Sub lumina puternică a tuburilor fluorescente din tavan, Marry putut să vadă pentru prima oară chipul colegei sale de breaslă. Năpraznica lovitură pe care o primise în tâmplă îi învineţise o jumătate de faţă, iar ochiul de pe aceeaşi parte îi era închis. Sângele curs din rană i se închegase de-a lungul gâtului, formând cruste.

— Da' n-am ce zice, faine ţoale, bombăni Marry, pipăindu-i sacoul roşu. Ia te uită, astea nu sunt de la Armata Salvării.

Uşile ascensorului se deschiseră.

— Hai, acum fii drăguţă şi ţine-te bine de Marry!

Femeia era apatică. Gura îi era deschisă. Ochii nu mai aveau în ei nici pic de viaţă. Marry pocni din degete în faţa ei.

— Alo! Mai eşti aici? Hai, vino!

Cu braţul stâng în jurul mijlocului femeii şi cu mâna dreaptă pe antebraţul ei, o târî până la uşă. În loc să-i dea drumul ca să-şi caute cheile, apăsă butonul soneriei cu cotul.

Se scurseră multe secunde.

— *Ajutor*!* gemu femeia.

— Da, da, mormăi nerăbdătoare Marry, sunând şi mai şi.

— Marry! exclamă Inger Johanne când deschise uşa. Ai fost plecată atâta timp încât…

— Am găsit o curvă în pivniţă, o întrerupse fără menajamente Marry. Cred că e rusoaică sau aşa ceva, dar trebuie totuşi s-o ajutăm. Biata micuţă. Un tip şi-a făcut mendrele cu ea.

Inger Johanne înmărmurise.

— Dă-te odată!

— Hanne! strigă încet Inger Johanne, fără s-o scape din ochi pe femeie. Hanne, trebuie să vii încoace.

— Hanne nu e aia care să arunce în stradă o curvă suferindă, se porni Marry. Hai, acum, dă-te!

— Hanne! repetă Inger Johanne mult mai tare. *Vino aici!*

Scaunul cu rotile apăru în capătul holului, lângă peretele de sticlă, pe care înserarea arunca umbrele copacilor. Hanne veni încet lângă ele. Rotitele de cauciuc scârţâiau aproape imperceptibil pe parchet.

— Are doar nevoie de o baie, imploră Marry. Şi poate de puţină mâncare. Fii bună, Hanne. Nu e nimeni mai drăguţ ca tine.

Hanne Wilhelmsen se mai apropie puţin.

— *Madam President*, începu, plecându-şi capul înainte, după care îl înălţă şi făcu o scurtă pauză. *Veniţi, vă rog. Să vedem ce putem face ca să vă ajutăm*.*

25.

— Prin urmare, o să fac un rezumat, spuse Yngvar. În felul ăsta vom evita orice neînţelegere.

Îşi trecu o mână prin păr şi se aşeză călare pe scaun, cu burta lipită de spătar.

— Vasăzică ai fost sunat de un bărbat cu care nu te-ai întâlnit niciodată.

Gerhard Skrøder aprobă.

— Nu ştii de unde este şi nici cum îl cheamă.

Gerhard dădu din cap.

— Şi, cu atât mai puţin, cum arată, bineînţeles.

Arestatul se scărpină la ceafă şi privi descumpănit masa.

— Nu vorbeam la videofon…

— Şi tu te afli aici, continuă Yngvar cu o încetineală exagerată, punându-şi mâinile pe faţă. Ca să ne povesteşti că ai acceptat o misiune de la un tip cu care n-ai făcut altceva decât să discuţi la telefon şi al cărui nume nu-l cunoşti! Un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată.

— Chestia asta nu-i ceva chiar aşa de rar.

Avocatul Ove Rønbeck îşi puse clientul în gardă cu un semn al mâinii.

— Vreau să zic că nu e ceva chiar aşa de uimitor…

— Ba da. Eu, unul, consider că da. Cum avea vocea?

— Vocea…

Gerhard se foi pe scaun ca un preadolescent prins în flagrant delict de pipăială asupra unei colege care nu e de acord.

— Ce limbă vorbea? voi să ştie Yngvar.

— Cred că era norvegian.

— Bine, răspunse Yngvar pufăind. Ia-mă încet. Prin urmare, vorbea în norvegiană?

— Nu.

— Nu. Atunci, cum ai dedus că era norvegian?

Avocatul Rønbeck deschise gura şi ridică mâna, dar când Yngvar se întoarse spre el, o lăsă în jos cu viteza fulgerului.

— Aveţi dreptul să staţi aici. Dar nu şi să întrerupeţi. Nu e nevoie să vă reamintesc cât e de gravă această problemă a clientului dumneavoastră. Şi, vă spun odată pentru totdeauna, Gerhard Skrøder mă lasă destul de rece. Vreau doar să *ştiu cât mai multe cu putinţă despre comanditarul anonim!*

Ultimele cuvinte le urlă spre Gerhard, care se mai retrase puţin. Scaunul acestuia era lipit de perete, nu mai avea loc să se dea înapoi. Clipi de câteva ori, iar Yngvar se aplecă şi-i smulse şapca.

— Mama ta nu te-a învăţat că băieţii trebuie să-şi scoată ce au pe cap când intră undeva? îl întrebă el. De ce te-ai gândit că omul ăla era norvegian?

— Vorbea oarecum prost englezeşte. Mai mult cu… un accent.

Gerhard se scărpină din ce în ce mai tare între picioare.

— Ar trebui să te duci la doctor, îl sfătui Yngvar. Termină imediat cu chestia asta.

Se ridică şi se duse la micul bufet de lângă uşă. Luă ultima sticlă de apă minerală, o deschise şi goli jumătate din ea dintr-o înghiţitură.

— Ştii, începu, râzând încetişor, eşti atât de obişnuit să minţi, încât nu mai reuşeşti să înşiri o poveste cât de cât

coerentă nici măcar atunci când te-ai hotărât să spui adevărul. Deformaţie profesională…

Puse jos sticla şi se aşeză greoi pe scaun. Cu mâinile după ceafă, se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Vorbeşte, rosti calm. Cam ca atunci când trebuie să spui o poveste. Unui copil, dacă eşti în stare să-ţi reprezinţi genul ăsta de lucruri.

— Am doi nepoţi! se burzului Gerhard. Ştiu totuşi ce sunt plozii!

— Bine. Super. Cum se numesc?

— Ce?

— Cum se numesc nepoţii tăi? repetă Yngvar, continuând să-şi ţină ochii închişi.

— Atle şi Oskar.

— Atunci, eu eram Atle, iar Rønbeck era Oskar. Şi ai să ne povesteşti cum a acceptat nenea Gerhard o misiune remunerată de la un om pe care nu l-a întâlnit niciodată.

Gerhard nu răspunse. Se juca, vârându-şi arătătorul într-o gaură din pantalonii militari de camuflaj.

— A fost odată…, îl încurajă Yngvar. Hai. A fost odată nenea Gerhard…

— …care a primit un telefon, completă Gerhard.

Şi tăcu.

Yngvar făcu un gest circular cu mâna.

— …de la un număr anonim, care nu apărea pe ecran, continuă Gerhard. Am răspuns. Era un tip care vorbea englezeşte. Dar era aşa… ca şi cum nu era englez, dacă vrei. Avea, oarecum, aerul… unui norvegian.

— Îhî, aprobă Yngvar.

— Era ceva… bizar; în orice caz, în felul lui de-a vorbi. A zis că are o propunere foarte simplă, dar din care putea să-mi iasă o grămadă de bişţari.

— Îţi aminteşti ce cuvânt a folosit ca să spună „biştari“?
— *Money*, cred. Da. *Money*.
— Şi asta era pe…

Yngvar îşi răsfoi însemnările.

— …3 mai, încheie, ridicând o privire întrebătoare spre Gerhard, care dădu uşor din cap şi continuă să se joace cu gaura din pantaloni. Marţi, 3 mai, după-amiază. O să facem o copie după desfăşurătorul convorbirilor tale, aşa că o să avem confirmarea orei.
— Dar este…
— Nu puteţi…

Avocatul Rønbeck şi clientul lui protestară în cor.

— *Relax! Relax!*

Yngvar scoase un geamăt resemnat.

— În momentul de faţă, desfăşurătorul telefonului ar trebui să fie ultima dintre grijile tale. Dar o să revenim. Continuă. Nu prea ai talent la spus poveşti. Acum, concentrează-te.

Avocatul şi Gerhard schimbară o privire. Rønbeck dădu din cap.

— Mi-a spus să nu fac nimic pe 16 şi pe 17, bodogăni clientul lui.
— Să nu faci nimic?
— Da. Să nu-mi fac proiecte. Să nu beau. Să rămân la Oslo. Disponibil, de fapt.
— Şi nu-l cunoşteai pe tipul care sunase?
— Nu.
— Totuşi, ai fost de acord. Ai acceptat să laşi să-ţi scape principala noastră zi de sărbătoare numai fiindcă ţi-a cerut asta un tip, la telefon. Aşa-i?
— Era vorba de bani. Un purcoi mare de bani.
— Cât?

Urmă o pauză lungă. Gerhard îşi luă şapca de pe masă şi şi-o duse maşinal spre cap, dar îşi dădu seama de gestul lui şi o puse la loc. Continua să tacă mâlc. Ochii îi erau pironiţi la pantalonii lui rupţi.

— Bun, zise, în sfârşit, Yngvar. O să vedem mai târziu suma. Şi ce altceva ai mai aflat?

— Nimic. Trebuia doar să aştept.

— Ce să aştepţi?

— Un telefon. Pe 16 mai.

— Şi ai primit telefonul?

— Da.

— Când?

— După-amiază. Nu-mi mai aduc aşa de bine aminte, poate pe la ora patru. Da. Puţin după patru. Trebuia să mă întâlnesc cu nişte amici la Løkka, să bem nişte bere înainte de meci. Enga cu Fredrikstad, la Ullevål. Tipul a sunat chiar înainte să ies pe uşă.

— Ce-a zis?

— În realitate, nimic. Voia doar să ştie ce aveam de gând să fac.

— Ce aveai să…?

— Da… planurile mele din seara aia, întru câtva. Dacă respectam acordul. Să nu beau. Chestii de genul ăsta. Şi, pe urmă, a zis că trebuie să fiu acasă cel mai târziu la ora unşpe. A zis că merită osteneala. Că o să-mi iasă bani mulţi. Atunci, eu am…

Dădu din umeri. Yngvar putea să jure că-l văzuse roşind.

— Am băut un pahar-două cu fârtaţii, ne-am uitat la meci şi am plecat. Zero la zero, aşa că n-aveam mare lucru de sărbătorit. M-am întors la ora unşpe. Şi, pe urmă…

Acum, se vedea cât se poate de clar că era agitat. Îşi scărpină umărul pe sub pulover, frecându-şi în acelaşi timp coapsele de scaun, de la stânga la dreapta. Coapsa dreaptă îi tremura violent. Gerhard clipi.

— A sunat. Pe la unşpe.

— Ce-a zis?

— V-am spus de un milion de ori! Cât mai durează jocul ăsta?

— Ai spus de două ori. Şi mi-ar plăcea să aud şi a treia oară. Ce-a zis?

— Că trebuie să fiu lângă turnul orologiului, în faţă la Oslo S, peste câteva ore. La patru dimineaţa. Că trebuie să stau acolo până când vin un tip şi o femeie şi să plecăm împreună cu maşina. Itinerarul era în torpedou. Cu jumătate din bani. Şi au trăit fericiţi şi au avut o mulţime de copii.

— Cam devreme, i-o întoarse Yngvar. Nu ţi s-a părut că misiunea asta era cam ciudată?

— Nu.

— Ţi se dă ordin să faci un drum cu maşina în sudul Norvegiei, ca să duci doi pasageri pe care nu-i cunoşti, făcându-te remarcat de personalul mai multor benzinării, dar ascunzându-te de camerele de supraveghere. N-ai de făcut nimic, n-ai de furat nimic, trebuia doar să urmezi itinerarul. Şi, pe urmă, trebuie să laşi maşina într-o pădure de lângă Lillehammer, să te întorci la Oslo cu trenul şi să uiţi tot. Şi ţie ţi s-a părut absolut normal?

— Mda.

— Fără „mda"-uri cu mine, Gerhard. Ăia doi îţi spuneau ceva? Femeia şi tipul celălalt?

— Nu.

— Erau norvegieni?

— Nu ştiu.
— Nu ştii.
— Nu! N-am discutat!
— În patru ore?
— Da! Vreau să zic nu! Şi-au ţinut pliscul tot timpul.
— Nu te cred. Nu e posibil.

Gerhard se aplecă peste masă.

— Jur! Eu trebuie să le fi zis vreo două vorbe, dar tipul s-a mulţumit să arate cu degetul spre torpedoul maşinii. L-am deschis şi acolo era un mesaj, aşa cum spusese tipul de la telefon. Cu locurile unde trebuia să merg şi toate alea. Şi că nu trebuia să discutăm. Super, mi-am zis eu. Ce naiba, Stubø, doar am spus că o să povestesc totul. Crede-mă odată!

Yngvar îşi împreună mâinile pe piept şi îşi linse buzele. Nu-şi dezlipea privirea de la prizonier.

— Unde e acum mesajul?
— În maşină.
— Şi maşina aia unde e?
— După cum am zis deja, de un miliard de ori, la Lillehammer. Chiar lângă trambulina de sărituri cu schiurile, acolo de unde pleacă un…
— Nu-i acolo. Am verificat.

Yngvar întinse arătătorul spre o notă adusă cu zece minute înainte de un agent.

Gerhard dădu cu indiferenţă din umeri.

— A luat-o cineva, sugeră el.
— Cât ai primit pentru asta?

Yngvar îşi scosese din buzunarul de la piept etuiul de havane şi-l învârtea încet în mână. Gerhard tăcea.

— Cât ai primit? repetă Yngvar.

— Nu contează, răspunse Gerhard îmbufnat. Nu mai am biştarii ăştia.

— Cât? insistă Yngvar.

Văzând că Gerhard continua să privească fix masa fără să dea semne că ar vrea să răspundă, Yngvar se ridică. Se duse la fereastră. Tocmai începea să se lase seara. Geamurile erau murdare. Tocurile, pline de praf. Ici-colo, insecte moarte te duceau cu gândul la nişte boabe mari de piper.

Pe peluza care despărţea sediul poliţiei de modesta închisoare răsărise un întreg sat. Unele canale de televiziune străine îşi ridicaseră tabere pe iarbă, iar Yngvar număra opt corturi şi şaisprezece logouri ale diferitelor mijloace de comunicare, după care se lăsă păgubaş. Ridică mâna, într-un salut amabil, ca şi cum ar fi văzut o cunoştinţă. Zâmbi şi dădu din cap. Apoi se întoarse, cu acelaşi zâmbet larg, se duse la arestat şi se plecă spre el. Gura îi era atât de aproape de urechea lui Gerhard, încât acesta tresări.

Yngvar începu să şoptească repede.

— Asta nu e deloc reglementar, încercă să se impună avocatul Rønbeck, ridicându-se pe jumătate din fotoliu.

— O sută de mii de dolari, spuse Gerhard, aproape ţipând. Am primit o sută de mii de dolari!

Yngvar îl bătu pe umăr.

— O sută de mii de dolari, repetă încet. Dacă înţeleg bine, nu mi-am ales profesia potrivită.

— În torpedou erau cincizeci de mii, şi tipul mi-a dat aceeaşi sumă, după ce am terminat. Ei, ăla care era în maşină.

Până şi avocatului îi era greu să-şi ascundă uimirea. Acesta căzu la loc pe scaun şi îşi frecă fruntea cu putere.

Părea să caute nişte cuvinte adecvate situaţiei. În zadar. Se scotoci prin buzunare, scoase o bomboană şi o înghiţi ca pe un tranchilizant.

— Unde sunt banii acum? se interesă Yngvar, a cărui mână apăsa greu pe umărul lui Gerhard.

— În Suedia.

— În Suedia? Ei, hai! Unde în Suedia?

— Nu ştiu. I-am pasat unui tip la care aveam o datorie.

— Îi erai dator cuiva o sută de mii de dolari, rezumă Yngvar cu o încetineală exagerată.

Pe umărul lui Gerhard, strânsoarea creştea.

— Şi ai avut timp să faci să ajungă la creditorul tău. Când s-a întâmplat asta?

— Azi-dimineaţă. S-a înfiinţat la mine acasă. În zori. Tipii ăştia, băieţii din Göteborg, nu sunt…

— Stai puţin, îl întrerupse Yngvar ridicându-şi mâinile într-un gest subit de descurajare. Stai! Ai dreptate, Gerhard.

Arestatul ridică privirea. Părea mai mic, gârbovit şi categoric desfiinţat. Se vedea cât era de agitat după cum tremura. Ochii îi erau plini de lacrimi când întrebă cu glasul slab:

— Dreptate în ce privinţă?

— Când ziceai să te ţinem aici. Pare-se că mai avem multe săpături de făcut. Dar le vor face alţii. Ai nevoie să te odihneşti şi, la drept vorbind…

Ceasul de pe perete arăta nouă fără un sfert.

— ….şi eu.

Îşi adună sub braţ însemnările. Etuiul cu trabucuri îi căzuse. Yngvar îi aruncă o privire şi îl lăsă. Gerhard Skrøder se ridică sprinten şi îl însoţi cuminte pe agentul care îl conducea în celulă.

— Cine poate plăti o sută de mii de dolari pentru o treabă ca asta? întrebă încet avocatul Rønbeck, ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi, în timp ce îşi strângea lucrurile.

— Cineva a cărui avere n-are margini şi care vrea neapărat ca treaba să fie făcută, răspunse Yngvar. O persoană care are asemenea mijloace, încât nu se împiedică de preţul lucrurilor.

— Înspăimântător, şopti Rønbeck, a cărui gură întredeschisă şi crispată părea o fantă de puşculiţă.

Dar Yngvar nu-i răspunse. Şi scoase telefonul ca să vadă dacă-i scăpase vreun apel.

Niciunul.

26.

— Suni tu la poliţie sau sun eu? şopti Inger Johanne Vik, luându-şi mobilul.

— Nici una, nici cealaltă, îi răspunse Hanne Wilhelmsen pe acelaşi ton. Nu, deocamdată.

Preşedinta americană şedea pe canapeaua de un roşu viu, cu un pahar de apă în mână. Putoarea de excremente, de urină şi de transpiraţie era atât de puternică, încât Marry deschise larg, fără vreo discreţie deosebită, o fereastră din salon.

— Femeia asta are nevoie de o baie, bombăni ea. Nu văd cum o să se pună pe picioare în mirosul ăsta de cocină. Preşedintă, alea-alea, şi a trebuit s-o insulte în halul ăsta.

— Acum, linişteşte-te, răspunse Hanne pe un ton hotărât. Bineînţeles că o să facă o baie. Şi, fără îndoială, o s-o apuce şi foamea. Du-te să-i pregăteşti ceva cald, vrei? O supă. Nu crezi că e lucrul cel mai nimerit? O supă bună?

Marry ieşi din salon târându-şi picioarele şi se duse, bodogănind, la bucătărie. Chiar şi după ce închisese uşa în urma sa, frazele ei scurte şi lătrate se puteau auzi printre cratiţele şi farfuriile care se loveau de masa din inox.

— Trebuie să sunăm, repeta Inger Johanne. Doamne… Lumea întreagă aşteaptă să…

— Zece minute în plus, zece minute în minus nu mai contează, o întrerupse Hanne ducându-se spre canapea. Au trecut treizeci şi şase de ore de când a dispărut. De fapt, cred că o preşedintă trebuie să aibă dreptul — cât ar fi el de mic — de a alege. De exemplu, poate că n-are chef să fie văzută în starea asta. De alte persoane în afară de noi, vreau să zic.

— Hanne!

Inger Johanne puse mâna pe spătarul scaunului cu rotile, ca să-l oprească.

— Totuşi, tu eşti aia care a fost în poliţie, spuse oarecum indignată, încercând totodată să nu vorbească prea tare. Nu trebuie să se spele şi să se schimbe înainte de-a fi examinată! Ăsta e un adevărat tezaur de indicii. După câte ştim, ea putea fi…

— Mă doare-n cot de poliţie! exclamă Hanne. Dar nu şi de ea. Şi n-am să distrug nici urmă de dovadă.

Îşi ridică fruntea. Inger Johanne nu-şi amintea ca ochii ei să fi fost vreodată mai albaştri ca acum. Cercul negru din jurul irisului îi făcea să pară prea mari pe faţa ei mică. Hotărârea îi ştersese ridurile din jurul gurii şi o întinerise. O privi ţintă pe Inger Johanne, care, la o mică mişcare a sprâncenei sale, îşi luă mâna de pe spătar ca şi cum ar fi ars-o. Pentru prima oară de când se întâlniseră, cu şase luni în urmă, Inger Johanne întrezărea o Hanne despre care auzise atâtea poveşti, dar pe care n-o cunoscuse:

anchetatoarea strălucită, cu analiză cinică şi încăpăţânare de neînfrânt.

— Mulţumesc, murmură Hanne şi se îndreptă spre canapea.

Preşedinta rămăsese absolut nemişcată. Paharul cu apă, de care abia se atinsese, era pe masă, în faţa ei. Şedea cu spatele drept, cu mâinile pe genunchi şi cu ochii pironiţi la un tablou uriaş de pe perete.

— *Cine sunteţi**? o întrebă pe Hanne, când aceasta se apropie.

Erau primele cuvinte pe care le rostea după ce intrase, ajutată de Marry, pe uşa apartamentului.

— *Eu sunt Hanne Wilhelmsen, Madam President. Ofiţer de poliţie în retragere**. Iar aceasta este Inger Johanne Vik. Puteţi avea încredere în ea. Persoana care v-a găsit la subsol se numeşte Marry Olsen şi este femeia mea de serviciu. Noi nu vă vrem câtuşi de puţin răul, *Madam President*.

Inger Johanne nu ştia ce o uimeşte mai mult: faptul că, în ciuda stării în care se afla, femeia reuşea să vorbească, faptul că Hanne o descrisese ca pe cineva pe care te puteai bizui sau că limbajul pe care îl folosise părea atât de straniu şi de solemn. Mai să crezi că, în faţa preşedintei americane, Hanne se simţea inferioară, cu toată starea de epuizare a lui Helen Bentley.

Inger Johanne nu mai ştia unde să stea. Nu i se părea nimerit să se aşeze şi se simţea caraghioasă aşa, proţăpită în mijlocul încăperii, ca o spectatoare nedorită la o conversaţie confidenţială. Situaţia i se părea atât de absurdă, încât nu mai reuşea să-şi ordoneze ideile.

— Bineînţeles că vom suna autorităţile competente, continuă Hanne cu glasul scăzut. Dar mi-am spus că, mai

întâi, poate că aţi dori să vă aranjaţi puţin. Cred că am nişte haine care vi s-ar potrivi. Dacă le doriţi, desigur. În schimb, dacă vreţi…

— Nu faceţi asta, o întrerupse Helen Bentley, la fel de neclintită, cu singurul ochi valid pironit la tabloul abstract de pe peretele opus. Nu telefonaţi nimănui. Ce ştiţi de familia mea? Fiica mea… cum…

— Familia dumneavoastră e bine, răspunse liniştită Hanne Wilhelmsen. Dacă ne luăm după mass-media, se află sub o foarte riguroasă protecţie, într-un loc secret, dar, luând în consideraţie împrejurările, sunt bine.

Inger Johanne parcă se transformase în stană de piatră.

Femeia care şedea pe canapea avea hainele murdare, un ochi îi era foarte rău lovit, iar ea însăşi puţea. Cucuiul grotesc de la tâmplă şi sângele închegat care îi lipise părul în smocuri îi aminteau de numeroasele femei înfrânte pe care, ca şi Hanne, le văzuse de atâtea ori. Preşedinta îi trezea o amintire la care nu se gândea niciodată, la care nu voia niciodată să se gândească şi, timp de câteva secunde, simţi că o apucă ameţeala.

După aproape zece ani de cercetare a fenomenului violenţei, mai că reuşise să uite de ce începuse să o facă. Carburantul său fusese întotdeauna dorinţa arzătoare de-a înţelege, nevoia de a şti mai mult într-un domeniu pe care, în cele din urmă, îl considera inexplicabil. Chiar şi azi, după o teză de doctorat, două cărţi şi o duzină de articole ştiinţifice, tot nu avea impresia că ar deţine adevărul despre motivele care îi împingeau pe unii bărbaţi să-şi exercite superioritatea fizică asupra femeilor şi copiilor. Iar alegerea de a-şi prelungi concediul de maternitate era, de fapt, o minciună deghizată: chipurile, avea să rămână încă un an acasă pentru copiii ei.

În realitate, ajunsese la capătul drumului. Se afla într-un impas teoretic şi nu ştia ce să facă. Îşi petrecuse viaţa de adult încercând să-i înţeleagă pe nişte criminali, fiindcă nu reuşea să accepte faptul că fusese o victimă şi consecinţele care decurseseră de aici. Nu suporta ruşinea, credincioasa tovarăşă de arme a violenţei. N-o suporta nici pe a ei, nici pe a altora.

Helen Bentley nu arăta deloc că i-ar fi ruşine, lucru de neînţeles pentru Inger Johanne. Nu mai văzuse niciodată vreo femeie brutalizată care să fie atât de mândră şi demnă. Bărbia îi era îndreptată înainte: femeia asta nu-şi pleca fruntea. Umerii îi erau drepţi, parcă trasi cu linia. Nu părea absolut deloc îndurerată. Dimpotrivă.

Când privirea singurului său ochi valid se întoarse brusc spre ea, Inger Johanne simţi o lovitură în inimă. Acea privire era hotărâtă şi directă, iar preşedinta părea să fi înţeles, într-un fel misterios, că ea era aceea care voia să cheme ajutoare.

— Insist, continuă preşedinta. Am anumite motive pentru care nu vreau să fiu găsită. Nu încă, aş dori să fac o baie…

Tentativa de a schiţa un zâmbet politicos, când se întoarse către Hanne, îi redeschise rana de pe buza superioară.

— …şi primesc cu bucurie nişte haine curate.

Hanne dădu din cap.

— Mă voi ocupa imediat, *Madam President*. Sper totuşi să înţelegeţi că am nevoie de un motiv pentru care să nu trădez prezenţa dumneavoastră aici. Oficialmente vorbind, faptul că nu sun la poliţie este un delict…

Inger Johanne se încruntă. Nu vedea cum poate fi reprobabil faptul că o laşi pe o femeie bătută să stea liniştită. Dar nu spuse nimic.

— …şi, de aceea, insist să am o explicaţie.

Hanne zâmbi repede şi adăugă:

— În orice caz, una mică.

Preşedinta încercă să se ridice. Se clătină, iar Inger Johanne se repezi s-o ţină. La jumătatea distanţei, se stăpâni.

— *Nu, mulţumesc. Pot*.*

Helen Bentley se ţinea uimitor de bine pe picioare. Îşi duse o mână la tâmplă şi încercă să-şi dezlipească de piele o şuviţă însângerată. Grimasa de durere dispăru la fel de iute cum apăruse. Ea tuşi uşor şi privirea i se plimbă rapid de la Hanne la Inger Johanne.

— Aici sunt în siguranţă?

— Absolut, răspunse Hanne. N-aţi fi putut găsi un alt loc mai izolat, rămânând, totodată, în centrul oraşului Oslo.

— Vasăzică aici sunt? La Oslo?

— Da.

Preşedinta îşi potrivi sacoul distrus. Pentru prima dată de când venise, gura ei exprimă o uşoară jenă atunci când vorbi din nou:

— Desigur că voi avea grijă ca pagubele să fie remediate. Aici şi…

Făcu un gest spre petele întunecate de pe canapea.

— …şi în… pivniţă?

— Da. Eraţi în pivniţă. Într-un studio muzical abandonat.

— Asta explică de ce pereţii erau oarecum moi. Mi-aţi putea arăta unde este baia? Am nevoie să mă aranjez puţin.

Din nou, pe chipul plin de vânătăi trecu un zâmbet.

Îi zâmbi şi Hanne.

Inger Johanne nu mai ştia pe ce lume este şi nu izbutea să-şi creadă ochilor cât de stăpână pe sine era preşedinta. Contrastul dintre înfăţişarea jalnică a acestei femei şi tonul ei politicos, dar hotărât era izbitor. Îi venea mai ales să-i ia mâinile. S-o strângă în braţe şi să-i şteargă cu un prosop cald sângele de pe frunte. Voia s-o ajute, fără să aibă idee cum să încurajeze o femeie ca Helen Lardahl Bentley.

— Nimeni nu m-a brutalizat cu adevărat, declară preşedinta, de parcă ar fi citit gândurile lui Inger Johanne. Probabil că am fost drogată într-un fel sau altul, iar mâinile mi-au fost legate. Totul îmi este destul de vag. Dar, în orice caz, am căzut de pe un scaun. Căzătura a fost destul de violentă. Şi n-am…

Se întrerupse.

— În ce zi suntem?

— În 18 mai, răspunse Hanne. Şi ceasul este nouă şi douăzeci seara.

— Aproape două zile, constată preşedinta, parcă vorbindu-şi sieşi. Am de făcut o mulţime de lucruri. Aici aveţi internet?

— Da, confirmă Hanne. Dar, după cum v-am mai spus, trebuie să vă cer o explicaţie…

— Mă cred moartă?

— Nu. Nu există nicio certitudine. Oamenii sunt mai degrabă… tulburaţi. Mai ales în Statele Unite, toţi cred că…

— Vă dau cuvântul meu de onoare, îi tăie vorba preşedinta, întinzând o mână fină.

Se clătină uşor şi trebui să facă un pas lateral ca să-şi recapete echilibrul.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că este cât se poate de important să nu se afle că am fost găsită. Cuvântul meu ar trebui să fie mai mult decât suficient.

Hanne întinse mâna, la rândul ei, şi o strânse pe a preşedintei. Aceasta era ca de gheaţă.

Se priviră.

Preşedinta se împletici şi făcu un alt pas într-o parte. Unul dintre genunchi părea să n-o mai ţină. Încercă să se redreseze după o mică genuflexiune comică, şi lăsă mâna Hannei.

— Nu sunaţi pe nimeni, şopti ea. Nu puneţi pe nimeni la curent. În niciun caz!

Şi se prăbuşi cu totul pe canapea. Căzu pe o parte ca o păpuşă de cârpe dată la gunoi. Capul îi ateriză pe o pernă. Rămase aşa, cu o mână pe coapsă şi cu cealaltă prinsă sub obraz, ca şi cum s-ar fi tolănit pentru un pui de somn.

— Uite şi supa, se auzi Marry strigând.

Se opri brusc, în mijlocul camerei, cu bolul aburind în mână.

— Săraca, trebuie să fie sleită, mormăi, făcând stânga-mprejur. Dacă mai vrea careva supă, să vină la bucătărie.

— Acum trebuie să telefonăm, gemu Inger Johanne, lăsându-se pe vine lângă preşedinta inconştientă. Trebuie, în orice caz, să chemăm un doctor!

27.

Noaptea de mai se instalase de-a binelea în Oslo.

Norii erau de un gri-antracit şi destul de joşi pentru a ascunde etajele superioare ale Hotelului Plaza. Turnul

suplu şi sever părea că se dizolvă în neantul celest. Aerul era răcoros, dar adieri călduţe promiteau o zi mai plăcută.

Yngvar Stubø nu se obişnuia niciodată de-a binelea cu primăvara. Nu-i plăceau capriciile vremii, trecerile de la un soare arzător de vară la trei grade sub zero sau de la o ploaie glacială la temperaturi numai bune pentru mers la scăldat, toate pe cât de brutale, pe atât de imprevizibile. Îi era cu neputinţă să se îmbrace adecvat. Se ducea la slujbă cu un pulover care să-l apere de frigul matinal şi la prânz era lac de apă. Un grătar în aer liber, care era o idee bună de dimineaţă, putea deveni un coşmar geros înainte de lăsarea serii.

Considera că primăvara miroase urât. Mai ales în centru. Vremea caldă scotea la iveală gunoaiele de peste iarnă, putreziciunile toamnei anterioare şi dejecţiile unui număr incredibil de câini care n-aveau ce căuta în oraş.

Yngvar era un fan al toamnei. Noiembrie era luna pe care o aprecia mai mult decât pe oricare alta. Ploaie de la un capăt la celălalt, o temperatură care scădea constant şi, când anul era bun, zăpadă înainte de sfârşitul lunii. Noiembrie nu mirosea decât a umezeală curată. Era o lună plicticoasă şi previzibilă, care îi insufla întotdeauna bună dispoziţie.

Cu luna mai era o altă poveste.

Se aşeză pe bancă şi respiră adânc. Suprafaţa ochiului de apă din Middelalderpark se încreţea uşor sub mângâierea vântului fugar. Nu era nici ţipenie. Până şi păsările, care în acea perioadă făceau o zarvă teribilă din zori şi până-n seară, aţipiseră. Un cârd mic de raţe sălbatice se odihneau pe mal, cu ciocurile sub aripă. Doar un răţoi gras de nu-şi încăpea în piele măcăia mândru, ici-colo, veghindu-şi familia.

Evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore păreau că sleiseră de puteri nu numai oraşul Oslo, ci şi întreaga lume occidentală. Yngvar avusese răgazul să arunce un ochi la informaţiile prezentate mai devreme, în cursul serii. Nu se mai pomenise niciodată ca străzile din New York să fie atât de pustii. Oraşul care nu doarme niciodată hiberna, trăia o stare de aşteptare, de somnolenţă nedesluşită. Peste tot, la Washington sau la Lillesand, în orăşele sau în metropole, dispariţia preşedintei părea să prevestească evenimente şi mai nefericite, o grozăvie care l-ar fi mânat până şi pe cel mai calm individ să se ascundă în casă, după uşi zăvorâte şi perdele lăsate.

Închise ochii. Dacă n-ar fi fost zumzetul neschimbat al marelui oraş şi cele câteva camioane de pe şoseaua ce trecea pe malul celălalt al lacului, care să-i aducă aminte că se află chiar în mijlocul unei capitale, ar fi zis că se găseşte oriunde altundeva. Se simţea singur pe lume.

Încercase mai mult de o oră să dea de Warren Scifford. N-avea niciun rost să se întoarcă acasă până nu încheia acea conversaţie. Lăsase de două ori mesaje pe căsuţa vocală a mobilului său şi a ambasadei.

Corpul agentului Jeffrey William Hunter, din *Secret Service*, fusese găsit la numai o oră după ce un şofer de taxi, aflat într-o stare de nedescris, venise la poliţie cu o plăcuţă de identificare descoperită în haina defunctei sale mame. Dat fiind că şoferul de la ambulanţă putuse furniza date precise cu privire la locul de unde o ridicase pe femeia respectivă, n-avuseseră altceva de făcut decât să caute prin colţul ăla.

Bărbatul zăcea la doisprezece metri de locul indicat, într-un şanţ de lângă şosea. Craniul îi fusese străpuns de un glonţ de 9 mm, tras de un SIG-Sauer P229, pe care îl

ţinea în mână. Vreo câteva clipe, oamenii de la TIC[1] se miraseră de faptul că braţul său drept era parţial ascuns, prins într-o crăpătură dintre doi bolovani, ceea ce, la prima vedere, pentru un mort, era o performanţă greu de realizat. O reconstituire rapidă şi nu prea riguroasă a modului în care acesta căzuse îi convinsese totuşi că era vorba de o sinucidere. Tot aşa credea şi legistul, dar pentru o concluzie definitivă aveau nevoie de mai multe zile.

Mai era puţin până la zece şi jumătate. Yngvar căscă îndelung. Era obosit, dar mintea îi era trează. Pe de o parte, nu-şi dorea altceva decât să doarmă. Trupul îi era greoi şi istovit. Pe de altă parte, agitaţia care îl cuprinsese nu avea să-l lase să se odihnească.

Sediul poliţiei devenise un loc insuportabil. Nimeni nu mai vorbea de orele suplimentare neplătite sau de gărzile interminabile de care nu mai scăpau. Oamenii umblau de colo-colo, ca într-un furnicar. În bizara şi uriaşa clădire, soseau tot mereu diverse persoane, dar niciuna nu părea să mai iasă de acolo. Culoarele erau înţesate de lume. Toate încăperile erau ocupate. Fuseseră rechiziţionate până şi debaralele, pentru a fi folosite ca birouri pentru personalul suplimentar.

Clădirea parcă era asediată. Aglomeraţia de pe enorma peluză care ducea la Grønlandsleiret creştea necontenit. Câteva canale de televiziune suedeze găsiseră cu cale să-şi instaleze tabără de cealaltă parte a sediului poliţiei. Două care de reportaj blocaseră o bucată de vreme Åkebergveien. Fuseseră trimise în Borggata, chiar alături de biserica Grønland, dar ieşirile erau atât de înguste, încât carele împiedicau maşinile poliţiei să iasă din curte. Trecuseră

[1] TIC — Tehnicieni de la Investigarea Crimelor.

deja trei sferturi de oră de când suedezii se ciorovăiau cu serviciile de ordine, când, deodată, Yngvar simţi că nu mai poate. Avea nevoie să respire.

Toată după-amiaza profitase şi de cea mai mică ocazie ca să mănânce. Înainte de-a pleca, se ospătase cu lăcomie dintr-o felie de pizza călduţă de la Peppe's. Peste tot erau numai cutii plate, de carton. În ceva mai puţin de patruzeci şi opt de ore, poliţia din Oslo devenise cel mai asiduu client din toate timpurile al acestui lanţ de restaurante expres.

Şi tot îi era foame.

Îşi trecu o mână peste pântece. Epoca în care se descria drept un tip „solid" trecuse de mult. Fără să ştie prea bine când se întâmplase asta — fără îndoială, în momentul în care i se rărise părul —, Yngvar devenise gras. Burdihanul îi atârna greoi peste cureaua pe care se grăbea s-o desfacă de îndată ce credea că nu este văzut. Se eschivase de la ultima vizită medicală, pretextând că n-are timp, deoarece nu îndrăznea s-o facă, aşa că mulţumise în sinea lui pentru lamentabila rutină conform căreia n-avea să mai primească o altă convocare până în anul următor. Câteodată, noaptea, când se scula ca să meargă la toaletă, avea impresia că simte literalmente cum colesterolul i se îngrămădeşte, ca o substanţă respingătoare şi nocivă, în vene şi artere. I se părea că observă o aritmie şi nişte dureri vagi în braţul stâng. Trăia primele insomnii, în timpul cărora îşi făcea griji pentru sănătatea sa.

Când venea, în sfârşit, dimineaţa, constata cu uşurare că îşi făcuse gânduri negre degeaba şi mânca la micul dejun obişnuitele ouă cu şuncă. Era un tip zdravăn şi avea nevoie de o hrană demnă de acest nume. De altfel,

cât de curând, avea să se apuce iar de sport. Când timpul avea să-i permită.

Telefonul începu să sune.

— Ingvar Stubø, şopti şi îşi scăpă mobilul.

Telefonul căzuse cu faţa în jos. Când îl ridică, nici nu se osteni să-l verifice.

— Alo!

— Alo. Aici Warren.

— Ah! Salut. Am încercat să dau de tine.

— De-aia te-am sunat.

— Ai minţit în legătură cu tipul de pe caseta de supraveghere.

— Ah, da?

— Da. Ştiai cine e. Tipul în costum era un agent de la *Secret Service*. Ai minţit. Şi asta nu ne amuză chiar deloc.

— Înţeleg.

— L-am găsit. Jeffrey Hunter.

Interlocutorul lui fu cuprins de o muţenie totală. Yngvar stătea cu privirile aţintite asupra răţoiului. Pasărea îşi scutură de câteva ori penele din coadă şi se culcă pe un smoc mare de iarbă, ca într-un turn de veghe, la câţiva metri de restul familiei. O licărire a apei se răsfrânse în ochii săi negri precum cerneala. Yngvar încercă să-şi strângă paltonul pe lângă el, dar acesta era prea strâmt. Îi lăsă lui Warren răgazul de care avea nevoie.

— *Drace*!* mormăi, în sfârşit, americanul.

— Poţi s-o mai spui o dată. Tipul e mort. Sinucidere, după cum am presupus noi. Dar tu bănuiai asta.

Tăcerea se aşternu din nou.

Răţoiul nu-l slăbea din ochi pe Yngvar. Părea să monologheze cu glasul scăzut, în dorinţa de a-l asigura că stă mereu de pază.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să ne vedem, îi propuse brusc Warren.

— E aproape unsprezece.

— Zilele aşa cum e asta nu se termină niciodată.

Acum îi venise lui Yngvar rândul să păstreze tăcerea.

— O întâlnire peste zece minute, insistă Warren. Salhus, tu şi eu. Nimeni altcineva.

— Nu ştiu de câte ori mai trebuie să-ţi explic că asta este o anchetă făcută de poliţie, oftă Yngvar. Trebuie să fie de faţă directorul poliţiei sau unul dintre adjuncţii lui.

— Dacă zici tu, îi ripostă cu răceală Warren. (Yngvar avu impresia că-l vede dând din umeri, într-un gest de indiferenţă arogantă.) Să spunem la unsprezece şi un sfert?

— Vino la sediul poliţiei. O să fiu acolo în zece minute. Şi o să vedem dacă directorul şi Salhus sunt disponibili.

— O să trebuiască să fie, spuse Warren, încheind convorbirea.

Yngvar îşi contemplă telefonul, al cărui ecran se întunecă după câteva secunde. Se simţi cuprins de o enervare ciudată. Stomacul îl ardea din pricina acidităţii. Îi era o foame de lup şi îşi ieşise din fire. La început, el fusese acela care avea toate motivele să fie furios pe american. Şi totuşi americanul făcuse ce făcuse şi răsturnase toată situaţia. Yngvar redevenea supusul. În fond, Warren părea să fie independent de toate cele, exact ca ţara din care provenea, şi, astfel, se sustrăgea ruşinii de a fi fost prins în flagrant delict de minciună.

Telefonul sună din nou.

Yngvar înghiţi în sec, văzând numele lui Inger Johanne strălucind, în albastru, pe ecran. Lăsă soneria să sune de patru ori. Timpanele îi zumzăiau. Simţea cum îi

creşte tensiunea. Încercă să respire calm şi apăsă pe butonul verde.

— Salut. Mă suni târziu, şopti el.

— Salut, îi răspunse ea, vorbind la fel de încet. Ce faci?

— Nu prea rău. Obosit, bineînţeles, dar îmi închipui că toţi suntem la fel.

— Unde eşti?

— Unde eşti *tu*?

— Yngvar, începu ea cu blândeţe. Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Mă simţeam rănită, tristă, furioasă şi…

— Nicio problemă. Acum, cel mai important e să aflu unde sunteţi voi. Şi când te întorci. Pot veni să vă iau într-o… O oră, cam aşa ceva. Poate două.

— Nu, nu poţi.

— Vreau…

— Yngvar, e deja unsprezece. Trebuie să înţelegi că e o mare prostie s-o trezim pe Ragnhild în puterea nopţii.

Yngvar îşi puse degetul mare pe un ochi, arătătorul pe celălalt şi se apăsă. Nu spuse nimic. În vidul întunecat din spatele pleoapelor începură să-i joace rotocoale şi puncte roşii. Se simţea mai greoi ca oricând, de parcă tot excesul de grăsime din corp i se transformase în plumb. Banca îi apăsa dureros spatele, piciorul drept îi amorţise.

— În orice caz, trebuie să ştiu unde sunteţi.

— Nu pot să-ţi spun.

— Ragnhild e copilul meu. Am dreptul şi datoria să ştiu unde e. La orice oră din zi şi din noapte.

— Yngvar…

— Nu! Inger Johanne, nu te pot constrânge să te întorci. Şi, ai dreptate, ar fi o tâmpenie s-o trezim pe Ragnhild în puterea nopţii. Dar vreau… Vreau să ştiu unde sunteţi!

Răţoiul măcăi şi îşi scutură uşor aripile. Alte câteva raţe se treziră şi se duseră lângă el.

— S-a întâmplat ceva, răspunse Inger Johanne. Cine…

— Sunteţi bine?

— Da, strigă ea din răsputeri. Suntem bine amândouă, dar nu pot să-ţi spun unde suntem, şi n-aş putea nici chiar dacă aş vrea. OK?

— Nu.

— Yngvar…

— Nici nu poate fi vorba, Inger Johanne. Noi nu suntem aşa; nici tu, nici eu. Nu o ştergem aşa, cu copii cu tot, refuzând să spunem unde suntem. Chestia asta nu seamănă cu felul nostru de a fi. Asta-i tot.

Ea tăcea.

— Dacă-ţi spun unde sunt, vorbi ea, în sfârşit, poţi să-mi juri pe onoarea ta că n-ai să vii până nu-ţi cer eu?

— La drept vorbind, mi-e lehamite până peste cap de promisiunile astea pe care mi le ceri întruna, răspunse el, încercând să nu respire prea iute. Viaţa de adult nu e aşa! Se pot întâmpla lucruri care să schimbe situaţia dată. Nu poţi să tot juri în dreapta şi-n stânga şi…

Se opri, dându-şi seama că Inger Johanne plângea. Smiorcăielile tăcute se transformaseră în hohote, iar el simţi un curent glacial coborându-i de-a lungul şirei spinării.

— Este chiar aşa de rău? o întrebă cu respiraţia tăiată.

— S-a întâmplat ceva, hohoti ea. Dar am promis că n-o să spun nimic. Pe Ragnhild şi pe mine nu ne afectează, aşa că poţi…

Din cauza lacrimilor, nu mai reuşea să continue. Yngvar încercă să se scoale de pe bancă, dar piciorul drept îi era cu desăvârşire ţeapăn. Se strâmbă, se sprijini de spătar şi se ridică în aşa fel încât să-şi poată dezmorţi piciorul.

— Scumpo, începu cu blândeţe, îţi promit. Nu vin după tine până când nu mă chemi tu şi nici nu-ţi mai pun alte întrebări. Dar unde eşti?

— Sunt la Hanne Wilhelmsen, răspunse ea cu un suspin. În Krusesgate. Nu ştiu numărul, dar îl găseşti tu, fără îndoială.

— Ce… Fir-ar să fie, ce cauţi la…

— Ai promis, Yngvar! Mi-ai promis că n-o să…

— Super! o întrerupse el repede. Super.

— Atunci, noapte bună.

— Noapte bună.

— Salut.

— Salut.

— Te iubesc.

— Mmm.

După ce ea închise, el mai rămase mult timp cu telefonul la ureche. Începuse să burniţeze. Avea impresia, în continuare, că piciorul drept îi era plin de furnici. Familia raţelor plecase înotând: nu voiau să-l mai aibă prin preajmă.

De ce trebuie să mă las întotdeauna dus de nas? se gândi el, în timp ce se îndrepta şchiopătând spre ruinele de la Mariakirken, de cealaltă parte a pajiştii umede şi proaspăt tunse. *De ce sunt eu acela care depune întotdeauna armele? Întotdeauna şi în faţa tuturor?*

28.

— Aici? Uşa asta?

Cu ochii ţintă la tânărul de treizeci de ani cuprins de spaimă, inspectoarea Silje Sørensen încerca să-şi stăpânească furia.

— Sunteţi sigur că e uşa asta?

El dădu energic din cap.

Bineînţeles, ea înţelegea frica interlocutorului său. Era de origine pakistaneză şi de naţionalitate norvegiană. Toate actele îi erau în ordine.

Ale lui.

În schimb, pentru tânăra pakistaneză cu care abia se însurase lucrurile stăteau mai puţin bine. În adolescenţă, fusese expulzată din Norvegia pentru un sejur ilegal. După un an, fusese arestată la Gardermoen, pentru deţinere de acte false. Şi pentru un pacheţel drăgălaş de heroină ascuns în bagaje. Ea jurase că fusese constrânsă de nişte comanditari care ar fi omorât-o şi scăpase, în mod uimitor, cu o nouă expulzare. De data asta permanent şi definitiv. Ceea ce nu-l împiedicase pe taică-său s-o mărite cu un văr de gradul trei, care avea paşaport norvegian. Sosise în Norvegia cu câteva săptămâni în urmă, dis-de-dimineaţă, trecând ilegal prin Svinesund, ascunsă după patru paleţi cu suc de roşii încărcaţi pe o semiremorcă spaniolă.

Ali Khurram trebuie s-o fi iubit mult, se gândi Silje Sørensen, examinând uşa pe care i-o arătase acesta. Pe de altă parte, frica intensă pe care o arăta pentru soarta soţiei sale putea fi explicată foarte bine prin eventualele represalii care l-ar fi aşteptat din partea socrului. Deşi trăia la Karachi, la aproape şase mii de kilometri de Oslo, acesta găsise mijlocul de a trimite pe capul inspectoarei Sørensen doi avocaţi. Care, în mod curios, se arătaseră înţelegători. Admiteau că un bărbat care o scosese pe şest din camera ei, într-un coş de rufe murdare, pe preşedinta americană trebuia să dea nişte explicaţii. Când li se făcuse un scurt rezumat al anchetei, nu fără să le fi fost amintit detaliul

că erau obligaţi să păstreze secretul profesional, dăduseră cu gravitate din cap. Unul dintre avocaţi, şi el de origine pakistaneză, avusese după aceea o scurtă discuţie pe şoptite, în limba urdu, cu Ali Khurram. Conversaţia dăduse roade. După ce-şi uscase lacrimile, Khurram declarase că este dispus să le arate locul de la subsol unde îşi depozitase ustensilele pentru curăţenie.

Silje Sørensen aruncă o privire la planurile construcţiei. Planşele mari nu erau uşor de manevrat. Agentul care o însoţea încerca să le ţină de un capăt, însă hârtia băţoasă le scăpa, nărăvaşă, din mâini.

— Nu e aici, constată agentul, îndoind planul în aşa fel încât să se vadă doar partea care îi interesa.

— Dar suntem pe culoarul care trebuie?

Silje se uită în jur. Neoanele fixate pe plafon aruncau o lumină vie şi neplăcută. Lungul culoar se termina la vest, cu o uşă care dădea spre o scară de incendiu ce suia cu două etaje mai sus, la parter.

— Sunt două subsoluri, interveni bărbatul între două vârste, care îşi ronţăia cu nervozitate mustaţa zburlită. Suntem în al doilea. Prin urmare… da, suntem pe culoarul care trebuie.

Acesta era responsabilul cu întreţinerea tehnică a hotelului şi părea gata-gata să cadă pradă unei crize de nervi. Bătea din picior fără încetare şi nu reuşea deloc să-şi lase în pace mustaţa.

— Dar asta nu apare pe planuri, observă Silje, aruncând o privire întrebătoare spre uşă, ca şi cum ar fi fost pusă acolo în pofida oricărei logici.

— De fapt, ce planuri aveţi? voi să ştie responsabilul tehnic, încercând să vadă data de pe ele.

— Adică? întrebă agentul, care se tot căznea să facă ordine în foile uriaşe.

— Când i-am dat numărul meu de mobil, a zis că e agent în *Secret Service*, se jelui Ali Khurram. N-aveam de unde să ştiu că… Mi-a arătat plăcuţa lui şi toate alea! Genul de chestii pe care le vezi la televizor, cu fotografie şi cu o stea, şi… Mai devreme, în cursul zilei, mi-a zis că, imediat ce mă sună, să mă prezint aici. Imediat, aşa a zis. Totuşi, era de la *Secret Service*! N-aveam de unde să ştiu că…

— Ar fi trebuit să ne anunţaţi imediat ce aţi înţeles cum stau lucrurile, îl întrerupse cu răceală Silje, întorcându-se cu spatele. Ar fi trebuit să daţi alarma fără să mai staţi pe gânduri. Aţi găsit?

Ultima întrebare îi fusese adresată responsabilului tehnic.

— Da, dar soţia mea… Eram îngrozit de povestea aia cu… îşi continuă fraza Ali Khurram. Ce-o să se întâmple cu soţia mea? Trebuie să plece? Nu poate să…?

— N-o mai luăm de la capăt cu chestia asta, îi tăie vorba Silje, ridicând o mână. Ne tot explicaţi de câteva ore. Trăncăneala asta nu vă va schimba situaţia nici dumneavoastră, nici soţiei. Aşteptaţi acolo. Şi în linişte.

Arătă cu un arătător nemilos spre un punct de pe pardoseală, la câţiva metri de uşă. Ali Khurram se îndepărtă, târându-şi picioarele pe culoar şi mormăind în urdu, cu faţa în palme. Poliţistul în uniformă îl urma.

— Nu aveţi planurile bune, conchise, în cele din urmă, responsabilul tehnic. Astea sunt originalele. De la construcţia hotelului, vreau să zic. A fost terminat în 2001. În acel moment, aici nu exista nicio uşă.

Îşi însoţi vorbele cu un zâmbet dezarmant, ca şi cum uşa nu mai constituia un motiv de nelinişte, acum când misterul inexactităţii schiţelor fusese lămurit.

— Nu am planurile bune, repetă ca un robot Silje Sørensen.

— Nu, începu cu entuziasm responsabilul tehnic. *Stricto sensu*, uşa asta nu există, de fapt, pe niciun plan. Cu lucrările de la operă, cu exploziile subterane şi cu toate chestiile astea, am fost nevoiţi să punem o uşă care să dea spre parcare. În caz de ceva…

— Ce parcare? oftă Silje Sørensen.

— Asta, răspunse bărbatul, arătând peretele.

— Asta? *Asta?*

Silje Sørensen făcea parte dintr-o specie foarte rar întâlnită: poliţista plină de bani. Ea se căznea să-şi ascundă cât mai bine punctul slab. Aroganţa, care provenea adesea dintr-o copilărie plină de răsfăţ şi dintr-o avere moştenită. Dar, acum, ajunsese la limită.

Responsabilul tehnic era un tâmpit.

Sacoul îi era o mizerie. Bordo, aproape fără formă. Pantalonii îi lunecau în genunchi. Mustaţa îi era caraghioasă, nasul lui mic şi coroiat te ducea cu gândul la un cioc de pasăre. Şi unde mai pui că făcea sluj în faţa ei. Cu toată gravitatea situaţiei, îi zâmbea întruna. Silje Sørensen simţea o aversiune aproape fizică faţă de omul acela, iar când el îi puse o mână pe braţ, cu un gest liniştitor, ea se trase brusc într-o parte.

— *Asta*? repetă ea, încercând să se stăpânească. Mai degrabă ceva imprecis, poate. Ce vreţi să spuneţi?

— Parcarea gării centrale, explică el. O parcare publică. Din hotel nu se poate ajunge acolo. Trebuie să ocoleşti. Dacă clienţii…

— Dumneavoastră tocmai îmi spuneţi că uşa asta ajunge sus, îl întrerupse ea şi înghiţi în sec.

— Sigur, zâmbi el. Asta, da. Dar nu este folosită. Numai că am fost obligaţi s-o facem. Când am început cu dinamitările pentru operă şi…

— Mi-aţi spus deja, îl întrerupse din nou, atingând cu mâna tocul grosolan. De ce n-are clanţă aici?

— După cum v-am spus, uşa asta nu este folosită. Dar am fost obligaţi să practicăm o deschidere spre parcare. Din motive de securitate, am scos clanţa. Şi, după câte ştiu, întru câtva, nici n-a fost prevăzută vreodată.

Omul se scărpină la ceafă şi se plecă înainte. Silje nu pricepea cum putea fi întrebuinţată ca ieşire de urgenţă, în eventualitatea unei dinamitări dezastruoase, o uşă care nu putea fi deschisă, dar nu avu curajul să mai aprofundeze problema. Întinse mâna spre clanţa pe care responsabilul tehnic o scosese dintr-un sac mare cu logoul hotelului.

— Cheia, ordonă ea, introducând clanţa în lăcaşul ei.

Responsabilul se execută. Nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a descuia. Silje avu grijă să nu lase amprente digitale. Oamenii de la TIC veneau deja într-acolo, ca să verifice dacă nu rămăseseră indicii materiale. Ea deschise uşa, mirosul înţepător de maşini staţionate şi de gaze de eşapament stătute îi luă de nas. Silje Sørensen nu înaintă în parcare.

— Ieşirea maşinilor se face pe acolo, nu?

Ea întindea o mână la dreapta, spre vest.

— Da. Şi trebuie să adaug…

El zâmbi şi mai larg, iar nervozitatea păru să-l părăsească întru câtva, când continuă:

— …că *Secret Service* a controlat zona asta. Totul este în cea mai desăvârşită ordine. Le-am dat o clanţă şi o cheie.

Pentru uşa asta şi pentru lift. În orice caz, au făcut o treabă impresionantă. Au inspectat hotelul de la subsol până la acoperiş cu câteva zile înainte de sosirea preşedintei.

— Cine aţi spus că a primit cheia şi clanţa? întrebă Silje fără să se întoarcă.

— *Secret Service*.

— Cine de la *Secret Service*?

— Oh, asta…

Responsabilul începu să chicotească.

— În hotel au fost agenţi cu grămada. Evident că n-am reţinut toate numele.

Silje Sørensen se întoarse, în sfârşit. Închise uşa grea şi o zăvorî, îi scoase clanţa şi o băgă în geantă, împreună cu cheia. Scoase dintr-un buzunar lateral o foaie şi i-o arătă responsabilului tehnic.

— Dar pe al ăstuia de aici?

Bărbatul îşi închise puţin ochii şi întinse gâtul spre foaie, fără să se mişte din loc. Semăna cu un vultur.

— El e! Pot uita numele, dar niciodată chipurile. O fi vreo deformaţie profesională. În activitatea hotelieră…

— Sunteţi absolut sigur?

— Oh, da!

Bărbatul râse.

— Îmi amintesc bine de el. Un tip foarte simpatic. De altfel, a venit aici de două ori.

— Sigur?

Tipul căzu pe gânduri.

— Daaa…, şovăi el. Erau aşa de mulţi… Dar sunt aproape sigur că, de partea asta a pivniţei, s-a ocupat el. Singur. Dar eram şi eu aici, bineînţeles. Am avut grijă personal…

— Bine, îi tăie vorba Silje, punând la loc, în geantă, fotografia lui Jeffrey Hunter. După aia, a venit cineva pe aici?

— Ce vreţi să spuneţi? După dispariţie?

— Da.

— Nu, răspunse responsabilul tehnic, fără prea multă convingere. În orele de după descoperire, a fost scotocită toată clădirea de sus până jos. Evident, nu sunt sigur, pentru că eram cu o poliţistă în biroul meu. Verificam, pe planurile astea…

Mâna lui făcu un gest spre hârtiile care ieşeau din geanta lui Silje.

— …şi dădeam instrucţiuni. În afară de asta, subsolul era încuiat.

— Încuiat? Subsolul?

— Da, evident.

El zâmbi elocvent.

— Din motive de securitate…

Fraza suna ca o mantră, repetată de sute de ori pe zi şi golită de orice sens.

— …al doilea subsol a fost bine încuiat înainte de sosirea preşedintei. Parcă am înţeles că *Secret Service* dorea… să reducă riscurile. Au închis, de asemenea, nişte părţi din aripa de vest. Şi părţi din etajele şapte şi opt. Asta e ceea ce se cheamă *risc minim… minimizing risk….*

Îşi căuta, fără succes, cuvintele englezeşti pe care tocmai le învăţase.

— Zonă cu risc limitat, încheie plin de mândrie. Nu e ceva ieşit din comun. În mediul ăsta. O chestie foarte deşteaptă.

— Prin urmare, poliţia n-a avut nevoie să coboare aici, spuse încet Silje. În orele de după răpire, vreau să zic.

— Nu…

El păru, din nou, să nu ştie ce răspuns dorea poliţista. O privi îndelung, fără să afle vreun indiciu.

— Prin urmare, tot etajul era închis. Încuiat. Ca să cobori aici cu liftul, nu poţi decât dacă foloseşti cheia. Niciun client nu poate veni unde suntem acum, cred că aţi înţeles cât se poate de bine. Echipamentul tehnic şi… Da, mă înţelegeţi. *Secret Service* avea cheile, bineînţeles, însă nimeni altcineva. Doar eu şi acei angajaţi ai mei care…

— Cercetările au fost făcute după planul ăsta? se interesă Silje Sørensen, apucând hârtia care i se vedea din geantă.

— Nu. Astea sunt planurile originale. Noi le-am folosit pe cele mai recente, care ţin cont de reorganizarea apartamentului prezidenţial. Dar planurile pivniţei sunt aşa cum au fost întotdeauna, pe când etajul pe care îl aveţi acolo…

El întinse un deget spre geanta lui Silje.

— Este riguros identic. Subsolul. În ambele versiuni.

— Prin urmare, această uşă nu apare pe niciun plan, repetă din nou poliţista, ca şi cum tot ce auzea ar fi fost prea îngrozitor pentru a putea fi adevărat.

— Noi colaborăm din toate puterile cu poliţia, o asigură responsabilul tehnic. O colaborare strânsă, atât înainte, cât şi după răpire.

Dumnezeule, se gândi Silje, înghiţind în sec. *Am fost prea mulţi. O gloată de moaşe şi un copil cu buricul netăiat, de zici că nu se poate. Subsolul era închis. După planuri, nu există nicio ieşire. Tipii căutau un drum pe unde să scape. Ce rahatul dracului! N-am găsit uşa asta fiindcă n-o căutam.*

— Acum pot să plec? se rugă Ali Khurram, care stătea tot lângă perete, la câţiva metri de ei. Pot să plec acasă?

— Oamenii ăştia ca tine mă vor uimi întotdeauna, mormăi Silje Sørensen, fără să-şi ia ochii de la tipul descumpănit. N-o să înţelegeţi niciodată nimic? Voi chiar credeţi că puteţi să faceţi toate tâmpeniile care vă trec prin tărtăcuţă şi, după aia, să vă duceţi acasă, la nevastă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Voi chiar credeţi asta?

Făcu un pas spre el. Ali Khurram nu răspunse. Îi aruncă o privire agentului. Acesta era un tip înalt pe nume Khalid Mushtak. Cu doi ani în urmă, terminase Şcoala de Poliţie ca şef de promoţie. Poliţistul îşi miji ochii, iar mărul lui Adam i se mişcă, arătând că înghiţise în sec. Dar nu spuse nimic.

— Când am spus „oamenii ăştia ca tine", explică repede Silje, însoţindu-şi cuvintele cu nişte ghilimele mari, schiţate în aer, nu voiam să spun oameni cum eşti tu, nu. Voiam să zic… vorbeam despre oamenii care nu au învăţat sistemul nostru. Care nu înţeleg cum…

Se întrerupse. Nu se auzea decât sforăitul ritmat al sistemului de aerisire din plafon. Responsabilul tehnic încetase, în sfârşit, să zâmbească. Ali Khurram nu se mai smiorcăia. Khalid Mushtak o privea pe poliţistă drept în faţă, fără să spună nimic.

— Îmi pare nespus de rău, oftă, în cele din urmă, Silje Sørensen. Sunt nespus de mâhnită. A fost o mare prostie.

Îşi întinse mâna spre agent.

Care nu i-o luă.

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze, ci băiatului ăstuia, răspunse el cu un glas inexpresiv, încătuşându-l pe suspect. Dar o să ai destule ocazii. Pariez că o să stea la noi o bună bucată de vreme.

Zâmbetul pe care i-l adresă în timp ce încuia cătuşele de la mâinile arestatului nu era nici rece, nici ironic. Era compătimitor.

Silje Sørensen nu-şi amintea de când nu se mai simţise atât de idioată. Dar, în pofida tuturor lucrurilor, cel mai rău lucru era existenţa unei anume ieşiri din Hotelul Opera, pe care nu o cunoştea nimeni, cu excepţia acelui agent din *Secret Service* care îşi luase zilele.

Probabil de ruşine, se gândi, simţind că şi ei i se înroşiseră obrajii.

Şi, culmea culmilor, ca s-o descopere, le trebuise o zi şi jumătate.

— Porcăria asta de uşă, mormăi ea, care nu înjura niciodată.

Urcă scara, în urma spatelui lat al lui Khalid Mushtak.

— Ne-au trebuit patruzeci de ore ca să găsim scârba asta de uşă. Oare o mai fi rămas ceva de descoperit?

29.

— O uşă. A fost găsită o uşă.

Warren Scifford îşi acoperi ochii cu mâna. Părul său părea umed, ca şi cum ar fi ieşit din baie. Îşi schimbase costumul cu nişte blugi şi cu un pulover larg, albastru închis. Pe piept i se lăţea cuvântul YALE, scris cu majuscule. Cizmele lăsau impresia că ar fi din piele veritabilă, de şarpe. Împopoţonat în felul ăsta, arăta mai în vârstă decât atunci când era îmbrăcat în costum. Încreţiturile care începuseră să-i apară pe gât se vedeau şi mai bine din decolteul larg al tricoului. Pielea arămie nu-l mai făcea să arate sănătos şi sportiv. Dimpotrivă: în hainele lui tinereşti, personajul exprima un soi de crispare, pe care pielea anormal de bronzată nu făcea altceva decât s-o sublinieze. Stătea picior peste picior, cel de deasupra

bâţâindu-se nervos în aer. În schimb, părea gata să adoarmă dintr-o clipă într-alta. Cu braţele pe rezemătoarele pentru coate ale fotoliului, stătea mai mult tolănit decât în capul oaselor.

— O uşă despre care se poate dovedi că a fost controlată de *Secret Service*, preciză Yngvar Stubø. De Jeffrey Hunter. Când aţi constatat dispariţia lui?

Warren Scifford se ridică încet. Yngvar încă nu observase cât de rău se tăiase colegul său. Sângele îi trecuse prin pansament chiar lângă urechea stângă. Loţiunea după ras mirosea puţintel cam tare.

— A anunţat că e bolnav, răspunse, în sfârşit, americanul.

— Când?

— În dimineaţa de 16 mai.

— Atunci a fost aici înainte de sosirea preşedintei?

— Da. Fusese numit responsabil cu securitatea hotelului. A sosit pe 13.

Bastesen, directorul poliţiei, îşi învârtea linguriţa în ceaşca de cafea, urmărind, fascinat, vârtejul din recipient.

— Eu credeam că tipii ăştia sunt absolut incoruptibili, bombăni el, în norvegiană. Nici nu-i de mirare că batem pasul pe loc.

— *Poftim*?* exclamă Warren Scifford, vizibil agasat.

— Prin urmare, a anunţat că e bolnav, interveni la iuţeală Yngvar. Boala lui trebuie să fi fost destul de gravă, nu? Pentru ca agentul răspunzător de securitatea preşedintei — în interiorul hotelului — să se declare bolnav cu douăsprezece ore înainte de sosirea principalei interesate, acesta trebuia să aibă ceva cu totul excepţional. Presupun că…

— *Secret Service* avea suficiente efective, îl întrerupse Warren. Pe lângă asta, acţiunea era lansată. Hotelul fusese inspectat, planurile — examinate, anumite zone — închise, lucrurile erau la locul lor. *Secret Service* nu dă niciodată rasol. Există un înlocuitor aproape pentru orice, chiar dacă asta poate părea imposibil.

— Totuşi, trebuie să admiţi că aţi zbârcit-o în cazul de faţă, când unul dintre agenţii voştri speciali a participat la răpirea preşedintei alese a Statelor Unite, atacă Yngvar.

În încăpere se aşternu tăcerea. Directorul SSP-ului, Peter Salhus, deşurubă capacul unei sticle de cola. Terje Bastesen îşi lăsase, în sfârşit, ceaşca.

— Considerăm că acest lucru este de cea mai mare gravitate, declară el, în cele din urmă, încercând să prindă privirea americanului. Voi trebuie să vă fi dat seama de multă vreme că era implicat unul dintre ai voştri. Ca voi să nu…

— Nu, îl întrerupse cu brutalitate Warren. Noi n-am…

Tăcu, îşi acoperi din nou ochii cu mâna. Lăsa impresia că voia să şi-i ascundă cu bună ştiinţă.

— *Secret Service* nu a luat cunoştinţă de dispariţia lui Jeffrey Hunter decât ieri, într-un târziu, recunoscu după o pauză atât de lungă, încât secretara avu tot timpul să aducă o altă pizza călduţă şi o cutie cu sticle de apă minerală. El era preocupat de alte probleme. Ei da, boala părea gravă. Hernie de disc. Tipul nu se putea mişca. A fost îndopat cu analgezice toată dimineaţa de 16, dar singurul lucru pe care izbutea să-l facă era să dormiteze în patul lui.

— Cel puţin aşa a pretins.

Warren Scifford se uită la Yngvar şi dădu uşor din cap.

— Asta a spus.

— L-a consultat vreun doctor?

— Nu. Oamenii noştri dispun de vaste cunoştinţe medicale. Hernia de disc e hernie de disc, iar leacuri pentru ea nu-s cu grămada: doar repausul şi eventual operaţia. În cazul de faţă, trebuia să aşteptăm până la sfârşitul vizitei prezidenţiale.

— O radiografie l-ar fi dat de gol.

Warren nici nu se osteni să răspundă. Se aplecă spre pizza, strâmbă imperceptibil din nas şi renunţă să se servească.

— În ceea ce ne priveşte pe noi, cei de la FBI, continuă, luând o sticlă de apă, n-am ştiut nimic până nu mi-aţi arătat caseta. În după-amiaza asta. De atunci, bineînţeles că am făcut cercetări. Comparând rezultatele noastre cu ceea ce descoperiseră cei de la *Secret Service*…

Warren se ridică şi se duse la fereastră. Se aflau în biroul lui Bastesen, la etajul şase al sediului poliţiei, iar priveliştea acelei nopţi de mai era grandioasă. Luminilor violente din tabăra mass-mediei, de pe pajişte, li se adăugau mereu altele. Într-o oră, întunericul avea să fie deplin, dar locul acela avea să rămână scăldat în lumina artificială. Copacii de pe marginea aleii care ducea spre închisoare se înălţau ca un zid ce se împotrivea tenebrelor din cealaltă parte a parcului.

Bău puţină apă şi tăcu.

— Ar putea fi vorba de un motiv atât de simplu ca banii? întrebă încet Peter Salhus. Bani pentru familia lui?

— Măcar de-ar fi fost aşa de simplu, se adresă Warren propriei imagini reflectate în geam. E vorba despre copii. Într-un cartier de locuinţe dintre Baltimore şi Washington DC a rămas o văduvă neconsolată, care înţelege că ea şi soţul ei au făcut ceva îngrozitor. Au trei copii. Cel mai mic e autist. Ţinând cont de împrejurări, îi merge bine.

Beneficiază de educaţie specializată. Este scumpă, iar Jeffrey Hunter trebuia să numere fiecare bănuţ, ca să nu se înglodeze în datorii. Dar nu primise niciodată bani murdari. Nimic nu indică acest lucru. Totuşi, între noi fie vorba, puştiul a fost răpit de două ori în ultimele două luni. De fiecare dată, a apărut înainte de a se fi dat alerta generală, dar mult după ce părinţii se zbătuseră în ghearele panicii. Mesajul era clar: ori faci la Oslo ceea ce ţi se cere, ori puştiul tău dispare de-a binelea.

Peter Salhus părea sincer şocat:

— Dar e posibil ca un agent din *Secret Service* să se lase manipulat astfel? Nu putea să-şi pună, pur şi simplu, familia sub protecţie? Dacă există cineva care să ţină piept acestui gen de ameninţare este tocmai un agent federal, nu?

Warren stătea tot cu spatele spre ei. Vocea îi era albă, ca şi cum nu putea suporta faptul că se lăsa afectat de o asemenea poveste.

— Prima oară, puştiul a fost răpit de la şcoală. Ceea ce, în principiu, este cu neputinţă. Şcolile publice, ca şi cele private — mai ales ele, de fapt — sunt absolut isterizate în privinţa securităţii copiilor. Dar este clar că făptuitorul a putut s-o facă. Ca urmare, puştiul a fost ascuns la o veche prietenă a mamei, în California. Primea lecţii la domiciliu, şi nimeni, nici măcar fraţii şi surorile lui, nu ştia unde este. Într-o după-amiază, a dispărut şi de acolo. A lipsit patru ore, şi nici prietena, nici altă persoană n-au fost în stare să-şi explice cum se putuse întâmpla asta. Dar mesajul nu lăsa loc niciunei îndoieli.

Cu un mic râset sec, Warren se întoarse cu faţa şi reveni la fotoliul lui.

— Oricum, răpitorii ar fi aflat unde e copilul. Jeffrey Hunter şi-a spus, atunci, că n-are încotro. Totuşi, îi era imposibil să trăiască având pe suflet această trădare. Această ruşine. Era perfect conştient că mai devreme sau mai târziu s-ar fi aflat ce rol a jucat. La un moment dat, cineva ar fi avut ideea să verifice înregistrările video din perioada următoare răpirii.

— Aşa că s-a învârtit pe străzile din Oslo până când, în cele din urmă, s-a urcat într-un autobuz care mergea spre pădure, a rezumat Bastesen. A mai mers puţin pe jos, s-a ascuns într-un şanţ şi s-a sinucis cu arma din dotare. Pentru el n-a fost prea vesel, sărmanul. Să urce spre Skar, ştiind că nu-i mai rămăseseră de trăit decât câteva minute. Şi că niciodată n-o să-şi mai poată…

La auzul stângaciului elogiu funebru rostit de şeful poliţiei, Yngvar simţi cum i se aprind obrajii. Îl întrerupse iute:

— Oare sinuciderea lui Jeffrey Hunter să fie motivul pentru care n-am primit niciun semn de la răpitori? Pe mesajul lăsat în apartament scria că ne vor contacta.

— Mă îndoiesc, răspunse Warren. Fiindcă, în realitate, Jeffrey Hunter nu era decât un instrument. Nimic nu ne arată că ar fi fost implicat în altă acţiune decât evacuarea din hotel a preşedintei.

— Sunt obligat să te contrazic oarecum, replică Yngvar. Singura explicaţie pe care o văd este că informaţiile despre hainele preşedintei trebuie să fi venit din interior.

— Hainele ei? Ce vrei să spui?

— Cele două maşini care se învârteau…

Yngvar ridică două degete şi se întrerupse.

— De altfel, a fost găsit şoferul maşinii numărul doi. A furnizat informaţii la fel de puţine ca Gerhard Skrøder.

Acelaşi gen de hahaleră, acelaşi mod de a proceda, aceeaşi retribuţie rapidă.

— Dar hainele ce caută în povestea asta? repetă Warren.

— Sacoul roşu. Pantalonii eleganţi de culoare belumarin. Bluza de mătase albă. Culori comune pentru Statele Unite şi Norvegia. Oricine ar fi fost persoana ascunsă în spatele acestei răpiri, ştia ce o să poarte preşedinta. Sosiile erau îmbrăcate la fel. Nu absolut identic, ci destul de asemănător pentru ca diversiunea să fie reuşită. Am pierdut incredibil de multă vreme şi am risipit o energie considerabilă fugărind nişte umbre.

Yngvar trase aer în piept, ezită şi continuă:

— Este evident că *Madam President* dispune de un coafor şi de o asistentă care s-o îmbrace în timpul călătoriei. Şi atunci?

Warren Scifford făcea eforturi vizibile pentru a se stăpâni. Impasibilitatea care îl ajuta de obicei să mintă fără să clipească i se transformase într-o expresie obosită şi resemnată. Buzele îi păreau mai subţiri, iar Yngvar văzu cum trăsăturile i se crispează.

— De fapt, sunt impresionat de capacitatea ta de a ne subestima în toate direcţiile, mărturisi Yngvar cu jumătate de glas. Tu chiar crezi că noi nu am avut în vedere, cu o grămadă de vreme înainte, această problematică? Nu crezi că ne-am spus foarte devreme că o parte din chestia asta putea fi un *inside job?* Nu pricepi că, făcând pe *Mr. Secret*, ai alimentat tu însuţi vâlvătaia asta?

— Hainele preşedintei sunt înregistrate într-o bază de date, răspunse Warren pe acelaşi ton.

— La care are acces oricine?

— Nu. Dar secretara ei cunoaşte în amănunţime lucrurile. Şi este în relaţii bune cu Jeffrey Hunter. Sunt… erau,

pur şi simplu, prieteni. La începutul lui mai, în timpul unui prânz neoficial de la Casa Albă, au discutat despre acest… această sărbătoare naţională a Norvegiei. Bineînţeles că am interogat-o pe secretară, dar ea nu reuşeşte să-şi amintească cine a deschis subiectul. În orice caz, s-a pomenit despre faptul că preşedinta îşi cumpărase, în vederea primei sale vizite în străinătate, multe haine noi. Printre acestea era şi un sacou pe care urma să-l poarte la sărbătoarea naţională şi care trebuia să aibă exact aceeaşi nuanţă de roşu ca a drapelului norvegian. I se spusese că sunteţi destul de… sensibili în privinţa asta.

Pe faţă îi trecuse un zâmbet fugar la care nu răspunsese nimeni.

— Şi sunteţi sută la sută siguri că aici n-a avut amestec niciun element din rândurile voastre? Că Jeffrey Hunter acţiona singur?

— Atât de siguri pe cât putem fi, răspunse Warren Scifford. Dar, cu tot respectul pe care vi-l datorez, nu prea apreciez turnura pe care o ia această conversaţie. Eu nu sunt aici ca să vă urmez cu sfinţenie ordinele. Eu sunt aici ca să vă dau informaţiile de care aveţi nevoie pentru a o găsi pe preşedinta Bentley. Şi ca să ştiu cum merge ancheta, bineînţeles.

Când se ridică, vocea lui trăda o uşoară ironie. Terje Bastesen tuşi uşor şi îşi puse jos eterna ceaşcă de cafea, după care se pregăti să vorbească. Dar Yngvar i-o luă înainte.

— Stai.

Glasul îi era amabil, dar ochii lui mijiţi îl făcură pe Warren să clipească.

— Tu ştii totul despre serviciile noastre. Te ţinem la curent de fiecare dată când reuşim să dăm de tine. Ceea

ce, de altfel, s-a dovedit a fi, de multe ori, o problemă complicată. Avem două mii de oameni…

Tresări, de parcă, până atunci, nu fusese conştient de această cifră considerabilă.

— …doar din diferitele organizaţii poliţieneşti care lucrează pentru cazul acesta. Pe lângă ei, sunt, evident, ministerele, apoi, într-o anumită măsură, arm…

— Iar noi numărăm şaizeci şi două de mii de americani care, în acest moment, încearcă să afle cine a răpit-o pe preşedintă, îl întrerupse Warren, fără să ridice tonul. În plus…

— Dar ăsta nu e un concurs!

Toate feţele se întoarseră spre Peter Salhus, care se ridică la rândul lui. Yngvar şi Warren se priviră ca doi şcolari prinşi de însuşi directorul luându-se la harţă în timpul recreaţiei.

— Nimeni nu pune la îndoială faptul că această misiune este absolut prioritară pentru ambele ţări, continuă Salhus. (Vocea îi era şi mai gravă ca de obicei.) Şi că voi, americanii, căutaţi o conspiraţie de proporţii. În ultimele douăzeci şi patru de ore, CIA, FBI şi SNA au adoptat însă o nouă… atitudine, dacă pot spune aşa, în privinţa schimbului de informaţii. Este un lucru cel puţin contraproductiv, dar nu ne e prea greu să vedem în ce direcţie se îndreaptă eforturile voastre. Serviciile de informaţii din Europa urmăresc ceea ce se întâmplă. Avem şi noi sursele noastre, ceea ce, de asemenea, ştiţi cu toată certitudinea. Şi, bineînţeles, nu e decât o chestiune de timp — un timp foarte scurt — până când jurnaliştii americani vor afla ceva mai mult despre metodele voastre.

Warren nici nu suflă.

— Asta va fi problema voastră, conchise Salhus, dând din umeri. După cum rezultă din interpretarea datelor pe care le-am adunat, dacă se consideră că nu reuşiţi să ţineţi publicul departe de…

Se aplecă şi scoase un document din dosarul care stătea pe jos, lângă fotoliul său.

— Limitări clare în traficul aerian, citi el. Suspendarea completă a zborurilor către anumite ţări, aproape toate musulmane. Tăieri masive în efectivele administraţiilor. Şcolile sunt închise până la noi ordine.

Flutură hârtia, apoi o puse la loc, în dosar.

— Aş putea continua. Rezumatul tuturor acestor date este evident. Vă aşteptaţi şi la alte atacuri. La lovituri mult mai dezastruoase decât răpirea preşedintei americane.

Warren Scifford deschise gura şi ridică mâinile.

— Păstraţi-vă protestele, i-o luă înainte directorul Serviciului de Supraveghere al Poliţiei Norvegiene. (Vocea de bas îi vibra de furie stăpânită.) Sunt de acord cu Yngvar: nu ne subestimaţi.

Arătătorul lui uriaş nu era decât la câţiva centimetri de nasul americanului.

— Ceea ce nu trebuie să uitaţi, ceea ce *nu trebuie să uitaţi…*

Warren se încruntă şi îşi trase capul înapoi. Salhus se apropie şi mai mult. Degetul îi tremura.

— …este că *nouă*, poliţiei norvegiene, ne revine obligaţia de a pune punct final acestei poveşti. *Acestui caz concret*. Nouă şi numai nouă, care avem posibilitatea de a reconstitui această etapă concretă: cum a putut dispărea preşedinta americană din camera sa de hotel de la Oslo… Cum s-a putut întâmpla un asemenea lucru. Priceput?

Warren stătea absolut neclintit.

— Aşa că puteţi să vă strofocaţi cât vreţi pentru a-i da acestui act o perspectivă mai largă. *Priceput*?!?

Americanul dădu aproape imperceptibil din cap. Salhus respira greu. Îşi lăsă braţul în jos şi continuă:

— Este de neconceput faptul că refuzaţi nu numai să ne ajutaţi, dar, pe lângă asta, mai sabotaţi şi ancheta, trecând sub tăcere o informaţie crucială ca dispariţia misterioasă a unui agent din *Secret Service*.

Salhus se propti în faţa americanului.

— Dacă o bătrână doamnă care îşi făcea plimbarea nu s-ar fi aventurat într-un şanţ din Nordmarka, înainte de a pica, ţeapănă, la câţiva metri de acolo, l-am fi putut căuta mult şi bine, ca proştii, pe bărbatul în costum. N-am fi avut, în veci, nicio idee despre…

Peter Salhus tuşi uşor şi făcu o pauză, ca şi cum ar fi trebuit să se stăpânească, pentru a nu cădea pradă furiei.

— În colaborarea cu domnul Bastesen, cu ministrul norvegian al justiţiei şi cu ministrul norvegian al afacerilor externe, am trimis o plângere oficială către guvernul dumneavoastră, continuă Peter Salhus, fără să se întoarcă. Cu o copie la *Secret Service* şi una la FBI.

— Mă tem că guvernul meu, FBI-ul şi *Secret Service* au alte preocupări decât o plângere ca asta, răspunse Warren cu un glas fără timbru. Dar, vă rog… *sunteţi la dumneavoastră acasă**! Nu vă pot interzice să corespondaţi cu cine doriţi, dacă aveţi timp s-o faceţi.

Se ridică brusc şi îşi luă haina kaki pusă pe braţul fotoliului.

— Eu am pus punct aici, declară cu un zâmbet. Mi-a ajuns. Ca şi dumneavoastră, într-o anumită măsură. Cu alte cuvinte, a fost o reuniune fructuoasă.

Cei trei norvegieni erau atât de surprinşi de reacţia lui subită, încât nu mai găsiseră nimic de spus. Warren fu nevoit să-şi pună mâna pe braţul lui Salhus, pentru a-l îndepărta din calea lui.

Ajuns în capătul camerei, americanul se întoarse către ceilalţi, care încă nu găsiseră un răspuns de bun-simţ:

— De altfel, vă înşelaţi când spuneţi cine poate rezolva acest caz. *Acest caz concret*, cum l-aţi numit. Ca şi cum răpirea ar putea fi considerată separat de mobiluri, de pregătire, de consecinţe şi de context.

Zâmbea cu gura până la urechi. Privirea îi era oricum, numai amabilă nu.

— Acela care o va găsi pe preşedintă, acela va avea posibilitatea să rezolve cazul, adăugă el. *Întregul caz*. Din păcate, mă îndoiesc din ce în ce mai mult că veţi fi voi. Şi *ăsta*, ăsta e lucrul care…

Îl privi pe Salhus drept în faţă.

— …îi îngrijorează pe toţi cei din America: guvern, FBI şi *Secret Service*. Dar, oricum, eu vă urez noroc. Noapte bună.

În urma lui, uşa se trânti puţin cam tare.

30.

— Am găsit-o pe preşedintă, şopti Inger Johanne Vik. E pur şi simplu…

Nu ştia ce să spună, îi veni să pufnească în râs. Pentru că era un lucru aproape la fel de nepotrivit ca râsul la o înmormântare, se stăpâni. Lacrimile începură să-i curgă din nou. Se simţea golită, cu totul, pe dinăuntru.

Absurditatea situaţiei era accentuată de atitudinea categorică a Hannei, care nu voia să dea alarma. Inger Johanne încercase de toate: de la invocarea bunului-simţ la demonstraţii logice, trecând prin rugăminţi şi ameninţări în toată regula.

Dar nu-i folosiseră la nimic.

— O femeie ca Helen Bentley ştie mai bine, spuse Hanne în şoaptă, punând încet o cuvertură peste preşedintă. Ajută-mă puţin, te rog.

Respiraţia lui Helen Bentley era adâncă şi regulată. Hanne îi puse două degete pe încheietura mâinii şi se uită la ceas. În timp ce număra în tăcere, buzele i se mişcau. Îi aşeză cu grijă mâna la loc, pe coapsă.

— Un puls frumos şi liniştit, de om care doarme, murmură ea. De fapt, nu cred că a leşinat. A adormit. Era KO. Complet epuizată, atât mintal, cât şi fizic.

Îşi manevră în tăcere scaunul până în salonul învecinat. Pe drum, micşoră intensitatea lămpii comandate vocal:

— Stinge!

Lumina deveni tot mai slabă, până se stinse. Inger Johanne o urmă pe Hanne şi închise uşa în urma lor. Acest salon era mai mic. Focul făcut în vatra de oţel lustruit a uriaşului şemineu cu gaze ardea din plin, făcând să danseze umbrele din cameră. Inger Johanne se tolăni pe un şezlong moale şi îşi sprijini capul de spătarul suplu al acestuia.

— Helen Bentley n-are nevoie de un consult medical de urgenţă, decretă Hanne, oprindu-şi scaunul chiar lângă şezlong. Dar, pentru mai multă siguranţă, va trebui s-o trezim din oră în oră. Ar putea avea un mic traumatism

cranian. Pot să stau eu în primul schimb. Când începe Ragnhild să se agite, de obicei?

— Pe la şase, căscă Inger Johanne.

— Atunci, stau eu în primul schimb. În felul ăsta, îţi las câteva ore de odihnă.

— Super. Îţi mulţumesc.

Dar Inger Johanne nu se ridică. Se uita fix la flăcările din spatele buturugilor artificiale. Acestea aveau asupra ei un efect aproape hipnotic: un fond brumos, albastru diafan, care se transforma într-un galben-portocaliu plin de lumină.

— Ştii…, începu, simţind o adiere de parfum dinspre Hanne. Nu cred să mai fi întâlnit vreodată o asemenea persoană.

— Ca mine, zâmbi Hanne.

Inger Johanne scoase un mic hohot de râs şi dădu din umeri.

— Şi ca tine, dacă vrei. Dar eu mă gândeam la Helen Bentley. Îmi amintesc foarte bine de campania ei electorală. Vreau să zic că urmăresc mereu îndeajuns de aproape…

— Îndeajuns de aproape, o maimuţări Hanne Wilhelmsen, râzând uşor. Eşti absolut obsedată de politica americană. Da! Credeam că eu eram cea topită de fascinaţie pentru ţara aia, dar tu mă ai la degetul mic! Vrei…

Îşi înclină capul într-o parte. Părea să nu ştie dacă întrebarea ei ar trece de frontiera esenţială dintre camaraderie şi prietenie.

— Nu ne-ar prinde bine un pahar de vin? întrebă, în ciuda reţinerilor; apoi, îi păru rău. Nu, e o prostie. E târziu. Las-o baltă.

— Ba pentru mine ar fi perfect! căscă Inger Johanne. Aşa că da, cu plăcere!

Hanne îşi duse scaunul până la un dulap în perete. Îl deschise, apăsându-l uşor pe batant, şi scoase cu hotărâre o sticlă de vin roşu. Când văzu eticheta de pe ea, lui Inger Johanne îi pică faţa.

— Nu ăsta, spuse repede Inger Johanne. Din aşa ceva nu bei decât un strop, ca la împărtăşanie!

— Nefis e cea care le are cu vinul. O să-i facă plăcere să vadă că am gustat din ceva atât de bun.

Deschise sticla, pe care o strânse între coapse, luă două pahare cu picior, pe care şi le puse cu delicateţe pe genunchi, închise uşa dulapului şi se întoarse. Turnă, cu generozitate, pentru amândouă.

— De fapt, e un miracol că a fost aleasă, constată Inger Johanne, gustând licoarea. Fantastic. Vinul, adică!

Îşi ridică paharul într-un toast tăcut şi bău din nou.

— Pe baza căror criterii crezi că a fost aleasă? o întrebă Hanne. Cum a ajuns aici? Absolut toţi comentatorii ziceau că încă nu sosise vremea pentru o preşedintă.

Inger Johanne zâmbi.

— În primul rând, factorul X.

— Factorul X?

— Ceea ce nu poate fi explicat. Suma de virtuţi care nu pot fi punctate individual. Ea avea totul. Dacă exista o femeie care să aibă şansele de a fi aleasă, ea era aia. Nimeni alta.

— Dar Hillary Clinton?

Inger Johanne plescăi din buze şi înghiţi ultimele picături de vin care îi rămăseseră pe limbă.

— Cred că e cel mai bun vin pe care mi-a fost dat să-l beau, mărturisi ea, cu ochii pironiţi la sticlă. Pentru

Hillary încă nu sosise ceasul. Şi ea a înţeles asta cât se poate de bine. Însă mai poate reuşi. Ceva mai încolo. Să mai treacă puţin timp. Hillary are un caracter solid şi aş zice că, pe la şaptezeci de ani, ar putea avea un cuvânt de spus. Avantajul, pentru Hillary, este că ei îi sunt cunoscute toate bubele. Când a devenit *First Lady*, trebuie că şi-a văzut viaţa întoarsă pe toate feţele. Fără să mai vorbim de cei opt ani petrecuţi la Casa Albă. Întreaga existenţă îi stă, de multă vreme, sub semnul politicului. Dar, între aceste două femei, este nevoie de un mic răgaz.

— Şi viaţa lui Helen Bentley a fost puricată, obiectă Hanne, încercând să se îndrepte în scaun. Au hăituit-o ca nişte dulăi însetaţi de sânge.

— Bineînţeles. Important e că n-au găsit nimic. Nimic semnificativ. A avut prezenţă de spirit şi a recunoscut că anii ei de studenţie n-au semănat chiar cu viaţa dintr-o mănăstire. Şi a spus-o mai înainte de a-i adresa cineva întrebarea. Zâmbind larg. A făcut chiar şi cu ochiul. La emisiunea lui Larry King, în direct. Şi, cu asta, chestiunea a fost clasată. Genial.

Ridicându-şi paharul în faţa şemineului, observă jocul de culori din lichidul în care roşul întunecat devenea, spre margini, un cărămiziu luminos.

— Pe lângă asta, Helen Bentley a avut *experienţa* Vietnamului, continuă Inger Johanne, fără să-şi poată stăpâni încă un zâmbet. În 1972. Avea douăzeci şi doi de ani. Şi a fost îndeajuns de şireată să nu pomenească nimic despre asta, până când o pasăre cântătoare sau, mai degrabă, rapace n-a făcut remarca — destul de timpuriu, în cadrul procesului de nominalizare — că Statele Unite se află în război cu Irakul. Şi că un *Commander in Chief* trebuia neapărat să aibă experienţa războiului. Astea-s

nişte scorneli neruşinate, bineînţeles. Uită-te la Bush. În tinereţe, s-a fâţâit niţel în uniforma aviaţiei şi n-a pus niciodată piciorul în afara Statelor Unite. Dar, ştii tu…

Vinul îi dădea impresia că are capul mai uşor.

— Helen Bentley a întors totul în favoarea ei. Apărând la televizor, unde a declarat cu gravitate că, dacă nu s-a grozăvit niciodată cu cele douăsprezece luni petrecute în Vietnam, a făcut-o din respect pentru invalizii şi veteranii distruşi psihic şi pentru că nu voia să profite de pe urma unui serviciu militar pe care şi-l satisfăcuse mai ales în spatele unei maşini de scris. Se angajase de bunăvoie, pentru că asta considerase că îi era datoria. Şi a mai spus că, de acolo, se întorsese în ţară maturizată şi mai chibzuită, susţinând sus şi tare că războiul era o eroare fatală. Exact ca războiul din Irak, pe care, la început, îl sprijinise, dar care se transformase într-un coşmar de unde trebuia neapărat să găsească o ieşire onorabilă şi justificabilă. Cât mai repede cu putinţă.

Când Hanne voi să-i mai toarne, Inger Johanne îşi acoperi cu iuţeala fulgerului paharul.

— Nu, mulţumesc. E delicios, dar mă duc la culcare.

Hanne nu insistă şi astupă sticla.

— Îţi mai aminteşti când ne uitam amândouă la ceremonia de învestitură? Discutând despre incredibila lor capacitate de a-şi planifica vieţile? Îţi aduci aminte?

— Da. De fapt, cred că trebuie să fi fost… impresionată… Mai mult decât tine.

— Pentru că nu ai cinismul meu. Tu te laşi întotdeauna impresionată.

— E posibil să nu fiu, replică Inger Johanne. În timp ce Hillary Clinton se bate cu imaginea unei femei dure, riguroase şi încăpăţânate.

— Se luptă ca o drăcoaică să schimbe chestia asta, după cât se pare.

— Da, fără nicio îndoială. Dar mai are mult. Helen Bentley are însă ceva…

Îşi lăsă capul într-o parte şi îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche. Încă nu băgase de seamă până acum că lentilele îi erau pline de urmele lăsate de degetele lui Ragnhild. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu marginea bluzei.

— …greu de definit, îşi încheie fraza, după câteva clipe. Factorul X. E caldă, frumoasă şi feminină şi, în acelaşi timp, şi-a dovedit forţa prin succesele obţinute de-a lungul carierei şi prin implicarea ei în război. Este absolut sigur o dură şi are destui duşmani. Dar îi tratează… diferit?

Îşi puse ochelarii la loc, pe nas, şi o privi pe Hanne.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, îi confirmă Hanne. Se pricepe să aburească oamenii, cu alte cuvinte. Îi poate face să creadă, până şi pe cei mai înverşunaţi adversari, că îi respectă. Dar mă întreb ce are.

— Ce are? Ce vrei să spui?

— Stai, zâmbi Hanne. Doar nu crezi că este chiar atât de pură şi inocentă cum pare!

— Oh, ea… Dacă ar fi fost ceva, s-ar fi descoperit până la urmă! Jurnaliştii americani sunt cei mai buni…, cei mai buni din lume la chestiile de genul ăsta. Chiar aşa.

Lucru destul de ciudat, Hanne părea fericită pentru prima oară de la începutul scurtei şi fragilei lor camaraderii. Faptul că avea pe canapeaua ei o preşedintă leşinată părea s-o fi scos din impenetrabila carapace de indiferenţă amabilă pe care şi-o făurise. Întreaga omenire stătea cu sufletul la gură, în timp ce tensiunea îi creştea tot mai

mult, gândindu-se la ce i se putuse întâmpla lui Helen Lardahl Bentley. Se vede că Hanne Wilhelmsen era încântată să-i facă pe toţi să fiarbă în suc propriu, Inger Johanne nu prea ştia cum să interpreteze atitudinea ei. Sau dacă i-o aprecia.

— Gâsco, râse Hanne, aplecându-se spre ea şi dându-i o pălmuţă peste şold. În lumea asta, nu există nicio persoană, *nicio persoană* care să n-aibă ceva de ascuns. Unora le e teamă să nu fie descoperiţi de ceilalţi. Cu cât eşti mai sus într-o ierarhie, cu atât capătă dimensiuni mai dramatice fleacurile din trecut. Şi, cu siguranţă, nici amica noastră de faţă nu face excepţie de la regulă.

— Mă duc la culcare, declară Inger Johanne. Tu nu?

— Nu. În orice caz, nu până nu te scoli tu. Probabil că o să moţăi puţin în scaunul meu, dar am de citit.

— Până nu se scoală Ragnhild, o corectă Inger Johanne, căscând şi mai rău. Apoi se duse, târându-şi picioarele în papuci de împrumut, spre bucătărie, ca să-şi ia nişte apă.

La uşă, se întoarse.

— Hanne, strigă cu jumătate de glas.

— Da!

Hanne îşi umpluse din nou paharul cu vin şi continua să se uite la flăcările care jucau în şemineu.

— De ce ţii atât de mult să nu spunem nimănui că ea e aici?

Hanne îşi puse jos paharul şi îşi întoarse încet scaunul spre Inger Johanne. Cu excepţia şemineului şi a ferestrelor, după care ultimele licăriri ale înserării de mai se încăpăţânau să reziste, restul încăperii era cufundat în întuneric. Faţa ei părea şi mai slabă, iar ochii nu i se mai vedeau, acum, când umbrele se lungiseră.

— Pentru că aşa i-am promis, răspunse. Nu-ţi aduci aminte? Am dat mâna cu ea. Şi, după aia, a căzut leşinată. Promisiunile trebuie respectate. De acord?

Inger Johanne zâmbi.

— Da. În orice caz, asupra acestui punct suntem absolut de acord.

31.

Pe coasta de est a Statelor Unite era ora optsprezece fix.

Louise, fiica mezină a lui Al Muffet, primise permisiunea de a pregăti cina. Trebuia să sărbătorească sosirea unchiului, spunea ea. După moartea bunicii din partea tatălui, aproape că nu mai avusese nicio legătură cu acea ramură a familiei, iar Louise insistase. Când o văzuse deschizând iar şi iar, fără să se oprească, dulapul cu bunătăţi, Al închisese ochii, într-o rugăciune mută înălţată spre zeităţile bucătăriei.

Ficatul de gâscă trebuia sacrificat.

Fata înhăţă ultima cutie de caviar rusesc rămasă din cadoul pe care o familie de turişti i-l făcuse lui Al Muffet, după ce acesta le vindecase de constipaţie căţeluşul.

— Louise, începu el, cu glasul scăzut. Nu este nevoie să punem pe masă tot ce avem. Ia-o încet, te rog.

Fetiţa făcu o mutră indignată.

— Tu eşti ăla care zice că nu prea facem petreceri în familie. Cred că acum e cazul să pregătim o masă festivă, tati. Când să mâncăm chestiile astea, dacă nu acum, când e unchiul aici? Unchiul meu, tati! O rudă apropiată.

Al Muffet îşi umflă obrajii şi suflă încet aerul.

— Nu uita că e musulman, mormăi el. Doar n-o să-i dai carne de porc.

— Şi tu, care te dai în vânt după coastele de porc! Ar trebui să-ţi fie ruşine!

Îi plăcea s-o audă râzând. Avea râsul maică-sii. Era tot ceea ce rămânea din ea atunci când Al Muffet închidea ochii şi încerca să reconstituie imaginea soţiei sale, evitând să-şi amintească de umbra firavă care ajunsese în ultimele luni de viaţă. Tot ceea ce îi rămânea era amintirea unui parfum pe care i-l dăruise când se logodiseră şi la care ea ţinuse întotdeauna după aceea. Şi râsul. Era ca o cascadă melodioasă de clinchete de clopoţei. Louise i-l moştenise. Din când în când, Al făcea câte o năzbâtie sau povestea ceva caraghios numai ca s-o poată asculta cu ochii închişi.

— Ce se întâmplă aici? întrebă din uşă Fayed. Tu eşti căpetenia familiei?

Se duse până la masa din bucătărie şi ciufuli părul lui Louise. Ea zâmbi şi luă o vânătă pe care începu s-o taie cu pricepere.

Eu nu i-am ciufulit niciodată părul, se gândi Al Muffet. *Nu aşa trebuie s-o tratezi pe o puştoaică de doisprezece ani care face pe domnişoara, Fayed. În orice caz, nu pe una întâlnită pentru prima oară.*

— Ai nişte fete grozave, aprecie Fayed, punând o sticlă de vin pe masa de stejar cioplit grosier, care trona în mijlocul încăperii. Mi-am spus că v-ar plăcea aşa ceva. Unde sunt Sheryl şi Catherine?

— Sheryl are douăzeci de ani, murmură Al. A plecat de acasă anul trecut.

— Ah, răspunse Fayed pe un ton lejer, făcând un pas lateral pentru a-şi regăsi echilibrul, după ce deschisese un sertar. E vreun tirbuşon pe aici?

Al avea impresia că simte deja un miros de alcool. Când Fayed se întoarse spre el, Al ar fi putut jura că ochii acestuia erau umezi, iar gura parcă avea un soi de moliciune.

— Tu bei? îl întrebă. Credeam că…

— Aproape niciodată, îl întrerupse Fayed şi îşi drese glasul, încercând parcă să-şi revină. Dar într-o zi ca asta…

Pufni iar în râs şi îşi îmbrânci uşor nepoata.

— Văd că vrei să sărbătorim. Sunt cu totul de acord. Fetelor, am nişte cadouri pentru voi. O să le deschidem după cină. Nici nu ştiţi cât mă simt de bine să vă văd pe toţi împreună! Pe cuvânt!

— Pentru moment, nu ne cunoşti decât pe noi doi, spuse Al, deschizând un sertar. Dar Catherine n-o să mai întârzie mult. I-am spus că o să luăm cina pe la şase şi jumătate. În după-masa asta avea un meci. Până acum cred că trebuie să se fi terminat.

Tirbuşonul se înţepenise într-un tel. Al izbuti, în cele din urmă, să separe ustensilele şi îi întinse fratelui său obiectul cerut.

— Ce spui? se miră vesel Fayed, luându-l. Nepoata mea are un meci, şi tu nu spui nimic? Am fi putut merge s-o vedem! Puştii mei nu sunt interesaţi de chestiile astea.

Scutură din cap şi făcu o strâmbătură nemulţumită.

— Niciunul. N-au spirit competitiv.

Louise zâmbi jenată.

Fayed destupă sticla şi se uită în jur, căutând un pahar. Al deschise dulapul şi scoase unul, pe care îl puse pe masa de stejar.

— Tu nu vrei? se miră Fayed.

— E miercuri. Mâine-dimineaţă mă trezesc devreme.

— Un singur pahar, îl rugă Fayed. Ei drăcie, doar poţi suporta un păhărel! Nu eşti fericit să mă vezi?

Al respiră adânc. Apoi luă un alt pahar şi îl puse lângă primul.

— Până aici, îi arătă un punct cu doi-trei centimetri mai sus de fund. Stop!

Fayed îşi turnă fără să se zgârcească şi ridică paharul.

— În sănătatea noastră, rosti cu emfază, pentru reîntâlnirea familiei Muffasa!

— Ne cheamă Muffet, îl corectă Louise cu glasul scăzut, fără să-şi privească unchiul.

— Muffet, Muffasa. *Tot aia**!

Bău.

Eşti criţă, se gândi cu surprindere Al. *Tu, cel mai credincios din toată banda şi pe care nu l-am văzut bând niciodată, nici măcar o bere cu băieţii tăi. Apari dintr-odată, după ce trei ani n-ai dat niciun semn de viaţă şi te îmbeţi pe la spatele meu.*

— Ne putem aşeza la masă, declară Louise.

Părea stânjenită, ceea ce nu i se întâmpla în mod obişnuit. Probabil înţelesese brusc că unchiul ei nu era în deplinătatea facultăţilor sale. În momentul când Fayed se plecă spre ea, ca să-i pună o mână pe spate, fata se eschivă cu un zâmbet încurcat.

— Vă rog, îi invită, arătând spre sufragerie.

— N-o aşteptăm pe Catherine? întrebă Al, dând din cap pentru a-şi linişti fiica. Sunt sigur că n-o să întârzie.

— Sunt aici! strigă cineva, şi uşa se trânti cu putere. Am făcut un *home run!*

Fayed îşi luă paharul în salon.

— Catherine, murmură cu duioşie, oprindu-se ca să-şi privească nepoata.

Puştoaica de cincisprezece ani stătu în loc. Se uită, sceptică, la bărbatul care semăna ca două picături de apă cu taică-său, cu excepţia privirii strălucitoare şi greu de interpretat. În afară de asta, avea o mustaţă care nu-i plăcea deloc, o mustaţă groasă, cu vârfuri umede, îndreptate, ca nişte mici săgeţi, spre colţurile gurii şi ascunzându-i buza superioară.

— Bună ziua, spuse încet.

— Ţi-am spus eu că nenea Fayed poate că o să treacă azi pe la noi, interveni Al, prefăcându-se vesel. Şi iată-l! Hai să ne aşezăm. Louise a pregătit cina. Ne-o aduce acum.

Louise veni de la bucătărie cu două farfurii în mâini şi cu două puse în echilibru pe braţe.

— Ia priviţi-o! exclamă Fayed. O adevărată profesionistă.

Se aşezară la masă. Catherine coborî la fel de iute cum urcase în camera ei. Avea părul scurt, un chip frumos, cu trăsături puternice, şi umeri laţi.

— Vasăzică joci *softball*, constată fără interes Fayed, îndesându-şi în gură prima bucată de foie gras. Pe vremuri şi tatăl tău juca baseball. Ehei, a trecut un car de ani de atunci. Nu-i aşa, Ali?

De la moartea bunicii, nimeni nu-i mai spusese Ali tatălui lor. Fetele schimbară o privire. Louise îşi ascunse un chicotit în dosul palmei. Al Muffet mormăi nişte cuvinte nedesluşite, menite să oprească discuţia despre amărâta lui carieră de sportiv.

Fayed îşi goli paharul. Louise se pregătea să se ducă la bucătărie după sticlă, dar se opri, simţind că tatăl ei îi atinse piciorul.

— Nenea Fayed nu mai bea vin, spuse Al cu blândeţe. Uite apă proaspătă.

Umplu un pahar mare şi îl împinse către fratele lui, de cealaltă parte a mesei.

— Aş putea foarte bine să mai beau puţin vin, zâmbi Fayed, fără să se atingă de apă.

— Nu cred, răspunse Al, uitându-se ţintă în ochii fratelui său.

Era o chestie absolut delirantă. Normal, Fayed se schimbase, poate că începuse să bea între timp, de când nu se mai văzuseră. Dar era cam improbabil. În afară de asta, nu părea să ţină la băutură. Chiar dacă, după cât se vedea, băuse şi înainte de a veni la bucătărie, acel unic şi generos pahar îl îmbătase şi mai mult. Fayed nu avea obiceiul să bea. Al nu înţelegea de ce o făcea acum.

— Nu! strigă tare fratele lui, punând capăt penibilei situaţii. Ai perfectă dreptate. Nu mai beau niciun vin. E bun în cantităţi mici, dar foaaaarte periculos când întreci măsura.

Şi, spunând acestea, îşi agită arătătorul într-un gest teatral spre cele două nepoate aşezate la câte un capăt al mesei.

— Ce mai face familia? se interesă Al, mestecând.

— Oh! Asta… Ce mai face…

Fayed începu din nou să mănânce. Mesteca încet, ca şi cum ar fi trebuit să facă eforturi pentru a ajunge cu dinţii la hrană.

— Cred că bine. Oh, da! Dacă mai putem spune că trăieşte cineva bine în ţara asta. Cineva cu originea noastră etnică, vreau să zic.

Imediat, Al îşi ciuli urechile. Puse jos furculiţa şi cuţitul şi îşi sprijini coatele de masă, aplecându-se înainte.

— Noi n-avem nicio problemă, declară zâmbind spre fetele lui.

Al voi să protesteze, dar nu în prezenţa fetelor. Întrebă dacă terminase toată lumea antreul şi începu să strângă farfuriile murdare. Louise veni după el la bucătărie.

— E bolnav? şopti ea. E foarte ciudat, nu? Foarte... imprevibil, dacă vrei.

— Imprevizibil, o corectă încet tatăl ei. Întotdeauna a fost aşa. Dar nu-l judeca prea aspru, Louise. Poate că pentru el n-a fost la fel de uşor ca pentru noi.

Fayed nu şi-a mai revenit niciodată după 11 Septembrie, se gândi el. *Începuse să urce în ierarhia unui sistem exigent şi care recompensa cu dărnicie. După catastrofă, ascensiunea i se oprise brutal. Abia dacă putuse să-şi păstreze postul de cadru mediu. Fayed este un om plin de amărăciune, Louise, iar tu prea mică pentru a da ochii cu amărăciunea.*

— În realitate, e drăguţ, îi spuse, cu un zâmbet, fiicei sale. Şi, cum ai zis chiar tu, este unchiul tău.

Se întoarseră în salon, ducând fiecare câte o farfurie plină cu caviar rusesc şi cu ceapă verde din grădină.

— ...şi n-au reuşit niciodată să rezolve cumva nedreptatea asta. De altfel, poate că nici nu vor reuşi.

Fayed scutură din cap şi îşi duse un deget la tâmplă.

— Despre ce vorbeaţi? voi să afle Al.

— Despre negri, răspunse Fayed.

— Afro-americani, îl corectă Al. Vrei să zici afro-americani.

— Spune-le cum vrei. Se lasă exploataţi. Aşa sunt făcuţi ei, ştii? Nu se vor revolta niciodată.

— În casa asta, astfel de discursuri nu sunt permise, răspunse liniştit Al, punând farfuria în faţa musafirului. Propun să schimbăm subiectul.

— Genetica e aia care vrea să fie aşa, continuă imperturbabil Fayed. Sclavii trebuie să fie harnici şi puternici, dar nu trebuie să gândească prea mult. Dacă ar fi doi-trei oameni isteţi, la ei, în Africa, s-ar emancipa. Dar moştenirea genetică exportată pe celălalt ţărm al oceanului îi face incapabili să devină altceva decât sportivi. Sau gangsteri. Cu noi, treaba e altfel. N-avem nevoie să acceptăm rahatul.

Bum!

Al Muffet îşi trânti farfuria cu atâta putere pe masă, încât o făcu ţăndări.

— Acum ai să-ţi ţii gura, şuieră el. N-am să-i permit niciodată nimănui, nici chiar fratelui meu, să spună asemenea tâmpenii. Nici aici. Nici nicăieri. M-ai înţeles? *M-ai înţeles?*

Fetele încremeniseră ca nişte statui de sare. Doar ochii li se uitau de la tatăl la unchiul lor şi înapoi. Până şi Freddy, micul terrier legat afară, pe pajişte, care atunci când nu era poftit la cina lor se manifesta, în general, lătrând, tăcea mâlc.

— Ce-ar fi să mâncăm? încercă, în cele din urmă, Louise, cu un glas mai slab ca de obicei. Tati, îţi las partea mea. De fapt, nu mă înnebunesc după caviar. În afară de asta, consider că şi Condoleezza Rice şi Colin Powell sunt inteligenţi. Chiar dacă nu sunt de acord cu ei. Ştii, eu sunt democrată.

Preadolescenta zâmbi cu prudenţă. Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu scoase o vorbă.

— Poftim, spuse, întinzându-i tatălui său farfuria ei.

— Ai dreptate, răspunse, în sfârşit, Fayed. (Dădu din umeri ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.) Să schimbăm subiectul.

Lucru care se dovedi a fi cam dificil. Mâncară o bună bucată de vreme în tăcere. Dacă Al ar fi aruncat o privire spre Louise, i-ar fi văzut lacrimile din gene şi buza superioară care îi tremura uşor. Catherine, în schimb, părea să considere că situaţia era foarte interesantă. Nu-şi slăbea din ochi unchiul, ca şi cum nu înţelegea prea bine ce caută acolo.

— Semănaţi mult, într-adevăr, declară ea brusc. Cu excepţia mustăţilor, vreau să zic.

Cei doi bărbaţi îşi ridicară, în sfârşit, nasul din farfurie.

— Asta tot auzim de când eram mici, răspunse tatăl ei, luând o bucată de pâine, pentru a-şi termina mâncarea din farfurie. Şi diferenţa de vârstă n-avea niciun efect.

— Chiar şi mama s-a înşelat, îl susţinu Fayed.

Al îi aruncă o privire sceptică.

— Mama? Ea nu ne-a confundat niciodată. Tu eşti mai mare decât mine cu patru ani, Fayed.

— Când trăgea să moară, preciză Fayed. Vocea lui avea nişte inflexiuni pe care Al nu le mai auzise niciodată şi nici nu reuşea să le interpreteze. A crezut că eşti tu. Probabil fiindcă erai preferatul ei. Aşa a voit ea. Ca în ultimele clipe de luciditate să-i vorbească fiul preferat. Dar tu… n-ai ajuns la timp.

Zâmbetul îi era echivoc.

Al Muffet lăsă tacâmurile din mână. Camera începuse să se învârtească în jurul lui. Simţi că ţeasta i se goleşte de sânge, iar adrenalina îi ţâşneşte din fiecare muşchi, gonind spre fiecare nerv din corpul lui. Palmele i se lipiseră de masă. Trebui să se cramponeze de ea ca să nu cadă de pe scaun.

— Ah, da! răspunse cu glasul stins, încercând să nu-şi sperie copilele care îl priveau ca şi când şi-ar fi pus un nas de paiaţă. Ea credea…

— Tati, eşti ciudat! Ce-ai păţit?

Louise se aplecă peste masă şi îşi puse mânuţa de copil peste mâna masivă a tatălui ei.

— Mi-e… totul e bine. Foarte bine.

Se sili să schiţeze ceva care să semene a zâmbet liniştitor, însă îi ieşi doar o grimasă. Îşi dădu seama că era necesară o explicaţie.

— M-a apucat brusc o durere foarte mare de burtă. Poate că nu mi-a căzut bine caviarul. O să-mi treacă.

Fayed se uită la el. Privirea îi era mai întunecată ca de obicei. Tipul acesta părea să aibă darul supranatural de a-şi băga ochii în fundul capului sau de a-şi împinge înainte fruntea, pentru ca faţa să-i devină mai tristă, mai înspăimântătoare. Al îşi aminti că Fayed îl privea aşa, exact aşa, atunci când făcea vreo prostie sau când îl minţea pe tatăl lor, care cădea tot mai des pradă unor violente crize de furie. Al înţelegea ce putea însemna asta.

Şi recunoscu, fără să înţeleagă prea bine cum, ce semnificaţie avea faptul că mama lui îşi putuse confunda fiii pe patul de moarte.

Ceea ce nu reuşea deloc să priceapă era de ce voise fratele lui să-i vadă, trei ani mai târziu, pe nepusă masă. De ce venise până acolo, purtându-se ca un străin şi zguduind existenţa liniştită a căminului pe care Al Muffet îl construise împreună cu fiicele lui, într-un colţ din nord-estul Statelor Unite.

— Cred că o să mă întind puţin. Doar o clipă.

Ceva a luat-o razna, îşi spuse el, îndreptându-se către scara ce ducea la etajul întâi. *Ceva a luat-o complet razna, şi trebuie să-mi revin.*

Ali Shaeed Muffasa, trebuie să stai şi să judeci!

32.

Abdallah al-Rahman fu trezit de propriul râs.

În general, dormea buştean şapte ore, de la unsprezece noaptea la şase dimineaţa. Rareori îl mai deştepta neliniştea: senzaţia acută că nu putuse face atât sport cât ar fi vrut. Uneori, viaţa o lua în galop chiar şi pentru un om care, în ultimii zece ani, învăţase să delege cât mai multe responsabilităţi. Pretutindeni în lume avea, cu totul, trei sute de societăţi de diverse mărimi, cu care întreţinea relaţii mai mult sau mai puţin personale. Majoritatea erau administrate de persoane care habar n-aveau de existenţa lui. Se obişnuise de multă vreme să-şi disimuleze cele mai mari dintre societăţi în spatele unei armate de avocaţi — cei mai numeroşi fiind de origine britanică sau americană — domiciliaţi în insulele Caiman. Aceştia dispuneau aici de birouri impresionante, de case luxoase şi de neveste anorectice, cărora abia catadicsea să le strângă mâna.

Din când în când, bineînţeles, era din cale-afară de ocupat. Abdallah al-Rahman se apropia de cincizeci de ani şi avea nevoie de două ore de exerciţii susţinute pe zi, pentru a se menţine într-o formă considerată de el convenabilă şi care îi ofereau, de altfel, un somn adânc şi odihnitor. Fără mişcare, nopţile îi erau agitate. Din fericire, asta se întâmpla rar.

Acum era pentru prima oară când se trezea râzând.

Dezorientat, se ridică în capul oaselor.

Dormea singur.

Soţia lui — mai tânără cu treisprezece ani —, care îi dăruise toţi copiii, avea, în palat, propriul apartament. El venea deseori s-o vadă, în special dimineaţa devreme, când răcoarea nocturnă încă nu părăsise pereţii, făcând patul şi mai atrăgător.

Dar dormea întotdeauna singur.

Cifrele deşteptătorului digital indicau ora 03:00.

Fix.

Se mai îndreptă puţin şi se frecă pe faţă. În Norvegia era miezul nopţii, se gândi el. Erau exact în acea zi care avea să poarte numele de Joi, 19 mai.

Ziua de dinaintea zilei.

Rămase nemişcat, încercând să-şi aducă aminte ce anume îl deşteptase. Imposibil. Nu-şi amintea nimic. Dar se simţea într-o dispoziţie excelentă.

Faptul că totul se petrecea după cum fusese prevăzut era ceva. Răpirea se desfăşurase conform planului. Fără îndoială că şi micile detalii avuseseră efectul dorit. Îl costaseră bani, mulţi bani, dar puţin îi păsa. Mai supărător fusese numărul de persoane pe care trebuise să le sacrifice. Dar era rezonabil.

Aşa trebuia să fie. Era în firea lucrurilor ca unele elemente realizate cu grijă şi întreţinute minuţios să nu servească decât o singură dată. Unele erau mult mai valoroase decât altele, evident. Majoritatea indivizilor pe care îi înrolase în Norvegia nu erau decât nişte pungaşi mărunţi, cumpăraţi şi plătiţi pentru o treabă făcută la botul calului. N-avea de ce să se consume pentru ei.

În privinţa altora, îi trebuiseră numeroşi ani de prelucrare şi pregătire.

De unii, ca Tom O'Reily, se îngrijise personal.

Dar niciunul nu era *de neînlocuit**.

Îşi amintea o poveste pe care i-o spusese un elveţian zgomotos şi rubicond cu multă vreme în urmă, la o reuniune de afaceri din Houston. Se aflau la ultimul etaj al unui turn, când un spălător de geamuri trecuse, în nacela lui, pe partea cealaltă a imenselor ferestre panoramice.

Grasul genevez declarase că, pentru treaba aia, ar fi fost mai buni nişte mexicani de unică folosinţă. Ceilalţi participanţi îl priviseră fără să înţeleagă. Elveţianul izbucnise în râs şi le descrisese un şir de mexicani plasaţi pe acoperiş, fiecare cu o cârpă în mână, care ar fi putut fi azvârliţi, unul după altul. Astfel, ar fi curăţat toţi, pe o anumită lăţime, şi, la urmă, s-ar fi terminat şi cu ei, şi cu murdăria ferestrelor.

Nu râsese nimeni. Americanii ar fi trebuit. Dar nu au socotit povestea câtuşi de puţin hazlie, iar elveţianul se arătase stânjenit timp de o jumătate de oră.

Dacă trebuia să consumi nişte vieţi, aveai nevoie de o cauză mai importantă decât curăţenia ferestrelor, se gândi Abdallah.

Se sculă. Covorul, acel covor fantastic ţesut de mama lui, unicul obiect pe care nu l-ar fi vândut niciodată, sub niciun motiv, se întindea, moale, sub picioarele lui. Îşi cufundă degetele, câteva secunde, în mătasea deasă şi răcoroasă. Jocul de culori era minunat, chiar şi în întunericul din cameră. Strălucirea cifrelor afişate pe ecranul deşteptătorului şi o fină dungă de lumină fluorescentă care se strecura pe sub ferestre erau suficiente pentru a modifica nuanţele aurii ale mătăsii, în timp ce traversa

încet camera, îndreptându-se spre marele ecran cu plasmă. Luă telecomanda de pe măsuţa de aur fin cizelat.

După ce aprinse televizorul, deschise frigiderul şi luă o sticlă de apă minerală. Se culcă la loc, bine sprijinit de un maldăr de perne.

Se simţea emoţionat, aproape fericit.

Zeiţa şansei stă întotdeauna alături de învingător, se gândi Abdallah, destupând sticla. Să fie trimis în Norvegia tocmai Warren Scifford, de exemplu. El n-ar fi putut prevedea asta. Chiar dacă Abdallah considerase faptul drept o serioasă încălcare a înţelegerii, acum asta se dorea a fi fost cea mai fericită întorsătură. Îi fusese mult mai simplu să se introducă în camerele de hotel norvegiene decât în apartamentul unuia dintre şefii FBI-ului din Washington DC. Evident, nu fusese necesar să fie restituit ceasul de mână, după ce roşcata *escort-girl* descoperise motivul pentru care era atât de gras plătită.

Dar ăsta era doar un elegant detaliu.

Ca şi studioul de repetiţie situat în cel mai frumos cartier din Oslo. Fusese greu de găsit, dar era perfect. O boxă dintr-o pivniţă abandonată şi izolată — în ambele sensuri ale cuvântului —, într-un cartier unde aproape că nici nu vedeai ce face vecinul, atâta timp cât nu-ţi băgai nasul şi aveai mijloace pentru a locui acolo. Cel mai bine ar fi fost, de bună seamă, ca Jeffrey Hunter s-o ucidă pe preşedintă înainte de-a o închide. Abdallah nici măcar nu avusese în vedere această posibilitate. Dacă fusese nevoie de cele mai serioase constrângeri pentru a-l convinge pe un agent din *Secret Service* să coopereze la răpirea unei persoane pe care se angajase s-o protejeze, ar fi fost absolut imposibil să-l determine s-o omoare.

Lucrurile posibile sunt întotdeauna cele mai bune, se gândi Abdallah. Iar studioul de repetiţii părea cea mai judicioasă alegere. Ar fi fost mai riscant să meargă la ţară. Cu cât trecea mai mult timp până să fie închisă preşedinta, cu atât era mai periculos.

Însă totul se petrecuse aşa cum fusese prevăzut.

CNN continua să difuzeze, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, reportaje despre răpire şi despre toate consecinţele acesteia, întrerupându-se numai la ore fixe, pentru buletinele ce prezentau alte informaţii, care nu mai interesau pe nimeni. Acum, obiectul dezbaterilor era bursa din New York, unde, în ultimele douăzeci şi patru de ore, se înregistraseră pierderi serioase. Chiar dacă majoritatea analiştilor estimau că această cădere vertiginoasă reprezenta o reacţie excesivă, din cauza nervozităţii generate de situaţia de fapt, şi că n-avea să continue în acelaşi ritm, toată lumea era cât se poate de îngrijorată. Mai ales pentru că preţul petrolului urca după o curbă tot mai abruptă. În mediile politice, zvonurile cu privire la o rapidă răcire a relaţiilor, şi aşa tensionate, dintre Statele Unite şi cele mai importante ţări producătoare de petrol din Orientul Mijlociu se răspândeau cu repeziciune. N-aveai nevoie de cine ştie ce cunoştinţe politice pentru a înţelege că în cursul anchetei privind răpirea preşedintei guvernul american îşi îndrepta atenţia cu precădere înspre ţările arabe. Afirmaţiile fără ocol despre privirile aţintite în special către Arabia Saudită şi Iran suscitaseră o intensificare a activităţii diplomaţilor din acele ţări. Cu trei zile în urmă, înainte de dispariţia lui Helen Bentley, barilul costa patruzeci şi şapte de dolari. Un bărbat în vârstă, posesor al unui nas de vultur şi al unui titlu de profesor, se uită urât la moderator şi declară:

— Şaptezeci şi cinci de dolari, în câteva zile. Iată predicţia mea. O sută, în câteva săptămâni, dacă lucrurile nu se liniştesc.*

Abdallah mai bău puţină apă. Vărsă puţin din ea, iar o parte din lichid îi curse pe piept. Se înfioră şi zâmbi mai larg.

În studio, un bărbat mult mai tânăr încerca să pună în evidenţă faptul că şi Norvegia era o ţară producătoare de petrol. Ca urmare, această ţărişoară imens de bogată de la marginea Europei putea obţine nişte miliarde din dispariţia preşedintei.

Abdallah nu-şi pierdu buna dispoziţie în faţa tensiunii care se instalase în studio. Un consilier de rang înalt de la banca centrală americană îi ţinu tânărului zănatic o mică prelegere de vreo treizeci de secunde. Desigur, luată izolat, Norvegia ar fi câştigat din creşterea de preţ a petrolului brut. Totuşi, economia norvegiană era atât de dependentă, atât de integrată în economia mondială, încât pierderile bursei din New York, care influenţaseră în mod evident celelalte burse de pe planetă, reprezentau o catastrofă şi pentru această ţară.

Tânărul răspunse printr-un zâmbet silit şi îşi plecă ochii asupra însemnărilor sale.

Iată adevăratele valori americane, se gândi Abdallah. *Consumul. Ne apropiem.*

După şaisprezece ani petrecuţi în Occident, şase în Anglia şi zece în Statele Unite, continua să se mire, auzind cum nişte persoane îndeajuns de instruite susţineau ideea că valorile americane sunt familia, pacea şi democraţia. În campania electorală din anul anterior, de bună seamă că subiectul nu putuse lipsi: pentru Bush, problema valorilor era unica şansă de a mai fi reales.

În faţa unui popor care începea să se sature de război şi aştepta ca preşedintele lui să aibă capacitatea de a pune capăt acestei situaţii, păstrând totodată demnitatea colectivă, George W. Bush încercase să transforme sângeroasa intervenţie, ratată şi interminabilă, într-o problemă a valorilor. Numărul mereu crescând de tineri americani care se întorceau acasă într-un sicriu acoperit cu drapelul înstelat era un sacrificiu necesar pentru apărarea Idealului American. Această luptă crâncenă pentru pacea, libertatea şi democraţia dintr-o ţară aflată la o depărtare de peste zece mii de kilometri de coasta americană cea mai apropiată şi de care majoritatea americanilor nici nu se sinchisea devenise, în retorica lui Bush, lupta pentru protejarea valorilor fundamentale ale Statelor Unite.

Poporul îl crezuse multă vreme. Prea multă, după cum începuse să înţeleagă atunci când Helen Lardahl Bentley intrase în campanie pentru a-i propune o alternativă. Că era mult mai complicat să iasă din infernul irakian decât presupunea, afirma candidata Bentley, era o altă poveste. Fapt este că Statele Unite continuaseră să ocupe acea ţară, dar Bentley fusese aleasă.

Abdallah se întinse în aşternut. Luă telecomanda şi dădu sonorul mai încet. Scena fusese filmată de trimişii speciali ai CNN-ului la Oslo, instalaţi într-un fel de grădină, în faţa unei clădiri lungi, care te ducea cu gândul la arhitectura Europei de Est.

Închise ochii şi îşi aminti.

Abdallah păstrase în memorie importanta convorbire, de parcă ar fi avut loc cu o săptămână înainte.

Era la Stanford, la o petrecere unde, după cum îi era obiceiul, urmărea evenimentele de departe, ţinând o

sticlă de apă minerală în mână şi observându-i, cu ochii pe jumătate închişi, pe americanii zgomotoşi, care râdeau, beau şi dansau. Patru băieţi aşezaţi la o masă plină de doze de bere goale sau pline îi făcuseră semn să vină lângă ei. Ceea ce Abdallah şi făcuse.

— Abdallah! rânji unul. Tu, care eşti dat naibii de inteligent şi care nu eşti de aici, stai jos, prietene! Ia o bere!

— Nu, mulţumesc, refuzase Abdallah.

— Auzi, continuă tânărul. Danny ăla de acolo, care e un comunist nenorocit, dacă vrei să ştii părerea mea…

Ceilalţi râdeau ca nişte smintiţi. Chiar şi Danny îşi dădu după ureche părul lung şi slinos şi zâmbi, ridicându-şi doza într-un toast fără vlagă.

— …zice că toate discuţiile astea despre valorile americane sunt doar *nişte tâmpenii**. Zice că ni se fâlfâie de pace, de familie, de dreptul de-a ne apăra cu arme de foc…

Memoria îl trădă. Uitând restul de valori americane, şovăi o clipă şi îşi agită doza.

— *Nu contează**. Ce vrea să zică Danny-boy e că…

Tipul sughiţă, iar Abdallah îşi aminti că în clipa aceea nu-şi dorise decât un lucru: să plece. Locul lui nu era acolo. Nu se integrase niciodată în nimic de pe pământul american.

— În fond, spune că noi, americanii, n-avem decât trei nevoi, se bâlbâi tânărul, trăgându-l de mânecă pe Abdallah. Dreptul de a ne lua maşina pentru a merge unde vrem, când vrem şi fără mare cheltuială…

Amicii lui râdeau atât de tare, încât ceilalţi se apropiaseră ca să vadă ce se întâmplă.

— Dreptul de a ne face cumpărăturile unde vrem, când vrem şi fără mare cheltuială…

Doi dintre ciracii lui se tăvăleau pe jos de râs, ţinându-se de burtă. Muzica fusese dată mai încet şi în jurul lui Abdallah se formase un mic grup de oameni care căutau să afle de ce mureau de râs acei studenţi din anul doi.

— Şi al treilea, strigă băiatul, încercând să-i stârnească pe ceilalţi doi: *e cel de a ne uita la televizor când vrem, ca să vedem ceea ce vrem şi fără mare cheltuială!* mugiră ei în cor.

Râseră şi ceilalţi. Muzica fu dată din nou tare, ba chiar şi mai tare. Danny se ridicase. Făcuse o plecăciune adâncă cu mâna dreaptă pe burtă şi cu stânga ţinându-şi doza, care descrisese o curbă nostimă.

— Ce zici, Abdallah? Aşa suntem noi?

Dar Abdallah nu mai era acolo. Se retrăsese discret, pe tăcute. Fetele care chicoteau şi beau, aruncând priviri interesate spre trupul lui, îl goniseră de acolo mai devreme decât prevăzuse.

Era în 1979, şi nu uitase niciodată întâmplarea.

Danny avea dreptate.

Lui Abdallah i se făcuse foame. Nu mânca niciodată în timpul nopţii: nu era bine pentru digestie. Totuşi, avea senzaţia că trebuie să înghită ceva ca să poată adormi din nou. Luă telefonul încastrat în căpătâiul patului. După două ţârâituri, la capătul firului se auzi o voce somnoroasă. Abdallah murmură un ordin şi închise.

Se lungi din nou, cu mâinile după ceafă.

Danny-boy, un student de la Stanford păros, neîngrijit, dar deloc prost, văzuse realitatea cu atâta claritate, încât, fără să ştie, îi dăduse lui Allah o reţetă care avea să-i folosească un sfert de secol mai târziu.

El, Abdallah al-Rahman, cunoştea istoria războiului. Deoarece trebuise să intre foarte devreme în vastul

imperiu al afacerilor conduse de tatăl lui, pentru el, cariera militară fusese exclusă. Dar visase întotdeauna viaţa de soldat, mai ales în tinereţe. O vreme, citise scrierile unor generali din Antichitate. Cel mai mare dintre cei mari fusese Sun Tzu. Arta războiului după modul chinezesc era aceea care îl fascinase cel mai mult.

Avea şi acum un volum frumos legat din *Arta războiului*, acea lucrare veche de 2 500 de ani.

Îl deschise şi începu să întoarcă paginile. Comandase traducerea cărţii în arabă, iar exemplarul pe care îl avea în mână era unul dintre cele trei pe care le tipărise. Şi pe care le deţinea.

Este mai bine să laşi neatins statul inamic, citi el. *De abia în al doilea rând trebuie distrus. Să dai o sută de lupte şi să ai o sută de victorii nu e lucrul cel inteligent. Să nu dai nicio luptă şi totuşi să-ţi supui vrăjmaşul, iată opera unui om abil.*

Puse degetul pe hârtia groasă, fabricată artizanal. Apoi închise cartea şi o puse cu delicateţe la locul ei obişnuit.

Ossama, vechiul lui amic din copilărie, nu viza decât distrugerile. Bin Laden credea că la 11 Septembrie repurtase o victorie, dar Abdallah avea propria opinie. Catastrofa din Manhattan fusese un enorm eşec. Nu distrusese Statele Unite, ci pur şi simplu se mutase în altă ţară.

Şi chiar mai rău.

Abdallah simţise pe propria piele dureroasele consecinţe. Peste două miliarde de dolari din averea sa, depuse în băncile americane, fuseseră imediat îngheţate. Îi trebuiseră mai mulţi ani şi nişte sume considerabile pentru a-şi elibera majoritatea capitalului, dar unda de şoc fusese

devastatoare pentru societăţile dinamice, care intraseră într-o stagnare totală şi de durată.

Totuşi, îşi revenise. Dinastia lui de afacerişti era puternică. El avea spatele tare. Într-o anumită măsură, pierderile din America fuseseră compensate printr-o creştere a preţului petrolului şi prin plasamente inteligente în alte părţi ale lumii.

Abdallah avea răbdare. Pentru el, cu excepţia copiilor săi, afacerile erau pe primul loc. Timpul trecea. Economia americană nu putea rămâne deconectată la nesfârşit de interesele arabe. N-avea cum să suporte asta. Deşi, din 2001 încoace, făcea eforturi să iasă de pe piaţa americană, Abdallah realizase, cu douăsprezece luni în urmă, că momentul era, în sfârşit, propice pentru o nouă încercare. Miza era mai importantă, iar riscul mai mare ca oricând.

Şansa lui era Helen Bentley. Chiar dacă, de fapt, n-avusese niciodată încredere într-un occidental, crezuse că, în ochii ei, vede altceva, o forţă, strălucirea unei integrităţi pe care se hotărâse să mizeze. În 2004, se vedea că Helen Bentley se îndreaptă spre o victorie şi părea un om raţional. Pentru el, faptul că era femeie nu reprezenta niciun inconvenient. Dimpotrivă: la ieşirea de la reuniune, simţise o admiraţie nelalocul ei pentru acea femeie puternică şi inteligentă.

Cu o săptămână înaintea alegerilor, ea îl trădase, fiindcă aşa considerase că era necesar pentru obţinerea victoriei.

Arta războiului însemna să zdrobeşti fără luptă.

Lupta tradiţională împotriva Statelor Unite era hărăzită eşecului. După opinia lui Abdallah, Statele Unite n-aveau decât un adevărat vrăjmaş: ele însele.

Ia-i americanului din clasa de mijloc maşina, shoppingul şi televizorul, şi-l faci să-şi piardă dorinţa de-a trăi, se gândi el, stingând televizorul cu plasmă. O fracţiune de secundă, se gândi la acel Danny de la Stanford, cu zâmbetul lui în colţul gurii şi cu doza de bere în mână: un american conştient de ceea ce era.

Dacă îi iei americanului dorinţa de-a trăi, devine furios. Iar furia vine de jos, de la omul simplu, muncitor, care trudeşte cincizeci de ore pe săptămână fără să poată visa la alt lucru decât ceea ce i se arată la televizor.

Aşa gândea Abdallah, închizând ochii.

În acel moment, ei n-aveau să-şi mai strângă rândurile, n-aveau să-şi mai îndrepte furia către ceilalţi, de acolo, *cei care nu sunt ca noi şi care ne vor răul*.

Atunci, aveau să-i muşte pe cei de sus. Aveau să se ridice împotriva celor ca ei. Aveau să-şi îndrepte agresivitatea către cei responsabili pentru întreaga situaţie, către conducătorii sistemului, pentru ca lucrurile să poată continua la fel, cu maşini care circulă şi cu vise de care să se cramponeze în viaţa aia care, de altfel, le era destul de tristă.

Iar sus era haos. Generalul suprem dispăruse, iar soldaţii lui rătăceau fără nicio ţintă, fără comandant, în vidul care se instalează atunci când şeful nu e nici viu, nici mort.

Doar imposibil de găsit.

O lovitură la cap, pentru a crea starea de buimăceală. Apoi, atacul mortal asupra corpului. Elementar, eficient.

Abdallah ridică ochii. Servitorul intră în tăcere, aducând tava. Omul îi puse lângă pat fructe, brânză, o pâine

rotundă şi o carafă mare cu suc de fructe. Ajuns la uşă, se înclină uşor şi ieşi. Nu scoase nicio vorbă, iar Abdallah nu-i mulţumi.

Mai rămăseseră treizeci şi şase de ore.

Joi, 19 mai 2005

1.

Helen Lardahl Bentley deschise ochii şi nu-şi dădu deloc seama unde se află.

Poziţia îi era incomodă. Mâna dreaptă îi stătea sub obraz şi nu şi-o mai simţea. Se aşeză cu grijă în capul oaselor. O durea tot corpul şi trebui să-şi scuture braţul ca să facă sângele să-i circule prin el. Închise ochii, apucată de o ameţeală bruscă, şi îşi aduse aminte ce se întâmplase.

Ameţeala îi trecu. Lucru ciudat, capul i se părea la fel de uşor, dar, întinzându-şi cu prudenţă braţele şi picioarele, înţelese că nu putea fi grav rănită. Chiar şi rana de la tâmplă mergea mai bine. Atingându-şi cucuiul cu degetele, îl simţi mai puţin umflat decât atunci când adormise.

Adormise?

Ultima ei amintire era femeia handicapată pe care o apucase de mână. Ea îi promisese…

Am adormit de-a-n-picioarele? Am leşinat?

Încă nu observase că era la fel de murdară. Deodată, putoarea deveni insuportabilă. Încet, sprijinită cu mâna stângă de spătarul canapelei, se ridică. Trebuia să se spele.

— Bună ziua, *Madam President*, murmură un glas de femeie de lângă uşă.

— Bună ziua, răspunse dezorientată Helen Bentley.

— Eram chiar la bucătărie, să pun de cafea.

— Aţi… aţi stat toată noaptea aici?

— Da.

Femeia din scaunul cu rotile zâmbi.

— M-am gândit că poate aveaţi un traumatism cranian, şi v-am trezit de vreo două-trei ori. Nu eraţi într-o dispoziţie prea bună. Doriţi?

Îi întinse ceaşca aburindă.

Cu un gest al mâinii libere, *Madam President* refuză oferta.

— Trebuie să fac un duş. Dacă nu…

Păru pierdută. Îşi puse mâna la ochi.

— …dacă nu mă înşel, mi-aţi propus nişte haine curate.

— Desigur. Puteţi merge singură sau trebuie s-o trezesc pe Marry?

— Marry, murmură preşedinta. Este femeia dumneavoastră de serviciu?

— Da. Eu sunt Hanne Wilhelmsen. Cu siguranţă că aţi uitat. Puteţi să-mi spuneţi Hanne.

— Hannah, repetă preşedinta.

— Nu-i rău.

Helen Bentley încercă să facă vreo câţiva paşi. Genunchii îi tremurau, dar picioarele o susţinură. Îi aruncă gazdei sale o privire întrebătoare.

— Pe unde trebuie s-o iau?

— Urmaţi-mă, o invită cu amabilitate Hanne Wilhelmsen, îndreptându-se către o uşă.

— Aveţi…

Preşedinta se întrerupse şi se ţinu după ea. Zorii care se arătaseră la fereastră îi spuneau că era încă foarte devreme. Totuşi, era acolo de multă vreme. De câteva ore, fără îndoială. După cum se vede, femeia din scaunul cu rotile îşi ţinuse promisiunea. Nu dăduse alarma. Helen Bentley putea încă să-şi îndeplinească scopul înainte de-a se arăta. Avea încă posibilitatea să afle dedesubturile poveştii ăsteia, dar nimeni nu trebuia să afle că era în viaţă.

— Cât e ceasul? întrebă, în timp ce Hanne Wilhelmsen deschidea uşa băii. Cât timp am…

Trebui să se sprijine de tocul uşii.

— E patru şi un sfert, răspunse Hanne. Aţi dormit şase ore. Desigur, nu destul.

— E mult mai mult decât dorm de obicei, recunoscu preşedinta, silindu-se să zâmbească.

Baia era grandioasă. O cadă de două ori mai lată decât una normală ocupa cea mai mare parte a spaţiului. Era îngropată la nivelul pardoselii şi părea o mică piscină. În cabina de duş excepţional de vastă, aflată lângă cadă, preşedinta zări ceva ce părea un aparat de radio, dar care era, fără nicio îndoială, un mic ecran de televizor. Pardoseala era de mozaic, cu motive orientale, iar cele două chiuvete de marmură aveau deasupra lor o oglindă imensă, cu rama din lemn aurit.

Helen Bentley parcă îşi amintea că femeia se prezentase ca ofiţer de poliţie în retragere. Puţine lucruri din acest apartament se potriveau cu salariul unui poliţist. Doar dacă nu cumva ţara asta era singura din lume care îşi plătea poliţiştii la justa lor valoare.

— Vă rog, o invită Hanne Wilhelmsen. În dulapurile de acolo sunt prosoape. Am să pun hainele la uşă, le puteţi lua când sunteţi gata. Staţi cât doriţi, nu e nicio grabă.

Îşi îndreptă scaunul în afara băii şi închise uşa.

Madam President se dezbrăcă încet. Muşchii îi erau tot înţepeniţi şi o dureau. Timp de câteva clipe, se întrebă unde să-şi pună hainele murdare, dar, apoi, observă sacul-pubelă pliat pe care Hanne îl lăsase lângă o chiuvetă.

Stranie femeie, se gândi. Dar nu erau două? Trei, dacă puneai la socoteală servitoarea.

Rămăsese goală. Îşi băgă hainele în sac şi îl legă cu grijă. Visa să facă o baie, dar duşul era cel mai nimerit, având în vedere halul său de murdărie.

Apa călduţă curgea dintr-o măciulie de duş cât o farfurie. Helen Bentley gemu, în parte de plăcere, în parte din cauza durerii care o cuprinse cu totul când îşi dădu capul pe spate, ca să primească apa pe obraji.

Cu o seară înainte, mai fusese o femeie. Acum, Helen Bentley îşi amintea bine. Aceea voia să cheme poliţia. Cele două femei discutaseră în norvegiană, iar ea nu pricepuse niciun cuvânt în afară de unul care părea să însemne *poliţie**. Se vede că femeia din scaunul cu rotile câştigase.

Avea o aliată.

Deschise mult robinetul. Simţea ca un fel de purificare, în toate sensurile cuvântului. Presiunea apei crescuse simţitor. Firişoarele de apă se transformaseră în nişte săgeţi care îi masau pielea. Gâfâi, îşi umplu gura cu apă până când aproape că nu mai putu respira, scuipă. Lăsă duşul să curgă şi se fricţionă puternic cu o mănuşă aspră, în care mâna i se simţea plăcut. Pielea i se înroşi. Se făcuse ca racul, din pricina apei prea calde. După trecerea mănuşii, îi rămăseseră numai dâre stacojii. Când apa îi atinse rănile deschise, simţi o arsură intensă.

Repetă exact aceleaşi gesturi pe care le făcuse în acea seară a anului 1984, seară despre care nu vorbise niciodată cu nimeni şi despre care nimeni nu putea şti nimic.

Când se întorsese, făcuse un duş care durase aproape patruzeci de minute. Era miezul nopţii, îşi amintea cât se poate de clar. Se fricţionase până la sânge cu buretele, ca şi cum ar fi putut să-şi şteargă senzaţiile de pe piele şi să le facă să dispară cu desăvârşire. Când apa caldă se terminase, rămăsese sub jetul îngheţat până când venise Christopher s-o întrebe dacă nu vrea s-o schimbe pe Billie.

Ploua. Din cer, apa curgea şiroaie, izbind asfaltul, maşina, acoperişul, copacii şi jucăriile din micul scuar de peste drum, unde vântul vijelios clătina un leagăn alături de care aştepta o femeie.

Voia s-o ia înapoi pe Billie.

Fiica lui Helen fusese adusă pe lume de o altă femeie. Toate actele erau în ordine.

Îşi amintea propriul strigăt, *actele sunt în ordine*, îşi amintea portofelul pe care îl scosese din geantă, agitându-l în faţa chipului livid şi hotărât al femeii. *Cât vrei? Ce vrei ca să mă laşi în pace?*

Nu era vorba de bani, răspunsese mama biologică a lui Billie.

Ştia că actele sunt perfect valabile, continuase ea, dar asta nu însemna nimic pentru tatăl lui Billie. Care se întorsese.

O spusese cu un mic zâmbet, cu o uşoară expresie de triumf, ca şi cum câştigase o competiţie şi nu se putea stăpâni să nu facă puţin pe grozava.

Tatăl ei. Tatăl ei! Nici n-ai pomenit despre tată! Ai spus că nu eşti sigură şi că, oricum, tipul se evaporase, că era o puşlama iresponsabilă, pe a cărui mână nu voiai s-o laşi pe

Billie. Ai zis că vrei binele lui Billie şi asta însemna să ne-o dai nouă, mie şi lui Christopher. Toate actele sunt în ordine. Le-ai semnat! Ai semnat, iar acum Billie are camera ei, o cameră roz, cu leagăn alb, având deasupra lui jucării pe care fetiţa încearcă să le apuce zâmbind.

Tatăl lui Billie o să aibă grijă de ele, răspunsese femeia. Din cauza furtunii dezlănţuite, trebuia să ţipe, el avea să le dea lui Billie şi mamei ei adevărate tot ce aveau nevoie. Părinţii au şi ei nişte drepturi. Făcuse prostia de-a nu declara, la naştere, numele tatălui. Altfel, toate formalităţile astea plicticoase ar fi fost rezolvate rapid. Îi părea nespus de rău, dar asta era situaţia. Prietenul său ieşise din închisoare şi se întorsese la ea. Lucrurile se schimbaseră. O avocată ca Helen Bentley trebuia să ştie toate astea, trebuia să înţeleagă.

Acum, din păcate, trebuia s-o ia pe Billie înapoi.

Madam President îşi puse mâinile pe peretele cabinei de duş.

Nu mai avea putere să-şi amintească. Încercase mai bine de douăzeci de ani să alunge amintirea panicii care o cuprinsese atunci când se întorsese cu spatele la acea femeie şi alergase spre maşina de pe cealaltă parte a străzii. Voia să ia brăţara cu diamante pe care tatăl ei i-o dăruise chiar în aceeaşi seară. O sărbătoriseră pe Billie. Bătrânul se înroşise la faţă. Îl trecuseră năduşelile. Râdea de nu mai putea, aplecat deasupra nepoatei lui, în timp ce toată lumea se minuna cât era de drăgălaşă, cât era de frumoasă mica Billie Lardahl Bentley.

Brăţara era tot în torpedoul maşinii. Poate că Helen reuşea să-şi cumpere copilul încă o dată, cu acele diamante şi chiar cu o carte de credit.

Două cărţi de credit. Trei. Ia-le pe toate!

În timp ce se lupta cu cheile, încercând să-şi stăpânească suspinele şi panica aceea care începea s-o sufoce, auzise o izbitură puternică. O trosnitură îngrozitoare şi oarecum înăbuşită. Se întorsese exact la timp ca să vadă o siluetă în impermeabil roşu azvârlită în aer. Prin vuietul furtunii, se auzise, apoi, o altă izbitură, când femeia căzuse pe asfalt.

O maşină mică sport o cotise, în cea mai mare viteză, după colţul străzii. Helen Bentley nu-i observase nici măcar culoarea. Liniştea se aşternuse din nou.

Helen nu mai auzea ploaia. Nu mai auzea nimic. Ca un robot, traversase încet strada. Nu se oprise decât la un metru de femeia în roşu.

Aceasta zăcea răsucită într-o poziţie foarte ciudată, de-a dreptul anormală. Chiar şi la lumina chioară a felinarului, Helen văzuse sângele femeii curgând dintr-o rană pe care aceasta o avea la cap şi amestecându-se rapid cu apa de ploaie, pentru a forma un râuleţ întunecat ce şerpuia spre rigolă. Ochii îi erau căscaţi, iar buzele îi fremătau.

Ajută-mă.

Helen Lardahl Bentley se trăsese înapoi cu doi paşi.

Se întorsese şi alergase până la maşină, smucise portiera, se aşezase la volan şi plecase. Ajunsă acasă, făcuse un duş de patruzeci de minute, frecându-se până la sânge cu buretele.

Nu mai auziseră nimic despre mama biologică a lui Billie. Şi, după douăzeci de ani fără vreo câteva zile, într-o noapte din noiembrie 2004, Helen Lardahl fusese declarată învingătoare la alegerile prezidenţiale americane. Alături, la tribună, o avea pe fiica ei, o tânără blondă şi înaltă, care le oferise părinţilor numai motive de mândrie.

Madam President îşi scoase mănuşa de baie, luă un flacon de şampon şi îşi săpuni părul. Ochii începură s-o usture. Senzaţia îi făcea bine. Ştergea imaginea rănitei zăcând pe asfaltul ud de ploaie, cu capul în sânge şi noroi.

La hotel, când o trezise mult mai devreme decât trebuia, Jeffrey Hunter îi arătase, fără o vorbă, o scrisoare. Ea era buimacă, iar el îi pusese un deget pe buze, într-un gest prea intim.

Ştiau despre copil, citise ea. Şi aveau să dezvăluie secretul. Trebuia să-l însoţească pe Jeffrey. Operaţiunea *Troia* era lansată: aveau să dezvăluie secretul care o va distruge.

Scrisoarea era semnată Warren Scifford.

Mintal, Helen Bentley se cramponă de acest nume. Strânse din dinţi şi lăsă apa să-i şiroiască pe faţă.

Warren Scifford.

Nu trebuia să se gândească la femeia în impermeabil roşu. Trebuia să se gândească la Warren. Doar la el. Trebuia să se concentreze. Se întoarse încet, în cabina de duş, şi îşi lăsă spatele îndurerat sub biciul apei. Îşi înclină capul şi respiră adânc. Inspiraţie. Expiraţie.

Verus amicus rara avis.

Prietenul adevărat e o pasăre rară.

Asta o convinsese: numai Warren cunoştea inscripţia gravată pe dosul ceasului de mână pe care ea i-l dăruise chiar după alegeri. Bunul şi vechiul său prieten Warren o contactase exact înaintea ultimei dezbateri televizate dintre ea şi George W. Bush. În zilele precedente dezbaterii, sondajele de opinie îi fuseseră favorabile preşedintelui în funcţie. Ea se afla mereu în frunte, însă urmăritorul său câştiga teren. Retorica lui securitară îşi producea efectul asupra populaţiei, în faţa căreia apărea ca un

bărbat energic şi echilibrat, având experienţa şi cunoştinţele necesare unei ţări confruntate cu războiul şi criza. El reprezenta continuitatea. Oamenii ştiau ceea ce aveau, dar n-aveau nici cea mai vagă idee despre ce le putea aduce această Bentley, lipsită de experienţă în domeniul politicii externe.

— Trebuie să abandonezi Arabian Port Management, declarase Warren, luându-i mâna.

Toţi consilierii săi, şi cei de politică internă şi cei de politică externă, îi spuseseră acelaşi lucru. Insistaseră. Strigaseră la ea şi o imploraseră: încă nu era timpul. Poate mai târziu, când amintirea lui 11 Septembrie avea să se mai atenueze. Dar nu acum.

Ea refuzase să se supună. Societatea de exploatare, cu sediul la Dubai şi deţinută de Arabia Saudită, era serioasă şi eficientă, şi dirija de multă vreme instalaţii portuare din lumea întreagă, de la Okinawa până la Londra. Două dintre antreprizele care administraseră cele mai mari instalaţii portuare din Statele Unite — una fiind britanică — se arătaseră doritoare să vândă. Arabian Port Management voia să le răscumpere pe amândouă. Una avea să-i ofere posibilitatea de-a administra porturile New York, New Jersey, Baltimore, New Orleans, Miami şi Philadelphia. Cealaltă — Charleston, Savannah, Houston şi Mobile. Cu alte cuvinte, această societate arabă ar fi controlat toate porturile importante de pe coasta de est şi din Golf.

Helen Lardahl Bentley considera că ideea era bună.

Întâi de toate, această companie era cea mai bună. Cea mai competentă şi, de departe, cea mai profitabilă. O asemenea vânzare ar fi reprezentat, totodată, un pas important spre pacificarea relaţiilor dintre Statele Unite

şi Orientul Mijlociu. Ţara sa avea numai de câştigat din normalizarea acestor relaţii. Pe de altă parte — şi, pentru Helen Bentley, acesta era, poate, cel mai important aspect — respectiva vânzare ar fi contribuit la îmbunătăţirea imaginii bunilor americani de origine arabă.

Suferiseră destul, considera ea, susţinându-şi cu încăpăţânare ideea. Participase la întâlniri cu conducerea companiei arabe şi, deşi nu fusese atât de naivă încât să facă vreo promisiune, în orice caz, dăduse dovadă de o anumită bunăvoinţă. Aprecia mai ales faptul că, în ciuda incertitudinii care încă plana asupra deciziei lor, compania investise deja mult capital pe pământ american, pentru a fi cât mai bine echipată în momentul unei viitoare relansări a afacerii.

Warren nu ridicase tonul. Nu-i lăsase mâinile. Dar îşi pironise privirea în ochii lui Helen:

— Îţi susţin cauza. Pe deplin. Dar n-ai să-ţi atingi niciodată scopul dacă acum pierzi trenul. Trebuie să ripostezi, Helen. Trebuie să-l loveşti pe Bush acolo unde se aşteaptă mai puţin. L-am analizat ani de zile pe tipul ăsta, Helen. Îl cunosc cât se poate de bine, fără să-l fi întâlnit vreodată. Şi el speră ca vânzarea asta să se realizeze! Dar experienţa îl sfătuieşte să nu-şi dea gândul pe faţă chiar imediat. Ştie că asta ar genera în rândurile populaţiei nişte sentimente cu care nu e de joacă. Trebuie să-l demaşti. Să-l dobori. Ascultă ce ai de făcut…

Se simţea, în sfârşit, curată.

Pielea îi ardea, iar baia era plină de aburi. Ieşi din cabina de duş şi luă un prosop pluşat. Se înfăşură în el şi cu altul mai mic îşi făcu un turban. Cu mâna stângă şterse în cerc oglinda aburită.

Pe faţă nu mai avea sânge. Cucuiul i se vedea la fel de bine, dar ochiul i se deschisese. Doar încheieturile mâinilor arătau mai jalnic. Fâşiile de plastic îi tăiaseră atât de adânc pielea, încât îi lăsaseră răni adânci în mai multe locuri. Trebuia să ceară un antiseptic şi, mai ales, nişte pansamente cum trebuie.

Urmase sfatul lui Warren. Cu mari îndoieli.

La întrebarea moderatorului, care voia să-i cunoască punctul de vedere cu privire la ameninţările legate de vânzarea infrastructurilor americane de mare importanţă, ea se uitase drept în obiectivul camerei şi lansase un apel înflăcărat, aproape pasional, lung de patruzeci de secunde, pentru fraternizarea cu „prietenii noştri arabi". Subliniase necesitatea de a apăra acest credo american absolut fundamental, care se regăsea în orice judecată egalitară a valorilor umane, indiferent de locul din lume de unde veniseră strămoşii unui bun american şi de religia acestora.

Apoi îşi trăsese sufletul. O privire aruncată preşedintelui aflat la sfârşit de mandat o făcuse să înţeleagă că Warren avusese perfectă dreptate. *President Bush* afişa un zâmbet de învingător. Ridicase din umeri într-un gest atât de grăitor şi îşi îndepărtase braţele de parcă era sigur de ceea ce se arăta la orizont.

Dar se întâmplase cu totul altceva.

În privinţa infrastructurilor, lucrurile stăteau mai altfel, precizase cu calm Helen. Ea estima că totul trebuia să rămână sub controlul americanilor sau al celor mai apropiaţi aliaţi ai lor. Scopul, spunea ea, era ca totul, de la autostrăzi la aeroporturi, de la instalaţiile portuare la posturile vamale, trecând prin căile ferate, să rămână în posesia şi sub controlul societăţilor americane.

Pentru a se asigura siguranţa naţională.

La sfârşit, adăugase zâmbind uşor că, pentru a obţine acest rezultat, aveau nevoie de timp şi de voinţă politică. Mai ales după ce însuşi George W. Bush încurajase cu însufleţire, printr-un document intern, vânzarea către firmele arabe. Şi Helen arătase documentul spre cameră, după care îl pusese la loc, pe pupitrul său, şi îşi întinsese mâna spre moderator. Terminase.

Helen Lardahl Bentley învinsese la dezbatere, cu un avans de unsprezece puncte. După o săptămână, devenea *Madam President*, aşa cum visa de mai bine de zece ani. Imediat, Warren Scifford fusese numit şeful nou-nouţei *BS-Unit*.

Postul de şef nu era o recompensă.

Ceasul, da.

Iar el îi dăduse o întrebuinţare proastă. O înşelase. Îşi încălcase făgăduiala de a-i fi prieten pentru totdeauna.

Verus amicus rara avis. Lucrul se dovedise a fi mai adevărat decât crezuse ea.

Se duse la uşă şi o deschise cu prudenţă. Într-adevăr, pe pardoseală era o grămăjoară de haine. Cu toată iuţeala pe care i-o îngăduia corpul îndurerat, luă de jos îmbrăcămintea şi închise uşa. Apoi o zăvorî.

Lenjeria nu fusese niciodată folosită. Încă mai avea etichetele. Remarcă delicateţea gestului, apoi îşi puse chiloţii şi sutienul. Şi blugii păreau noi, şi i se potriveau de minune. Îmbrăcându-se cu puloverul de caşmir roz-pal, decoltat în V, simţi că rănile de la încheieturile mâinilor o usturau uşor.

Se privi în oglindă. Sistemul de ventilaţie îndepărtase aproape toată umezeala, iar baia era deja mult mai aerisită decât cu mai puţin de cinci minute în urmă, când ieşise de sub duş. Din obişnuinţă, se gândi câteva clipe

că ar fi trebuit să se fardeze. Chiar lângă chiuvetă stătea deschisă o cutie japoneză de lac cu tot felul de cosmetice.

Renunţă la idee. Gura îi era în continuare umflată, iar buza superioară sfâşiată ar fi arătat jalnic pe sub ruj.

Cu mulţi ani în urmă, în timpul primului mandat prezidenţial al lui Bill Clinton, Hillary Rodham Clinton o invitase pe Helen Bentley la masă. Era prima oară când se întâlneau într-un cadru puţin mai intim, iar Helen îşi amintea de cumplita ei nervozitate. Nu era senatoare decât de câteva săptămâni şi avusese mult de lucru până să înveţe regulile de conduită pe care o tânără şi neînsemnată membră a Senatului trebuia să le ştie ca să poată supravieţui mai mult de câteva ore la Capitol Hill. Masa cu *First Lady* fusese un vis. Hillary era la fel de prezentă, de atentă şi de interesantă pe cât afirmau susţinătorii ei. Aroganţa, răceala şi spiritul calculat pe care i le atribuiau adversarii lipseau cu desăvârşire. Desigur, căuta să obţină ceva, ca toată lumea de la Washington, dar Helen Bentley avusese mai ales impresia că Hillary Rodham Clinton îi voia binele. Voia ca ea să se simtă în siguranţă acum, la începutul noii sale vieţi. Şi, dacă, pe lângă asta, senatoarea Bentley ar fi acceptat să citească acel document cu privire la reforma sistemului de sănătate, care avea în vedere binele americanului obişnuit, *First Lady* ar fi fost foarte încântată.

Helen Bentley îşi amintea cu mare claritate.

La sfârşitul mesei, se ridicaseră. Hillary Clinton aruncase o privire discretă spre ceasul de mână, o sărutase formal pe obraz şi îi luase mâna.

— Încă un lucru, spusese, fără să-i dea drumul. În lumea asta, nu te poţi bizui pe nimeni. Cu excepţia unei singure fiinţe: soţul tău. Atât timp cât îţi va fi bărbat, va fi unica

persoană care îţi vrea binele. Singura persoană pe care poţi conta. Să nu uiţi.

Helen nu uitase niciodată.

La 19 august 1998, Bill Clinton mărturisise că înşelase nu numai o lume întreagă, ci şi pe soţia lui. La câteva săptămâni după aceea, Helen se întâlnise cu Hillary Clinton din întâmplare, pe un culoar din aripa de vest a Casei Albe, unde avusese o şedinţă. *First Lady* tocmai se întorcea de la Martha's Vineyard, refugiul familiei prezidenţiale în acele vremuri îngrozitoare. Se oprise şi luase mâna lui Helen, fără să-i mai dea drumul, aşa cum făcuse la prima lor întâlnire, cu mulţi ani înainte. Helen nu putuse să spună nimic altceva decât:

— *Îmi pare nespus de rău, Hillary. Îmi pare sincer rău pentru dumneata şi pentru Chelsea*.

Doamna Clinton nu-i răspunsese. Ochii îi erau roşii. Buzele îi fremătau. Se silise să zâmbească, dăduse din cap, lăsase mâna lui Helen şi îşi continuase drumul, mândră şi dreaptă, cu o privire care le-o susţinea pe a tuturor celor ce cutezau să se uite la ea.

Helen Lardahl Bentley nu uitase niciodată sfatul dat de soţia preşedintelui, dar nu-l urmase. Nu putea trăi fără să se bizuie pe cineva. Cu atât mai mult cu cât nu se putea angaja pe drumul spre cea mai înaltă funcţie din Statele Unite fără să se încreadă pe deplin în cei câţiva colaboratori fideli, un grup de prieteni aleşi pe sprânceană, care nu-i voiau decât binele.

Dintre aceştia făcea parte şi Warren Scifford.

Aşa crezuse întotdeauna. Dar el minţise. O trădase, iar minciuna lui era colosală.

Nu putea fi la curent cu ceea ce ştiau „troienii", aşa cum afirma în scrisoare. Nimeni nu ştia acel lucru. Nici

măcar Christopher. Era secretul ei, povara ei, pe care o purta singură, de peste douăzeci de ani.

Era absolut de neînţeles, şi numai panica, frica paralizantă care o cuprinsese când Jeffrey Hunter îi arătase scrisoarea, o împiedicase să-şi dea seama de acest lucru chiar din primul moment.

Warren minţea. Ceva nu era în ordine.

Nimeni nu putea şti.

În gură avea un gust neplăcut. Dinţii parcă îi erau acoperiţi cu catifea. Se uită împrejur şi văzu că lângă oglindă Hanne Wilhelmsen îi pusese la dispoziţie o periuţă de dinţi nouă şi un tub de pastă de dinţi început. Se luptă cu ambalajul încăpăţânat şi se tăie în plasticul dur, dar izbuti să scoată din el periuţa de dinţi.

Preşedinta Bentley îşi arătă dinţii în oglindă.

— *Ticălosule!* şopti ea. *Lua-te-ar dracu' în persoană, Warren Scifford! Are el, iadul, un loc anume pentru oamenii ca tine!*

2.

Warren Scifford se simţea rău, foarte rău.

Bâjbâi pe întuneric după telefonul mobil, care interpreta, în versiune mecanică, ceea ce se presupunea a fi un cântat de cocoş. Gălăgia nu se mai oprea. Zăpăcit, se ridică în capul oaselor. Iar uitase să tragă draperiile complet înainte de culcare, dar lumina de afară nu-l lămurea cu nimic în privinţa orei.

Cântecul cocoşului deveni şi mai puternic. Warren trase o înjurătură spurcată, cotrobăind pe noptieră. În sfârşit, zări telefonul. Ecranul arăta 05:07. Probabil că îi căzuse în timpul celor trei ore, neîndestulătoare, de

somn. Nu pricepea cum de se putuse înşela în halul ăsta, când programase deşteptătorul. Ideea era să se trezească la şapte şi cinci.

Greşi de câteva ori până să oprească aparatul. Descurajat, se întinse la loc în pat şi închise ochii, dar îşi dădu seama imediat că nu-i folosea la nimic. Ideile i se îngrămădeau în cap, creând o dezordine de care nu putea scăpa dormind. Resemnat, se sculă, intră sub duş şi rămase acolo aproape un sfert de oră. Deşi nu era odihnit pe deplin, cel puţin se deşteptase într-o oarecare măsură, după ce se fricţionase.

Se şterse, apoi îşi puse boxerii şi un tricou.

Îşi aranjă în câteva clipe biroul ambulant. Lăsă lustra aprinsă şi trase cu grijă draperiile opace. Noptiera şi lampa de birou îi ajungeau. Când totul fu pregătit, umplu ceainicul şi se rezemă de rafturi, în timp ce fierbea apa. Un scurt moment, se gândi la o cafea. Dar cafeaua pudră îi părea atât de veche şi de insipidă, încât optă pentru un ceai. Puse pliculeţul într-o ceaşcă pe care o umplu până la margini cu apă clocotită.

Niciun e-mail.

Încercă să calculeze. Se culcase pe la două noaptea. Adică aproape ora opt seara, la Washington DC. Acum, la el acasă, era unsprezece. Toată lumea muncea din greu. Nimeni nu-i trimisese nimic de mai bine de patru ore.

Încercă să se liniştească, spunându-şi că îl credeau, probabil, adormit.

Cu totul inutil. Îndepărtarea lui era tot mai clară. Pe măsură ce trecea timpul şi nu era nici urmă de preşedintă, poziţia lui Warren Scifford se şubrezea. Chiar dacă era, în continuare, persoana de contact — aflată la faţa locului — a poliţiei, nu încăpea îndoială că activitatea

ambasadei crescuse în amploare şi în intensitate, fără ca lui să i se aducă totul la cunoştinţă. Anchetatorii trimişi de FBI în Norvegia, la câteva ore după el, erau stăpâni absoluţi. Locuiau la ambasadă. Erau echipaţi cu nişte mijloace de comunicaţie care făceau ca micul lui birou, cu colecţia de telefoane mobile şi cu PC-ul parolat, să pară o tristă contribuţie la un muzeu al artelor şi meseriilor.

Lor li se fâlfâia de poliţia norvegiană.

De acord, unii dintre ei încă mai veneau la şedinţele pe care încerca să le organizeze de mai multe ori pe zi, în tentativa de-a corela eforturile americanilor cu descoperirile poliţiei norvegiene în materie de piste, indicii şi teorii. Când declarase că fusese găsit cadavrul lui Jeffrey Hunter, îi arătaseră o oarecare atenţie. După câte înţelesese de la ambasador, se îndreptau spre o mică criză diplomatică generată de rămăşiţele pământeşti ale tipului. Norvegienii voiau să rămână la ei, pentru cercetări mai aprofundate. Statele Unite refuzau însă categoric.

— Mi se rupe, şopti Warren Scifford, frecându-şi obrajii.

Îl pusese în gardă pe ambasadorul Wells.

— Când or să vadă ce puneţi la cale, or să înnebunească, oftase Warren în ajun, când se văzuseră la ambasadă. De acord, guvernul lor nu este ostil Statelor Unite, dar am înţeles că în ţara asta opoziţia e puternică. Sunt ei încăpăţânaţi, aşa cum m-ai avertizat încă de la sosirea mea aici, dar nu-s nici pe departe tâmpiţi. Pur şi simplu, nu putem…

Ambasadorul îl întrerupse cu o privire glacială şi pe un ton care îl redusese pe Warren la tăcere:

— *Eu* sunt cel care cunoaşte această ţară, Warren. Eu sunt trimisul Statelor Unite în Norvegia. Am trei întâlniri pe zi cu ministrul norvegian al afacerilor externe.

Guvernul acestei ţări este la curent cu tot ceea ce facem. *Cu tot ceea ce facem*.

Era o minciună sfruntată, şi amândoi ştiau asta.

Warren bău o gură de ceai. Nu prea avea gust, dar era o băutură caldă. Aşa era şi camera. Mult prea mult. Găsi un cadran pe perete, de unde încercă să… reducă temperatura. Niciodată nu-i intrase în cap sistemul Celsius. Cadranul arăta douăzeci şi cinci de grade, ceea ce însemna că e prea cald. Cincisprezece poate că ar fi fost mai bine. Manevră aparatul. Aerul se răci instantaneu.

Şovăi un moment, apoi îşi deschise PC-ul. Pe birou, avea două documente. Unul era gros ca o carte, celălalt abia dacă avea douăzeci de pagini. Le luă pe amândouă, făcu morman pernele pe care le găsi la capătul patului şi se lungi.

La început, răsfoi darea de seamă a cercetărilor; erau mai mult de două sute de pagini. Nu-l primise sub formă de mesaj codificat, aşa cum fusese convenit conform instrucţiunilor. Când aflase întâmplător de existenţa documentului — ascultând nişte frânturi de conversaţie la cartierul general de la ambasadă —, trebuise să se lupte pentru a lua cunoştinţă de cuprinsul acestuia. Conrad Victory, un agent special de vreo şaizeci de ani, care conduce forţele de la ambasadă, estima că Warren n-avea deloc nevoie de acel document. În situaţii ca aceea de acum, ei operau conform unei *politici stricte de informare în funcţie de necesităţi**, lucru pe care un om cu experienţa lui Warren trebuia să-l înţeleagă cât se poate de bine. Rolul său era cel de intermediar între poliţia norvegiană şi cea americană. Apoi se plânsese de dificultatea de a rezista presiunii exercitate de norvegieni asupra sa în privinţa informaţiilor americane. Cu cât ştia mai puţin,

cu atât poliţia din Oslo avea mai puţine motive de a-l bate la cap.

Dar Warren nu depusese armele. În disperare de cauză, se pretase să sublinieze legăturile sale personale atât de apropiate cu preşedinta. Printre rânduri, bineînţeles. Asta avusese efect. În sfârşit.

La ora două, când se prăbuşise în pat, abia dacă zărise documentul.

Lectura acestuia era înspăimântătoare.

În decursul căutării înverşunate a răpitorilor preşedintei, rezultase tot mai clar că această dispariţie avea să fie urmată de un atac terorist de o şi mai mare anvergură. Nici FBI-ul, nici CIA şi niciuna dintre numeroasele organizaţii grupate sub eticheta *Homeland Security* nu voiau să rostească numele pe care *BS-Unit*-ul lui Warren Scifford îl dădea acestui potenţial atac: *Troia*.

Încă nu îndrăzneau să-i dea vreun nume.

Nu îndrăzneau nici măcar să se asigure că atacul urma să aibă loc.

Problema era că nimeni nu ştia cu adevărat împotriva cui sau împotriva cărui obiectiv avea să fie îndreptat. Se făceau cercetări de mare amploare, pe măsura numărului colosal de rapoarte, de indicaţii, de speculaţii şi de teorii primite. Totuşi, informaţiile erau fragmentare, tulburătoare şi cel puţin contradictorii.

Putea fi vorba de o conspiraţie islamistă.

Era vorba *probabil* de o conspiraţie islamistă.

Era musai să fie musulmanii.

Rapoartele dădeau de înţeles că autorităţile îi supravegheau pe toţi ceilalţi criminali şi atacatori potenţiali, ca şi pe teroriştii dovediţi, dacă se putea vorbi de supraveghere în aceste condiţii. Cu privire la grupurile de

fanatici americani ţicniţi, ameninţarea din partea lor era întotdeauna de presupus. Bomba umană Timothy Mc Veigh o demonstrase cât se poate de bine, atunci când acest veteran al războiului din Golf, pasionat de arme, omorâse la Oklahoma City, în 1995, o sută şaizeci şi opt de persoane. Or, în numeroasele grupuri ultrareacţionare din Statele Unite nu se înregistrase niciun fel de activitate anormală. Acestea se aflaseră sub o supraveghere strictă, chiar şi după 11 Septembrie, când cea mai mare atenţie a autorităţilor fusese îndreptată în cu totul alte direcţii. Nici printre apărătorii înverşunaţi ai animalelor şi alţi promotori extremişti ai protecţiei mediului înconjurător nu se observase vreo trecere de la plicticoasele manifestări ilegale la atacuri teroriste în toată regula. Grupuri religioase fanatice existau peste tot în Statele Unite, dar acestea reprezentau o ameninţare în special pentru ele însele. De altfel, nici în rândurile lor nu se constata ceva ieşit din comun.

Să răpeşti un preşedinte american din camera lui de hotel din capitala Norvegiei era ceva aflat la o distanţă de ani-lumină faţă de ceea ce puteau realiza, prin competenţele şi mijloacele lor, grupusculele americane cunoscute.

Asta trebuia să fi fost o conspiraţie islamică.

Warren îşi potrivi mai bine ochelarii.

Angoasa care răzbătea din acele rapoarte era fascinantă. După ce lucrase mai bine de treizeci de ani în FBI, Warren Scifford aprecia lectura unor analize profesionale atât de pătrunse de ideea catastrofei. În faţa întregului sistem *Homeland Security,* se impusese clar un adevăr: cineva reuşise imposibilul. Lucrul de neconceput. Fusese răpit *Commander*-ul *in Chief* american, iar limitele faptelor

pe care aceste forţe obscure le puteau săvârşi erau greu de imaginat.

Autorităţile se temeau de atacuri împotriva mai multor instalaţii neidentificate de pe pământ american. Frica lor era generată de o serie de rapoarte şi de evenimente, dar rapoartele erau lacunare, iar evenimentele, ambigue.

Cele mai îngrijorătoare şi tulburătoare erau „ponturile".

Autorităţile americane primeau cu regularitate genul ăsta de informaţii, care, la drept vorbind, nu conţineau nimic. Locuitorii din vile, care voiau să-şi şicaneze vecinii trimiţându-le pe cap anchetatori nesuferiţi, în uniforme, puteau născoci cele mai delirante chestii, declarând că văzuseră de cealaltă parte a gardului: vizite suspecte, zgomote ciudate în timpul nopţii, comportamente anormale şi deţinerea — fără îndoială — a unor materiale explozive. Sau, poate, a unei bombe. Anumiţi proprietari fără scrupule puteau găsi la FBI un ajutor pe cât de accesibil, pe atât de eficient, pentru a se descotorosi de un locatar care îi deranja. Declaraţiile oamenilor nu mai aveau limite: văzuseră, chipurile, arabi care veneau şi plecau la orice oră din zi şi din noapte, lăzi cărate, conţinând Dumnezeu ştie ce, indivizi care discutau în limbi străine. Până şi tinerelor puşlamale le putea veni buna idee de a-şi turna la brigada antiteroristă un coleg de clasă doar fiindcă tipul în chestiune vrăjise o gagicuţă pe care ar fi făcut mai bine s-o lase în pace.

Dar, de data asta, ponturile sunau mai degrabă a avertismente.

În ultimele zile, la *birourile de teren** ale FBI-ului sosise o neobişnuită cantitate de mesaje anonime. Unele erau primite la telefon, altele pe e-mail. De la unele la altele,

conţinutul era de puţine ori identic, dar toate sugerau că urma să se întâmple ceva faţă de care 11 Septembrie ar fi fost un mizilic. Majoritatea mesajelor descriau Statele Unite ca pe o ţară slabă, care nu era în stare nici măcar să-şi supravegheze preşedintele. Erau singurii răspunzători pentru vulnerabilitatea lor. De data asta, catastrofa n-avea să lovească o zonă bine delimitată. De data asta, Statele Unite aveau să sufere la fel cum făcuseră ele să sufere tot restul lumii.

Le sosise ceasul să plătească.*

Cel mai îngrijorător era că mesajele nu lăsau nicio urmă.

Era de neînţeles.

Numeroasele organizaţii care activau în *Homeland Security* aveau un avans tehnologic pe care ele îl considerau absolut şi prin care puteau detecta orice convorbire telefonică provenind din Statele Unite sau din afară. În general, pentru a identifica PC-ul unui expeditor, nu era nevoie decât de câteva minute. National Security Agency instaurase — sub umbrela puterilor depline, decretate de George W. Bush după 2001 — un control pe care îl considerase cvasitotal asupra comunicaţiilor telefonice şi electronice. În eforturile ei de a atinge o maximă eficienţă, organizaţia nu vedea niciun inconvenient în depăşirea tuturor autorizaţiilor guvernamentale. Ea avea o misiune. Trebuia să vegheze asupra securităţii naţiunii. Puţinele persoane care ar fi avut posibilitatea să descopere şi să pună capăt ilegalităţilor găsiseră cu cale să se uite în altă parte.

Inamicul era puternic şi periculos.

Statele Unite trebuiau apărate cu orice preţ.

Cu toate astea, înfricoşătoarele mesaje nu se lăsau descoperite. O extraordinară tehnologie oferea instantaneu adresa IP a expeditorului sau numărul de telefon, dar la o privire mai atentă, aceste informaţii erau eronate. Un apel în cursul căruia o voce gravă, masculină, punea în gardă autorităţile americane în privinţa aroganţei şi a persecuţiilor îndreptate împotriva unor cetăţeni cinstiţi al căror unic păcat era că aveau un tată palestinian provenea de la telefonul unei septuagenare din Lake Placid, New York. În realitate, la ora când apelul ajungea la unul dintre birourile din Manhattan ale FBI-ului, bătrâna şi delicata doamnă lua ceaiul cu alte patru doamne la fel de adorabile. Niciuna nu se atinsese de telefon, puteau jura pe ce aveau ele mai scump, iar desfăşurătorul apelurilor, pe care compania locală de telefoane îl pusese la dispoziţia FBI-ului, dovedea că numita doamnă spunea adevărul: nimeni nu-i folosise aparatul la ora respectivă.

Ceaiul se mai răcise. Warren bău. Ochelarii i se aburiră câteva clipe; apoi, aburul dispăru.

Parcursese rapid secţiunea mai tehnică a raportului. Nu înţelegea mare lucru, iar detaliile astea nu-l interesau. El voia concluzia, şi o găsi la pagina 173.

Era perfect posibil să manipulezi adresele, aşa cum, de altfel, se şi întâmplase.

Concluzie destul de superfluă, se gândi Warren. *Aţi dat deja peste trei sute de exemplificări ale fenomenului!*

Îşi potrivi perna mai bine sub cap, apoi îşi continuă lectura.

O manipulare de genul ăsta cerea nişte resurse enorme.

Păi sigur. Nimeni nu credea că era opera unui sărăntoc.

După cum se pare, era vorba de un satelit de comunicaţie propriu. Sau măcar de accesul la un astfel de aparat. Închiriat ori furat.

Un satelit? O porcărie de obiect spaţial?

Lui Warren începuse să i se facă frig. Era limpede că cincisprezece grade Celsius nu însemnau o căldură prea mare. Se sculă să regleze valorile de pe cadranul din perete. De data asta, alese gradaţia 20 şi se culcă iar, ca să-şi continue lectura.

Dat fiind că sateliţii de acest tip se aflau pe o orbită staţionară, la patruzeci de mii de kilometri deasupra Pământului, evenimentele puteau fi puse în legătură cu utilizarea unui satelit arab. Toate apelurile şi mesajele pe e-mail proveneau de la telefoane şi computere de pe coasta de est a Statelor Unite.

Un satelit arab nu ar fi putut trece cu mult peste această zonă a Pământului.

Dar, pe coasta de est, lucrul era fezabil.

Urmărirea pistelor, îşi spuse Warren, întorcând nerăbdător paginile. *Cu toate miliardele, cu toată autoritatea, cu toată tehnologia pe care o putem obţine. Şi urmărirea pistelor, şi reconstituirea convorbirilor şi a mesajelor?*

Warren Scifford era *un profiler*.

Respecta tehnica. De-a lungul tuturor anilor în care urmărise ucigaşi în serie şi criminali sadici sexuali, învăţase să-i aprecieze şi să-i stimeze pe legişti, cu magia lor bazată pe fizică şi chimie, electronică şi tehnologie. Ajunsese până acolo încât mai ceda uneori tentaţiei de a urmări câte un episod din *Experţii*, atât de mare îi era admiraţia pentru această profesie.

Dar nu se pricepea deloc la tehnică. Putea să asambleze un PC, să înveţe anumite coduri, dar era cât se

poate de mulţumit să lase în sarcina altora aspectele tehnologice.

Domeniul lui era spiritul.

Dar la aşa ceva nu se pricepea.

Continuă să citească.

Apelurile încetaseră subit la 09:14 a.m. Era exact minutul în care FBI-ul verificase prima adresă descoperită. După cum declara NASA, apelul venit dintr-o căsuţă de pe lângă Everglades, Florida, avertiza cartierul general, din Quantico, al FBI-ului, că Statele Unite se aflau pe marginea prăpastiei.

În căsuţă locuia un bătrân cu vederea slabă şi aproape surd. Telefonul său nici măcar nu era conectat, ci zăcea în pivniţă, sub un strat de praf, dar abonamentul era plătit, în continuare, de fiul său, care stătea la Miami şi avea grijă, de acolo, de cheltuielile curente ale tatălui. După cât se pare, fiul nu prea se interesa de unde veneau facturile. Cu siguranţă că nu-l mai vizitase pe bătrân de vreo câţiva ani.

Ponturile se întrerupseseră chiar din acel moment.

De atunci se lăsase o tăcere deplină.

Analiza vocilor şi a limbajului din înregistrări continua cu toată asiduitatea, era concluzia raportului. Încă nu se putea afirma nimic valabil în legătură cu ancheta privind înregistrările ce cuprindeau ameninţări sau cele aproape şaizeci de e-mailuri cu conţinut similar. Vocile erau distorsionate şi bruiate; prin urmare, nu trebuia să-şi facă prea multe iluzii. Tot ceea ce se putea spune cu o oarecare certitudine era că presupuşii corespondenţi erau bărbaţi. Sexul expeditorilor de e-mailuri era mult mai greu de determinat, din motive lesne de înţeles.

Sfârşitul raportului.

Lui Warren i se făcuse foame.

Se duse să ia un baton de ciocolată din minibar şi destupă o sticlă de cola. Nu-i plăcu nici una, nici cealaltă, dar, astfel, îşi menţinea glicemia la un nivel convenabil. Uşoara durere de cap, consecinţă a unei serioase lipse de somn, dispăruse.

Se trânti pe pat. Voluminosul document căzu pe jos. Instrucţiunile îi impuneau să-l distrugă fără întârziere. Să mai aştepte. Luă al doilea teanc de hârtii şi îl ţinu câteva secunde, cu braţul întins, în dreptul ochilor. Apoi îl lăsă pe plapumă.

Acest mic raport era o capodoperă.

Problema e că nimeni nu părea cu adevărat interesat de el şi cu atât mai puţin doritor să se inspire de aici pentru a acţiona.

Warren îl cunoştea aproape pe dinafară, chiar dacă nu-l citise decât de două ori. Raportul emana de la *BS-Unit* din DC şi la redactarea lui contribuise el însuşi, cât putuse de bine, din această văgăună de la capătul lumii, care se numea Norvegia.

Lui Warren îi era dor de casă. Îşi închise ochii.

În ultima perioadă, se simţise tot mai bătrân. Şi nu doar pur şi simplu bătrân. Era obosit, iar noua activitate îl dobora. Voia să se întoarcă la Quantico, în Virginia, la ai lui. La Kathleen, care îl suportase, cu toate abaterile lui, pe cât de numeroase, pe atât de ofensatoare, în toţi anii ăştia. La copiii lui adulţi, care locuiau nu departe de căminul părintesc, unde crescuseră. La casa lui, la grădina lui. Voia să se întoarcă acasă şi simţea o greutate mare sub coaste, care nu voia să dispară, deşi înghiţise de mai multe ori în sec.

Micul raport era un profil.

Ca întotdeauna, începuseră lucrul adunând acte şi evenimente. *BS-Unit* opera de-a lungul fusurilor orare şi în adâncime prezenta evenimentele în perspectivă şi analiza legăturile de cauzalitate şi efectele. Examina în amănunţime costurile şi complexitatea. Cel mai mic detaliu din timpul evenimentelor era confruntat cu soluţii alternative, deoarece acesta era singurul mod de abordare a motivaţiilor şi a contextului în care acţionaseră răpitorii preşedintei.

Tabloul care începea să li se înfăţişeze încetul cu încetul, potrivit acelor pagini, îl îngrijora pe Warren şi pe credincioşii lui colaboratori din *BS-Unit* cel puţin la fel cum îi îngrozise pe ceilalţi, din FBI, raportul voluminos.

Ei credeau că trebuie să stabilească profilul unei organizaţii. Un grup de persoane, o celulă teroristă. O mică armată, poate, o armată angajată într-un război sfânt împotriva Statelor Unite, sălaşul lui Satan.

În loc de asta, ghiceau conturul unui om.

Un singur om.

De bună seamă că acesta nu putea fi singur. Tot ceea ce se petrecuse de când *BS-Unit* interceptase primele semnale ale *Troiei*, cu ceva mai mult de şase săptămâni în urmă, indica un număr îngrijorător de persoane participante.

Problema era că nu păreau legate unele de altele. Cel puţin nu întru totul. În loc de a schiţa descrierea unei organizaţii teroriste, *BS-Unit* trasase conturul unui unic actor, care folosea drept unelte diverse persoane, tratându-le cu o lipsă de loialitate şi de emoţie de parcă ar fi avut de-a face cu nişte obiecte.

Ca urmare, nu făcuse nimic pentru a-şi apăra diverşii colaboratori. Odată ce-şi îndeplineau misiunea, nu-i mai

proteja nimic. Gerhard Skrøder fusese aruncat la câini, la fel ca omul de serviciu pakistanez şi ca toate celelalte piese ale acestui uriaş puzzle.

Asta presupunea, obligatoriu, că ei nu ştiau pentru cine lucrează.

Warren căscă, îşi scutură cu putere capul şi deschise ochii mari, pentru a-şi alunga lacrimile. Mâna care continua să ţină raportul i se părea grea ca plumbul. Se aşeză din nou în capul oaselor, o ridică şi parcurse prima pagină.

Sus de tot, pe foaie, figura un titlu modest, cu acelaşi corp de literă ca restul documentului, dar cu caractere mai groase:

Vinovatul. Profilul unui răpitor.*

Vinovatul.

Warren nu era sigur că apreciază cuvântul ales. Pe de altă parte, acesta era destul de neutru, lipsit de vreo conotaţie etnică sau naţională. Încă o dată, încercă să se aşeze mai confortabil şi îşi continuă lectura.

1.1 Răpirea.

Ca de obicei, porneau din miezul acţiunii.

Însăşi răpirea preşedintei oferea o orientare clară profilului elaborat de *BS-Unit*. De la acea oră nepotrivită la care un agent peste măsură de tulburat îl trezise în apartamentul său de la Washington DC, pentru a-i aduce la cunoştinţă că, în Norvegia, preşedinta fusese probabil răpită, Warren se simţise foarte debusolat. În avionul ce zbura spre Europa, aşteptase şi, într-o oarecare măsură, nădăjduise — oricât de absurd ar fi putut părea — ca, la sosire, să-l aştepte vestea că *Madam President* fusese găsită moartă.

Excludea complet varianta că putea fi găsită în viaţă.

Întrebarea de bază fusese întotdeauna aceasta: de ce o răpire? De ce Helen Bentley nu fusese mai degrabă ucisă? Un atentat era mult mai uşor de comis şi — prin urmare — mai puţin riscant. A fi *Commander in Chief* al Statelor Unite era, cât se poate de clar, o meserie de mare risc, pur şi simplu pentru că era cu neputinţă să protejezi perfect o persoană fără s-o izolezi de atacurile, pe cât de subite, pe atât de mortale, îndreptate împotriva ei de alte persoane.

Răpirea trebuie să fi avut o importanţă în sine. Trebuie să fi fost mult mai rentabil să ţii Statele Unite în incertitudine decât să-i laşi pe americanii şocaţi de asasinarea preşedintei să se unească în suferinţa lor comună.

Iar efectul de necontestat al acestei dispariţii era că ţara devenea mai vulnerabilă în faţa unor noi atacuri.

Warren se înfioră doar la acest gând.

Dădu pagina şi mai bău din sticla de cola. Avea, în continuare, o senzaţie nedesluşită şi neplăcută în stomac. Se gândi o clipă să comande ceva de mâncare; poate că asta i-ar fi fost de ajutor. Ecranul mobilului afişa ora şase fără trei minute, aşa că renunţă la idee. Până când începea bucătăria să servească micul dejun mai era vreo oră.

Utilizarea agentului Jeffrey Hunter din *Secret Service* fusese o idee pe cât de genială, pe atât de simplă. Chiar dacă, tehnic vorbind, răpirea preşedintei ar fi fost posibilă eventual fără ajutorul cuiva din interior, era aproape cu neputinţă de imaginat cum ar fi fost dusă la îndeplinire. Vinovatul avea în Statele Unite o organizaţie care îi permitea să-l răpească de două ori pe un mic autist, pentru a-l înspăimânta pe un agent de securitate profesionist şi a-l constrânge să coopereze. Asta se înscria în seria de

elemente care făceau ca profilul să fie tot mai distinct. Şi tot mai înfricoşător.

Telefonul începu să sune.

Soneria îl surprinse atât de mult pe Warren, încât sticla de cola pe care o ţinea între genunchi se vărsă. El urlă o înjurătură, salvă restul lichidului negru şi lipicios şi luă telefonul.

— Alo? gemu, ştergându-şi mâna liberă de plapumă.

— Warren, răspunse o voce din depărtare.

— Da.

— Aici Colin.

— Ah, salut, Colin. Parcă ai fi departe, foarte departe.

— Trebuie să vorbesc repede.

— Ce-ai de şopteşti? Vorbeşte mai tare!

— Fir-ar să fie, Warren, ascultă-mă! În acest moment, nu suntem prea bine văzuţi.

— Da, şi eu am observat asta, aici.

Colin Wolf şi Warren Scifford lucrau împreună de aproape zece ani. Acest agent special, care avea vârsta lui Warren, fusese primul lui recrut atunci când înfiinţase *BS-Unit*. Colin era din vechea şcoală. Se numea Wolf, arăta ca un urs, dar era un om aşezat, calm şi de încredere. Acum, vocea îi era mult mai ascuţită decât de obicei, iar decalajul sunetului îl stresa.

— Nu vor să ne asculte, se plânse Colin. Au hotărât.

— Ce anume? întrebă Warren, deşi cunoştea răspunsul.

— Că e vorba de nu ştiu ce organizaţie teroristă. Au revenit la pista Al-Qaida, fir-ar al dracu'! Are Al-Qaida de-a face cu aiureala asta cum are şi IRA. Sau cercetaşii, dacă tot vorbim de organizaţii. Şi acum le-a mirosit a sânge. De-aia te-am sunat.

— Ce s-a întâmplat?

— A apărut un cont.

— Un cont?

— Jeffrey Hunter. I-au fost virate fonduri nevesti-sii.

Warren înghiţi în sec. Pata negricioasă de cola dintre picioarele lui era dezgustătoare. Trase cuvertura cu mâna lipicioasă şi se acoperi.

— Alo!

— Te ascult, îl linişti Warren. Ce mai poveste!

— Da. E prea frumos pentru a fi adevărat.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă-mă; trebuie să-i dau zor. Dar vreau să ştii că e vorba de 200 000 de dolari. Bineînţeles că banii au urmat calea obişnuită, pentru ca operaţiunea să rămână anonimă, dar am reuşit totuşi să ajungem până la expeditor. Băieţilor din Pennsylvania Avenue nu le-a luat mai mult de cinci ore ca să dea de el.

— De unde veneau banii?

— Ţin'te bine.

— Stau lungit.

— De la vărul ministrului petrolului din Arabia Saudită. Trăieşte în Iran.

— *Drace*!*

— Poţi s-o mai spui o dată.

Warren înhăţă raportul redactat de *BS-Unit*. Mâna i se lipea de hârtie. Lucrurile nu corespundeau. Nu puteau corespunde. *Ei* aveau dreptate: Colin, Warren şi restul micului grup de *profilers,* nişte paria pe care nimeni nu voia să-i asculte.

— Nu se poate, răspunse calm Warren. Vinovatul n-ar fi dat niciodată dovadă de un asemenea amatorism: să transfere nişte bani care puteau fi urmăriţi.

— Ce?

— Nu se poate!

— Nu, tocmai de-aia te-am şi sunat! E prea simplu, Warren. Dar dacă întoarcem totul?

— Cum? Nu te aud, este…

— Întoarce totul invers! zbieră Colin. Să presupunem că posibilitatea de a urmări sursa banilor până în Arabia Saudită este *voită*… Dacă avem dreptate şi dacă cineva a vrut să putem găsi banii şi sursa lor…

…toate piesele îşi vor găsi locul, se gândi Warren, trăgând aer în piept. Iată cum lucrează Vinovatul. El vrea chestia asta. Vrea haosul, creează o criză şi…

— Înţelegi? Eşti de acord?

Vocea lui Colin era la o depărtare de ani-lumină.

Warren nu-l mai asculta cu atenţie.

— Chestia nu mai are mult până o să transpire, continuă Colin, auzindu-se tot mai slab. Ai urmărit cotaţiile de la bursă?

— Oarecum.

— Când va fi cunoscută implicaţia Arabiei Saudite şi a Iranului…

Preţul petrolului brut, se gândi Warren. *O să urce cum nu s-a mai întâmplat niciodată în Istorie.*

— …cădere spectaculoasă a indicelui Dow Jones şi o prăbuşire continuă de nu se poate…

— Alo! strigă Warren.

— Da! Mai eşti la telefon? Warren, e musai să te las. Trebuie să mă duc…

Fâşâitul era insuportabil. Warren îndepărtă aparatul cu câţiva centimetri. Deodată, vocea lui Colin reveni. Pentru prima oară, legătura era bună.

— Se vorbeşte despre o sută de dolari barilul, îi dezvălui el cu tristeţe. Înainte de sfârşitul săptămânii viitoare. Asta

vrea tipul. Se potriveşte, Warren. Totul concordă. Trebuie s-o întind. Sună-mă.

Convorbirea se întrerupse.

Warren se ridică din pat. Trebuia să-şi facă din nou duş. Cu picioarele depărtate, ca să nu i se atingă coapsele năclăite, se duse până la valiză.

Încă nu-şi despachetase lucrurile.

Vinovatul e un om care dispune de un capital enorm şi de importante cunoştinţe despre Occident, îşi reaminti ce citise în profil. Este de o inteligenţă cu mult peste medie, are o răbdare rară şi e în stare să planifice şi să gândească foarte departe în viitor. A creat o foarte complexă şi impresionantă reţea internaţională de asistenţi, folosind, se pare, ameninţări, capital şi remuneraţii generoase. Avem toate motivele să credem că doar foarte puţini dintre colaboratorii săi ştiu cine este. Dacă are colaboratori.

Warren nu-şi găsea boxeri curaţi. În disperare de cauză, scotoci prin buzunarele laterale ale valizei. Degetele lui atinseră ceva greu. Şovăi un moment, apoi scoase obiectul prin deschizătura îngustă.

Ceasul?

Verus amicus rara avis.

Îl socotise pierdut cu desăvârşire. De altfel, asta îl întristase mai mult decât voise să recunoască. Ţinea la acest ceas şi era mândru că-l primise de la *Madam President*. Nu-l scotea niciodată de la mână.

Doar când făcea sex.

Sexul şi timpul nu mergeau împreună, şi în acele momente şi-l dădea jos.

În sinea lui, se temuse că ceasul îi fusese furat de femeia aia cu părul roşu. Nu-şi mai amintea cum o cheamă, chiar dacă o întâlnise cu o săptămână înainte.

Într-un bar. Parcă-i spusese că lucrează în publicitate. Sau poate în cinematografie.

Nu contează[*], îşi spuse, punându-l la mână şi închizându-i brăţara, care scoase un ţăcănit.

În valiză n-avea boxeri curaţi.

Se descurca şi fără.

Este foarte puţin probabil să fie un american, i se păru că aude, de parcă documentul *profiler*-ilor i-ar fi răsunat, ca o casetă, în cap. *Dacă e musulman, face parte mai degrabă dintre laici decât dintre fanaticii religioşi. Domiciliază, cu siguranţă, în Orientul Mijlociu, dar poate avea o reşedinţă temporară şi în Europa*.

Ceasul arăta ora şase şi treizeci şi trei de minute, dar lui Warren Scifford nu-i mai era deloc somn.

3.

Apropiindu-se de camera pentru musafiri, Al Muffet aruncă o privire în hol, peste balustrada de la etajul întâi, ca să vadă ceasul bunicului său. Douăsprezece şi treizeci şi trei de minute. Citise că omul doarme cel mai adânc între orele trei şi cinci dimineaţa. Dar, pentru că fratele-său se ameţise binişor în seara precedentă, Al îndrăznea să creadă că acesta dormea deja profund.

Nu mai avea răbdare să aştepte.

Încercă să evite cu mare grijă scândurile care scârţâiau. Era în picioarele goale şi îi părea rău că nu-şi pusese o pereche de şosete. Tălpile jilave scoteau un sunet slab când atingeau lemnul. Pe Fayed nu l-ar fi deranjat, dar fetele aveau somnul foarte uşor, mai ales Louise. Lucrurile

nu se mai schimbaseră de când li se prăpădise mama, într-o noapte de noiembrie, la ora trei.

Din fericire, cu o seară înainte, reuşise să-şi ţină firea în momentul când comentariul făcut de Fayed cu privire la mama lor aflată pe patul de moarte îl făcuse zob. După ce merse la baie, unde se spălase pe mâini şi pe faţă cu apă rece ca gheaţa, fusese în stare să coboare iar la frate-său şi la fete, pentru a continua masa într-un calm relativ. La ora zece, îşi trimisese fiicele la culcare, cu toate protestele lor înverşunate, şi se bucurase când Fayed îşi declarase intenţia de a se băga în pat cu o jumătate de oră mai devreme.

Al Muffet se apropia de uşa în spatele căreia dormea frate-său.

Mama lor nu-şi confundase niciodată cei doi fii.

În primul rând, pentru că între ei era o diferenţă de vârstă. Pe lângă asta, Ali şi Fayed aveau personalităţi foarte diferite. Al Muffet ştia că mama, o femeie cu fire amabilă şi deschisă către toată lumea şi la orice lucru, considera că el îi seamănă mult mai mult.

Fayed era cu totul altfel. La învăţătură, era mai dotat decât fratele lui şi făcea parte dintre cei mai buni. În schimb, la lucrul manual era un dezastru. Tatăl lor observase de timpuriu că, la drept vorbind, era zadarnic să-l oblige pe Fayed să-i dea o mână de ajutor când se ivea ceva de făcut în atelier. Micul Ali, în schimb, cunoştea principiile motorului de maşină încă de când avea opt ani. La şaisprezece, când îşi luase permisul de conducere, îşi construise propria maşină rebuturi pe care le aruncase tatăl lui.

Caracterul supărăcios şi sceptic al fratelui său îl marcase fizic de foarte timpuriu. Acesta se uita la lume

pe sub sprâncene, o atitudine distantă care îi determinase pe oameni să se îndoiască de vorbele lui. Pe deasupra, mergea şi cu un umăr uşor răsucit într-o parte, de parcă s-ar fi aşteptat mereu la un posibil atac căruia trebuia să-i facă faţă.

Cu toate astea, la înfăţişare semănau extrem de mult. Fără ca mama lor să-i fi confundat vreodată. Ea n-ar fi făcut-o niciodată, se gândi Al Muffet, apăsând uşor pe clanţă.

Dacă se întâmplase într-adevăr aşa — din cauză că nu-i mai rămăseseră de trăit decât câteva minute şi nici nu mai vedea, nici nu mai gândea prea bine —, pentru el asta era o adevărată catastrofă.

Încăperea era cufundată în întuneric. Al se opri câteva secunde, pentru a-şi obişnui ochii.

Forma patului se profila lângă perete. Fayed dormea pe burtă, cu un picior ieşit pe jumătate de sub aşternut şi cu mâna stângă sub cap. Sforăia uşor şi regulat.

Al scoase o lanternă mică din buzunar. Înainte s-o aprindă, constată că valiza fratelui său stătea pe o comodă joasă, alături de baia cea mai mică din casă.

Mască lumina lanternei cu o mână.

Pe podea mai cădea doar o rază slabă, care îi îngăduia lui Al să se apropie de valiză fără să se împiedice.

Valiza era încuiată.

Făcu o nouă încercare. Încuietoarea cu cifru refuza să se deschidă.

Fayed începu să sforăie zgomotos şi se răsuci în pat. Al încremeni. Nici măcar nu îndrăznea să stingă lanterna. Timp de câteva minute, ascultă nemişcat respiraţia fratelui său, care devenea din nou lentă şi regulată.

Valiza era o banală Samsonite neagră, de mărime mijlocie.

O încuietoare tâmpită cu cifru, îşi spuse Al, încercând să formeze data naşterii lui Fayed. *O încuietoare tâmpită poate avea cifrul cel mai tâmpit dintre toate*.

Clic.

Repetă aceleaşi cifre şi pe încuietoarea din stânga. Capacul se deschise. Îl ridică încet, fără pic de zgomot. Deasupra erau două pulovere, un pantalon, mai multe perechi de chiloţi şi trei perechi de şosete. Totul era împăturit şi aranjat cu grijă. Al băgă încetişor mâna sub haine şi le dădu deoparte.

În fundul valizei erau opt telefoane mobile, un laptop şi o agendă.

Nimeni nu foloseşte opt telefoane mobile, doar dacă nu trăieşte din revânzarea lor, se gândi Al. Simţi că pulsul i se accelerează violent. Toate telefoanele erau închise. O clipă, fu tentat să ia laptopul, ca să-l cerceteze mai cu de-amănuntul. Dar renunţă iute la idee. Laptopul era, după toate probabilităţile, plin de coduri pe care n-avea cum să le găsească, iar riscul ca fratele lui să se trezească înainte de a-l fi pus la loc era prea mare.

Agenda avea o copertă de piele neagră. Se închidea cu un buton, iar pe margine avea ataşat un tubuleţ în care stătea un pix luxos. Al îşi puse lanterna între dinţi, îndreptă lumina spre carnet şi îl deschise.

Era un *Filofax* obişnuit. Paginile din stânga erau împărţite în căsuţe care corespundeau primelor trei zile ale săptămânii. Ultimele patru se aflau pe pagina din dreapta. Căsuţa rezervată duminicii era mai mică decât celelalte şi, după cum vedea Al, fratele lui n-avea niciodată întâlniri în acea zi.

Întoarse în liniște paginile, înainte și înapoi. Întâlnirile nu-i spuneau mare lucru, cu excepția faptului că fratele lui era un om foarte ocupat. Ceea ce știa deja.

O intuiție bruscă îl făcu să cerceteze planificările anuale, care nu rezervau decât un rând pentru fiecare zi, pe foi mai mari. În agenda sa, acestea erau la urmă de tot, dar se vede că fratele lui găsise mai nimerit să le pună la început. Fayed le alesese pe ultimele cinci. Zilele importante erau notate cu grijă. În 2003, familia lui Fayed sărbătorise ziua de 4 iulie la Sandy Hook. Labor Day o petrecuseră la Cape Cod, în casa unui oarecare Collins.

Ziua de 11 Septembrie era marcată cu o stea neagră precum cerneala.

Al băgă de seamă că transpiră, deși în cameră era răcoare, iar fratele său continua să doarmă la fel de adânc. Când dădu paginile până la ziua în care murise mama lor, degetele îi tremurară. Citind ceea ce scrisese Fayed, căpătă, în sfârșit, confirmarea pe care o căutase.

Ochii i se opriră câteva clipe asupra rândurilor. Apoi închise agenda și o puse la locul ei. Mâinile nu-i mai tremurau. Lăsă în jos capacul valizei și formă din nou cifrul încuietorilor.

Se strecură spre ușă fără zgomot, la fel cum intrase. Se opri o clipă. Îl privi pe omul acela adormit așa cum, în copilărie, o făcuse de multe ori, noaptea, din patul său, atunci când nu reușea să doarmă. Amintirea era foarte clară. După zile lungi și extenuante petrecute în atmosfera de război care îi înconjura pe părinții lui și pe Fayed, Ali se așeza în capul oaselor și se uita, din colțul opus al camerei băieților, la acea spinare care se ridica și se lăsa încet, în ritmul egal al respirației. Putea rămâne așa ore în șir, fără să doarmă. Uneori plângea pe tăcute. Tot ce-și

dorea era să-l înţeleagă pe acest frate mai mare neîmblânzit şi rănit, pe acest adolescent ursuz şi imposibil de strunit, care îi provoca tatălui său nişte crize de furie îngrozitoare, iar mamei o suferinţă fără margini.

Stând în picioare la uşa camerei unde dormea fratele lui, Al Muffet se simţea la fel de trist ca în acea epocă. Cândva, ţinuse mult la Fayed. Acum, înţelegea că nu-i mai lega nimic. Nu ştia când se întâmplase asta, în ce moment se făcuse totul ţăndări.

Poate la moartea mamei lor.

Închise cu grijă uşa în urma lui. Trebuia să se gândească. Trebuia să descopere ce ştia frate-său despre răpirea lui Helen Lardahl Bentley.

4.

— Ceva nou?

Inger Johanne Vik se întoarse spre Helen Lardahl Bentley şi îi zâmbi, în timp ce dădea televizorul mai încet.

— Tocmai l-am deschis. Hanne a trebuit să se lungească puţin. De altfel, bună ziua. Păreţi cu adevărat…

Inger Johanne se întrerupse, roşi violent şi se ridică. Îşi trecu iute mâinile peste piept. Firimiturile de la micul dejun al lui Ragnhild zburară pe jos.

— *Madam President*, încercă ea să-şi stăpânească tentaţia de a se înclina.

— Lăsaţi formalităţile, îi răspunse simplu Helen Bentley. Ne aflăm în ceea ce am putea numi o situaţie excepţională, nu? Spuneţi-mi Helen.

Buzele nu-i mai erau atât de umflate şi a putut să zâmbească. Continua să arate de parcă ar fi trecut un camion peste ea, dar duşul şi hainele curate făcuseră minuni.

— Găsesc pe undeva o găleată şi nişte detergent? întrebă Bentley, uitându-se în jurul ei. Aş încerca să limitez... pagubele.

Arăta, cu o mână fină, spre salonul în care se afla canapeaua roşie.

— Ah, asta, răspunse Inger Johanne pe un ton lejer. Lăsaţi-o baltă, Marry a făcut-o deja. Vor trebui curăţate unele lucruri, dar este...

— Marry, repetă mecanic Helen Bentley. Femeia de serviciu.

Inger Johanne dădu din cap. Preşedinta se apropie.

— Şi dumneavoastră sunteţi... Îmi pare nespus de rău, aseară nu eram prea...

— Inger Johanne. Vik. Inger Johanne Vik.

— Inger, încercă să repete Helen Bentley, întinzându-i mâna. Şi micuţa de acolo este...

Ragnhild stătea pe jos, jucându-se cu un capac de cratiţă, un polonic şi o cutie de Duplo. Gângurea, plină de satisfacţie.

Mâna preşedintei era caldă şi uscată, iar Inger Johanne i-o ţinu puţin cam prea mult.

— Asta e un fel de...

Helen Bentley părea că se teme să n-o ofenseze şi ezită.

— ...comunitate?

— Nu, nu! Eu nu locuiesc aici. Fiica mea şi cu mine suntem doar în vizită. Pentru câteva zile.

— Ah... Atunci nu locuiţi la Oslo?

— Ba da. Locuiesc aici… Acesta e apartamentul Hannei Wilhelmsen. Şi al lui Nefis. Partenera Hannei. Adică partenera ei de viaţă. Ea e turcoaică şi a luat-o pe fiica lor, Ida, în Turcia, ca să-şi vadă bunicii. De fapt, aici locuiesc ele. Eu sunt doar…

Preşedinta ridică mâna, iar Inger Johanne tăcu brusc.

— Bun. Înţeleg. Pot să mă uit împreună cu dumneavoastră la televizor? Prindeţi CNN-ul?

— Nu doriţi să… mâncaţi ceva? Ştiu că Marry a făcut deja…

— Sunteţi americană? se miră preşedinta.

Expresia ochilor i se schimbă. Până acum, privirea îi fusese neutră, însă uşor iscoditoare, ca şi cum ar fi reţinut tot mereu câte ceva, pentru a nu se lăsa dominată de împrejurări. Chiar şi în ajun, când Marry o adusese din pivniţă într-un moment în care nu era în stare să se ţină pe picioare, privirea îi fusese puternică şi mândră.

Acum Inger Johanne vedea în ea ceva ce aducea a teamă, şi nu înţelegea de ce.

— *Nu*, o asigură cu vehemenţă. Sunt norvegiană. Sută la sută norvegiană!

— Vorbiţi americana.

— Am studiat în Statele Unite. Să vă aduc ceva de mâncare?

— Lăsaţi-mă să ghicesc, insistă preşedinta, a cărei voce nu mai exprima nici urmă de teamă. Boston.

Şi-l lungi pe *o*, care, în rostirea ei, semăna cu un *a*.

Inger Johanne schiţă un zâmbet.

— Ia te uită, aici iar este viaţă, mormăi Marry, şontâcăind dinspre hol cu o tavă supraîncărcată în mâini. Nici nu e şapte, şi motoarele duduie de mama focului. Totuşi,

mie nu mi s-a dat niciun ordin în privinţa serviciului de noapte.

Fascinată, preşedinta o privea pe Marry, care pusese tava pe măsuţa joasă.

— *Cofi*, declară bona, întinzând un deget. *Panequeiques. Egg. Beicone. Milk. Orange jusse.* Vă rog.

Apoi îşi puse mâna paravan în dreptul gurii şi îi şopti lui Inger Johanne:

— Figura cu clătitele am văzut-o la televizor. La micul dejun, ei mănâncă întotdeauna clătite. Ciudaţi oameni…

Dădu din cap, atinse cu palma părul lui Ragnhild şi plecă la bucătărie.

— Asta e pentru dumneavoastră sau pentru mine? întrebă preşedinta, aşezându-se la masă. De altfel, cred că e de ajuns şi pentru trei persoane.

— Mâncaţi, o invită Inger Johanne. Când se întoarce Marry, o să fie foarte ofensată dacă nu goliţi toată tava.

Preşedinta luă cuţitul şi furculiţa. Părea că nu prea ştie cum să înceapă acel îmbelşugat mic dejun. Rulă cu grijă clătita umplută cu o cantitate impresionantă de dulceaţă şi frişcă. Peste ea, zahărul stătea ca un strat de zăpadă.

— Ce e asta? se interesă cu glas scăzut. Un fel de *Crêpe Suzette**?*

— Se numesc *pannekaker*, şopti şi Inger Johanne. Marry crede că asta e genul de lucruri pe care le mănâncă americanii la micul dejun.

— Mmm. E bun. Serios! Dar foarte dulce. Cine e?

Helen Bentley făcu un semn din cap spre ecranul televizorului, care difuza din nou emisiunea *RedaksjonEn* din ajun. Canalele NRK şi TV2 difuzau mereu buletine speciale, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

După unu noaptea, reluau emisiunile serii, până când începeau primele emisiuni ale dimineţii, de la ora şapte şi jumătate.

Wencke Bencke se întorsese în studio. Era angajată într-o discuţie războinică, interlocutorul său fiind un poliţist în retragere. Acesta se autoproclamase comentator expert în cazuri de crimă, după o carieră prea puţin reuşită de detectiv particular. De câteva zile, făceau amândoi naveta între diferite platouri de televiziune. Aveau întotdeauna câte ceva de propus.

Şi nu se puteau suferi.

— În realitate, ea e… scriitoare.

Inger Johanne apucă telecomanda.

— O să caut CNN-ul, bombăni ea.

Preşedinta încremeni.

— Staţi! *Staţi*!*

Inger Johanne se opri, zăpăcită, cu telecomanda în mână. Se uita ba la televizor, ba la preşedintă… Helen Bentley stătea cu gura întredeschisă şi cu capul puţin aplecat într-o parte, având o expresie foarte concentrată.

— Femeia asta a spus *Warren Scifford?* suflă preşedinta.

— Ce?

Inger Johanne dădu sonorul mai tare şi ciuli urechile.

— …şi nu avem absolut niciun motiv ca să acuzăm FBI-ul că ar fi folosit mijloace ilegale, afirma Wencke Bencke. După cum v-am spus, îl cunosc foarte bine pe Warren Scifford, şeful agenţilor FBI care colaborează în acest moment cu poliţia norvegiană. El a…

— Acum, murmură preşedinta. Ce zice?

Sexagenarul cu ochelari ca de aviator şi cu cămaşă roz pal se aplecă spre moderator.

— Colaborează? *Colaborează?* Dacă doamna autoare de romane poliţiste, aflată aici, de faţă…

El „scuipă“ titlul femeii ca pe o gură de lapte acrit.

— …ar şti câtuşi de puţin ce se petrece în această ţară, unde o forţă poliţienească străină îşi poate permite să…

— Ce zic? întrebă preşedinta cu o voce hotărâtă. Despre ce vorbesc?

— Se ceartă, şopti Inger Johanne, încercând, în acelaşi timp, să asculte.

Inger Johanne ridică o mână.

— Pe ce temă?

— Staţi puţin.

— *Şi trebuie să…*

Moderatorul se dădea de ceasul morţii, pentru a se face auzit.

— De data asta, spunem stop, fiindcă am depăşit timpul afectat emisiunii. Sunt sigur că această discuţie va fi continuată în zilele şi săptămânile ce urmează. Bună seara.

Urmă genericul. Preşedinta rămăsese cu furculiţa în aer, fără să observe că dulceaţa din bucăţica de clătită curgea pe masă.

— Femeia asta vorbea despre Warren Scifford, repetă ea, încremenită.

Inger Johanne luă un şervet şi şterse masa în faţa preşedintei.

— Da, răspunse ea încet. N-am auzit mare lucru din discuţie, dar păreau să nu fie de acord cu privire la felul în care FBI-ul… Se certau pentru… da, pentru a stabili dacă FBI-ul îşi îngăduie anumite libertăţi pe pământul norvegian, după câte am înţeles. De fapt, a fost… un fel de dezbatere, în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Dar… *Warren e aici*? În Norvegia?

Mâna lui Inger Johanne se opri, fără să-şi ducă gestul până la capăt. Preşedinta nu mai arăta nici stăpânire de sine, nici maiestate. Gura îi era larg căscată.

— Da…

Inger Johanne nu ştia ce să facă. O ridică pe Ragnhild şi şi-o puse pe genunchi. Fetiţa se zbătea ca un peşte. Mama ei refuza să-i de drumul.

— Jos! zbiera Ragnhild. Mami! Agni vrea să coboare!

— Îl cunoaşteţi? întrebă Inger Johanne, fiindcă nu găsise altceva de zis. Vreau să zic, personal…

Preşedinta nu răspunse. Respiră adânc de două-trei ori. Apoi, cu grijă, ca şi cum ar fi durut-o când mesteca, înghiţi jumătate de clătită şi puţin bacon. Inger Johanne n-a mai putut s-o ţină mult pe Ragnhild. Fetiţa se întoarse la jucăriile ei. Helen Bentley bău dintr-o înghiţitură sucul de portocale şi îşi turnă puţin lapte în ceaşca de cafea.

— Am crezut că-l cunosc, răspunse, ducându-şi ceaşca la gură.

După aparenta ei stare de şoc, vocea îi era remarcabil de calmă. Lui Inger Johanne i se păru totuşi că percepe un uşor tremurat în glasul lui Helen Bentley, când aceasta îşi trecu cu grijă mâna prin păr şi continuă:

— Parcă îmi aduc aminte că mi-aţi permis să accesez internetul. Desigur, mai am nevoie şi de un computer. E timpul să fac puţină ordine în această tristă afacere.

Inger Johanne înghiţi în sec. Şi apoi încă o dată. Deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Observă că preşedinta o privea. Helen Bentley îşi puse încetişor mâna pe braţul lui Inger Johanne.

— Şi eu l-am cunoscut cândva, murmură Inger Johanne. Şi eu am crezut că-l cunosc pe Warren Scifford.

Poate doar gândul că Helen Bentley era străină sau certitudinea că această femeie nu-şi avea locul nici în viaţa ei, nici la Oslo şi nici în Norvegia o împinseră pe Inger Johanne să povestească. Până la urmă, *Madam President* avea să se întoarcă la ea acasă. Azi, mâine, curând, în orice caz. N-aveau să se mai vadă niciodată. Peste un an-doi, preşedinta abia dacă şi-ar mai fi amintit de Inger Johanne. Poate doar distanţa enormă care le despărţea, din punct de vedere geografic, al statutului, dar şi al vieţii, în general, o împinsese pe Inger Johanne să povestească, în cele din urmă, după treisprezece ani de tăcere, despre trădarea lui Warren, care fusese atât de cumplită, încât pierduse copilul pe care îl aşteptau.

La sfârşitul poveştii, Helen Bentley nu mai avea nici urmă de îndoială. O trase cu blândeţe pe Inger Johanne la pieptul ei. O luă în braţe şi o mângâie cu mâna pe spate. Când lacrimile i se uscară, ea se ridică şi ceru încet îngăduinţa de a folosi computerul.

5.

Însuşi Abdallah al-Rahman găsise numele *Troia*.

Ideea îl amuza copios. Alegerea numelui nu fusese neapărat necesară, dar facilitase mult lucrurile atunci când *Madam President* trebuise să fie convinsă să iasă din hotel. În săptămânile de după anunţarea călătoriei prezidenţiale în Norvegia, la jumătatea lui mai, intoxicase serviciile americane de informaţii, folosind o tactică de gherilă.

Intrare cu maximum de viteză. Ieşire la fel de rapidă.

Informaţiile pe care le făcuse să parvină la ei erau fragmentare şi, la drept vorbind, nesemnificative. Totuşi, constituiau un fel de avertizare că se pregătea ceva, iar utilizarea judicioasă a expresiilor „din interior", „atac intern neaşteptat" şi, mai ales, a termenului „cal", folosit într-un bilet descoperit asupra unui cadavru azvârlit pe coasta italiană, îi condusese exact la locul pe care îl dorea.

Când informaţiile ajunseseră la Warren Scifford şi la oamenii lui, aceştia muşcaseră momeala. Planul devenise „Troia", aşa cum voise el.

Abdallah se întorcea la birou după o plimbare călare. Orele dimineţii din deşert erau printre cele mai frumoase lucruri pe care le cunoscuse. Calul putuse galopa după pofta inimii. Apoi, Abdallah se îmbăiase la un loc cu armăsarul, într-un iaz aflat la umbra palmierilor, aproape de grajduri. Animalul era bătrân, unul dintre cei mai bătrâni cai ai săi, dar Abdallah constata că rămăsese la fel de iute, de agil şi de fericit să trăiască.

Ziua începuse bine. Rezolvase deja o parte din problemele curente. Răspunsese la e-mailuri, participase la o teleconferinţă. Citise un raport executiv care nu conţinea nimic interesant. Pe măsură ce se apropia după-amiaza, observa că îl părăsea concentrarea. Îi comunică succint secretarului său că nu vrea să fie deranjat şi se deconectă.

Pe perete, televizorul cu plasmă transmitea pe tăcute emisiunile CNN.

Pe alt perete era atârnată o gigantică hartă a Statelor Unite.

Întreaga ţară era acoperită cu o puzderie de piuneze multicolore. Se aşeză în faţa hărţii, şi degetele începură să-i alerge în zigzag printre repere. Mâna i se opri lângă Los Angeles.

Poate Eric Ariyoshi, se gândi Abdallah al-Rahman, punându-şi degetul pe pioneza galbenă. Eric era *Sansei:* făcea parte din a treia generaţie de americani de origine japoneză. Se apropia de patruzeci şi cinci de ani şi nu avea familie. Nevasta îl părăsise în 1983, după patru săptămâni de căsătorie, în momentul când el îşi pierduse slujba. De atunci, Eric stătea la părinţi. Cu toate astea, nu se dăduse bătut. Mai lucra, când găsea câte un mic serviciu, iar când împlinise treizeci de ani, terminase un curs alternativ de calificare în meseria de instalator de reţele de telecomunicaţie.

Pentru Eric, adevăratul şoc fusese moartea tatălui său.

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, bătrânul care, la acea epocă, era doar un puşti fusese internat vreme de trei ani, împreună cu părinţii şi cu cele două surori mai mici, într-un lagăr de prizonieri de pe Coasta de Vest. Foarte puţini dintre acei deţinuţi făcuseră fapte reprobabile. Fuseseră, de la naştere, buni americani. Mama lui, bunica lui Eric, murise înainte de eliberarea din 1945, iar tatăl său nu-şi mai revenise niciodată. Devenit adult, se instalase lângă Los Angeles şi îşi deschisese o mică florărie care abia mergea, se însurase şi avusese doi copii. Dăduse în judecată statul american. Procesul durase ani întregi şi îl costase sume astronomice.

În 1994, când murise tatăl lui Eric, moştenirea pe care i-o lăsase acesta se dovedise a fi o datorie strivitoare. Căsuţa, care înghiţise tot ceea ce câştigase fiul în aproape cincisprezece ani, era înregistrată, în continuare, pe numele tatălui. Banca luase casa şi, o dată în plus, Eric trebuise s-o pornească de la zero. În urma procesului intentat împotriva statului american pentru detenţie abuzivă, tatăl său nu obţinuse absolut nimic. Tot ce câştigase

bătrânul Daniel Ariyoshi, respectând legile şi pe avocaţii tot mai scumpi, fusese o viaţă amară şi o moarte în mizerie.

Conform rapoartelor, Eric fusese uşor de convins.

Bineînţeles că voia bani, mulţi bani, în comparaţie cu slabele lui mijloace, şi îi merita.

Abdallah îşi lăsă degetele să alerge în continuare de la o piuneză la alta.

Spre deosebire de Ossama bin Laden, pentru a ataca Statele Unite, ţara pe care o detestau şi pe care n-o înţeleseseră niciodată, el nu voia să utilizeze fanatici ori kamikaze burduşiţi cu explozivi.

De aceea, îşi alcătuise o armată de americani. Oameni nemulţumiţi, înşelaţi, oprimaţi şi exploataţi, cetăţeni obişnuiţi ai acestei ţări. Mulţi dintre ei se născuseră aici, toţi trăiau aici, asta era ţara lor. Erau cetăţeni ai Statelor Unite, dar patria nu-i răsplătise niciodată decât cu trădare şi eşec.

— *Primăvara nemulţumiţilor**, murmură Abdallah.

Degetul i se opri pe o piuneză verde aproape de Tucson, Arizona. Aceasta poate că îl reprezenta pe Jorge Gonzales, al cărui fiu mezin fusese ucis de un ajutor de şerif în timp ce era jefuită o bancă. Puştiul avea şase ani şi tocmai traversa, întâmplător, pe acolo, călare pe bicicletă. Şeriful anunţase imediat, în presa locală, că remarcabilul său adjunct avusese convingerea că băiatul era unul dintre atacatori. De altfel, totul se petrecuse foarte rapid.

Micul Antonio avea înălţimea de un metru şi douăzeci şi cinci de centimetri şi se afla la şase metri de poliţist când acesta trăsese. Stătea pe o bicicletă sport, pentru copii, şi purta un tricou puţin cam mare, împodobit pe spate cu imaginea lui Spiderman.

În urma acestui eveniment, nimeni nu fusese pedepsit. Nici măcar nu se făcuse vreo anchetă.

Tatăl lucra la Wal-Mart, de când venise, din Mexic, în ţara visurilor lui, la vârsta de treisprezece ani. Moartea fiului şi lipsa de respect din partea persoanelor care se presupune că ar fi trebuit să-l protejeze pe el şi pe membrii familiei sale l-au lăsat nemângâiat. Când i s-a oferit o sumă care îi permitea să se întoarcă în ţara natală ca om avut, în schimbul unui serviciu care n-avea nimic înspăimântător, înhăţase ocazia.

Abdallah putea continua mult şi bine cu poveşti asemănătoare acesteia.

Fiecare piuneză reprezenta un nou destin, o nouă viaţă. Bineînţeles că el nu se întâlnise niciodată cu vreunul dintre aceşti oameni, care nu ştiau cine este el şi nici n-aveau să ştie vreodată. Cei care participau în 2002 la reperarea şi recrutarea acestei armate de vise sfărâmate nu erau mai mult de treizeci. Doar ei ştiau de unde veneau ordinele şi banii.

Pe ecran apăruseră nişte reflexe roşii, care îi atraseră atenţia.

Erau imagini de la un incendiu.

Se întoarse la birou şi dădu sonorul mai tare.

— *…în acest hambar de lângă Fargo. Este a doua oară, în mai puţin de douăsprezece ore, când un depozit ilegal de benzină provoacă un incendiu în acest sector. Autorităţile locale afirmă că…*

Americanii începuseră să-şi facă rezerve.

Abdallah se aşeză jos. Îşi puse picioarele pe biroul enorm şi luă o sticlă de apă.

În faţa preţului benzinei, care creştea cu fiecare oră, şi a buletinelor de ştiri pline de pesimism, care informau

despre schimburile verbale tot mai aprinse cu diplomaţii Orientului Mijlociu, oamenii ieşeau cu toţii să-şi facă rezerve de carburanţi. În Statele Unite era încă noapte, dar imaginile arătau cozi de maşini pline de butoaie, butoiaşe, găleţi şi bidoane de plastic. Un reporter aflat în drumul unei utilitare care se apropia, în sfârşit, de pompă trebui să sară într-o parte, ca să nu fie lovit.

— N-au dreptul să ne interzică să cumpărăm benzină, zbiera un ţăran mai mult decât durduliu în faţa camerei. Când autorităţile nu-s în stare nici măcar să ne garanteze un preţ la pompă corect, avem dreptul să ne luăm nişte precauţii!

— Ce veţi face acum? întrebă reporterul, în timp ce imaginea trecea la doi tineri care se băteau pentru o canistră.

— În primul rând, o să le umplu pe astea! strigă ţăranul, bătând cu palma un bidon dintre cele cinci de pe platforma vehiculului său. Pe urmă, le golesc în noul meu siloz. Am să continui toată noaptea şi, după aia, mâine. Cât timp o să mai fie o picătură de benzină în statul ăsta, eu o să…

Sunetul dispăru, iar jurnalistul îl privi pierdut pe cameraman. Realizatorul reveni instantaneu în studio.

Abdallah bău. Goli sticla şi aruncă o privire la harta plină de piuneze: toţi soldaţii săi.

Ei n-aveau nimic de-a face cu petrolul sau cu benzina.

Majoritatea lucrau în televiziunea prin cablu.

Mulţi erau angajaţi la Sears sau la Wal-Mart.

Restul erau profesionişti din informatică. Tineri hackeri gata să facă orice pentru nişte bani obţinuţi uşor, precum şi programatori mai experimentaţi. Unii îşi pierduseră locul de muncă pentru că erau consideraţi prea bătrâni. În această industrie, pentru lucrătorii competenţi

şi fideli, care învăţaseră informatică pe timpul cartelelor perforate şi care mai că muriseră pe baricade ca să ţină pasul cu evoluţia, nu mai era loc.

Cel mai nostim era că nicio piuneză nu ştia de existenţa celorlalte, se gândi Abdallah, întinzând mâna după fotografia fratelui său mort, Rashid. Contribuţia fiecăreia era minimă, în sine. Un fleac, la drept vorbind. O greşeală al cărei risc putea fi suportat foarte bine, ţinând cont de recompensa care urma.

În ansamblu, manevra avea să fie totuşi fatală.

Urma să fie afectat un număr colosal de *headends*, acele instalaţii de unde pleacă spre abonaţi semnalul televiziunilor prin cablu. Şi nu numai ele. Dispozitivele care, în cea mai mare parte a timpului, nu lucrau efectiv se dovediseră a fi nişte ţinte mai uşoare decât îşi închipuise Abdallah. Amplificatoarele şi cablurile urmau să facă, şi ele, obiectul unor sabotaje de o asemenea amploare, încât, pentru repararea lor, aveau să fie necesare săptămâni şi poate chiar luni întregi.

Între timp, furia avea să crească.

Cel mai rău urma să fie atunci când sistemele de securitate şi casele celor mai mari lanţuri de supermarketuri n-aveau să mai funcţioneze. Comerţul trebuia să fie atacat cu lovituri intermitente, aplicate rapid în zone determinate, urmate de alte raiduri în alte zone, imprevizibile şi de neînţeles din punct de vedere strategic, ca într-un autentic război de gherilă.

Armata americanilor invizibili, dispersaţi pe tot continentul şi fără să ştie unii de existenţa altora, cunoştea cu exactitate ce are de făcut atunci când avea să fie dat semnalul.

Asta avea să fie mâine.

Lui Abdallah îi trebuise mai mult de o săptămână pentru a eşafoda strategia definitivă. Studiase chiar în acest loc, în acest birou, lungile liste cu persoanele recrutate. Vreme de şapte zile, le tot deplasase pe hartă, calculând şi făcând simulări, evaluându-le forţa de şoc pentru a obţine un efect maxim. Când terminase de trecut totul pe hârtie, nu-i mai rămăsese decât să-l cheme la Riyad pe Tom O'Reilly.

Şi pe William Smith. Şi pe David Coach.

În palatul său fuseseră găzduiţi concomitent trei emisari, fără ca ei să ştie. Apoi fuseseră trimişi în Europa cu avioane distincte, care îşi luaseră zborul doar la diferenţă de o jumătate de oră unul de altul. Abdallah zâmbi, gândindu-se la asta, şi îşi trecu uşor mâna peste fotografia fratelui său.

Nu putea fi sigur niciodată de nimic, dar sacrificiul a trei dintre cele mai bune cărţi pe care le avea era condiţia de bază pentru ca măcar una dintre scrisorile sale să ajungă, aproape cu certitudine, într-o cutie poştală americană.

Folosise trei emisari, şi toţi muriseră chiar după ce expediaseră scrisorile similare. Plicurile erau adresate aceleiaşi persoane, iar conţinutul nu avea sens decât pentru ea, în cazul în care scrisorile s-ar fi rătăcit.

Ăsta era punctul slab al planului: toate aveau acelaşi destinatar.

Ca orice bun general, Abdallah îşi cunoştea atât forţa, cât şi slăbiciunile. Forţa lui era reprezentată, înainte de toate, de răbdare, de capitalul enorm şi de invizibilitate. Dar, la acest ultim punct era, în acelaşi timp, deosebit de vulnerabil. Trebuia să opereze utilizând numeroşi

intermediari şi oameni de paie, trucuri electronice, diversiuni şi, în rare ocazii, o falsă identitate.

Abdallah al-Rahman era un om de afaceri respectat. Aproape toate activităţile sale erau legale şi se folosea de cei mai buni curtieri[1] din Europa şi Statele Unite. Purta aureola unei misterioase inaccesibilităţi, dar nimeni şi nimic nu-i pătase reputaţia de capitalist, investitor şi speculator bursier onest.

Lucrurile trebuiau să continue aşa.

Dar avusese nevoie de un aliat. O singură persoană şi numai una, care să ştie secretul.

Operaţiunea *Troia* era prea complicată pentru ca totul să poată fi comandat de la distanţă. Fiindcă nimic nu trebuia să fie asociat în vreun fel cu Abdallah, acesta încetase, cu mai mult de zece luni înainte, să se mai ducă în Statele Unite.

La sfârşitul lui 2004, o întâlnise pe candidata democraţilor la alegerile prezidenţiale. I se păruse că este de partea lui. Era impresionată de Arabian Port Management. El înţelesese asta. Reuniunea durase cu o jumătate de oră mai mult decât fusese prevăzut, deoarece ea voia să ştie mai mult. În avionul care îl ducea înapoi în Arabia Saudită, simţise, pentru prima oară după moartea fratelui său, că poate nu era necesar să pună totul în mişcare. Că acei treizeci de ani consacraţi perfecţionării planurilor sale şi plasării pionilor inactivi în toate cele patru zări ale Statelor Unite ar putea fi inutili. Îşi rezemase capul de hubloul supersonicului personal şi contemplase norii de dedesubt, pe care soarele îi colorase într-un roz viu. Asta

[1] Curtier — agent care mijloceşte vânzarea şi cumpărarea de mărfuri, plasarea de capital, asigurările etc. (n. t.).

n-avea nicio însemnătate, se gândise el. Viaţa era plină de investiţii mai mult sau mai puţin rentabile. Pentru a obţine cel mai mare profit din gestionarea porturilor americane, merita să facă toate sacrificiile.

Ea îi promisese, ca să spunem aşa, contractul.

După care, pentru o victorie, îl lăsase baltă.

Scrisorile lui Abdallah aveau un destinatar, un om menit să pună planul în aplicare conform unor etape detaliate. Ca să nu înregistreze niciun eşec, Abdallah trebuia să-şi asume riscul unui contact direct. Se bizuia pe asistentul lui. Ei doi se cunoşteau de mult timp. Din când în când, la gândul că trebuia să elimine această ultimă legătură cu Statele Unite, după ce operaţiunea *Troia* avea să fie dusă la îndeplinire, îl încerca tristeţea.

Abdallah lustrui uşor cu mâneca geamul portretului lui Rashid, după care îl puse la loc, pe biroul său.

Se bizuia pe Fayed Muffasa, dar, pe de altă parte, n-avea să suporte niciodată faptul că trebuia să se bizuie pe o fiinţă vie.

6.

— *Ei bine! Nu ar fi o fotografie frumoasă*?*

Preşedinta Helen Bentley o luase pe Ragnhild pe genunchi. Micuţa dormea. Căpşorul blond i se răsturnase uşor pe spate, gura îi era larg deschisă, iar ochii i se mişcau cu rapiditate în spatele pleoapelor închise. La intervale regulate, scotea mici mormăieli.

— Nu ăsta era scopul, ca dumneavoastră…

Mama întinse braţele, ca să-şi ia copila înapoi.

— Lăsaţi-o, zâmbi Helen Bentley. Aveam nevoie de o pauză.

Stătuse trei ore în faţa calculatorului. Situaţia era cel puţin serioasă. Chiar mai rea decât îşi imaginase. Teama de ceea ce avea să se întâmple doar în câteva ore, la deschiderea bursei din New York, era imensă. În ultimele douăzeci şi patru de ore, mass-media păruse preocupată mai mult de economie decât de politică. Presupunând că ar fi fost posibilă o asemenea distincţie, se gândi Helen Bentley. Toate canalele de televiziune şi toate ziarele on-line prezentau cu regularitate dări de seamă de la Oslo, pentru a ţine publicul la curent cu mersul cercetărilor privind răpirea preşedintei. Totuşi, se părea că Helen Bentley şi soarta ei fuseseră împinse oarecum la periferia conştiinţei colective. Acum era vorba de lucruri mai apropiate: petrol, benzină şi muncă. În mai multe locuri, dezordinile aproape că erau pe punctul de a deveni revolte, iar pe Wall Street se înregistraseră primele două sinucideri. Atât guvernul Arabiei Saudite, cât şi cel iranian îşi exprimau cu violenţă nemulţumirea. În mai multe rânduri, ministrul american al afacerilor externe trebuise să liniştească lumea, subliniind că zvonurile care vedeau o legătură între cele două ţări şi răpirea preşedintei erau nefondate.

Până atunci, vorbele lui rămăseseră fără efect, iar reacţiile de o parte şi de cealaltă erau pe cale de a se transforma în conflict.

Helen se mărginise să navigheze pe diverse site-uri. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să consulte nişte pagini care aveau să dea alarma la Casa Albă, dar voia să aştepte cât mai mult cu putinţă. Se căzni din răsputeri să alunge tentaţia de a-şi crea o adresă hotmail

şi să-i trimită un mesaj reconfortant lui Christopher pe e-mailul său personal. Din fericire, era o femeie puternică.

Mai erau încă multe lucruri pe care nu le înţelegea.

Faptul că Warren făcuse un joc dublu era de neînţeles. Dar experienţa de o viaţă o învăţase totuşi că, din când în când, oamenii aveau reacţii pe cât de ciudate, pe atât de neaşteptate. Erau ele, căile Domnului, de nepătruns, dar nici nu se puteau compara cu ale muritorilor.

Nu înţelegea pasajul referitor la copil.

Scrisoarea arătată de Jeffrey Hunter în zorii acelei dimineţi care i se părea că rămăsese undeva în negura trecutului spunea că ei ştiau. Că troienii aflaseră de copil. Ceva de genul acesta. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşea să-şi amintească textul exact. În timp ce îl citea, se gândise fugitiv la mama biologică a fetei sale, acea siluetă în roşu rămasă în ploaie, cu ochii căscaţi şi cu o implorare pe buze.

Micuţa Ragnhild încercă să se răsucească.

Era încântătoare fetiţa asta. Cu părul ei blond şi moale, cu dinţii albi şi cu buzele roşii şi umede. Genele îi erau lungi şi frumos întoarse.

Semăna cu Billie.

Helen Bentley zâmbi şi o lăsă pe fetiţă să-şi găsească o poziţie mai bună. Locul acesta era straniu. Foarte calm. În depărtare, auzea zumzetul lumii de ai cărei ochi se ascundea. Aici, erau cinci persoane care evitau să discute.

Servitoarea aceea ciudată şedea lângă fereastră. Croşeta. Din când în când, pocnea cu furie din buze şi îşi ridica privirea spre stejarul uriaş de afară. Apoi, părea că se ia la rost, murmurând cuvinte neauzite, după care se întorcea iar la lucrul ei de mână de un roz revoltător.

Mama copilei era o femeie fascinantă. Când îi spusese povestea cu Warren, părea să n-o mai fi împărtăşit niciodată nimănui. Helen avea întru câtva impresia că le leagă un soi de complicitate. Era destul de paradoxal, îşi spuse, fiindcă secretul său ascundea propria trădare. În schimb, în cazul lui Inger Johanne, însăşi tânăra femeie fusese victima unei trădări cum nu se poate mai cumplite.

Noi, femeile, şi secretele noastre afurisite, se gândi ea. *De ce ne este ruşine chiar şi atunci când n-avem niciun motiv? De unde vine această zdrobitoare senzaţie că vina o purtăm întotdeauna noi?*

Femeia din scaunul cu rotile părea greu de descifrat.

În acel moment, stătea de cealaltă parte a mesei din bucătărie, cu un ziar pe genunchi şi cu o ceaşcă de cafea în mână. Nu părea să citească. Ziarul era deschis, de un sfert de oră, la aceeaşi pagină.

Helen nu înţelegea cine cu cine se potrivea în această casă. Dintr-un motiv neclar, nu-i păsa. Într-o situaţie normală, datorită imperioasei sale nevoi de-a avea totul sub control, n-ar fi putut suporta aşa ceva. În loc de asta, se simţea liniştită, ca şi cum grupul imprecis al femeilor de aici făcea ca absurdul situaţiei să dispară, iar propria prezenţă să fie mai firească.

De azi-dimineaţă, când se trezise cu noaptea-n cap, ele nu-i puseseră nici cea mai mică întrebare. Nici cea mai mică.

Era ceva incredibil.

Fără să se fi trezit de-a binelea, fetiţa i se aşeză, în capul oaselor, pe genunchi. Când Ragnhild întoarse capul spre ea, aruncându-i o privire sceptică, Helen îi simţi, o clipă, mirosul de lapte îndulcit şi de copil adormit.

— Mami. Vreau la mami.

Bona se ridică mai iute decât s-ar fi aşteptat cineva de la femeia aia slabă şi şchioapă.

— Vino la tanti Marry. Hai, vino să căutăm jucăriile lui Ida. Aşa o să poată şi doamnele astea să tacă liniştite.

Ragnhild izbucni în râs şi îşi întinse braţele spre ea.

Probabil că veneau des pe aici, se gândi Helen Bentley. În orice caz, copila părea s-o adore pe sperietoarea aia bătrână. Dispăruseră amândouă din salon. Râsul în hohote al fetiţei şi mormăielile femeii se atenuară, iar tăcerea se aşternu din nou.

Trebuia să se aşeze iar la calculator. Într-un fel sau altul, trebuia să găsească răspunsurile care îi lipseau. Trebuia să continue cercetările. Trebuia să găsească ceea ce căuta, pe undeva, prin cyberspaţiu, înainte de a-şi semnala prezenţa şi de a reaşeza lumea pe orbita ei obişnuită.

De bună seamă că n-avea să găsească răspunsul pe un PC, îşi spuse. Nimic n-o putea ajuta atâta timp cât nu se conecta la propriile pagini.

Băgă de seamă că îşi privea ţintă mâinile. Pielea acestora era uscată; îşi rupsese şi o unghie. Verigheta parcă i se lărgise din cale-afară. Aluneca şi aproape că îi căzuse atunci când începuse s-o învârtească între degete. Îşi ridică încet capul.

Femeia din scaunul cu rotile se uita la ea. Avea cei mai stranii ochi pe care Helen Bentley îi văzuse vreodată. Erau de un albastru ca al gheţarilor, aproape incolori, dar, în acelaşi timp, adânci şi întunecaţi. Privirea ei nu exprima nimic: nicio întrebare, nicio cerere. Nimic. Femeia se uita la ea, nimic altceva, iar chestia asta o zăpăcea. Încercă să-şi lase ochii în jos. Era imposibil.

— Şi-au bătut joc de mine, declară calmă Helen Bentley. Au ştiut ce aveau de făcut ca să intru în panică. I-am însoţit absolut de bunăvoie.

Numita Hanne Wilhelmsen clipi din ochi.

— Doriţi să-mi povestiţi ce s-a întâmplat? întrebă, împăturind încet ziarul.

— Cred că aşa trebuie, răspunse Helen Bentley, respirând din adâncul plămânilor. N-am de ales.

7.

— Şi asta-i tot ce-mi poţi spune?

Peter Salhus făcu o mutră nemulţumită şi îşi scărpină ţeasta aproape rasă. Yngvar îşi îndepărtă larg braţele şi încercă să-şi găsească o poziţie mai comodă în fotoliul inconfortabil. Televizorul de pe dulapul cu dosare era deschis. Sonorul era hârâit şi abia se auzea, dar Yngvar văzuse deja de patru ori acel reportaj.

— Mă dau bătut, oftă el. După ceea ce s-a întâmplat aseară, nu mai poţi scoate nimic de la Warren Scifford. Încep să cred zvonurile cum că FBI-ul joacă solo. La cantină, cineva a afirmat chiar că, astă-noapte, au intrat într-un apartament. La Huseby. Sau… poate că era vorba despre o vilă.

— Zvonuri, nimic mai mult, murmură Peter Salhus, deschizând un sertar. N-au nicio jenă, totuşi ştiu că nu se pot juca de-a cowboy-i aşa cum le tună. Dacă ar fi fost adevărat, am fi primit un raport complet despre chestia asta.

— Numai Dumnezeu ştie. Eu consider că totul este… cât se poate de frustrant.

— Ce anume? Că americanii se dezlănţuie pe un teritoriu străin?

— Nu. Ba da, întru câtva. Dar… Mulţumesc!

Întinse mâna spre cutia roşcată pe care i-o prezenta Peter Salhus. Luă cu prudenţă, ca şi cum ar fi primit un tezaur de mare preţ, un trabuc gros şi îl privi câteva clipe, după care şi-l trecu pe sub nas.

— CAO Maduro Nr. 4, declară cu solemnitate. Trabuc *Sopranos*. Dar… e voie să fumezi aici?

— Situaţie excepţională, răspunse simplu Salhus, oferindu-i un cuţitaş special, pentru tăiat capătul havanelor, şi o cutie de chibrituri lungi. Cu tot respectul pe care ţi-l datorez, puţin îmi pasă.

Yngvar izbucni în râs şi, cu gesturi experimentate, îşi pregăti trabucul, după care îl aprinse.

— Începuseşi să-mi spui ceva, îi aminti Peter Salhus, răsturnându-se în fotoliu.

Fumul havanei urca, în volute delicate, spre tavan. Era dis-de-dimineaţă, dar Yngvar se simţi, dintr-odată, nespus de obosit. Parcă tocmai se ridicase de la o cină copioasă.

— Totul, mormăi, suflând un rotocol de fum spre plafon.

— Ce?

— Totul mă frustrează. Numai Dumnezeu ştie câţi tipi răstoarnă cerul şi pământul ca să afle cine şi cum a răpit-o pe preşedintă, şi nu fac nicio brânză.

— Bineînţeles că nu…

— Te-ai uitat în ultimele ore la cutia asta?

Yngvar arăta cu capul spre televizor.

— Toată afacerea asta a devenit politică la scară mare.

— La ce te aşteptai? Ce, cazul ăsta e ca al unei mici dispariţii oarecare?

— Nu. Dar de ce ne mai strofocăm să găsim un pungaş mărunt ca Gerhard Skrøder sau un pakistanez care face în pantaloni cum te uiţi la el, dacă americanii au decis deja în privinţa celor întâmplate?

Salhus părea să se simtă de minune. Fără să răspundă, îşi vârî un trabuc între dinţi şi îşi puse picioarele pe masă.

— Vreau să zic, începu Yngvar — căutând ceva care să poată fi folosit ca scrumieră —, că aseară trei oameni au pierdut cinci ore încercând să asambleze piesele unui puzzle care să indice în ce moment s-a ascuns Jeffrey Hunter în conducta de ventilaţie. A fost o chestie complexă. Kile de piese izolate. S-a putut stabili când a fost inspectat ultima oară apartamentul prezidenţial, când au venit câinii, când s-a dat cu aspiratorul, din cauza alergiei de care suferă preşedinta, când au fost pornite şi oprite camerele de supraveghere, când… bun, înţelegi tu. Până la urmă, au reuşit. Dar care e interesul?

— Interesul e că avem de rezolvat un caz.

— Dar americanilor li se fâlfâie.

Privi uimit păhărelul de plastic pe care i-l oferea Peter Salhus. Apoi dădu din umeri şi scutură încet scrumul în el.

— Poliţia din Oslo bagă la pârnaie pungaş după pungaş, continuă el. Rezultă că toţi au fost implicaţi în răpire. L-au găsit pe al doilea şofer. Au pus mâna chiar şi pe una dintre femeile care s-au dat drept preşedinta. Toţi arestaţii spun acelaşi lucru: au acceptat o misiune bine remunerată, fără să aibă cea mai mică idee de unde le venea oferta. Până la sfârşitul zilei, subsolul o să geamă de răpitori!

Peter Salhus râdea tare şi cu poftă.

— Dar îi interesează cumva? întrebă Yngvar, aplecându-se peste masă. Drammensveien arată vreun pic de interes pentru ce învârtim noi? Poate au chef să aibă

aceste informaţii? Vezi să nu. Se încurcă, acolo, în colţul lor, de parcă s-ar trezi în Texas, în timp ce restul lumii îşi munceşte creierii. Mă las păgubaş. Pur şi simplu, depun armele.

Trase iar din havană.

— Tu ai o reputaţie de flegmatic, observă Salhus. Eşti socotit omul cel mai ponderat din tot KRIPOS-ul. Dar se pare că renumele ăsta e puţin cam exagerat. Soţia ta ce zice, de altfel?

— Soţia mea? Inger Johanne?

— Mai ai alta?

— De ce şi-ar da ea cu părerea în chestiunea asta?

— Dacă nu mă înşel, are un doctorat în criminologie şi, cum s-ar zice, a lucrat la FBI, răspunse Salhus, ridicându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi apărat. Aş fi crezut că e în stare să-şi dea o părere, dacă nu şi altceva.

— E posibil, mormăi Yngvar, urmărind scrumul havanei, care îi cădea uşor pe pantaloni. Dar, de fapt, nu ştiu ce crede. N-am nici cea mai mică idee despre punctul ei de vedere în privinţa acestui caz.

— Aşa e, decretă Peter Salhus, mutând puţin mai aproape de Yngvar păhărelul. În ultimele zile, n-am stat prea mult pe la casele noastre…

— Aşa e, repetă Yngvar, cu un glas lipsit de timbru, şi îşi stinse trabucul fără să-l fi terminat, ca şi cum păcatul ăsta fusese prea bun ca să fie adevărat. Probabil că aşa e pentru noi toţi.

Era unsprezece fără douăzeci şi Inger Johanne încă nu dăduse niciun semn de viaţă.

8.

Inger Johanne habar n-avea cât e ceasul. Se simţea ca într-o realitate paralelă. Şocul pe care îl resimţise cu o seară înainte, atunci când Marry apăruse susţinând-o pe preşedinta dispărută, se transformase în impresia că era în permanenţă ruptă de ceea ce se petrece în afara apartamentului din Kruses gate. Urmărise la televizor două-trei emisiuni, dar nu ieşise să cumpere ziarele.

Apartamentul era ca o fortăreaţă. Nimeni nu intra, nimeni nu ieşea. Acordul necondiţionat pe care Hanne i-l dăduse preşedintei atunci când aceasta o rugase să nu anunţe poliţia părea că săpase o prăpastie în jurul existenţei lor. Inger fu nevoită să facă un efort ca să-şi dea seama dacă era dimineaţă sau seară.

— Trebuie să fie vorba despre cu totul altceva, spuse ea brusc. Vă concentraţi atenţia asupra unui secret care n-are nicio legătură cu toate astea.

Tăcuse îndelung, ascultându-le pe celelalte două femei. Le urmărise atât de multă vreme, fără să intervină în conversaţia lor, uneori animată, alteori ezitantă şi meditativă, încât Helen şi Hanne se vede că uitaseră de ea.

Hanne îşi înălţă sprâncenele. Helen Bentley şi le încruntă, cu o expresie perplexă. Ochiul de pe obrazul lovit i se închise.

— Ce vrei să spui? întrebă Hanne.

— Cred că vă ocupaţi de un secret care n-are nicio legătură cu toate astea.

— Nu înţeleg, răspunse Helen Bentley, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi braţele, de parcă s-ar fi simţi insultată. Aud ce spuneţi, dar ce înseamnă asta?

Inger Johanne îşi împinse ceaşca de cafea şi îşi dădu după ureche o şuviţă de păr. Cu gura întredeschisă şi fără să respire, ca şi cum n-ar fi ştiut exact cu ce să înceapă, privi ţintă, câteva secunde, un punct de pe masă.

— Fiecare om crede că problemele lui sunt cele mai importante din lume, spuse ea, în sfârşit, cu un zâmbet dezarmant. Toţi suntem aşa, într-o măsură mai mare sau mai mică. Dar mai ales noi… femeile.

Se opri, simţind din nou nevoia să mai reflecteze. Îşi înclină capul într-o parte şi începu să-şi răsucească pe deget o şuviţă de păr. Celelalte două păreau la fel de sceptice, dar aşteptau. Când Inger Johanne începu să vorbească, vocea îi era mai şoptită ca de obicei.

— Spuneţi că aţi fost trezită de Jeffrey acela, pe care îl cunoşteaţi. Evident, eraţi foarte obosită. Conform relatării dumneavoastră, la început, aţi fost destul de dezorientată. *Foarte* dezorientată, spuneţi. Ceea ce nu e câtuşi de puţin surprinzător. Situaţia trebuie să vi se fi părut… extraordinară.

Inger Johanne îşi scoase ochelarii şi îşi miji ochii miopi, privind în jurul camerei.

— V-a arătat o scrisoare, continuă ea. Nu vă amintiţi conţinutul exact. Ceea ce vă amintiţi e că aţi intrat în panică.

— Nu, răspunse cu fermitate Helen Bentley. Îmi amintesc că…

— Staţi, o rugă Inger Johanne, ridicând o mână. Vă rog. Mai întâi, ascultaţi. Fiindcă astea vă sunt spusele. Subliniaţi tot timpul că aţi intrat în panică. Parcă… aţi sări peste o etapă. Parcă… v-ar fi atât de *ruşine* că n-aţi stăpânit situaţia, încât nu sunteţi în stare să reconstituiţi ansamblul evenimentelor.

Ar fi putut jura că preşedinta roşise.

— Helen, începu Inger Johanne, întinzând o mână spre ea.

Era prima oară când îndrăznea să-i spună preşedintei pe nume. Mâna îi rămase pe masă, cu palma în sus, fără ca Helen să i-o fi atins. Şi-o retrase.

— Sunteţi preşedinta Statelor Unite, continuă la fel de încet. Cunoaşteţi războiul, în sensul propriu al cuvântului.

Pe chipul lui Helen Bentley trecu o umbră de zâmbet.

— Panica resimţită într-o astfel de situaţie, continuă Inger Johanne, trăgându-şi sufletul, nu este ceva deosebit de… prezidenţial. Nu aşa vă imaginaţi rolul dumneavoastră. Vă judecaţi cu prea multă duritate. Nu faceţi asta. Nu este cazul. Chiar şi o persoană ca dumneavoastră are nişte puncte slabe. Toată lumea are. Catastrofa, în cazul de faţă, este că l-aţi crezut descoperit pe al dumneavoastră. Hai să ne întoarcem puţin în trecut şi să vedem ce s-a petrecut în secundele care au *precedat* prăbuşirea lumii dumneavoastră.

— Am citit scrisoarea lui Warren, răspunse scurt Helen Bentley.

— Da. În ea era vorba de un copil. Nu vă amintiţi decât asta?

— Da. Spunea că ei ştiu. Că troienii ştiu. De copil.

Inger Johanne îşi şterse ochelarii cu un şerveţel de unică folosinţă. Hârtia trebuie să fi avut pe ea grăsime: când îşi puse din nou ochelarii, văzu camera ca printr-un filtru opac.

— Helen, încercă ea. Înţeleg că nu ne puteţi explica în detaliu povestea asta cu troienii. De asemenea, am cel mai mare respect pentru voinţa de a nu dezvălui secretul acestui

copil, secret care, după dumneavoastră, ei îl ştiu şi care… v-a făcut să vă pierdeţi capul. Dar… e posibil să…

Ea şovăi şi făcu o grimasă.

— Te-ai fâstâcit, constată Hanne.

— Da.

Inger Johanne o privi pe preşedintă.

— V-aţi gândit în mod automat la secretul dumneavoastră, turui la iuţeală, ca să nu-şi piardă iar şirul. V-aţi gândit anume la acesta şi nu la altul, fiindcă este cel mai grav secret?

— Nu văd unde vreţi să ajungeţi? răspunse Helen Bentley.

Inger Johanne se ridică şi se duse la chiuvetă. Puse câte o picătură de detergent pentru vase pe fiecare lentilă a ochelarilor, pe care îi băgă sub un jet de apă caldă şi-i spălă cu vârful degetului.

— Am o fiică de aproape unsprezece ani, explică Inger Johanne, ştergându-şi cu grijă lentilele. Are un handicap mintal pe care nu i-l putem defini prea bine. Este… punctul cel mai sensibil al vieţii mele. Am avut întotdeauna senzaţia că nu o privesc aşa cum ar trebui. Impresia că nu sunt destul de bună pentru ea sau *cu* ea. Mă face îngrozitor de vulnerabilă. Mă face… să consider că problema mea este cea mai dificilă din lume. Dacă surprind vreo discuţie despre lipsa de solicitudine a unei mame, imediat cred că e vorba despre mine. Dacă mă uit la o emisiune despre nu ştiu ce remediu-miracol al autismului, apărut în Statele Unite, mă simt oribil, pentru că eu n-am căutat nimic de felul ăsta. Emisiunea devine o acuzaţie la adresa mea, iar certitudinea propriei mediocrităţi mă împiedică să dorm.

Helen Bentley şi Hanne zâmbeau. Inger Johanne se aşeză din nou la masă.

— Vedeţi, spuse, zâmbind şi ea. Vă recunoaşteţi. Aşa suntem toţi. Mai mult sau mai puţin. Iar eu cred că dumneavoastră, Helen Bentley, v-aţi gândit la propriul secret pentru că acesta vă e principalul punct slab. Dar nu la el făcea aluzie scrisoarea. Era altceva. Poate un alt secret. Sau un alt copil.

— Un alt copil, repetă preşedinta, fără să priceapă.

— Da. Dumneavoastră insistaţi că nimeni, absolut nimeni nu poate şti că… nu poate cunoaşte acest eveniment atât de vechi. Nici chiar soţul dumneavoastră. Atunci, este destul de logic să…

— Hanne, tu ai fost anchetatoare mulţi ani. Nu este normal să presupunem că atunci când un lucru este absolut imposibil… da, absolut… *este* pur şi simplu imposibil? Că trebuie căutată altă explicaţie?

— Avortul, răspunse Helen Bentley.

Tăcerea se aşternu îndelung, fără s-o întrerupă nimeni. Helen Bentley privea în gol, drept înaintea ei. Gura îi era întredeschisă, iar un rid adânc îi tăie fruntea în două. De data asta, nu părea deloc speriată, ruşinată ori chinuită.

Era extrem de concentrată.

— Aţi făcut un avort, vorbi nespus de rar, în cele din urmă, Inger Johanne, după o tăcere ce părea să fi durat mai multe minute. Asta nu s-a ştiut niciodată. Dar, după cum am văzut, nu este aşa. Şi examinez bine lucrurile, ca să le pot spune pe nume.

Se auzi un sunet clar şi metalic.

Cineva suna la uşă.

— Ce facem? şopti Inger Johanne.

Helen Bentley împietri.

— Staţi, răspunse Hanne. O să deschidă Marry. Totul o să fie în ordine.

Îşi ţinură toate trei respiraţia, în parte din cauza încordării, în parte pentru a auzi conversaţia dintre Marry şi persoana care sunase. Niciuna nu distingea cuvintele.

Trecuseră treizeci de secunde. Uşa se trânti. După o clipă, Marry intră în bucătărie cu Ragnhild călare pe şoldul ei.

— Cine a fost? Se interesă Hanne.

— Un vecin, răspunse Marry, luând un pahar de apă de pe masă.

— Şi ce a vrut vecinul?

— Să ne anunţe că boxa e deschisă. Ei drăcie! Aseară am uitat să mai cobor. Că doar nu puteam s-o las baltă pe doamna, ca să mă ocup de ceva aşa de puţin important ca o boxă de pivniţă!

— Şi ce i-ai spus vecinului?

— I-am mulţumit. Dar când a început să mă bată la cap, ca să afle dacă ştiu ceva despre o uşă paradită de la subsol, i-am zis să-şi vadă de treaba lui. Punct.

Puse paharul la loc şi dispăru.

— *Ce e**? se însufleţi Helen Bentley. *Despre ce este vorba*?*

— Nu-i nimic, răspunse Hanne, dând din mână. Doar o poveste cu o uşă din pivniţă, care era deschisă. Lăsaţi-o baltă.

— Într-adevăr, era un alt secret, interveni Inger Johanne.

— Nu l-am considerat niciodată un secret, răspunse Helen Bentley cu calm, părând aproape surprinsă de această idee. Ci doar un lucru care nu priveşte pe nimeni. E ceva foarte, foarte de demult. Din vara lui 1971. Aveam douăzeci şi unu de ani, eram studentă. S-a întâmplat

cu mult timp înainte de a-l cunoaşte pe Christopher. El ştie, bineînţeles. Prin urmare, nu e… un secret. Nu în sensul ăsta.

— Dar un avort…

Inger Johanne trecu uşor cu degetele pe suprafaţa mesei şi repetă:

— Un avort! Dacă s-ar fi ştiut, n-ar fi fost ceva devastator pentru campania dumneavoastră? Şi n-ar fi, în continuare, o mare problemă? În Statele Unite, chestiunea avortului este într-o perpetuă dezbatere, aprinzând spiritele şi…

— Nu cred, o întrerupse Helen Bentley. Şi, dacă s-ar fi pus pe tapet, eram pregătită. Toată lumea ştie că eu sunt *Pro-Choice*. Punctul meu de vedere în această problemă a fost cât pe-aci să mă coste alegerile, la un moment dat…

— *E puţin spus*, murmură Inger Johanne. Bush a făcut tot ce a putut ca să vă torpileze în această privinţă.

— Exact. Dar totul a trecut cu bine, mai ales fiindcă am avut multe voturi feminine din… clasele cele mai defavorizate. Studiile arată că am obţinut un număr impresionant de voturi de la femei care nu mai fuseseră niciodată înscrise pe listele electorale. Pe lângă asta, am declarat că mă opun categoric avorturilor tardive. Ceea ce m-a făcut mai acceptabilă chiar şi în ochii celor care luptau împotriva avortului. Şi nu m-am temut niciodată că avortul meu ar putea fi făcut public. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum. Nu-mi este ruşine. Eram mult prea tânără ca să fac un copil. Eram în anul doi de facultate. Nu-l iubeam pe tatăl copilului. Avortul a fost făcut legal, încă nu depăşisem şapte săptămâni de sarcină şi mă întorceam la New York. Eram şi sunt, în continuare, partizana

întreruperii voluntare a sarcinii în primele trei luni şi îmi asum faptele.

Trase aer în piept. Când continuă, Inger Johanne observă că glasul îi tremura imperceptibil.

— Dar am plătit scump. Am devenit sterilă. După cum ştiţi, Billie a fost adoptată. Nimic din povestea asta nu-i poate face pe oameni să considere că una zic şi alta fac. La urma urmei, pentru noi, politicienii, asta contează cel mai mult.

— Dar unii oameni puteau totuşi să considere că lucrul e o adevărată dinamită, insistă Inger Johanne.

— Fără îndoială. Mulţi oameni, de fapt. Aşa cum spuneţi, chestiunea avortului împarte Statele Unite în două. Este un subiect foarte delicat, care nu va fi niciodată dezbătut îndeajuns. Dacă s-ar fi aflat de intervenţia asta, nu m-aş fi dat bătută. Dar, încă o dată, eu…

— Cine este la curent?

— Cine…

Se gândi, încruntându-se.

— Nimeni, răspunse cu o ezitare. Ba da, Christopher, bineînţeles. I-am spus înainte de căsătorie. Şi mai aveam o foarte bună prietenă, Karen, care ştia. Era fantastică, m-a susţinut mult. La un an după aceea, a murit într-un accident de maşină. În acel moment, eu eram în Vietnam şi… Nu-mi pot imagina că ar fi putut spune cuiva ceva. Era…

— Atunci, spitalul? Trebuie să fi fost pe undeva nişte registre.

— Clădirea a ars în 1972 sau în 1973. Activiştii *Pro-Life* au cam sărit peste cal în cursul unei manifestaţii. Era înaintea revoluţiei informatice, şi presupun că…

— Registrele au dispărut, rezumă Inger Johanne. Prietena dumneavoastră a dispărut.

Numără pe degete şi ezită înainte de a pune întrebarea:

— Dar tatăl copilului? Ştia?

— Da, evident, el…

Căzu pe gânduri. Chipul ei căpătase o înfăţişare nouă, blândă, plină de o tandreţe care îi schimba expresia gurii şi a ochilor şi îi ştergea ridurile, făcând-o să pară mai tânără.

— Voia să mă ia în căsătorie. Îşi dorea nespus de mult acest copil. Dar când a înţeles că eram hotărâtă, m-a susţinut întru totul. A mers cu mine la New York.

Îşi ridică fruntea. Ochii i se înceţoşară. Nu făcu niciun gest ca să-şi şteargă lacrimile.

— Nu-l iubeam. Nici măcar nu cred că am fost îndrăgostită cu adevărat. Dar era omul cel mai drăguţ… Cred că este omul cel mai drăguţ pe care l-am întâlnit vreodată. Atent. Înţelept. Mi-a promis că n-o să spună nimănui, niciodată. Nu mi-l pot imagina încălcându-şi promisiunea. Pentru asta, ar fi trebuit să se schimbe din cap până-n picioare.

— Se mai întâmplă, murmură Inger Johanne.

— Nu lui. Dacă am întâlnit vreodată un om de onoare, el a fost acela. Când am rămas însărcinată, îl cunoşteam de aproape doi ani.

— Asta înseamnă acum treizeci şi patru de ani, socoti Hanne. În răstimpul ăsta, omului i se pot întâmpla multe.

— Nu lui, repetă Helen Bentley, scuturând din cap.

— Cum se numea? voi să ştie Hanne. Vă amintiţi?

— Ali Shaeed Muffasa, răspunse Helen Bentley. Cred că, după aceea, şi-a schimbat numele. Cu ceva mai… anglofon. Dar, pentru mine, a rămas doar Ali, cel mai drăguţ băiat din lume.

9.

În sfârşit, se făcuse ora şapte şi jumătate dimineaţa. Din fericire, era joi. Fetele plecau la şcoală devreme. Louise pentru a juca şah înainte de cursuri, Catherine pentru încă puţină gimnastică. Întrebaseră de unchiul lor, dar tatăl le liniştise, dându-le de înţeles că, în ajun, Fayed băuse ceva mai mult vin şi că era mahmur, nimic altceva.

Casa de pe Rural Road nr. 4, din Farmington, Maine, nu era niciodată pe deplin tăcută. Lemnul scârţâia.

Majoritatea uşilor erau deformate. Unele se deschideau greu, altele se mişcau din ţâţâni şi se izbeau de tocuri, în veşnicul curent care se strecura pe sub ferestrele lipsite de etanşeitate. În spatele casei, arţarii uriaşi fuseseră plantaţi atât de aproape de ziduri, încât, la cea mai uşoară boare de vânt, izbeau acoperişul cu crengile. Casa părea că trăieşte.

Al Muffet nu mai trebuia să umble ca un hoţ. Ştia că nimeni n-avea să se arate înainte de sosirea factorului poştal. Ceea ce nu se întâmpla, de obicei, înainte de ora două. După ce îşi lăsase fetele la şcoală, Al trecuse pe la birou. Se simţea rău în acea zi. Aşa îi spusese secretarei. Îl durea în gât, avea puţină febră. Erau nevoiţi să anuleze întâlnirile programate. Ea îl privise cu milă şi înţelegere şi-i urase însănătoşire grabnică.

Luase de acolo ce-i trebuia, îi şoptise secretarei la revedere şi se înapoiase acasă.

— Stai comod?

Al Muffet aruncă o privire spre fratele său. Braţele lui Fayed erau prinse cu o bandă adezivă pentru ambalaje de căpătâiul patului, iar gleznele îi erau imobilizate cu

ajutorul unei funii petrecute bine pe după piciorul drept al mobilei şi legate cu un nod gros. Peste gură, Al îi lipise o bucată mare de scotch cenuşiu.

— Mmmffmm, îi răspunse frate-său, scuturându-şi cu furie capul. Glasul îi era înăbuşit de o bucată de prosop pluşat.

Al dădu deoparte draperiile. Lumina dimineţii intră în camera pentru musafiri. Praful începu să danseze deasupra podelei uzate. Al zâmbi şi se întoarse către Fayed.

— Stai comod. Astă-noapte, când ţi-am făcut o injecţie cu tranchilizant în fesă, abia dacă te-ai trezit. Eşti atât de uşor de stăpânit, încât mai să nu te recunosc, Fayed. Cândva, tu erai bătăiosul. Nu eu.

— Mmfff!!!

Lângă fereastră era un scaun de lemn vechi şi şubred, uzat în urma unui veac de bune şi credincioase servicii. Când Al cumpărase casa, scaunul se aflase pe inventar, alături de o droaie de alte lucruri bătrâneşti şi frumoase, care le ajutaseră celor din familie să se statornicească mai iute decât speraseră.

Al trase scaunul lângă pat şi se aşeză.

— Chestia asta, începu cu calm, ridicând o seringă în faţa lui Fayed, care îşi căscă ochii, fără să-i vină a crede, este mult mai periculoasă decât substanţa pe care ţi-am injectat-o noaptea trecută. Ăsta, înţelegi tu…

Apăsă încet pe pistonul seringii, până ce, la capătul aerului hiperfin, ţâşniră câteva picături de lichid.

— Este ketovenidon. O puternică soluţie de morfină. Foarte eficace. Şi aici am…

Îşi miji ochii şi ţinu seringa în bătaia luminii.

— 150 de miligrame. Cu alte cuvinte, o doză mortală pentru fiinţa omenească.

Fayed îşi rostogoli ochii în orbite, încercând zadarnic să-şi elibereze mâinile.

— Iar în acesta, continuă Al, scoţând o altă seringă din sacoşa pusă lângă el, pe jos, este naxolon. Adică antidotul.

Puse ultima seringă pe noptieră, pe care, pentru mai multă siguranţă, o îndepărtă puţin de pat.

— Am să-ţi scot căluşul, făgădui el, încercând să prindă privirea fratelui său. Dar, înainte, am să-ţi injectez puţină morfină. O să-i observi destul de repede efectul. Tensiunea şi pulsul vor începe să-ţi scadă. Te vei simţi rău. Poate că îţi va fi greu să respiri. Ai de ales: ori îmi răspunzi la întrebări, ori îţi injectez mai multă. Şi o să continuăm tot aşa. E simplu, nu? Şi, după ce-mi vei fi dat informaţiile de care am nevoie, îţi voi injecta antidotul. Dar nu înainte. Ai înţeles?

Fratele lui se zbătea în pat. Din ochi îi curgeau lacrimi, iar Al observă că, între picioare, pantalonii i se udaseră.

— Încă ceva, continuă Al, înfigându-i acul în coapsă, prin ţesătura pijamalei. Poţi să urli cât vrei. Îţi pierzi timpul, ţi-o spun ca să ştii. Până la cel mai apropiat vecin e o distanţă de o *milă*. De altfel, el nici nu e acasă. Suntem într-o zi de lucru, aşa că nu se plimbă nimeni. Pe aici. Prin urmare, las-o baltă. Gata…

Scoase acul. Verificând cantitatea injectată, dădu din cap cu satisfacţie, aşeză seringa alături de cealaltă şi smulse brusc bucata de scotch de pe gura lui Fayed. Acesta încercă să scoată cu limba bucata de prosop, însă i se făcu greaţă şi întoarse capul într-o parte. Al îi vârî două degete în gură şi trase afară cârpa.

Fayed respiră adânc şi sughiţă. Păru că vrea să vorbească, dar începu să tuşească. Îi veni din nou greaţă.

— Începem să nu prea mai avem timp, constată Al. Aşa că ar trebui să-mi răspunzi cât mai iute.

Îşi umezi buzele şi se gândi o clipă.

— Când trăgea să moară, mama a crezut că eu eram cel de lângă ea, nu?

Fayed reuşi doar să dea din cap.

— Ţi-a povestit ceva care, după părerea ta, nu trebuia auzit decât de urechile mele?

Fratele lui îşi recăpăta stăpânirea de sine. Era mai calm. Până la urmă, înţelesese că n-avea nicio şansă să se elibereze. Câteva clipe, rămase absolut neclintit. Doar buzele i se mişcau. Părea că vrea să şi le umezească.

— Poftim.

Al apropie un pahar cu apă de buzele lui Fayed, care bău câteva guri. Apoi îşi curăţă cu grijă gâtlejul şi-i trimise lui Al, drept în faţă, o flegmă groasă amestecată cu salivă, muci şi scame de prosop.

— *Du-te dracului**! strigă răguşit, lăsându-şi capul să cadă pe spate.

— Nu eşti prea înţelept, îl dezaprobă Al, ştergându-se cu mâneca.

Fayed tăcea. Părea că se gândeşte intens, căutând o soluţie.

— Încercăm din nou. Mama ţi-a spus ceva legat de viaţa mea, crezând că vorbeşte cu mine?

Fayed nu răspundea. Dar, în orice caz, era calm. Morfina începuse să-şi facă efectul. Pupilele i se îngustau văzând cu ochii. Al se duse la comoda de lângă uşa băii, deschise valiza şi scoase din ea agenda lui Fayed, ascunsă

printre haine. Găsi planificarea anului 2002 şi smulse foaia cu un gest scurt.

— Aici, spuse, întorcându-se lângă pat. Aici e data la care a murit mama. Şi ce ai notat, Fayed, în acea zi, când erai lângă ea?

Ridică foaia în faţa fratelui său, care întoarse capul.

Continuând să tacă.

— Ştii, începu Al, cu glasul scăzut, agitând hârtia, moartea în urma unei doze de morfină este mult mai puţin plăcută decât s-ar crede. Simţi cum te lasă plămânii? Simţi cum îţi vine tot mai greu să respiri?

Fratele lui mormăi. Încercă să-şi încordeze spinarea, dar nu avu putere.

— Numai mama ştia, continuă Al. Dar ea nu-mi reproşa, Fayed. N-a făcut-o niciodată. Secretul ăsta a îndurerat-o nespus, dar nu l-a folosit niciodată împotriva mea. Era mama mea, confidenta mea. Aşa cum ar fi fost şi a ta dacă te-ai fi purtat cât de cât cum se cuvine. În orice caz, ai fi putut încerca să fii un membru al familiei. În loc de asta, ai făcut tot ce ai putut ca să te îndepărtezi de ea.

— N-am făcut niciodată parte din ea, răbufni Fayed. Ai avut tu grijă de asta, întotdeauna.

Devenise livid. Nu mai mişca, iar ochii îi erau închişi.

— *Eu? Eu?* Eu, care…

Al luă seringa, o înfipse în coapsa lui Fayed şi îi mai injectă în muşchi încă zece miligrame de morfină.

— N-avem timp. Ce-o să se întâmple, Fayed? De ce eşti aici? De ce ai venit să mă vezi după atâţia ani şi *la ce ţi-au folosit informaţiile despre avortul lui Helen, pentru Dumnezeu?*

Se părea că lui Fayed i se făcuse, în sfârşit, frică. Încercă să-şi recapete suflul, dar muşchii nu-l mai ascultau.

La gură îi apăru o spumă albă, ca şi cum nu mai avea putere să înghită.

— Ajută-mă… Trebuie să mă ajuţi. Nu pot…

— Răspunde-mi la întrebări.

— Ajută-mă. Eu nu trebuie… Totul va… planul…

— Planul? Ce plan? Fayed, despre ce plan vorbeşti?

Fayed trăgea să moară. Al nu mai avea nicio îndoială. Îl luase cu călduri. Când apucă seringa cu naxolon, observă că mâinile îi tremurau uşor.

— Fayed! (Cu un gest rapid, îşi apucă fratele de bărbie, pentru a-l obliga să se uite la el.) Eşti terminat. Am antidotul aici. Răspunde-mi la o singură întrebare. Doar la una. De ce ai venit? *De ce ai venit să mă vezi pe mine?*

— Scrisorile, murmură Fayed.

Ochii îi erau stinşi.

— Scrisorile vor veni aici. Dacă treaba dă chix, cumva…

Nu mai respira. Al îl lovi cu putere în piept, iar plămânii lui Fayed făcură încă un efort ca să alunge moartea.

— O să pici şi tu, după mine, suflă Fayed. Pe tine te iubeau.

Al pescui un cuţit din sacoşă şi tăie banda adezivă care lega braţul lui Fayed de căpătâiul patului. Morfina i-o injectase în muşchi, dar acum avea nevoie de o venă. Încet, injectă antidotul într-un vas de sânge de un albăstrui palid, din braţul fratelui său. Apoi, pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine, îi legă iute braţul la loc. Se ridică şi făcu vreo câţiva paşi, fără să-şi poată stăpâni lacrimile.

— Drace! *Drace!* În viaţă n-am vrut decât atât: pace şi linişte. Nu certuri! Nu scandal! Am găsit colţişorul ăsta de lume, unde ne e bine şi mie, şi fetelor şi, poftim, apari tu, ca să…

Al suspina. Nu era obişnuit să plângă. Nu ştia unde să-şi ţină mâinile. Braţele îi atârnau, moi, pe lângă corp. Umerii îi tresăltau.

— Despre ce scrisoare vorbeşti, Fayed? Ce-ai făcut? *Fayed, ce-ai făcut?*

Traversă grăbit încăperea şi se plecă asupra fratelui său. Îi puse o mână pe obraz. Mustaţa, acel enorm ornament ridicol pe care şi-l lăsase să crească după ultima lor întâlnire, îi gâdila pielea, în timp ce dezmierda fără oprire chipul fratelui său.

— Ce-ai mai născocit? murmură el.

Dar fratele lui nu răspunse. Era mort.

10.

Când Helen Bentley se întoarse în bucătărie, abia trecuse de ora două. Ţi-era milă să te uiţi la ea. Şase ore de somn şi un duş bun făcuseră minuni dis-de-dimineaţă, dar acum avea o paloare de om bolnav. Ochii îi erau uscaţi şi înconjuraţi de cearcăne întunecate. Se lăsă să cadă greu pe un scaun şi apucă, avidă, ceaşca de cafea pe care i-o întindea Inger Johanne.

— Până la deschiderea bursei din New York mai este o oră şi jumătate, oftă ea, înainte de-a bea. O să fie o joie neagră, foarte neagră. Poate mai rea decât aceea din anii treizeci.

— Aţi găsit ceva? întrebă cu prudenţă Inger Johanne.

— În orice caz, am un fel de vedere de ansamblu. Fără îndoială, prietenii noştri din Arabia Saudită n-au fost chiar atât de prietenoşi, la urma urmei. Unele surse demne de încredere spun că în spatele chestiei ăsteia sunt ei,

împreună cu Iranul. Fără ca vreo persoană din anturajul meu să vrea să recunoască ceva, bineînţeles.

Se sili să zâmbească. Buzele îi erau aproape la fel de palide ca restul chipului.

— Ceea ce înseamnă că Warren trebuie să se fi vândut arabilor, deduse Inger Johanne, vorbind la fel de încet.

Preşedinta dădu din cap şi îşi duse o mână la ochi. Rămase câteva secunde în această poziţie, apoi ridică brusc privirea:

— N-am să reuşesc să aflu tot până nu intru pe nişte pagini de la Casa Albă, care sunt blocate. Trebuie să-mi folosesc propriile coduri. Şi mai rămân o mulţime de lucruri la care n-o să am acces, fiindcă îmi trebuie alte echipamente. Dar e *musai* să aflu dacă Warren a păţit ceva. Înainte să apar din nou, trebuie să descopăr ceea ce ştiu ai mei despre toate astea. Dacă ei nu au habar despre…

— El trage tare chiar aici, în Norvegia, o întrerupse Inger Johanne. Dacă ar fi păţit ceva, aş fi aflat. Dacă ar fi fost arestat sau ceva de genul ăsta, vreau să zic.

Şovăi un moment şi aruncă o privire spre telefonul mobil. Apoi continuă.

— Mă rog, aşa cred.

— Dar asta nu înseamnă mare lucru. Dacă ei ştiu că este implicat, pot hotărî la fel de bine să-l lase să-şi vadă de ale lui, ca să nu-i dea de bănuit. Dar, dacă *nu* ştiu…

Helen respiră adânc.

— …poate fi periculos să nu aibă idee unde se află Warren şi ce face, în clipa în care mă voi arăta. Trebuie să-mi consult paginile web, asta-i tot. Trebuie.

— Ei v-ar descoperi în câteva secunde, obiectă Inger Johanne. Ar vedea adresa IP şi ar şti că laptopul este aici. Şi ar începe apocalipsul.

— Da. Oare… Nu. de fapt, n-am nevoie de mult timp. Câteva ore mi-ar fi de-ajuns. Sper.

Uşa salonului se întredeschise şi Hanne Wilhelmsen intră.

— Am dormit vreo oră-două, căscă ea. Aproape că nici nu-ţi trebuie cine ştie cât ca să fii iar în formă. Aţi mai avansat?

Îi aruncă o privire lui Helen Bentley.

— Destul de mult. Dar am o problemă. Trebuie să intru pe nişte pagini protejate şi, dacă mă folosesc de computerul dumneavoastră, o să se afle imediat că sunt în viaţă şi, mai mult decât atât, unde mă aflu.

Hanne trase aer pe nări şi îşi trecu arătătorul pe sub nas.

— O problemă, da. Ce facem?

— Laptopul meu, exclamă Inger Johanne cu surprindere, ridicând un deget. Dacă ne-am folosi de el?

— Laptopul tău?

— Aveţi un laptop? Aici?

Celelalte două femei se priviră cu scepticism.

— E în maşină, se precipită Inger Johanne. Este înregistrat pe numele Universităţii din Oslo. Şi el are o adresă IP, dar o să fie nevoie de ceva timp până să… Mai întâi, vor trebui să sune la universitate, ca să afle cine a împrumutat laptopul şi, după aia, să descopere unde sunt eu. De fapt, doar…

Ea aruncă din nou o privire vinovată spre propriul mobil.

— …doar Yngvar ştie, adăugă ea ceva mai încet. Mă rog, nici el nu ştie cu adevărat.

— Cred că e o idee bună, declară preşedinta. Nu-mi trebuie decât două-trei ore. Probabil că acesta este răgazul pe care îl putem câştiga folosind un alt calculator.

Hanne era singura care avea mari îndoieli.

— Nu prea mă pricep la adrese IP şi chestii de-astea, dar sunteţi cu adevărat sigure că merge? Că nu este identificat însuşi utilizatorul?

Inger Johanne şi Helen Bentley schimbară o privire.

— Nu ştiu prea bine, răspunse preşedinta. Dar n-am de ales, trebuie să-mi asum acest risc. Îl puteţi aduce?

— Bineînţeles. (Inger Johanne se ridică.) Mă întorc în cinci minute.

În clipa când uşa apartamentului se trânti, Helen Bentley se apropie de fotoliul alături de care se oprise Hanne şi se aşeză. Părea că îşi găsea cu greu cuvintele potrivite. Hanne o privea ca şi cum n-avea nicio grabă.

— Hannah. Oare… Aţi spus că v-aţi retras din poliţie. Aveţi vreo armă prin casă?

Hanne îşi îndepărtă scaunul cu rotile de marginea mesei.

— O armă? Ce vreţi…

— Ssst! ordonă preşedinta, cu o voce plină, dintr-odată, de o autoritate care o făcu pe Hanne să înlemnească. Vă rog. Aş prefera ca Inger Johanne să nu ştie nimic. Nici mie nu mi-ar plăcea ca fetiţa mea de un an să se afle într-un apartament unde există o armă de foc încărcată. Şi, de bună seamă, cred că nu va fi neapărată nevoie ca aceasta să fie folosită. Dar nu uitaţi că…

— Ştiţi de ce stau în scaunul ăsta? V-a trecut prin minte măcar o secundă? Mă aflu în blestematul ăsta de scaun cu rotile pentru că am fost împuşcată. Coloana vertebrală

mi-a fost atinsă de un glonţ. N-am o relaţie prea călduroasă cu armele de foc.

— Hannah! *Hannah! Ascultaţi-mă!*

Hanne tăcu şi se uită la Helen Bentley.

— De obicei, sunt una dintre cel mai bine supravegheate persoane din lume, murmură preşedinta, parcă temându-se să nu se fi întors deja Inger Johanne. Sunt înconjurată tot timpul, oriunde aş merge, de nişte gărzi de cop înarmate până-n dinţi. Şi nu din întâmplare, Hannah. Pur şi simplu, e absolut necesar. Din clipa în care se va şti că sunt în acest apartament, voi rămâne complet lipsită de apărare. Trebuie să fiu în măsură să mă protejez până când persoanele care au această misiune vor veni să mă caute pentru a-mi asigura din nou securitatea. Dacă vă gândiţi la asta, cred că veţi înţelege.

Hanne îşi lăsă, cea dintâi, ochii în jos.

— Am o armă, recunoscu în cele din urmă. Şi gloanţe. N-am putut goli niciodată dulapurile grele, de oţel, iar ele… Ţintiţi bine?

Preşedinta zâmbi din colţul gurii.

— Instructorii mei ar protesta, cu siguranţă, la auzul acestei afirmaţii, dar ştiu să manipulez o armă. *Sunt comandantul şef, vă amintiţi*?*

Hanne continua să privească ţintă, cu ochii goi, masa.

— Altceva, adăugă Helen Bentley, punând o mână pe braţul Hannei. Cred că e mai bine să plecaţi toate. Să părăsiţi apartamentul. În eventualitatea că se întâmplă ceva.

Hanne îşi ridică fruntea, mimând o exagerată lipsă de încredere. Apoi începu să râdă. Îşi dădu capul pe spate, hohotind cu poftă.

— Curaj! sughiţă ea. *Eu, una*, n-o să mă las urnită din acest loc. Cât despre Marry, trăieşte într-o sferă numai

a ei, cu o rază de treizeci de metri. N-o să reuşiţi niciodată — şi spun bine când spun *niciodată* — s-o faceţi să plece de aici. Uneori, în ocazii rare, o conving să coboare în pivniţă, dar dumneavoastră n-o să izbutiţi. Iar în privinţa lui…

— Iată-mă! gâfâi Inger Johanne. Afară e vară de-adevăratelea!

Puse laptopul pe masa din bucătărie. Cu gesturi precise, branşă mouse-ul şi-l puse pe un covor, apoi băgă aparatul în priză şi-l deschise.

— *Iată**,* exclamă, înregistrându-se. Vă rog, *Madam President*. Un laptop pentru care cei interesaţi or să aibă nevoie de ceva timp până să-l găsească.

Era atât de entuziasmată încât nu observă îngrijorarea Hannei. Aceasta îşi îndepărtă de masă scaunul cu rotile şi îl întoarse, îndreptându-se spre interiorul apartamentului. Rotilele de cauciuc scârţâiau uşor pe parchet. Zgomotul se auzi până când, la capătul uriaşului apartament, se trânti o uşă.

11.

Tânărul aşezat în faţa monitorului dintr-un birou minuscul, aflat nu prea departe de *Situation Room*, din Casa Albă, constată că literele şi cifrele începuseră să-i joace în faţa ochilor. Îşi strânse pleoapele cu putere, scutură din cap şi privi din nou spre ecran. Îi era la fel de greu să fixeze un rând sau o coloană. Încercă să-şi maseze ceafa. Subsuorile îi răspândeau un miros acru, de transpiraţie. Îşi lăsă braţele în jos la iuţeală, sperând să nu intre nimeni.

Nu pentru aşa ceva învăţase el la universitate. Când primise postul acesta de inginer informatician la Casa Albă — în ciuda faptului că experienţa lui nu era mai mare de doi ani —, nici nu-i venise să creadă ce noroc dăduse peste el. Acum, după cinci ani, i se făcuse deja lehamite. Îşi dovedise capacitatea profesională în mica firmă de informatică, unde fusese angajat după ce îşi luase diploma, şi credea că doar indiscutabilul său dar de programator îi determinase pe cei din administraţia Bentley să pună gheara pe el.

Dar, la şase luni după ce îşi luase postul în primire, avea impresia că era, mai ales, un băiat de alergătură.

De douăzeci şi trei de ore, stătea aici, în cămăruţa lipsită de ferestre, lac de apă, şi puţind, lipit de ecranul plin de o droaie de coduri învălmăşite ca naiba, pe care trebuia să le pună într-o oarecare ordine. În orice caz, trebuia să urmărească tot ce se petrecea acolo.

Îşi duse degetele la ochi şi şi-i apăsă.

Era atât de obosit, încât nu mai avea somn. Creierul îi era KO. Se simţea secătuit, avea senzaţia că i se stricase propriul hard disk şi că restul corpului fusese lăsat să facă tot ce-i năzărea. Mâinile parcă îi înţepeniseră şi, de câteva ore, o durere ascuţită îi chinuia spinarea.

Respiră încet şi îşi deschise ochii larg, ca să şi-i umezească. Ar fi vrut să-şi ia ceva de băut, dar, până la pauză, mai avea un sfert de oră. Şi, apoi, voia să facă un duş.

Acolo parcă era ceva.

Numai Dumnezeu ştia ce.

Clipi, iar degetele începură să-i alerge pe tastatură. Pe ecran, imaginea rămase nemişcată. Ridică o mână şovăielnică, iar arătătorul lui urmări, de la stânga la

dreapta, o linie. După aceea, începu din nou să lucreze pe tastatură.

Apăru o nouă imagine.

Nu putea fi adevărat.

Dar era adevărat, şi el era cel care văzuse. El, care tocmai începuse să regrete că îşi schimbase locul de muncă, descoperise asta înaintea oricui. Degetele lui atacară din nou rândurile de litere care îi stăteau în faţă. Dădu clic pe iconul de printare, luă telefonul şi aşteptă cu febrilitate imaginea următoare.

— *Este în viaţă**, suflă, uitând să respire. *Fir-ar al dracu', este în viaţă*!*

12.

— E cel mai frumos loc din Oslo, spuse Yngvar Stubø, arătând spre o bancă singuratică din apropierea lacului. Mi-am spus că ne-ar prinde bine să respirăm puţin aer proaspăt.

Vara luase oraşul cu asalt. În douăzeci şi patru de ore, temperatura crescuse cu aproape zece grade. Soarele decolora cerul aproape cu desăvârşire, într-o explozie de lumină. Copacii care mărgineau Akerselva păreau să se fi umplut de frunze numai şi numai pe parcursul acelei dimineţi, iar în aer era atâta polen, încât, cum ieşiseră din maşină, lui Yngvar începuseră să-i lăcrimeze ochii.

— Ăsta-i un parc? întrebă Warren Scifford, fără să arate cine ştie ce interes. Un parc foarte mare?

— Nu. Suntem la marginea oraşului. Sau la marginea pădurii, dacă preferi să mă exprim astfel. Aici e locul în care natura se întâlneşte cu civilizaţia. Frumos, nu? Ia loc.

Warren aruncă o privire plină de neîncredere spre banca murdară. Yngvar îşi scoase din buzunar o batistă şi şterse urmele serbărilor de pe 17 mai: puţină îngheţată uscată, o dâră de ketchup şi încă un lucru, pe care se feri să-l identifice.

— Gata. Ia loc.

Scoase dintr-o pungă de plastic doi hamburgeri uriaşi şi nişte cutii de coca-cola light.

— Tre' să mă gândesc la siluetă, mormăi, aşezând mâncarea pe bancă, între ei doi. De fapt, prefer coca-cola veritabilă. *The real thing*[1]. Dar, ştii tu…

Îşi trecu o mână peste burtă. Warren tăcea şi nu se atingea de mâncare. Urmărea cu privirea trei gâşte cenuşii. Un căţeluş de două ori mai mic decât cea mai impozantă dintre păsări era fugărit de ele pe panta înaltă, acoperită cu gazon, care cobora spre lac. Căţelul părea să aprecieze mult acest lucru. De fiecare dată când gâscanul cel mai mare îl îndepărta, clămpănind aprig din cioc, sprintenul animal făcea stânga-mprejur şi, lătrând, o lua la picior în zigzag.

— Tu nu vrei? întrebă Yngvar, cu gura plină.

Warren continua să tacă.

— Ascultă aici, începu Yngvar, înghiţind. Acum mi s-a încredinţat misiunea de a te urmări. Rezultă din ce în ce mai clar că nu eşti deloc dispus să mă informezi în vreo privinţă. Sau, în cazul de faţă, să ne informezi. Aşa că, nu putem încerca…

Înghiţi o bucată impresionantă din dublul hamburger.

— …să petrecem, pur şi simplu, un moment plăcut?

Cuvintele dispărură odată cu mâncarea.

---

[1] Aluzie la sloganul unei campanii publicitare pentru Coca-Cola.

Câinele obosise. Acum puţin îi mai păsa de gâşte. Îşi făcea de lucru pe malul apei cu nasul la nivelul solului, luând-o către Maridalsvann.

Yngvar îşi continuă masa în tăcere. Warren se întoarse cu faţa spre soare, îşi puse piciorul stâng pe genunchiul drept şi închise ochii, stânjenit de lumina orbitoare.

— Ce e? întrebă Yngvar, după ce isprăvi de înfulecat hamburgerul său şi jumătate din al lui Warren.

Mototoli ambalajul din plastic, îl strecură în pungă, deschise o altă cutie de coca-cola şi bău.

— Mai exact, ce ai? repetă, încercând să-şi stăpânească o râgâială.

Warren era la fel de nemişcat.

— Cum vrei, renunţă Yngvar, scoţându-şi din buzunarul de la piept ochelarii de soare.

— Există, pe undeva, un nemernic, murmură Warren, fără să-şi schimbe poziţia.

— Nu e doar unu, îl aprobă Yngvar. Sunt mult prea mulţi, dacă vrei să ştii părerea mea…

— Există cineva care vrea să ne distrugă.

— Bun…

— A început deja. Problema e că nu ştiu ce are de gând în continuare. Şi, culmea, nu vrea nimeni să mă asculte.

Yngvar încercă să se aşeze mai comod pe banca de lemn aspru. Câteva clipe, îşi ţinu piciorul pe genunchiul opus, ca Warren. Dar burta lui protestă împotriva acestei poziţii, aşa că îşi puse piciorul jos.

— Dar eu sunt aici. Şi-s numai urechi.

În sfârşit, Warren zâmbi. Îşi făcu mâna streaşină la ochi şi privi în jurul lui.

— Chiar că e tare frumos aici, lăudă el cu jumătate de glas peisajul. Ce face Inger Johanne?

— Bine. Foarte bine.

Yngvar scotoci prin pungă şi scoase un baton de ciocolată. Rupse ambalajul şi îl îmbie pe Warren.

— Nu, mulţumesc, refuză acesta. Pot să-ţi jur că ea a fost studenta cea mai competentă, cea mai inteligentă pe care am avut-o vreodată.

Yngvar privi ciocolata. Apoi o împachetă la loc şi o puse în pungă.

— Inger Johanne este bine, repetă el. Acum un an şi ceva ni s-a născut o fetiţă. O fetiţă frumoasă, care plesneşte de sănătate. Dar cred că ar trebui să schimbăm subiectul, Warren.

— Aşa de rău merge treaba? Ea este la fel…

Yngvar îşi scoase ochelarii de soare.

— Da. La fel. Dar nu vreau să discut despre Inger Johanne cu tine. Ar fi o chestie cu totul lipsită de loialitate. Şi, pe deasupra, n-am chef nici cât negru sub unghie. OK?

Americanul se înclină uşor şi făcu un gest vag cu mâna.

— E cea mai mare slăbiciune a mea, murmură, cu un zâmbet crispat. Femeile.

Yngvar n-avea nimic de adăugat. Începea să aibă îndoieli cu privire la pertinenţa acelei ieşiri. Cu o oră în urmă, când Warren dăduse buzna în biroul lui Peter Salhus, pe neanunţate şi fără să aibă mare lucru de spus, Yngvar se gândise că o ieşire din rutină poate că i-ar fi apropiat.

Dar în niciun caz nu voise să vorbească despre Inger Johanne.

— Ştii, continuă Warren, uneori, când am insomnii şi mă gândesc la greşelile pe care le-am făcut în viaţa mea, îmi dau seama că toate sunt legate de femei. Iar astăzi mă

aflu în situaţia următoare: dacă preşedinta Bentley nu este găsită în viaţă, cariera mea e terminată. O femeie îmi ţine întreaga soartă în mâinile ei.

Scoase un oftat exagerat.

— Femeile. Nu le înţeleg. Sunt irezistibile şi imposibil de înţeles.

Yngvar îşi dădu seama că strângea din dinţi. Se concentră ca să n-o mai facă. Îi era cu neputinţă. Îşi trecu o mână peste obraji, încercând să se destindă.

— Nu eşti de acord? râse scurt Warren.

— Nu.

Yngvar se îndreptă brusc.

— Nu, repetă el. Nu sunt decât foarte puţine pe care să le găsesc irezistibile. Totodată, majoritatea sunt foarte uşor de înţeles. Nu întotdeauna şi nu tot timpul, ci în ansamblu. Însă…

Făcu un gest amplu cu braţul şi se uită în altă parte.

— …asta implică, bineînţeles, ideea de-a le considera ca pe nişte persoane de aceeaşi valoare.

— *Touché*[**], răspunse Warren, zâmbind larg către soare. Foarte corect politic. Foarte… scandinav.

Un ţârâit de telefon îşi croi drum printre ciripelile păsărelelor şi clipocelile râului. Yngvar îşi pipăi buzunarele, în căutarea mobilului.

— Alo?! lătră, după ce îl găsi în sfârşit.

— Yngvar?

— Da.

— Aici Peter.

— Cum?

— Peter Salhus.

— Ah! Salut.

Yngvar voi să se ridice şi să se îndepărteze de bancă, dar îşi dădu seama că Warren nu înţelegea norvegiana.

— Noutăţi? voi el să afle.

— Da. Dar rămâne, categoric, numai şi numai între noi, Yngvar. Pot să mă bazez pe tine?

— Bineînţeles. Ce e?

— Fără să intru prea mult în detalii, trebuie să recunosc că noi… ei bine, ne-am făcut o impresie destul de corectă în legătură cu ceea ce se întâmplă la ambasada americană. Ca să formulez în felul ăsta.

Pauză.

Ăştia îi ascultă, se gândi Yngvar, luând o cutie de cola pe jumătate goală, dar fără să bea din ea. *Sfinte Dumnezeule, ăştia ascultă o ambasadă prietenă, aflată pe teritoriul norvegian. Doamne Dumnezeule, ce…*

— Ei cred că preşedinta e în viaţă, Yngvar.

Yngvar începu să respire mai iute. Tuşi uşor, căutând să rămână impasibil. Ca să fie mai sigur, se întoarse cu spatele la Warren.

— Şi unde se presupune că ar fi?

— Aici se încurcă treaba, Yngvar. Ei zic că preşedinta s-a conectat la nişte pagini de internet pentru care este nevoie de coduri. Aşa că ori este ea, ori e o persoană care a reuşit să-i smulgă codurile. Chiar şi în cazul în care este valabilă cea de-a doua ipoteză, ne putem gândi, la fel de bine, că preşedinta e în viaţă.

— Dar… nu prea văd…

— Au ajuns până la adresa IP a soţiei tale. Însă, din fericire, ei încă nu ştiu asta.

— Ing…

Yngvar se abţinu. Nu voia să-i rostească numele în prezenţa lui Warren.

— Au ajuns până la adresa IP a unui calculator care aparţine universităţii. Acum se războiesc cu direcţiunea acesteia, ca să afle cine foloseşte drăcovenia. Credem că-i mai putem ţine încă puţin pe loc, dar nu o sută de ani. Îmi spuneam… voiam să-i cer lui Bastesen să trimită o patrulă la tine acasă, pentru mai multă siguranţă. Adică în caz că zvonurile cum că FBI-ul ar juca de unul singur ar fi cât de cât adevărate. În locul tău, m-aş întoarce în căminul familiei.

— Da… Bineînţeles… Mulţumesc.

Termină convorbirea fără a se gândi că patrula trebuia trimisă în altă parte. Inger Johanne nu era acasă. Ea şi Ragnhild se aflau în Frogner. La o adresă pe care el nu o ştia.

Yngvar se sculă brusc.

— Trebuie să plec, dădu de veste, îndepărtându-se şi lăsând pe bancă punga de plastic, alături de o cutie de coca-cola neatinsă. Warren se uită surprins la acele resturi şi alergă după Yngvar.

— Ce e? voi să ştie, când îl ajunse din urmă.

— Te las în oraş, OK? Trebuie să mă conving de un lucru.

Trupul enorm îi tremura greoi, în timp ce fugea spre maşină. Când se instalară la bordul ei, începu să sune telefonul lui Warren. Americanul răspunse numai prin da şi nu. După un minut şi jumătate, închise. Întorcându-şi o clipă ochii de la drum, ca să se uite la Warren, Yngvar avu un şoc. Faţa acestuia devenise cenuşie. Gura îi era întredeschisă, iar ochii păreau că îi dispăruseră în fundul capului.

— Ei cred că au găsit-o pe preşedintă, anunţă Warren cu un glas ca de robot, punându-şi telefonul la loc, în buzunarul de la piept.

Yngvar schimbă viteza şi se angajă pe Frysjaveien.

— Anumite elemente indică faptul că ar putea fi cu Inger Johanne, continuă el, cu o voce straniu de stinsă. Mergem la tine acasă?

Băga-mi-aş picioarele, se gândi, dezorientat, Yngvar. *Au reuşit deja! Că nu puteaţi şi voi să-i ţineţi pe loc niţel mai mult!*

— Te las în oraş, repetă. De acolo, te descurci.

Cu o mână pe volan, încercă să-l sune pe Salhus, în timp ce gonea spre Maridalsveien. Telefonul sună de nenumărate ori, până când interveni automat căsuţa vocală.

— Peter! Aici Yngvar, zbieră el. Sună-mă imediat. Urgent, ai priceput?

Probabil că drumul cel mai bun era pe Ringveien, până la Smestad. Dar, la ora asta, traversarea oraşului avea să dureze o veşnicie. Se năpusti cu maşina într-un sens giratoriu, pentru a ajunge pe Ring 3, şi acceleră spre vest.

— Ascultă, murmură Warren. O să-ţi destăinui un secret.

— Era şi timpul să vorbeşti, mormăi Yngvar, abia ascultându-l.

— O să-mi aprind paie-n cap cu ai mei. Şi o să doară al naibii de rău.

— Ştii, ai să găseşti tu, cu siguranţă, pe careva căruia să-i spui, dar n-o să fiu eu ăla.

Ieşi ca din puşcă de pe banda lui, pentru a depăşi un camion, şi mai că lovi un mic Fiat care circula pe banda nepotrivită. Înjură printre dinţi, ocoli Fiatul şi acceleră încă puţin.

— Dacă te duci după Inger Johanne, continuă Warren, ar trebui să mă iei cu tine. Este o situaţie cel puţin periculoasă, iar eu…

— Nu vii cu mine.

— Yngvar, *Yngvar!*

Yngvar opri brusc. Warren, care nu-şi pusese centura de siguranţă, fu proiectat în tabloul de bord. Abia avu timp să-şi întindă braţele înainte. Yngvar merse cu maşina pe marginea drumului, foarte aproape de ghereta pentru plata taxei de autostradă, din faţa spitalului civil.

— Ce? răcni, privindu-l pe american. *Ce mama dracului vrei?*

— Nu te poţi duce acolo singur. Te avertizez. Pentru binele tău.

— Dă-te jos. Dă-te jos din maşină. Acum.

— Acum? Aici? În mijlocul autostrăzii?

— Da.

— Yngvar, nu vorbeşti serios. Ascultă-mă…

— Afară!

— Acum, ascultă-mă!

Vocea îi era rugătoare. Yngvar încercă să respire liniştit. Strânse volanul cu ambele mâini, ca să nu-l pocnească pe Warren.

— După cum ţi-am spus când eram în parc, sunt un idiot în privinţa femeilor. Am făcut atâta…

Îşi ţinu îndelung răsuflarea. Când începu să vorbească din nou, rosti cuvintele într-o viteză nebună:

— Dar te îndoieşti de talentul meu de agent FBI? Crezi că dacă azi am ajuns unde sunt e fiindcă am fost incompetent? Crezi în mod sincer că e mai bine să te duci de unul singur să dai piept cu o situaţie despre care nu ştii nimic decât să fii însoţit de un agent cu treizeci de ani de experienţă şi, pe deasupra, înarmat?

Yngvar îşi muşcă buzele. Schimbă o privire rapidă cu Warren, băgă în viteza întâi şi o porni în goană. Formă

numărul lui Inger Johanne. Nu primi niciun răspuns. Nici prin căsuţa vocală.

— Rahat! bombăni, formând numărul de la Informaţii. *Rahatul dracului!*

— Scuzaţi-mă! Ce aţi spus? auzi de la celălalt capăt al firului.

— O adresă din Oslo, vă rog. Hanne Wilhelmsen. Kruses gate, dar nu ştiu numărul.

Fata îi răspunse morocănoasă, după câteva secunde.

Ieşind de pe Ringveien, pentru a ajunge la schimbătorul de direcţie din Smestad, formă încă un număr. Cel de la WSMURD.

Nu intenţiona câtuşi de puţin să dea piept de unul singur cu o situaţie periculoasă.

Însă nu intenţiona nici să ia cu el un cetăţean străin. Fiindcă ajunsese la o concluzie: nu-l plăcea.

Deloc. Dar deloc.

13.

Helen Lardahl Bentley era şi mai tulburată de când accesase paginile codificate. Erau atâtea lucruri care nu se potriveau… *BS-Unit*-ul fusese, în mod clar, pus pe tuşă. Ceea ce putea să însemne, de bună seamă, că Warren fusese demascat. Conducerea FBI-ului poate considerase oportun să nu-l cheme la confruntări, pentru moment, dorind, în acelaşi timp, să-i limiteze posibilităţile de a manipula anchete. Dar ea nu înţelegea de ce profilul realizat de oamenii lui Warren era discreditat, în asemenea măsură, de restul analizei. Documentul părea să fi făcut obiectul unor eforturi colosale. El corobora toate

elementele de care se temuseră, atunci când sosiseră la FBI, cu şase săptămâni în urmă, primele informaţii fragmentare despre *Troia*.

Profilul o înspăimânta mai mult decât toate celelalte date pe care le găsise.

Dar ceva nu se potrivea.

Pe de o parte, toată lumea părea de acord că un atac împotriva Statelor Unite era mai mult decât iminent. Pe de alta, niciuna dintre puternicele organizaţii reunite sub egida lui *Homeland Security* nu găsise un indiciu cât de mic despre vreo grupare existentă sau cunoscută. Ele îşi îndreptaseră atenţia către pista banilor trimişi lui Jeffrey Hunter. Astfel, ajunseseră până la un văr al ministrului petrolului din Arabia Saudită şi la o firmă de audit pe care acesta o deţinea în Iran, dar lucrurile se opriseră aici. După cum vedea Helen, în direcţia asta nu se făcuse niciun progres, iar pe ea o treceau fiorii de când începuse să ghicească forţa cu care guvernul american, în frunte cu vicepreşedintele său, atacase cele două ţări arabe. Fără instrumentele de decodificare, ea nu putea accesa paginile unde erau arhivate schimburile de e-mailuri, dar percepea tot mai limpede catastrofa spre care se îndrepta ţara sa.

Helen ocupa un birou aflat tocmai în fundul apartamentului.

Când ţârâi soneria de la uşă, abia dacă o auzi. Ciuli urechea. Cineva suna cu insistenţă. Se ridică, prudentă, şi apucă pistolul pe care Hanne îl scosese la iveală şi îl încărcase. Fără să-i ridice piedica, îşi strecură arma în cureaua pantalonilor şi o acoperi cu puloverul.

Ceva „scârţâia“ în stil mare.

14.

Warren Scifford şi Yngvar Stubø se ciorovăiau în gura mare la uşa apartamentului deţinut de Hanne Wilhelmsen în Kruses gate.

— Aşteptăm! spumega Yngvar. Dintr-o clipă într-alta, o să vină o patrulă!

Warren se eliberă din mâinile norvegianului.

— Este preşedinta *mea*, răcni el. Şi e responsabilitatea *mea* să aflu dacă şeful suprem al ţării *mele* se găseşte în spatele acestei uşi. *Viaţa mea depinde de acest lucru, Yngvar!* Ea e singura persoană capabilă să mă creadă! N-am de gând să aştept până vine o haită de smuciţi în uniformă, gata să apese pe trăgaci…

— U-hu! strigă o voce răguşită. Ce este?

Uşa se deschisese cam zece centimetri. Un lănţişor de siguranţă din oţel stătea întins la înălţimea feţei. Din spatele lui, o femeie între două vârste se holba la ei.

— Nu deschideţi! răspunse Yngvar. Pentru Dumnezeu, închideţi imediat!

Warren trase un picior în uşă. Femeia făcu o săritură înapoi, înjurând de mama focului. Uşa nu se deschidea. Yngvar îl apucă pe Warren de haină; acesta îi scăpă din mână, iar el îşi pierdu echilibrul. Căzu şi se căzni să se ridice. Încercă să-l tragă pe Warren de pantaloni, dar americanul era mult mai în formă decât el. Îşi eliberă piciorul şi profită de ocazie ca să-l lovească pe Yngvar, cu vârful pantofului, între picioare. Acesta se prăbuşi ca un sac de cartofi şi leşină. Vacarmul pe care îl făcea femeia din casă încetă brusc, când o altă lovitură de picior rupse lănţişorul de siguranţă. Uşa se deschise, izbind-o pe bătrână, care fu azvârlită în spate şi ateriză pe un dulăpior pentru pantofi.

Warren năvăli în apartament cu revolverul din dotare în mână. Se opri la uşa următoare şi se adăposti lângă perete. Strigă:

— Helen! Helen! *Madam President, sunteţi aici**?

Nu-i răspunse nimeni. Cu arma ridicată, Warren intră brusc în încăperea următoare.

Acesta era un salon mare. Într-un scaun cu rotile, lângă fereastră, stătea o femeie. Nu se mişca, iar chipul ei nu exprima absolut nimic. Totuşi, Warren observă că privirea îi era îndreptată către o uşă din fundul uriaşei încăperi. Pe o canapea o altă femeie stătea întoarsă cu spatele, ţinând un copil pe genunchi. Îl strângea la piept, terorizată.

Copilul ţipă.

— Warren.

În cameră intră *Madam President.*

— Slavă Domnului! oftă Warren. Apoi făcu doi paşi înainte şi îşi strecură arma în toc. *Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! Sunteţi în viaţă*!*

— Nu te mişca.

— Cum?

Se opri brusc, când Helen scoase pistolul şi îl îndreptă spre el.

— *Madam President*, şopti. *Sunt eu ! Warren!*

— M-ai trădat. Ai trădat America.

— Eu? N-am…

— Cum ai aflat de avort, Warren? Cum ai putut folosi lucrul acesta împotriva mea, tu, cel care…

— Helen…

Warren încercă să se apropie încă puţin, dar se trase înapoi la repezeală, când ea ridică arma:

— Mi-am părăsit camera de la hotel din cauza unei scrisori.

— Pe cuvânt de onoare… Habar n-am despre ce vorbeşti!

— Mâinile sus, Warren!

— Eu…

— Mâinile sus!

Fără tragere de inimă, el îşi ridică braţele deasupra capului.

— *Verus amicus rara avis*, cită Helen Bentley. Nimeni altcineva nu cunoştea fraza care încheia acea scrisoare. Nimeni în afară de tine şi de mine, Warren. Numai noi doi.

— *Am pierdut ceasul! Mi-a fost furat! Eu…*

Fetiţa zbieră ca din gură de şarpe.

— Inger, du-o pe fiica ta în biroul lui Hannah, ordonă preşedinta. Acum.

Inger Johanne se ridică şi traversă încăperea în goana mare. Nu-l învrednici pe Warren nici măcar cu o privire.

— Dacă ţi-a fost furat ceasul, ce ai la mâna stângă, Warren?

Ea trase piedica.

Cu o extremă încetineală, ca şi cum ar fi vrut să evite orice reacţie necugetată din partea ei, Warren întoarse capul, ca să-şi privească încheietura. Când ridicase braţele puloverului, îi alunecase în jos. La mână purta un ceas, un Omega Oyster cu cifrele bătute în diamante şi cu o inscripţie gravată pe dos.

— Ea mi-a… înţelegi… Am crezut că ea a fost…

Îşi lăsă mâinile în jos.

— Nu! îi ordonă preşedinta. Ridică-le!

El o privi. Braţele îi atârnau pe lângă corp. Palmele îi erau deschise. Începu să le ridice spre ea, într-un gest de implorare.

Madam President trase.

Detunătura o făcu până şi pe Hanne Wilhelmsen să tresară. Ecoul puternic îi blocă auzul timp de câteva secunde. Căzut la podea, Warren Scifford zăcea pe spate, neclintit, cu faţa îndreptată spre tavan. Hanne înaintă, în scaunul cu rotile, până lângă el, se aplecă şi îi puse două degete pe gât. Dădu din cap şi se îndreptă.

Warren zâmbea, cu sprâncenele uşor înălţate, ca şi cum, în clipa morţii, se gândise la ceva hazliu, o ironie pe care numai el era în stare s-o înţeleagă.

Yngvar Stubø stătea în uşă. Îşi ţinea o mână în jurul pântecelui, iar faţa îi era albă ca varul. Zărindu-l pe mort, scoase un geamăt şi făcu vreo câţiva paşi împleticiţi.

— Cine sunteţi? întrebă calm preşedinta, continuând să stea în mijlocul camerei cu arma în mână.

— *E băiat bun*,* răspunse Hanne, în aceeaşi fracţiune de secundă. Poliţia. Soţul lui Inger Johanne. Nu…

Preşedinta ridică arma şi i-o întinse cu crosa înainte.

— Atunci e mai bine să vă încredinţez acest obiect. Dacă nu vă cer prea mult, acum aş vrea să telefonez la ambasada mea.

În depărtare se auzeau nişte sirene puternice.

Din ce în ce mai tare.

15.

Al Muffet coborâse cadavrul fratelui său în pivniţă şi îl băgase într-un cufăr vechi, frumos împodobit, probabil la fel de bătrân precum casa. Nu era destul de lung. Al trebuise să-l aşeze pe Fayed într-o parte, cu capul în piept şi cu genunchii îndoiţi, în poziţie fetală. Pentru el, lupta cu

cadavrul fusese o încercare îngrozitoare, dar, până la urmă, izbutise să închidă capacul cufărului. Valiza fratelui său ajunse în fundul unei debarale de sub scară. Nici Fayed, nici lucrurile lui nu aveau să mai rămână mult acolo. Cel mai important era să şteargă toate urmele până să se întoarcă fetele de la şcoală. Nu trebuiau să-şi vadă unchiul mort. Nici părintele arestat. Trebuia să le îndepărteze. Ar fi putut pretexta o conferinţă neaşteptată sau o altă obligaţie în afara oraşului şi să le trimită la sora răposatei lor mame, la Boston. Erau prea mici ca să rămână singure acasă.

Apoi avea să cheme poliţia.

Dar nu înainte de plecarea fetelor.

Cea mai grea problemă era cu maşina închiriată de Fayed. Al avusese ceva bătaie de cap până îi găsise cheile, care erau sub pat. Probabil că alunecaseră de pe noptieră, în timp ce el îl silea pe Fayed să mărturisească tot ceea ce ştia despre dispariţia preşedintei Bentley.

Cu faţa în mâini, Al Muffet şedea pe scara din faţa casei sale atât de pitoreşti, din Noua Anglie.

Ce-am făcut? Dacă m-am înşelat? Dacă asta nu e decât o enormă şi fatală neînţelegere? De ce n-ai spus nimic, Fayed? Nu puteai să-mi răspunzi înainte de a fi prea târziu?

O să bage maşina în hambarul vechi şi părăginit. Pentru moment, fetele n-aveau niciun motiv să intre acolo. După câte ştia el, nicio pisică nu făcuse pui în ultima vreme. Numai pisoiaşii o puteau convinge pe Louise să intre în hambarul acela plin de pânze de păianjen, care o îngrozeau la fel de mult ca gângăniile ce le meşteriseră.

Nu era în stare nici măcar să plângă. O gheară îngheţată îi strângea coşul pieptului, împiedicându-l să gândească şi paralizându-i coardele vocale.

Şi cu cine ar fi putut vorbi? se întrebă, vlăguit.

Încercă să se îndrepte şi să respire adânc.

Micul drapel de pe cutia de scrisori era ridicat.

Fayed spusese ceva despre o scrisoare.

Scrisorile.

Când voi să se ridice, mai-mai să nu-l asculte picioarele. Trebuia să mute maşina aia. Să facă dispărută ultima urmă a lui Fayed Muffasa şi să-şi vină în fire, ca să le întâmpine pe fete. Era ora trei, iar Louise urma să se întoarcă devreme.

Picioarele îl ţinură îndeajuns ca să poată traversa aleea. Se uită într-o parte, apoi în cealaltă. Niciun semn de viaţă pe nicăieri. Doar sunetul îndepărtat al unui fierăstrău circular.

Deschise cutia de scrisori. Două facturi şi trei plicuri identice.

Fayed Muffasa, c/o Al Muffet.

Şi adresa. Trei plicuri similare, destul de groase, trimise lui Fayed pe adresa lui.

Telefonul mobil începu să sune. Puse scrisorile înapoi în cutie şi se uită la ecranul mobilului. Număr necunoscut. De la începutul acestei îngrozitoare zile, nu-l sunase nimeni. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Nu mai era sigur că-şi poate stăpâni vocea. Îşi băgă telefonul în buzunar, apoi luă din nou scrisorile şi se îndreptă încet spre casă.

Persoana care suna n-avea de gând să renunţe.

Când ajunse lângă scară, se opri şi se aşeză.

Trebuia să-şi adune puterile pentru a îndepărta rabla aia afurisită.

Telefonul suna fără încetare. Soneria era insuportabilă, stridentă, îi dădea fiori. Apăsă tasta marcată cu un mic receptor verde.

— Alo! şopti abia auzit. Alo!

— Ali? Ali Shaeed?

Nu răspunse.

— Ali, sunt eu. Helen Lardahl.

— Helen, murmură el. Cum…

Nu se uitase nici la televizor, nu ascultase nici radioul. Nu se apropiase de calculator. Toată ziua nu făcuse altceva decât să jelească moartea unui frate şi să se întrebe dacă, după toate astea, viaţa mai putea avea vreun sens pentru fiicele sale.

În cele din urmă, îl podidiră lacrimile.

— Ali, ascultă-mă. Sunt în avion, deasupra Atlanticului. De-aia se aude atât de prost.

— Nu te-am trădat! ţipă el. Ţi-am promis că n-am s-o fac niciodată şi m-am ţinut de cuvânt.

— Te cred, răspunse ea cu calm. Dar înţelegi, fără îndoială, că trebuie să facem nişte cercetări mai aprofundate în această privinţă. Primul lucru pe care îl vreau de la tine…

— Fratele meu a fost, o întrerupse. Fratele meu a vorbit cu mama, atunci când ea trăgea să moară, şi…

Se opri şi îşi ţinu răsuflarea. În depărtare, se auzea zgomotul unui motor. Din spatele colinei cu arţari înalţi se ridica un nor de praf. Un păcănit surd îl făcu să se întoarcă spre vest. Deasupra dealurilor se învârtea un elicopter. Era limpede că pilotul căuta un loc în care să aterizeze.

— Ascultă-mă, spuse iar Helen Bentley Ascultă-mă!

— Da. (Al Muffet se ridică.) Te ascult.

— FBI-ul vine spre tine. Să nu-ţi fie frică, bine? Au primit ordin direct de la mine. Vor să stea de vorbă cu tine. Spune-le tot. Dacă nu eşti implicat în povestea asta, totul va fi bine. Totul. Îţi promit.

O maşină neagră coti pe alee şi se apropie încet.

— Nu-ţi fie teamă, Ali. Mărgineşte-te să le spui ce e de spus.

Legătura se întrerupse.

Maşina se opri. Doi bărbaţi în negru coborâră. Unul dintre ei zâmbi şi întinse mâna.

— *Al Muffet, presupun*!*

Al strânse mâna aceea caldă şi puternică.

— Am înţeles că sunteţi prieten cu *Madam President*, începu agentul, care părea că nu vrea să-i mai lase mâna. Iar prietenii preşedintei sunt prietenii mei. Putem intra?

— Cred…, înghiţi în sec Al Muffet. Cred că ar trebui să puneţi bine astea.

Îi întinse cele trei plicuri. Tipul le aruncă o privire total lipsită de expresie şi le apucă grijuliu, cât mai aproape de margine. Apoi îi făcu semn colegului să-i aducă o pungă de plastic.

— Fayed Muffasa, citi el repede, lăsându-şi capul într-o parte. Apoi îşi ridică privirea. Cine e?

— Fratele meu. E într-un cufăr din pivniţă. L-am omorât.

Agentul FBI îl privi lung.

— Cred că ar fi mai bine să intrăm, hotărî, dându-i lui Al Muffet o palmă uşoară peste umăr. Am impresia că e cazul să lămurim o mulţime de lucruri.

Elicopterul aterizase. În sfârşit, se făcuse din nou tăcere deplină.

16.

Mai rămăsese doar o oră din acea zi de joi, 19 mai 2005, când căldura văratică se menţinuse constantă pe

tot parcursul ei, iar seara adusese o atmosferă plăcută, fără urmă de vânt. Inger Johanne deschisese toate ferestrele salonului. Făcuse baie împreună cu micuţa Ragnhild, ruptă de oboseală, care adormise fericită de îndată ce maică-sa o aşezase în pătuţul ei. Inger Johanne se simţea aproape la fel de bucuroasă ca fetiţa. Întoarcerea acasă îi părea ca o purificare. Simplul fapt că intrase pe uşa imobilului mai că o făcuse să plângă de uşurare. Fuseseră ţinute atât de mult de Serviciul de Supraveghere al Poliţiei, încât Yngvar îl ameninţase pe Peter Salhus că o să facă praf tot teancul de angajamente de confidenţialitate pe care le semnaseră dacă nu le lăsa să se întoarcă imediat acasă.

— În orice caz, cred că putem exclude eventualitatea de a mai avea alţi copii, constată Yngvar, intrând în cameră.

Mergea crăcănat, clătinându-se ca o raţă, şi îşi pusese nişte pantaloni de pijama largi care, pentru mai multă siguranţă, fuseseră tăiaţi între picioare.

— În viaţa mea nu am avut o asemenea durere.

— Atunci ar trebui să încerci să naşti, zâmbi Inger Johanne, bătând uşor cu palma o pernă aflată lângă ea, pe canapea. Doctorul mi-a spus că o să te faci bine. Vezi dacă izbuteşti să te aşezi aici.

— *…era deci o conspiraţie a unor persoane din rândul americanilor. În cursul unei conferinţe de presă de la Gardermoen, preşedinta Bentley a declarat că…*

Televizorul era deschis de când se întorseseră.

— Nu-s complet siguri, comentă Inger Johanne. Că erau implicaţi doar nişte americani, vreau să zic.

— Ăsta e adevărul pe care vor ei să-l ştim. Este cel mai avantajos, în clipa de faţă. Este pur şi simplu adevărul care va face să scadă preţul petrolului.

Yngvar, stând mereu la fel de crăcănat, gemu când încercă să se îndrepte.

— *…la Oslo, în urma unui dramatic schimb de focuri din Kruses gate, unde agentul american al FBI-ului, Warren Scifford…*

Fotografia arătată pe ecran trebuie să fi fost cea din paşaport: după expresia lui răutăcioasă şi după ochii pe jumătate închişi, ai fi zis că e un criminal.

— *…a fost ucis de glonţul tras de un ofiţer de informaţii norvegian, al cărui nume nu ne-a fost dezvăluit. Sursa noastră de la ambasada americană în Norvegia declară că membrii acestui complot erau foarte puţini la număr şi că se află în atenţia autorităţilor.*

— Chestia cea mai impresionantă e felul în care au reuşit să însăileze toată povestea asta, într-un timp atât de scurt, îşi exprimă admiraţia Inger Johanne. Mai ales abureala cum că răpirea preşedintei n-ar fi fost un fapt real, ci o dispariţie programată, o măsură necesară pentru dejucarea unui proiect de atentat. Tu crezi că au genul ăsta de scenarii gata pregătite, în caz de nevoie?

— Poate. Probabil că nu. În zilele următoare, vom asista la crearea unui frumos flou artistic[1]. În orice caz, dacă poveştile lor nu sunt gata fabricate, au destui experţi în aşa ceva. Ca să asambleze, să netezească şi să aranjeze ingredientele. Până la urmă, or să brodeze o poveste numai bună să mulţumească pe toată lumea. Pe lângă asta, circulă destule teorii despre conspiraţii, care le dau apă la moară paranoicilor. Dar pe ăştia nu-i ascultă nimeni. Şi treaba o să meargă tot aşa, până când n-o să

[1] Flou artistic — efect foto/cinematografic care creează o imagine înceţoşată (n. t.).

se mai ştie care e adevărul şi care e minciuna. Şi până când, de fapt, oamenilor n-o să le mai pese. Este mai plăcut aşa. Pentru noi toţi. Ah, fir-ar al dracu', ce rău mă doare!

Yngvar se frânse în două.

— *…vor ca preşedinta Bentley, aşteptată să sosească pe pământ american în câteva ore, să prezinte scuze fără rezerve Arabiei Saudite şi Iranului. Este vorba de un discurs adresat poporului american, mâine, la…*

— Închide-l, se rugă Yngvar, cuprinzând-o pe Inger Johanne cu braţul.

O sărută pe tâmplă.

— Am ascultat destul. Oricum, nu sunt decât minciuni şi născoceli. Mi-e lehamite.

Ea luă telecomanda. Şi se făcu din nou linişte. Se ghemui mai aproape de el şi îi mângâie încet braţul păros. Rămaseră mult timp aşa. Mirosul lui Yngvar se împletea cu fericirea de-a şti că vara se întorsese, în sfârşit.

— Ia zi…, începu el, cu glasul scăzut, văzând că Inger era aproape adormită.

— Da?

— Vreau să ştiu ce ţi-a făcut Warren.

Ea nu răspunse. Dar nici nu se retrase în cochilie, aşa cum făcea sistematic ori de câte ori venea vorba despre această rană care îi despărţea chiar de când se întâlniseră pentru întâia oară, într-o zi caldă de primăvară, în urmă cu aproape cinci ani. Ea nu-şi ţinu respiraţia şi nici nu se întoarse cu spatele. El nu-i vedea chipul, dar nu avu impresia că s-ar închide în sine sau că şi-ar strânge buzele, în sens propriu, aşa cum făcuse întotdeauna până în acea clipă.

— Cred că a sosit vremea, insistă Yngvar, cu gura aproape lipită de urechea lui Inger Johanne. Vremea aia trebuie să fie acum.

— Da. A sosit vremea.

Ea respiră adânc.

— N-aveam decât douăzeci şi trei de ani, şi ne aflam la DC, pentru…

Când se culcară, era ora trei dimineaţa.

La răsărit, o zi nouă săruta, din vârful buzelor, înălţimile. Yngvar n-avea să ştie niciodată că nu era prima fiinţă căreia Inger Johanne îi împărtăşise durerosul ei secret.

Asta n-avea nicio importanţă, se gândi ea.

Cea dintâi fusese preşedinta Statelor Unite, iar ei n-aveau s-o mai vadă niciodată.

Vineri, 20 mai 2005

Când informaţia conform căreia preşedinta Bentley era în viaţă străbătuse întreaga planetă joi seara, după ora Europei, Abdallah al-Rahman lăsase totul baltă şi se baricadase în biroul lui din aripa estică a palatului.

Acum era vineri, ora şase dimineaţa. Nu se simţea din cale-afară de obosit, deşi nu dormise toată noaptea. Încercase, în câteva rânduri, să tragă un pui de somn pe divan, în faţa ecranului cu plasmă, dar îl ţinuse treaz o agitaţie crescândă.

Preşedinta urma să aterizeze pe un aeroport militar secret din Statele Unite. Reporterii de la CNN îi dădeau înainte cu comentariile lor, încercând să ghicească unde se afla. Fotograful din US Air Force, care le transmitea tuturor canalelor de televiziune din lume imagini în direct, se ferea cu mare grijă să prindă în obiectiv peisaje sau clădiri ce puteau furniza un indiciu cât de mic despre locul de pe pământul american unde avea să pună piciorul preşedinta.

Dar nu se sfârşise totul.

Fără să stingă televizorul, Abdallah se aşeză în faţa computerului.

Pentru a şasea oară în şase ore, introduse o serie de termeni pentru căutare. Obţinu mai multe mii de răspunsuri. Îşi aprofundă căutarea. Câteva sute. Cuprins de îndoială, mai adăugă un cuvânt în spaţiul de căutare.

Cinci articole.

Le afişă rapid pe patru dintre ele. Nu conţineau nimic interesant.

Al cincilea îl informa că atacul troian nu va mai avea loc niciodată.

Înţelese asta chiar de la primele rânduri, dar se silise să citească de trei ori restul articolului, după care se deconectă şi stinse computerul.

Se întoarse la divan, se lungi şi îşi închise ochii.

FBI-ul se dusese într-un orăşel din Maine, cu un elicopter şi cu o echipă numeroasă. Reporterilor locali le venise ideea să lege acest eveniment de Helen Bentley, şi fusese de-ajuns o oră pentru ca locul să fie încercuit de toţi jurnaliştii din statul respectiv. Dar, după câtăva vreme, poliţia locală putuse asigura publicul că era vorba despre cu totul altceva. În colaborare cu FBI-ul, urmăriseră mult timp o bandă de braconieri care creşteau păsări din specii pe cale de dispariţie şi le vindeau ilegal. Un veterinar din partea locului contribuise mult la succesul anchetei. Din păcate, unul dintre braconieri fusese ucis în momentul arestării, dar poliţia ţinea situaţia sub control. Fotografia care însoţea articolul arăta un bărbat ce semăna atât de mult cu Fayed, încât numai mustaţa îţi permitea să-i deosebeşti.

Fayed trădase.

Fayed trebuia să lanseze atacul conform instrucţiunilor codificate din scrisorile pe care Abdallah i le trimisese, sacrificând trei dintre emisari.

Fayed era mort, iar *Madam President* se reîntorsese la postul său.

Abdallah al-Rahman deschise ochii şi se scula. Scoase încet toate piunezele de pe hartă. Le trie după culoare. Puteau să-i mai folosească.

Cineva ciocăni uşor în uşă.

Se uită la ceas, dar se duse să deschidă. În prag, îl aştepta fiul său mezin. Îşi îmbrăcase costumul de echitaţie şi părea întristat de moarte.

— Tati, plânse Rashid. Trebuia să merg la plimbare cu ceilalţi. Dar am căzut de pe cal, iar ceilalţi nu m-au aşteptat. Ziceau că sunt prea mic şi…

Puştiul hohoti şi îi arătă tatălui său o zgârietură de pe cot.

— Gata, gata, murmură Abdallah, îngenunchind lângă fiul său. Trebuie să încerci din nou, ştii tu. N-ai să reuşeşti nimic niciodată dacă nu încerci iar şi iar. Hai cu mine, o să ne plimbăm amândoi.

— Da, dar… îmi curge sânge, tati!

— Rashid…

Abdallah suflă peste rană.

— Nu ne lăsăm noi doborâţi de o mică înfrângere. Doare un moment, dar, după aia, încercăm din nou. Până ce reuşim. Înţelegi?

Puştiul dădu din cap şi îşi şterse lacrimile.

Abdallah îşi luă fiul de mână. În clipa în care închidea uşa, privirea îi căzu peste întinsa hartă a Statelor Unite. Pe ea mai rămăseseră câteva piuneze, alcătuind o schemă strâmbă, fără nicio logică.

2010, se gândi, oprindu-se pentru a reflecta asupra anului.

— *Până atunci, o să fiu îndeajuns de puternic pentru o nouă încercare. Până în 2010.*

— Ce zici, tati?

— Nimic. Haidem.

Luase deja hotărârea.

Postfaţa autoarei

În cartea de faţă, mi-am luat libertatea de-a le atribui unor persoane publice o serie de fraze. Am căutat s-o fac cu cel mai mare respect şi sper să fi reuşit.

De asemenea, mi-am permis să operez multe modificări în descrierea unei clădiri din Oslo, Thon Hotel Opera, care, în carte, se numeşte simplu Hotel Opera. Pentru a construi naraţiunea, aveam nevoie să situez hotelul în spaţiu, fapt pentru care am respectat realitatea în ceea ce priveşte arhitectura exterioară şi amplasamentul acestuia. Totuşi, interiorul hotelului este doar produsul imaginaţiei mele. Se înţelege de la sine că la fel de imaginari sunt şi angajaţii hotelului care apar în roman.

Larvik, iunie 2006
Anne Holt

ANNE HOLT

așa ceva nu se întâmplă niciodată

După «Eroare Judiciară», în aceeași serie, un nou roman scris de fostul ministru al justiției din Norvegia

TREI

FICTION CONNECTION 3

Aşa ceva nu se întâmplă niciodată

Titlul original: Det som aldri sujer
Autor: Anne Holt
Traducere de: Liliana Urian

Fiona Helle, vedeta unui talk-show foarte popular în Norvegia, este descoperită în locuinţa ei, asasinată, cu limba tăiată şi ambalată frumos într-o corolă confecţionată din hârtie. Mesajul este clar: o minciună a costat-o viaţa. Când este găsită o a doua victimă, tânăra Vibeke Heinerback, lider al unui partid de extremă dreaptă, inspectorul Yngvar Stubø este însărcinat să demareze o anchetă serioasă. Se află el oare pe urmele unui serial killer specializat în celebrităţi?

Inger Johanne Vik, devenită între timp partenera lui de viaţă, acceptă să-i dea o mână de ajutor, încercând să contureze profilul acestui ucigaş-fantomă pasionat de puneri în scenă spectaculoase. Ce semnificaţie au mesajele pe care le lasă? În curând, Inger Johanne întrevede un scenariu care ar putea avea legătură cu anii petrecuţi de ea la FBI şi care ar putea conduce chiar la uciderea inspectorului...

Un roman poliţist palpitant, în care celebrul tandem de detectivi caută cu disperare ceva ce pare să nu existe: mobilul crimei!

Anne Holt este fost ministru al justiţiei în Norvegia, procuror, avocat, publicist la televiziune şi autoare a unei serii de romane poliţiste ce au cunoscut un succes imens în ţările scandinave şi s-au tradus în peste 25 de limbi. Anne Holt trăieşte în Norvegia şi Franţa. O parte din viaţă şi-a petrecut-o în SUA. Seria — avându-i ca protagonişti pe anchetatorii Vik şi Stubø — a fost ecranizată de Yellow Bird Productions AB. În 2009 a apărut la Editura Trei primul volum al acestei serii, numit *Eroare judiciară*.